

ИЗБОРИ
СВЕТОВНА
ФИАНТАСТИКА

ФИАНТАСТИКА

103

Кои етн на ужаса!

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД

ДИПЛОМАТИЧЕСКИ ИМУНИТЕТ

ИЗДАНИЕ НА СЪБИРАТЕЛНАТА СЕРИЯ

Лоис Макмастър Бюджолд
Дипломатически имунитет

ГЛАВА 1

Изображението над видеоплочата показваше елегантните, пъргави движения на сперматозоида. После дребосъкът се загърчи още по-упорито, поет от невидимата хватка на медицинския микровлекач, който го насочи към целта му – яйцеклетката – кръгла и лъскава като перла, натежала от обещания.

– Дай още веднъж, момчето ми, право в пробойната, за честта на Англия, Хари и свети Джордж! – мърмореше окуражително Майлс. – Или поне заради Бараяр, мен и, може би, дядо Пьотър. Ха! – С един последен спазъм сперматозоидът изчезна в предназначения си рай.

– Майлс, пак ли разглеждаш бебешките снимки? – долетя развеселеният глас на Екатерин, която тъкмо излизаше от престъпно разкошната баня на каютата им. Донави тъмната си коса на тила, закрепил я и се наведе над рамото на Майлс, който седеше във въртящия се стол пред комтаблото. – Кой е това – Арал-Александър или Хелен-Наталия?

– Самият Арал-Александър в процес на сътворение.

– Аха, пак се възхищаваме на спермата си.

– Както и на вашата прекрасна яйцеклетка, милейди. – Майлс вдигна поглед към жена си, така красива в туниката от тежка червена коприна, която ѝ беше купил на Земята, и се ухили. Топлото, чисто ухание на кожата ѝ погъделичка ноздрите му и той вдиша дълбоко и доволно. – Не мислиш ли, че бяха две прекрасни гамети? Поне докато бяха такива, де.

– Да, а после се превърнаха в прекрасни бластоцисти. Добре че тръгнахме на това пътуване. Иначе по цял ден щеше да обикаляш около репликаторите и да се опитваш да надзърташ под капачиците им, или да разклащаш бедните дребосъчета, за да видиш на какво ще ти издърнчат, сякаш са подаръци за Зимния празник.

– Е, за мен всичко това е нещо ново.

– На миналия Зимен празник майка ти ми каза, че имплантират ли успешно ембрионите, ще се държиш така, сякаш ти си изобретил размножаването. А пък аз си помислих, че преувеличава!

Той хвана ръката ѝ и я целуна съвсем леко по дланта.

– И това го казва дамата, която цяла пролет си учи уроците, седнала до репликаторния шкаф в детската стая? И чиито домашни внезапно започнаха да ѝ отнемат два пъти повече време?

– Което, разбира се, няма нищо общо с факта, че господин съпругът

й надничаше по два пъти на час да провери как се справя. – Тя вдигна ръката, която той беше целунал, нежно очерта с пръст линията на челостта му и Майлс се замисли дали да не се лишат от доста скучноватия обяд в пътническия салон на кораба и вместо това да си поръчат храна в каютата, да се съблекат пак и да се върнат в леглото. На Екатерина обаче всичко, свързано с пътуването им, ѝ се струваше крайно интересно.

Този им галактически меден месец може и да беше позакъснял, но толкова по-добре, помисли си Майлс. Сватбата им и без това се беше оказала едно доста притеснително начало, така че последвалият я спокоен период на домашен уют им беше дошъл повече от добре. Но като си помислеше сега, Майлс имаше чувството, че първата година след онази незабравима, трудна, зимна сватба се е вместила в някакви си нищо и никакви петнайсетина минути.

Отдавна се бяха уговорили да отбележат въпросната годишнина, като поставят началото на следващото поколение в утробните репликатори. Никога не беше стоял въпросът „кога“, само „колко“. Той все още смяташе, че предложението му да ги направят всичките наведнъж се отличава с достойна за възхищение ефективност. Цифрата дванайсет въобще не я беше мислил на сериозно, разбира се, просто беше смятал да започне от нея и да се спазари за шест. Майка му, леля му, както и кажиречи всичките му познати от женски пол се бяха заели да го уверяват, че е ненормален, но Екатерина само се беше усмихнала. Така че се спряха на две, като за начало – Арал-Александър и Хелен-Наталия. Двойна доза чудо, ужас и радост.

Видзаписът „Първото клетъчно делене на Беччо“ бе прекъснат от червената мигаща светлинка за прието съобщение и Майлс леко свъси вежди. Бяха на три скока от района на Слънчевата система, дълбоко в междувездното пространство, и се движеха с подсветлинна скорост към следващия възлен проход, който отстоеше на цели четири дни. Пътуваха към Тау Кит, където им предстоеше орбитално прехвърляне на кораб за Ескобар, където пък щяха да се прехвърлят на друг, който да се промуши през скоковия маршрут покрай Сергияр и Комар и да ги достави у дома. Нямахше представа кой може да го търси тук по видеовръзката.

– Приемане – измърмори той монотонно.

Бъдещият Арал-Александър изчезна, заменен от главата и раменете на капитана на пътническия лайнер от Тау Кит. Майлс и Екатерина се бяха хранили два-три пъти на масата му в последния етап на пътуването.

Капитанът удостои Майлс с напрегната усмивка и отсечено кимване.

– Лорд Воркосиган.

– Да, капитане? Какво има?

– Получихме съобщение от кораб, представящ се за бараярски имперски куриер. Молят за позволение да изравним скоростите си и да осъществим скачване. Изглежда, носят спешно съобщение за вас.

Веждите на Майлс литнаха нагоре, а стомахът му се сви. От опит знаеше, че не това е начинът, по който империята съобщава добрите си новини. Ръката на Екатеринбург се стегна на рамото му.

– Няма проблем, капитане. Свържете ги.

Тъмното лице на капитана изчезна и само след миг на негово място се появи образът на мъж в зелената непарадна имперска униформа на Бараяр, с лейтенантски нашивки и знака на Пети сектор на яката. През главата на Майлс се заредиха ужасяващи картини – императорът убит, Дом Воркосиган изгорял до основи с все репликаторите, или, нещо много по-възможно и затова два пъти по-страшно, че баща му е получил удар, пред който медицината се е оказала безпомощна – с ужас чакаше деня, в който някой куриер с безизразно лице ще се обърне към него с „Граф Воркосиган?“.

Лейтенантът го поздрави по военному.

– Лорд ревизор Воркосиган? Аз съм лейтенант Смоляни от куриерски кораб „Керкenez“. Нося съобщение, което трябва да ви предам на ръка, защитено с личния печат на императора, след което ми е наредено да ви кача на борда си.

– Не сме във война, нали? И никой не е умрял?

Лейтенант Смоляни поклати глава.

– Поне аз не съм чувал за такова нещо, сър. – Пулсът на Майлс се поуспокои малко; зад него Екатеринбург въздъхна облекчено. Лейтенантът продължи: – Но по всичко личи, че една комарска търговска флотилия е била задържана на някакво място, наречено станция Граф, Съюз на свободните общини. Регистрирана е като независима система, в покрайнините на Пети сектор. Имам изрична заповед да ви заведа там възможно най-бързо и да остана на ваше разположение. – Лейтенантът се усмихна по-скоро мрачно, отколкото весело. – Надявам се да не е война, сър, защото както изглежда, прашат само нас.

– Задържана? А не под карантина?

– Доколкото разбрах, се касае за някаква законова пречка, сър.

„Замириса на дипломатия.“ Майлс изкриви лице.

– Е, шифрованото съобщение ще внесе някаква яснота, надявам се.

Донесете ми го и ще му хвърля един поглед, докато си събираме багажа.

– Да, сър. „Керкenez“ ще се скачи с лайнера само след няколко минути.

– Много добре, лейтенант – каза Майлс и изключи комтаблото.

– Докато ние си събираме багажа? – тихо попита Екатеринбург.

Майлс се поколеба. Не било заради карантина, така каза лейтенантът. Нито военна заплаха, както изглежда. „Или поне не още.“ От друга страна, император Грегор едва ли би прекъснал дълго отлагания му меден месец заради дреболия.

– По-добре да видя какво има да ми каже Грегор, пък после ще говорим.

Тя го целуна по главата и сведе аргументите си до една дума:

– Добре.

Майлс вдигна китка към устата си и промърмори в личния си комуникатор:

– Гвардеец Роик, по служба, в каютата ми, веднага.

Информационният диск с Императорския печат, който лейтенантът връчи на Майлс малко по-късно, носеше гриф „Лично“, а не „Секретно“. Майлс прати Смоляни и Роик, изпълняващ по съвместителство длъжностите личен телохранител и ординарец, да опаковат и натоварят багажа, но на Екатеринбург даде знак да остане. Пъхна диска в обезопасеното четящо устройство, което лейтенантът беше донесъл, сложи го на нощното шкафче и го включи. После приседна на ръба на леглото до Екатеринбург, така че да усеща топлото присъствие на тялото ѝ. Очите ѝ бяха тревожни, затова той хвана ръката ѝ и я стисна окуражително.

Появи се познатото лице на император Грегор – слабо, смугло, резервирано. Устните бяха едва доловимо присвити, което Майлс разчете като неоспорим знак за дълбоко раздразнение.

– Съжялявам, че се налага да прекъсна медения ти месец, Майлс – започна Грегор. – Но ако четеш това съобщение, значи не си променил разписанието си, което пък означава, че и без това си на път за вкъщи.

Тоест не съжяляваше чак толкова.

– За мой добър и твой лош късмет именно ти се случи най-близо до тази каша. Накратко, една от комарските ни търговски флотилии спряла за зареждане с провизии и прехвърляне на товари на някаква забита в дълбокия космос станция близо до Пети сектор. Един – или повече, докладите не уточняват – от офицерите, зачислени към бараарския ѝ военен

ескорт, или е дезертирал, или е бил отвлечен. Или убит – докладите не уточняват и това. Патрульът, който командирът пратил да го върне, влязъл в конфликт с местните. Разменени били изстрели – умишлено използвам думата „изстрели“, забележи, – нанесени са материални щети, хора и от двете страни са били сериозно ранени. Засега не е докладвано за нови жертви, но докато това съобщение стигне до теб, може и да докладват, да не дава Бог. Проблемът – поне един от многото – е, че версиите, които получаваме от местния наблюдател на ИмпСи, следящ нещата от станцията Граф, и от командира на флотилията ни относно събитията, довели до настоящата каша, се различават значително. В същото време продължават да постъпват доклади за нови бараярски служители, които или са взети за заложници, или са арестувани, в зависимост на коя версия реши да повярва човек. Заведени са искове, глобите и разноските се трупат лавинообразно, а местните власти реагират, като задържат всички кораби, намиращи се понастоящем на доковете им, докато бъркотията не се разреши по задоволителен за тях начин. Комарските търговци ни плачат на нас през главите на бараярския си ескорт, като тяхната версия се различава от първите две. За твое, тъ, наслаждение, всички оригинални доклади, които сме получили до този момент от всички замесени страни, са приложени към това съобщение. Приятно прекарване. – Грегор изкриви лице по начин, от който на Майлс му се пригади. – И за да стане проблемът още по-деликатен, въпросната флотилия е приблизително наполовина собственост на семейство Тоскана. – Младата съпруга на Грегор, императрица Лайза, беше комарка по рождение, при това от същото това семейство Тоскана, а бракът им имаше политически привкус и беше от огромно значение за крехкия мир между планетите, съставлящи Империята. – Проблема как роднините на жена ми да останат доволни, без при това да дам повод на комарските им търговски конкуренти да се съмняват в императорската ми безпристрастност... оставям на твоята изобретателност. – Възтънката усмивка на Грегор беше достатъчно красноречива. – Знаеш си упражнението. Моля и настоявам ти, като мой Глас, да се придвижиш до станция Граф възможно най-бързо и да се ориентираш в ситуацията преди нещата да са се влошили още повече. Измъкни всичките ми поданици от ръцете на местните и се погрижи флотилията да продължи по пътя си. Без да започваш война, ако обичаш, или да нанасяш непоправими щети на имперския ми бюджет. И, това е много важно, разбери кой лъже. Ако е наблюдателят на ИмпСи, ще им натресем проблема да си се оправят както знаят. Ако е командирът на бойния ескорт – който между другото се казва Йожен

Ворпатрил и има чин адмирал, – проблемът... в голяма степен ще се стовари на моите плещи.

Или по-точно на плещите на Грегоровия пълномощник, неговия Императорски глас, неговия имперски ревизор. Тоест Майлс. Майлс прехвърли през ум интересните смъртоносни капани, неразривно свързани с евентуалния му опит – без подкрепления и далеч от дома – да арестува главнокомандващия висш офицер пред очите на отдавнашния му и навярно предан лично нему екипаж. Че и Ворпатрил при това, издънка на бараярски аристократичен род с дълбоки и важни политически връзки в Съвета на графовете. Леля Алис и братовчед му Иван бяха Ворпатрил. „О, много ти благодаря, Грегор.“

Императорът продължи:

– Колкото до събитията по-близо до Бараяр – има някакво раздвижване сред сетаганданците около Ро Сета. Сега няма смисъл да те занимавам с подробности, но добре би било да уредиш тази криза със задържаната флотилия възможно най-бързо и ефикасно. Ако ситуацията при Ро Сета се усложни, ще ми трябваш у дома. Закъсненията при комуникацията между Бараяр и Пети сектор са твърде големи, за да ти дишам във врата, но някой и друг доклад как вървят нещата би бил добре дошъл от твоя страна, ако нямаш нищо против. – Гласът на Грегор не се промени, за да предаде иронията. Нямаше и нужда. Майлс изсумтя. – Късмет – завърши Грегор. На екрана се върна нямото изображение на Императорския печат. Майлс протегна ръка и изключи устройството. Подробните доклади можеше да проучи и докато пътува за станцията.

„Аз ли докато пътувам? Или ние?“

Вдигна поглед към бледия профил на Екатерина и тя обърна към него сериозните си сини очи. Майлс попита:

– Кое предпочиташ – да дойдеш с мен или да продължиш към къщи?

– Мога ли да дойда с теб? – със съмнение попита тя.

– Разбира се, че можеш! Единственият въпрос е дали искаш?

Тъмните ѝ вежди се вдигнаха.

– Със сигурност не е единственият въпрос. Мислиш ли, че ще има някаква полза от мен, иди само ще те разсейвам и ще ти преча да си гледаш работата?

– Колкото до ползата, има официална полза и неофициална полза. И не бъди сигурна, че първата е по-важна от втората. Нали знаеш как хората си развързват езиците пред теб с надеждата нещо от казаното да стигне и до мен?

– О, да. – Устните ѝ се изкривиха отвратно.

– Е, да, знам, че е досадно, но теб много те бива да отсяваш важно-то от плявата. Да не говорим за информацията, която може да получи човек само от това кой какви лъжи се опитва да пробутва. Е, и истини също. Като нищо може да се срещнем с хора, които по една или друга причина не биха говорили пред мен, но биха споделили с теб.

Тя махна леко със свободната си ръка в знак, че признава аргумента му.

– Освен това... за мен ще е истинско облекчение да има поне един човек, с когото да мога да разговарям свободно.

При тези му думи усмивката ѝ леко се кривна на една страна.

– Събеседник ли ти трябва, или отдушник?

– Аз... ха!... подозирам, че тази история ще ми образува достатъчно нерви и душевни отпадъци, вярно. Дали ще можеш да ме изтраеш? Ситуацията може да загубее. Да не говорим за задължителната досада.

– Знаеш ли, Майлс, ти непрекъснато повтаряш, че работата ти е скучна, обаче оценката ти изведнъж нещо засвяткаха.

Той се изкашля и сви рамене без грам разкаяние.

Доброто ѝ настроение се стопи, веждите ѝ бавно се смъкнаха.

– Колко време мислиш, че ще ти отнеме тази задача?

Майлс се замисли за сметките, които без съмнение си правеше и Катерин. Оставаха още шест седмици, плюс-минус няколко дни, до насрочените раждания. Според първоначалните им планове за пътуването щяха да са се прибрали по живо по здраво в Дом Воркосиган цял месец по-рано. Пети сектор беше в посока противоположна на Бараар от сегашното им местоположение, доколкото мрежата от точки за скок, които хората използваша, за да се придвижат от „тук“ до „там“, можеше да има посоки. Няколко дни да стигнат до станция Граф, плюс още две седмици най-малко, за да се придвижат оттам до дома, дори с най-бързия от бързите куриерски кораби.

– Ако успее да уреди нещата за по-малко от две седмици, ще се приберем вкъщи навреме.

Тя се засмя тихичко.

– Колкото и да се опитвам да бъда модерна и да се държа по галактически, това ми се вижда много странно. Мъжете често не успяват да се приберат навреме вкъщи за раждането на децата си. Обаче „Майка ми не е била в града, когато съм се родил, и не е могла да присъства“ просто ми се струва... струва ми се някак по-основателно като оплакване.

– Ако нещата се проточат, сигурно ще мога да те пратя вкъщи сама с подходящ ескорт. Но и аз искам да съм там. – Поколеба се. „За пръв път ми е, по дяволите, естествено е да се държа като побъркан“ беше израз на очевидното, който съумя да преглътне преди да е стигнал до устните му. Първият брак на Екатеринбург й беше оставил наследство от чувствителни на досег белези, нито един физически, а темата, която обсъждаха сега, се приближаваше опасно до някои от тях. „Перифразирай, о, велики дипломате.“ – По-... по-лесно ли ти е, като ти е за втори път?

По чертите й се разля вглъбеност.

– Ники се роди по естественя начин, така че всичко беше много по-трудно. Репликаторите ни спестяват толкова много рискове – всички генетични дефекти на децата се отстраняват в самото начало, не ги заплашват и увреждания при тежко раждане... Знам, че износването в репликатор е нещо по-добро, по-отговорно, откъдето и да го погледнеш. Не е като да измамиш на дребно децата си. И все пак...

Той вдигна ръката й и притисна устни към кокалчетата й.

– Мен не ме мамиш на дребно, уверявам те.

Собствената му майка беше ревностен фен на репликаторите и с пълно основание. Той вече се беше примирил, на трийсет и кусур години, с физическите увреди, които беше получил в утробата й при нападението със солтоксин. Дължеше живота си на спешното прехвърляне в утробен репликатор. Тератогенната военна отрова му беше оставила за спомен нисък ръст и чупливи кости, но адът от хирургически интервенции в детството му беше осигурил почти ненарушени жизнени функции, макар, уви, не и пълния му ръст. Повечето му кости бяха заменени една по една със синтетични, кога планирано, кога поради инцидент, но винаги една по една. Останалите му здравословни проблеми обаче си бяха изцяло по негова вина. Това, че все още беше жив, му се струваше по-малкото чудо в сравнение с чудото, че беше спечелил сърцето на Екатеринбург. Техните деца нямаше да страдат от травми като неговите.

Той добави:

– А ако ти се струва, че сега ти е прекалено лесно и по тази причина не се чувстваш достатъчно добродетелна, е, само почакай да излязат от репликаторите.

Тя се засмя.

– Много добър аргумент!

– Така-а – въздъхна той. – Намислил бях с това пътуване да ти покажа великолепието на галактиката, в компанията на най-елегантното и изискано общество. А сега, изглежда, съм на път да се озова в клоаката

на Пети сектор, в компанията на банда настръхнали, истерични търговци, леснораздразними бюрократи и параноидни военни. Животът е пълен с изненади. Ела с мен, любов моя! За да не полудея окончателно.

Тя развеселено присви очи.

– Как да устоя на подобна покана? Ще дойда, разбира се. – После пак стана сериозна. – Ще се сметне ли за нарушаване на секретността, ако пратя на Ники съобщение, че ще закъснеем?

– Ни най-малко. Обаче го изпрати от „Керкенец“. Ще пристигне по-бързо.

Тя кимна.

– Никога не се бях отделяла от него за толкова дълго. Дали му е било много мъчно?

Бяха оставили Ники с четирима вуйчовци и един дядо от страна на Екатерин, плюс съответните вуйни, плюс цяло ято братовчеди, малка армия от приятели и баба му Ворсоасон. От страна на Майлс детегледачи му бяха членовете на многобройния персонал на Дом Воркосиган, с все многолюдните си семейства, плюс чичо Иван и чичо Марк и целият клан Куделка като подкрепление. Предстоеше му да се справи и с леко оглупелите от новата си роля на заварени баба и дядо Майлсови родители, които бяха планирали да пристигнат след тях двамата с Екатерин за купона по случай раждането, но сега можеше и да ги изпреварят. На Екатерин може и да ѝ се наложило да тръгне сама за Бараяр, ако той не успееше да си проправи достатъчно бързо път през очакващата го бъркотия, но определено нямаше да е „сама“, стигнеше ли във Ворбар Султана.

– Не виждам как – честно отговори Майлс. – Ако питаш мен, на тебе той ти липсва повече, отколкото ние му липсваме на него. В противен случай едва ли щеше да се задоволи с единственото, съставено от едносрични думи съобщение, което получихме едва след като пристигнахме на Земята. Единайсетгодишните момчета обикновено са доста егоцентрични. За себе си го знам със сигурност.

Тя вдигна вежди.

– Тъй ли? А колко съобщения прати ти на твоята майка през последните два месеца?

– Ние сме на сватбено пътешествие. Никой не очаква да... Пък и тя винаги намира начин да се добере до секретните ми служебни доклади.

Веждите ѝ си останаха вдигнати. Майлс добави добродетелно:

– Ще ѝ пусна едно съобщение от „Керкенец“.

И бе своевременно награден с усмивка в стил „Лигата на майките“.

Е, можеше да адресира съобщението и до баща си, не че двамата не четяха заедно посланията му. И също толкова единодушно се оплакваха колко били редки.

След час на почти овладян хаос прехвърлянето им на бараярския имперски куриер приключи. По-голямата част от бързината на този тип космически кораби си беше за сметка на товарния им капацитет. Майлс се видя принуден да подбере само най-необходимия им багаж. Останалото, значително като обем и тежест, както и стряскащото изобилие от сувенири, щеше да продължи пътешествието си към Бараяр заедно с по-голямата част от малкия им антураж – личната прислужница на Екатерина, мис Пим, както и, за огромно съжаление на Майлс, двамата подчинени на Роик гвардейци. Със закъснение се сети, докато с Екатерина се сместваха в новата си каюта, че е трябвало да ѝ спомене колко тесни са жилищните помещения тук. Докато работеше за ИмпСи, беше пътувал толкова често с този клас кораби, че приемаше ограниченията им като нещо естествено – един от много малките аспекти на предишната му работа, при които дребният му ръст работеше в негова полза.

Така че, когато все пак прекара остатъка от деня в едно легло с жена си, то беше предимно поради липсата на други места за сядане. Вдигнаха горното легло, за да не си удрят непрекъснато главите в него, и седнаха в двата края на долното, Екатерина – за да почете на спокойствие от джобно четящо устройство, а Майлс – да се гмурне в пълната с доклади от дипломатическия фронт Кутия на Пандора, която му беше осигурил Грегор.

Не бяха минали и пет минути, когато от устата му се изтръгна едно „Ха!“.

Екатерин даде знак, че няма нищо против да я прекъснат, като вдигна глава и отговори на неговото „Ха!“ с едно „Хм?“.

– Току-що разбрах защо станция Граф ми звучеше познато. Отиваме в Квадикосмоса, за бога.

– Квадикосмоса? Това някакво място, където си бил преди, ли е?

– Не, лично не съм бил. – Явно щеше да му е нужна по-задълбочена политическа подготовка, отколкото беше очаквал. – Макар че веднъж се запознах с една квади. Квадите са раса от хора, изменени чрез биоинженерство, някъде преди, ами, двеста или триста години. Преди Бараяр да бъде открит повторно. По план трябвало да живеят в постоянна безтегловност. Но каквито и да били първоначалните намерения на

създателите им, всичко се провалило с навлизането на новите гравитационни технологии и квадите се превърнали в нещо като икономически бегълци. След куп пътешествия и приключения най-накрая се установили на едно място, което по онова време било в покрайнините на възлената връзка. Вече били прекъснали до голяма степен отношенията си с други хора, така че съзнателно си избрали система без обитаеми планети, но със значителни астероидни и кометни ресурси. Смятали са да живеят като отшелници, предполагам. Разбира се, оттогава проучената част от възлената връзка се е разраснала около тях, така че понастоящем си осигуряват чужда валута, като обслужват кораби и осигуряват трансферни съоръжения. Което обяснява защо флотилията ни е пристанала на док там, макар да не обяснява случилото се след това. Био... въ... – поколеба се той, – биоинженерната намеса включвала многобройни метаболитни промени, но най-зрелищното нововъведение било, че имали втори чифт ръце на мястото на краката. Което наистина е удобно при безтегловност. Всичко ти е, хм, подръка, така да се каже. На мен лично често ми се е искало да имах още един чифт ръце, когато се е налагало да свърша нещо във вакуум.

Той ѝ подаде четящото си устройство и извика на екрана снимка на квади, облечен в яркожълти шорти и потник и придвижващ се на ръце през коридор с ниска гравитация, при това със скоростта и лекотата на маймуна, подскачаща от клон на клон.

– Уф – преглътна Екатерин, после побърза да се овладее. – Колко, въ... интересно. – След малко добави: – Наистина изглежда много практично за начина им на живот.

Майлс малко се поотпусна. Каквито и погребани бараярски рефлексии да имаше по отношение на видимите мутации, те нямаше да имат и нищожен шанс за изява в желязната хватка на доброто ѝ възпитание.

Това, за съжаление, изглежда, не важеше за сънародниците им от Империята, понастоящем заседнали в квадисистемата. Разликата между вредната мутация и положителните, носещи предимства модификации определено убягваше на бараярците от провинцията. Като се има предвид, че един от офицерите ги беше нарекъл черно на бяло в доклада си „онези ужасни паяци мутанти“, Майлс с чиста съвест можеше да добави и расово напрежение към кашата от неприятности, която ги чакаше в края на курса им.

– Човек бързо свиква с тях – увери я той.

– Ти къде си се запознал с онази квади, щом живеят отшелнически?

– Въ... – Малка доза скоростно редактиране, такаа... – По време на

мисия на ИмпСи. Не мога да говоря за това. Но въпросната квади беше музикантка, представи си. Свиреше на цимбал с всичките си четири ръце. – Опитът му да наподобя забележителната гледка му донесе болезнен удар на лакътя в стената на каютата. – Казваше се Никол. Би ти допаднала, мисля. Измъкнахме я от голяма каша. Чудя се дали е успяла да се прибере у дома? – Разтърка лакътя си и добави с надежда: – Сигурен съм, че техниката на квадите за градинарство в условия на безтегловност ще ти се стори интересна.

Лицето на Екатерин светна.

– Ами да, със сигурност.

Майлс се върна към докладите с неприятното чувство, че точно в тази мисия не е добре да се впуска неподготвен. Така че добави още една задача към списъка си за следващите няколко дни – бърз преглед на историята на квадите.

ГЛАВА 2

– Добре ли ми е яката?

Студените пръсти на Екатерин подръпнаха делово тук-там отзад на врата му и Майлс прикри зиморничавата тръпка, плъзнала по гръбнака му.

– Сега вече е – каза тя.

– Дрехите ме правят ревизор – измърмори той.

Малката каюта не притежаваше такива удобства като голямо огледало, така че вместо него се наложи да използва очите на жена си. Което май не беше недостатък. Тя отстъпи колкото може назад – половин крачка до преградната стена – и го огледа от главата до петите, преценявайки ефекта от фамилната униформа на Воркосиган – кафява куртка с извезан в сребърно семеен герб на високата яка, избродирани със сребърно маншети, кафяви панталони със сребърни странични кантове и високи кафяви ботуши за езда. В периода на разцвета си ворската класа била съставена от войници кавалеристи. Е, тук коне нямаше на Бог знае колко светлинни години, това поне беше сигурно.

Той докосна комуникатора на китката си, комплект с онзи, който носеше Екатерин, само дето нейният беше изработен по дамски и ворски като декоративна сребърна гривна.

– Ще ти дам знак, когато съм готов да се върна и да се преоблека. – Кимна към обикновения сив костюм, който жена му вече беше изпънала върху леглото. Униформа за пред военните, цивилни дрехи за пред цивилните. И нека тежестта на бараярската история и единайсетте поколения графове Воркосиган зад гърба му компенсират ниския му ръст и леко изгърбената стойка. Не така видимите си дефекти не беше нужно да споменава.

– Аз какво трябва да облека?

– Понеже ще трябва да влезеш в ролята на целия ми антураж – нещо ефектно. – Усмихна се криво. – Онова червено копринено нещо май ще е достатъчно, за да кръстоса очите на домакините ни от станцията.

– Само на мъжката половина, любими – отбеляза тя. – Представи си, че шефът на сигурността им е жена? Всъщност квадите изпитват ли влечение към външни?

– Една поне явно е изпитала – въздъхна той. – Оттам и цялата каша... Повечето сектори в станция Граф са с нулева гравитация, така че

ще ти е по-удобно с панталон, вместо с пола по бараярската мода. Така че да можеш да се движиш по-свободно.

– О. Да, разбира се.

На вратата се почука и гвардеец Роик го повика нерешително от коридора:

– Милорд?

– Идвам, Роик. – Майлс и Екатерин си смениха местата и, озовал се на височината на гърдите ѝ, Майлс си открадна една приятно подплатена прегръдка на минаване, след което излезе в тесния коридор на куриерския кораб.

Роик се беше нагиздил със съвсем малко по-скромна версия на фамилната воркосиганска униформа, както подобаваше на един заклет васален гвардеец.

– Ще искате ли да ви опаковам нещата за прехвърляне на бараярския флагмански кораб, милорд? – попита той.

– Не. Ще останем на куриера.

Роик почти успя да прикрие реакцията си, но болезнено присвитите очи го издадоха. Беше млад мъж с внушителен ръст и застрашително широки рамене, а койката си над тази на корабния инженер беше описал по следния начин: „То е все едно да спиш в ковчег, милорд, само дето в ковчег няма кой да ти хърка“.

Майлс добави:

– Нямам намерение да връча контрола над движението си, да не говорим за снабдяването с въздух, на никоя страна в тази караница, засега поне. Пък и койките във флагманския кораб не са много по-широки, уверявам те, гвардеец.

Роик се усмихна жално и сви рамене.

– Боя се, че трябваше да вземете Янковски вместо мен, сър.

– Защо, защото е по-нисък ли?

– Не, милорд! – Роик, изглежда, бе обзет от лек пристъп на възмущение. – Защото е истински ветеран.

По закон всеки бараярски граф трябваше да ограничи охраната си до двайсет заклетни мъже. Графовете Воркосиган по традиция набираха гвардейците си сред редиците на пенсиониращите се ветерани с двайсетгодишен стаж в Имперските служби. По политическа целесъобразност през последните десетилетия това бяха все бивши служители на ИмпСи. Всичките усърдни, но с все повече сиво в косите. Роик беше интeресно ново изключение от правилото.

– И откога това има значение? – Гвардейците, които беше подбрал

бащата на Майлс, се отнасяха към Роик като към младок, защото си беше такъв, но ако го третираха като човек второ качество...

– Тъж... – Роик размаха определено ръка в жест, обхващаш куриерския кораб, от което Майлс заключи, че проблемът е възникнал в по-ново време.

Вместо да тръгне по късия коридор, Майлс се облегна на стената и скръсти ръце.

– Виж, Роик, съмнявам се в Имперските служби да има друг мъж на твоите години или по-млад, който да е попадал в толкова напечени ситуации в служба на императора, при колкото си оцелявал ти в Градската гвардия на Хасадар. Не им позволявай на проклетите зелени униформи да ти вземат страха. Само се перчат. Половината ще изпадат в несвяст, ако им се наложи да озаптят някой като онзи побеснял ненормалник, дето стреляше на главния площад в Хасадар.

– Аз вече бях по средата на площада, милорд. Щеше да е все едно си преплувал половината река и тогава да решиш, че няма как да стигнеш до другия бряг, и да заплуваш обратно. По-безопасно беше да му скоча, отколкото да се обърна и да хукна слепешката. И в двата случая онзи имаше еднакво време да ме вземе на мушка.

– Но така не му остана време да застреля още десетина минавачи. Иглената автоматична карабина е гадно оръжие – замислено каза Майлс.

– Така си е, милорд.

Въпреки ръста си Роик го връхлиташе пристъп на стеснителност, оказаже ли се в неизгодна откъм социално положение компания, което, за съжаление, се случваше кажи-речи постоянно, откакто беше постъпил на служба в домакинството на Воркосиган. И понеже стеснителността му приемаше външен израз във вид на тъповата флегматичност, в повечето случаи оставаше незабелязана.

– Ти си гвардеец на Воркосиган – твърдо рече Майлс. – Духът на генерал Пьотър е вътъкан в тази кафяво-сребърна униформа. Ти ще им вземаш страха, обещавам ти.

Кратката усмивка на Роик изразяваше по-скоро признателност, отколкото убеденост.

– Ще ми се да бях познавал дядо ви, милорд. Като знам какви неща разправят за него в окръга, ще да е бил голяма работа. Прадядо ми е служил с него в планините по време на Сетаганданската окупация, така казва майка.

– А! А интересни истории разказва ли за него?

Роик сви рамене.

– Той умрял от радиацията след унищожението на Воркосиган Вашной. Баба не обича да говори за него, така че не знам.

– Жалко.

Лейтенант Смоляни подаде глава иззад ъгъла.

– Скачихме се с „Принц Ксав“, лорд ревизор Воркосиган. Трансферната тръба е прикачена и от „Принца“ са готови да се прехвърлите при тях.

– Много добре, лейтенант.

Майлс последва Роик, комуто се наложи да наведе глава на минавана през овалната врата към претъпканата служебна шлюзова палуба на куриерския кораб. Смоляни застана до контролното табло на шлюза. Индикаторите примигнаха и забибипкаха, вратата се плъзна и откри шлюза и еластичната тръба отвъд. Майлс кимна на Роик, който видимо си пое дъх и се промуши през не особено широкия отвор. Смоляни застана мирно и отдаде чест, Майлс му кимна отсечено в отговор, промърмори едно „Благодаря, лейтенант“ и последва Роик.

Единият метър в преобръщащата червата нулева гравитация на тръбата свърши с втори шлюз, не по-различен от първия. Майлс сграбчи ръкохватките, залюля се и стъпи в отворения шлюз. Служебната палуба от тази страна беше значително по-просторна. Вляво от него Роик го чакаше, надвиснал застрашително в стойка мирно. Вратата на флагманския кораб плавно се затвори зад гърба му.

Трима мъже в зелена униформа и един цивилен стояха изпънати по устав. Изражението на нито един не се промени при вида на майлсовата съвсем небаярска физика. Изглежда, Ворпатрил, когото Майлс си спомняше бегло от няколко случайни срещи в столицата, от своя страна го беше запомнил значително по-добре и своевременно бе информирал хората си за мутантската външност на най-ниския, да не споменаваме и най-младия и най-новия, Глас на император Грегор.

Адмирал Йожен Ворпатрил беше среден на ръст, набит, побелял и мрачен. Пристъпи напред и отдаде чест, отсечено и като по учебник.

– Милорд ревизор. Добре дошли на борда на „Принц Ксав“.

– Благодаря, адмирале. – Не добави: „Радвам се, че съм тук“ – едва ли някой от посрещачите му се радваше да го види при така стеклите се обстоятелства.

Ворпатрил продължи:

– Позволете да ви представя командира на флотската сигурност капитан Брюн.

Тънкият напрегнат мъж, по-мрачен даже и от адмирала си, кимна рязко. Брюн беше командвал злополучния патрул, чиито стрелкови подвизи бяха превърнали дребното законово недоразумение в сериозен дипломатически инцидент. Не, този изобщо не се радваше.

– Главен каргокапитан Молино от Комарския флотски консорциум.

Молино също беше на средна възраст и също толкова кисел на вид като бараярците, макар и облечен в спретната кафява туника и панталони по комарската мода. Главният каргокапитан се явяваше най-висшият изпълнителен и финансов служител на временната корпоративна единица, каквато всъщност представляваше всеки търговски конвой, и като такъв носеше повечето от отговорностите на флотски адмирал и само малка част от пълномощията и властта му. Освен това имаше незавидната задача да посредничи между потенциално разнопосочните търговски интереси, от една страна, и техните бараярски военни пазители, от друга, което обикновено беше достатъчно да обясни киселия вид като на човек, страдащ от храносмилателни смущения, и без да има криза като тукашната. Каргокапитанът промърмори едно учтиво: „Милорд Воркосиган“.

Гласът на Ворпатрил пристърга леко при следващите му думи:

– Юрисконсултът на флотилията, младши лейтенант Деслориев.

Високият Деслориев, восьмоблед под следите от младежко акне с различна давност, успя да кимне.

Майлс примигна от изненада. Докато самият той беше ръководил, под прикритие към Секретни операции, една предполагаемо независима наемническа флота, работеща в действителност за Галактически операции на ИмпСи, юридическият му отдел беше разполагал с достатъчно кадри и значителен бюджет – дори само договарянето на коридор за преминаване на бойни кораби през законовите лабиринти на различните местни юрисдикции беше изисквало неуморните и изтощителни усилия на много хора.

– Младши лейтенант. – Майлс отвърна на кимването му и подбра грижливо думите си: – Вие, аа... изглежда, носите голяма отговорност за чина и възрастта си.

Деслориев се прокашля и измънка едва доловимо:

– Шефът на отдела ни беше пратен у дома преди да пристигнем тук. Отпуск поради смърт в семейството. Майка му е починала.

„Май вече започвам да усещам откъде духа вятърът.“

– Това да не би случайно да ви е първият галактически курс?

– Да, милорд.

Ворпатрил вметна, вероятно от съчувствие към младия си подчинен:

– С екипажа ми сме напълно на ваше разположение, милорд ревизор. Готови сме и с докладите си, както поискахте. Бихте ли ме последвали в залата за инструктаж?

– Да, благодаря, адмирале.

След кратка разходка по коридорите под съпровода на влачещи се крака и с ритъма на привеждани при всяка вътрешна врата глави, групичката им се озова в стандартна военна зала за инструктаж – закована за пода дълга маса, снабдена с холоовидеооборудване, въртящи се столове и подово покритие, запазило слабата миризма на плесен, типична за всяко затворено и тъмно помещение, не видяло слънчева светлина и свеж въздух. Залата просто миришеше по военному. Майлс потисна внезапното си и носталгично желание да вдиша дълбоко и продължително, в името на доброто старо време. По негов знак Роик застана на пост до вратата. Останалите го изчакаха да седне, после сами се настанаха около масата – Ворпатрил вляво от Майлс, Деслориер колкото се може по-далече.

Ворпатрил, демонстрирайки добро разбиране за етикета на ситуацията, или най-малкото известна доза чувство за самосъхранение, започна:

– Така. Какво искате да направим, милорд ревизор?

Майлс събра пръстите на ръцете си върху масата.

– Аз съм ревизор, първата ми задача е да слушам. Ако обичате, адмирал Ворпатрил, опишете ми събитията от ваша гледна точка. Как се стигна до тази безизходица?

– От моя гледна точка? – Ворпатрил изкриви лице. – Започна се като обичайната поредица от дребни неприятности. По план трябваше да останем на док тук пет дни, за договорено прехвърляне на стоки и пътници. И понеже по онова време нямах основание да смятам, че квадите са враждебно настроени, пуснах възможно най-много от хората си в неколкодневен отпуск, който да прекарат на станцията, каквато е стандартната процедура.

Майлс кимна. Целите на бараярските военни ескорти, придружаващи комарски кораби, варираха от явни, през негласни, до такива, за които никога не се говореше. Явното предназначение на ескорта бе да пази търговските съдове от отвлечане и да усилва маневреността на военната част от флотилията. Негласно, пътуванията даваха възможност да се събира всякакъв вид разузнавателна информация – не само военна, но

също икономическа, политическа и социална. Освен това осигуряваше на бараярски провинциалисти, били те бъдещи офицери или цивилни лица, допир до по-широката галактическа култура. Колкото до онази част, за която никога не се говореше, то тя беше свързана с дремещото напрежение между бараярци и комарци, наследство от напълно оправданото, поне от гледната точка на Майлс, завладяване на вторите от първите преди едно поколение. Изричната политика на императора бе да се премине от състояние на окупация до пълна политическа и социална асимилация между двете планети. Този процес обаче се оказваше бавен и осеян с препятствия.

Ворпатрил продължи:

– Корабът на Корпорация Госкана, „Идрис“, пристана на док за настройка на скоковия драйвер, но при разглобяването се натъкна на неочаквани усложнения. Поправените части не издържаха калибровъчните тестове при повторното инсталиране и бяха върнати на станцията за преработка. Петте дни станаха десет, докато двете страни си отправяха взаимни обвинения в некадърност. После изчезна и лейтенант Солиан.

– Правилно ли съм разбрал, че лейтенантът е бил бараярският офицер за свръзка на борда на „Идрис“? – каза Майлс. С други думи, районното ченге на флотилията, натоварено със задачата да следи за реда и спокойствието сред екипажа и пътниците, като си отваря очите за незаконни или опасни дейности, или подозрителни лица – не едно и две останали в анализите отвличания бяха вътрешна работа, – както и да бъде първата защитна линия срещу контраразузнаването. И негласно – да се ослушва за потенциални брожения сред комарските поданици на императора. Имаше и задължението да съдейства активно на екипажа при спешни случаи, да координира евакуации или спасителни мисии с военния ескорт. Работата на офицера за свръзка можеше да се преобрази от скучна до смърт в смъртно опасна за едно мигване на окото.

Капитан Брюн се обади за пръв път:

– Да, милорд.

Майлс се обърна към него.

– Един от вашите хора, нали? Как бихте описали лейтенант Солиан?

– Беше новоназначен – отвърна Брюн, после се поколеба. – Не го познавах отблизо, но всичките му предишни характеристики бяха повече от добри.

Майлс погледна към каргокапитана.

– Вие познавахте ли го, сър?

– Говорили сме няколко пъти – каза Молино. – Аз стоях предимно на борда на „Рудра“, но ми беше направил впечатление на приятелски настроен човек, който си разбира от работата. Струваше ми се, че се погажда добре с екипажа и пътниците. Направо ходеща реклама на асимилацията.

– Моля?

Ворпатрил се изкашля.

– Солиан беше комарец, милорд.

– Аа. – „Уф!“ В докладите тази подробност не се споменаваше. Комарците едва наскоро бяха допуснати в бараярските Имперски служби. Първото поколение такива офицери бяха подбирани внимателно и правеха всичко възможно да докажат лоялността и компетентността си. „Домашните любимци на императора“ – Майлс беше чувал поне един бараярски офицер да ги описва с тези думи и с тон на едва прикрито негодувание. Грегор лично се беше заангажирал с успеха на тази интеграция. И адмирал Ворпатрил нямаше начин да не го знае. Майлс придвижи мистериозната съдба на Солиан с няколко степени по-нагоре в списъка си с най-важни приоритети.

– При какви обстоятелства изчезна лейтенантът?

Отговори Брюн:

– Нищо необичайно, милорд. Подписал се в края на смяната си както винаги, но така и не се яви за следващото си дежурство. Когато проверихме каютата му, се оказа, че липсват някои от личните му вещи, както и един куфар, макар че повечето от униформите му си бяха там. Нямаше данни да е напуснал кораба, но той най-добре би знаел как да се измъкне, без да бъде видян. Поради което лично аз съм на мнение, че е дезертирал. Впоследствие корабът беше претърсен основно. Трябва да е променил записите, или да се е измъкнал с товара, или нещо друго.

– Да сте останали с впечатление, че не харесва работата или назначението си?

– Не... не, милорд. Нищо особено.

– А нещо неособено?

– Ами, обичайните хронични задевки, че е комарец, пък носи това. – Брюн посочи униформата си. – А и на пост като неговия, сигурно са го тормозели и от двете страни.

„Сега се опитваме всички да бъдем от една страна.“ Майлс реши, че не му е нито времето, нито мястото да се занимава с подсъзнателните тежнения зад избора на думи на Брюн.

– Каргокапитан Молино, вие имате ли някакви странични наблюдения по този пункт? Бил ли е Солиан обект на, въ, укори от страна на сънародниците си комарци?

Молино поклати глава.

– Доколкото мога да кажа, лейтенантът беше в много добри отношения с екипажа на „Идрис“. Гледаше си работата и не влизаше в спорове.

– И въпреки това, правилно ли разбирам, че първото ви... впечатление е било, че е дезертирал?

– Изглеждаше възможно – призна Брюн. – Не искам да очерням никого, но той все пак беше комарец. Може да се е оказало по-трудно, отколкото е очаквал. Адмирал Ворпатрил не се съгласи – побърза да добави той.

Ворпатрил разклати ръка, имитирайки крехко равновесие, и каза:

– Натезаха основанията срещу възможното му дезертиране. Висшето командване избира внимателно комарците, които допуска в Службите. Точно за да се избегнат публични провали.

– За всеки случай – продължи Брюн, – вдигнахме на крак целия си охранителен състав да го търси, помолихме за помощ и властите на станция Граф. Която те не ни оказаха твърде охотно. Само повтаряха, че нямат данни да се намира нито в секторите с нормална, нито в тези с нулева гравитация, както и че не е засечен да напуска станцията с някой от местните им превозвачи.

– И какво стана после?

Отговори адмирал Ворпатрил:

– Времето си течеше. Ремонтът на „Идрис“ приключи, всички документи бяха разписани. Натискът – той погледна недоволно към Молино – да продължим по планирания маршрут нарасна. Аз обаче не зарязвам хората си, ако има и най-малкия шанс да го избегна.

Молино ядосано се обади:

– Икономически неоправдано беше да се задържа цяла флотилия заради един човек. Можехте да оставите малък съд или дори група от хората си, които да разследват инцидента и да ни последват след изсяняването му, а останалите да си продължат по пътя.

– Имам изрична заповед да не разделям флотилията – каза Ворпатрил и челюстта му се стегна.

– Но в този сектор от десетилетия не е имало опит за отвличане – продължи да спори Молино. Майлс остана с усещането, че е свидетел на незнайно кой поред рунд от един и същ спор.

– Откакто Бараяр започна да ви осигурява военен ескорт, оттогава – каза Ворпатрил с фалшива сърдечност. – Странно съвпадение, нали? – Гласът му стана по-твърд. – Не изоставям хората си. Още по време на ескобарския погром, когато самият аз бях младши лейтенант с жълто около устата, се заклях никога да не изоставя човек под мое командване. – Погледна към Майлс. – Между другото, тогава служех под командването на баща ви.

„Охо. Това може да се окаже проблем...“ Майлс остави веждите си да се вдигнат в знак на любопитство.

– И какво стана с вас там, сър?

Ворпатрил изсумтя замислено.

– Бях младши пилот на една бойна совалка, която осиротя, след като ескобарците взривиха кораба майка във висока орбита. Предполагам, че ако бяхме успели да се приберем по време на отстъплението, щяха да ни издухат заедно с него, но все пак... Нямаше къде да се приберем, нямаше къде да бягаме, дори и малкото оцелели кораби с открити докове за совалки не спираха да ни вземат, а на борда си имахме двеста и повече мъже, включително ранените – беше си жив ад, това мога да кажа.

Майлс усети, че адмиралът едва в последния момент отрязва обръщението „синко“ от края на разказа си, и каза предпазливо:

– Не мисля, че на адмирал Воркосиган му е бил останал кой знае какъв избор по времето, когато е поел командването на инвазията след смъртта на принц Серж.

– Даже никакъв – съгласи се Ворпатрил и отново махна с ръка. – Не казвам, че не направи всичко възможно при дадените обстоятелства. Но не можа да свърши всичко и аз бях един от жертваните. Почти година прекарах в ескобарски военнопленнически лагер преди преговорите да приключат и да се прибера у дома. Ескобарците не ни галеха с перце, това мога да кажа.

„Можело е да бъде и по-лошо. Можело е да си ескобарска военнопленничка в един от нашите лагери.“ Майлс реши да не насочва въображението на адмирала в тази посока, не сега поне.

– Сигурно.

– Само казвам, че знам какво е да те изоставят и че няма да изоставя свой човек заради нечии капризи. – От острия поглед, който хвърли на каргокапитана, стана повече от ясно, че изпаряващите се комарски корпоративни печалби определено не се класират в тежката категория причини, които биха го накарали да наруши този си принцип. – Събитията доказаха... – Поколеба се и перифразира думите си: – За известно

време смятах, че събитията са доказали правотата ми.

– За известно време – повтори Майлс. – Но вече не?

– Ами... сега... случилото се след това беше доста... доста смущаващо. Засечено бе неразрешено задвижване на служебен шлюз в товарния док на станция Граф точно до мястото, където е скачен „Идрис“. Само дето няма данни наблизко да се е придвижил кораб или обслужваща сонда – печатите на тръбата не са били активирани. Когато охраната на станцията стигнала там, докът бил празен. Но по пода имало доста кръв, както и следи от нещо влачено до шлюза. Изследванията показаха, че кръвта е на Солиан. Изглеждаше, че се е опитал да стигне до „Идрис“, но някой му е попречил.

– Някой, който не оставя отпечатыци от крака – мрачно добави Брюн.

При въпросителния поглед на Майлс Ворпатрил обясни:

– В секторите с гравитация, използвани от външните, квадите се придвижват с малки лични подемници, наричат ги плъзгачи. Управляват ги с долните си ръце, така че горният чифт да е свободен. Никакви следи нямаше. То пък от какво ли и да останат.

– А, да. Разбирам – каза Майлс. – Кръв, но не и труп. Открихте ли тялото му?

– Още не – каза Брюн.

– А търсихте ли го?

– О, да. По всички възможни траектории.

– Предполагам сте се сетили, че един дезертър би могъл да инсценира собственото си убийство или самоубийство, за да се отърве от преследване.

– Сигурно щях да се сетя за това – каза Брюн, – ако не бях видял лично пода на товарния док. Няма начин да загубиш толкова кръв и да останеш жив. Имаше поне три или четири литра.

Майлс сви рамене.

– Първото нещо, което правят при спешен случай на криотична подготовка, е да източат кръвта на пациента и да я заменят с криотечност. Така спокойно може да останат няколко литра кръв по пода, а жертвата – ами, може и да е жива. – Беше лично запознат с въпросния процес, или така поне му го бяха описали Ели Куин и Бел Торн впоследствие, при онази катастрофална мисия на свободната наемническа флота „Дендари““. Той, разбира се, не помнеше точно тази част, затова пък Бел му я беше описал подробно.

Веждите на Брюн скочиха нагоре.

– Не се сетих за това.

– Просто ми хрумна – извинително рече Майлс. „Мога да ти покажа белезите.“

Брюн се намръщи, после поклати глава.

– Не мисля, че биха имали достатъчно време преди пристигането на момчетата от местната сигурност.

– Дори ако са разполагали с готова преносима криокамера?

Брюн отвори уста, после пак я затвори. Най-накрая каза:

– Това е доста сложен сценарий, милорд.

– Изобщо не настоявам, че е станало така – лековато рече Майлс. После се замисли за финалната процедура при криосъживяването. – Нека само посоча, че съществуват и други източници на няколко литра кръв освен тялото на жертвата. Като лабораторен или болничен синтезатор например. Продуктът със сигурност би издържал проверката на повърхностно ДНК сканиране. Един вид фалшив положителен резултат. В лаборатория по съдебна медицина биха хванали разликата, разбира се. Следи от криотечност също биха се открили, стига някой да се сети да ги потърси. – После добави замислено: – Мразя косвените доказателства. Кой извърши идентификационното изследване на кръвта?

Брюн се размърда притеснено.

– Квадите. Прехвърлихме им копие от ДНК картата на Солиан още когато изчезна. Но офицерът за свързка на „Рудра“ присъства на теста – дишал е буквално във врата на техника им. Докладва ми за съвпадение то веднага щом излезе резултатът. Тогава отидох лично да видя всичко с очите си.

– Беше ли взета друга проба за контролно изследване?

– Ами... мисля, че да. Мога да попитам флотския главен лекар дали е получил втора проба преди да ни, хм, застигнат следващите събития.

Адмирал Ворпатрил седеше с вдървен гръб и неприязнено изражение.

– Бях сигурен, че горкият Солиан е бил убит. От някой... – И млъкна.

– Струва ми се, че все още не можем да изключим и тази хипотеза – успокои го Майлс. – Във всеки случай, по онова време искрено сте вярвали в нея. Предайте на флотския лекар да изследва по-подробно кръвните проби и ми докладвайте за резултатите, моля.

– Както и на службата за сигурност на станция Граф?

– Бъ... засега само на мен. – Дори резултатите да бяха отрицателни, самият факт, че е правено ново тестване, би събудил нови

подозрения у квадите относно намеренията на бараярците. А ако бяха положителни... Майлс искаше първо да помисли, пък после да действа.

– Както и да е, какво стана после?

– Фактът, че Солиан беше офицер от флотската сигурност, правеше убийството му – очевидното му на пръв поглед убийство – да изглежда особено зловещо – призна Ворпатрил. – Може би се е опитвал да се добере до кораба, за да ни предупреди за нещо? Нямахме как да разберем. Така че прекратих всички отпуски, обявих тревога и наредих всички кораби да се разкачат от доковете.

– Без никакво обяснение защо – вметна Молино.

Ворпатрил му се облеши.

– При състояние на тревога командирът не губи време да обяснява заповедите си. Просто очаква всички да се подчиняват своевременно. Пък и както си гризяхте ноктите от нетърпение и мърморехте заради забавянето, въобще не ми и хрумна, че ще има нужда да повтарям. – Един мускул заподскача на бузата му, той си пое дълбоко въздух и се върна към разказа си: – По същото време възникнаха и някои комуникационни недоразумения.

„Ето я и димната завеса, най-после.“

– Както ние разбрахме нещата, патрул от двама души, изпратен да върне офицер, който закъснявал да се яви...

– Става дума за младши лейтенант Корбо?

– Да. Корбо. Така както го разбрахме в онзи момент, патрулт и младши лейтенантът били нападнати, обезоръжени и задържани от квадите. Както се оказа по-късно, истината е била доста по-сложна, но по онова време разполагах само с тази информация, като същевременно се опитвах да изтегля целия си персонал от станция Граф и да се подготвя за всякакви евентуалности, дори за незабавна евакуация от местното космическо пространство.

Майлс се приведе напред.

– Каква беше информацията ви тогава – че някакви случайни квади са задържали хората ви, или че са били от службата за сигурност на станция Граф?

Ворпатрил не че чак изскърца със зъби, но почти. Въпреки това отговори:

– Знаехме, че са от службата им за сигурност.

– Обърнахте ли се за съвет към юриконсулта си?

– Не.

– Младши лейтенант Деслориер опита ли се да ви даде съвет по

своя инициатива?

– Не, милорд – успя да прошепне Деслориер.

– Разбирам. Продължете.

– Наредих на капитан Брюн да прати боен патрул, който да измъкне тримата мъже от ситуация, която, както смятах по онова време, се е оказала опасна за бараярския личен състав.

– Въоръжени далеч не само със зашеметители, доколкото разбирам?

– Не можех да поискам от хората си да излязат срещу толкова многоброен противник само със зашеметители, милорд – каза Брюн. – Онези мутанти са цял милион!

Майлс остави веждите си да се повдигнат.

– На станция Граф? Мислех, че постоянното ѝ население е около петдесет хиляди. Цивилни.

Брюн махна нетърпеливо с ръка.

– Един милион срещу дванайсет или петдесет хиляди срещу дванайсет – все едно, хората ми се нуждаеха от оръжия, които внушават уважение. Спасителният патрул трябваше да се придвижи натам и обратно по най-бързия начин, при възможно най-слаба съпротива от страна на квадите и без спорове. Със зашеметители не можеш да уплашиш никого.

– Този аргумент ми е познат. – Майлс се облегна назад и потърка устни. – Продължете.

– Патрулът ми стигна до мястото, където бяха задържани хората ни...

– Трето управление на службата за сигурност на станция Граф, ако не се лъжа? – прекъсна го Майлс.

– Да.

– Кажете ми нещо – за цялото време, през което флотилията ви е била тук, не се ли е случвало някой от отпускарите ви да се забърка в неприятности с местната служба за сигурност? Пиянство, неприлично поведение, нарушения на сигурността или нещо друго?

Брюн, с вид сякаш някой изтегля думите от устата му със зъболекарски клещи, каза:

– Миналата седмица трима от нашите бяха арестувани за надбягване с плъзгачи по особено опасен начин и в състояние на алкохолно опиянение.

– И какво стана с тях? Как ви посъветва да постъпите вашият юрисконсулт?

Младши лейтенант Деслориер измрънка:

– Останаха няколко часа в ареста, после отидох и се погрижих глобите им да бъдат платени, след което поех ангажимент пред местния съдия нарушителите да бъдат държани под домашен арест на корабите им до края на престоя ни тук.

– Значи, когато е настъпил въпросният инцидент, вече сте били запознати със стандартните процедури по измъкване на хора, забъркали се в неприятности с властите на станцията?

– Тези обаче не са били пияни и не са се държали неприлично. Били са хора от собствената ни сигурност, които са си вършели работата – каза Ворпатрил.

– Продължете – въздъхна Майлс. – Какво стана с патрула ви?

– Все още не разполагам с докладите им от първа ръка, милорд – вдървено рече Брюн. – Квадите допуснаха само един невъоръжен медик да ги посети на мястото, където ги държат сега. В Трето управление бяха разменени изстрели, както от зашеметители, така и от плазмени пушки. Квадите буквално заляха сградата, хората ни се огънаха пред численото превъзходство и бяха арестувани.

„Залелите“ сградата квади бяха включвали – нещо съвсем естествено от майлсова гледна точка – повечето от професионалните и доброволни пожарни отряди на станция Граф. „Плазмени пушки. В цивилна космическа станция. Ох, направо ще ми се сцели главата.“

– И така – спокойно рече Майлс, – след като отстреляхме полицейското управление и запалихме пожар, какво изпълнихме за бис?

Адмирал Ворпатрил стисна челюсти, за кратко.

– Боя се, че след като комарските кораби на док не изпълниха спешната ми заповед да потеглят и вместо това допуснаха да ги заключат по местата им, инициативата ми беше отнета. Вече бяхме допуснали твърде много заложници да попаднат в ръцете на квадите, независимите комарски капитани не изпълниха навреме заповедите ми за позициониране и милицията на квадите успя да ни обгради. Почти два пълни дни останахме в патова ситуация. След това получихме заповед да отстъпим и да чакаме пристигането ви.

„За което благодаря на всички богове.“ Проявите на военна интелигентност бяха нищожни в сравнение с тези на военна глупост. Но да се плъзнеш до половината път към невероятна глупост и да спреш, си беше наистина рядко явление. Ворпатрил заслужаваше да му се признае поне това.

Брюн вметна мрачно:

– Не че имаме голям избор на онзи етап. Не можехме да ги заплашим, че ще взривим станцията, при положение че собствените ни кораби са пристанали на док.

– И без това не бихте могли да взривите станцията – спокойно отбеляза Майлс. – Би било масово убийство. Да не споменавам наказателния кодекс. Императорът веднага би заповядал да ви разстрелят.

Брюн се размърда нервно и притихна.

Ворпатрил сви устни.

– Императорът или вие?

– С Грегор бихме хвърляли чоп кому да се падне честта.

След тези му думи последва кратко мълчание.

– За щастие – продължи Майлс, – изглежда, че страстите тук са се поуспокоили. За което ви благодаря, адмирал Ворпатрил. И ако позволите да добавя, по-нататъшната професионална съдба на всеки от вас е въпрос, който ще трябва да уредите с командването на отдела си. – „Освен ако заради вас не закъснея за раждането на най-най-първите си деца, в който случай ще е по-добре да си потърсите някоя много, ама много дълбока дупка.“ – Моята задача е чрез преговори да измъкна колкото мога повече поданици на императора от ръцете на квадите, при това на колкото се може по-ниска цена. И ако извадя много голям късмет, някой ден нашите флотилии отново ще могат да пристават в доковете на станция Граф. За съжаление, картите, които сте ми раздали, не са от най-силните. Въпреки това ще видя какво мога да направя. Искам да ми осигурите копия от всички необработени записи, имащи връзка с последните събития.

– Да, милорд – изръмжа Ворпатрил. – Но – в гласа му прозвуча нещо близко до тревога – не виждам как това ще ни помогне да разберем какво се е случило с лейтенант Солиан!

– Ще имам грижата и този въпрос да получи полагащото му се внимание, адмирале. – Майлс го погледна в очите. – Обещавам ви.

Ворпатрил кимна отсечено.

– Но, лорд ревизор Воркосиган! – намеси се притеснено каргокапитан Молино. – Властите на станция Граф се опитват да наложат глоби на нашите комарски кораби за щети, нанесени от бараярски военни. Трябва ясно да им бъде заявено, че военните и единствено военните имат пръст в тази... криминална активност.

Майлс се поколеба и се колеба дълго.

– Вие наистина сте късметлии, каргокапитане – най-накрая каза той, – защото в случай на истинско нападение обратното няма да е

вярно. – Потропа по масата и стана.

ГЛАВА 3

Майлс се повдигна на пръсти да надникне през малкия илюминатор до служебния шлюз на „Керкenez“, който в момента маневрираше към определената му рама за пристан. От архитектурна гледна точка, станция Граф представляваше сложна и очевидно хаотична съвкупност, което не беше за учудване предвид факта, че се разширяваше вече трето столетие. Погребан нейде в недрата на ширналата се, бодлива като таралеж конструкция се гушеше малък метален астероид, надупчен като медна пита, както за осигуряване на допълнително пространство, така и заради материала, с който беше построено това най-старо обиталище на квадите. Пак някъде в най-вътрешните сектори все още можеха да се видят, поне според туристическите видеоматериали, оригинални елементи от разглобения и отново сглобен скоков кораб, с който първата група дръзки пионери квади бяха извършили историческото си пътуване до това убежище.

Майлс отстъпи назад и даде знак на Екатерин да погледне през илюминатора. Замисли се за политическата астрография на Квадикосмоса, или по-точно, както гласеше официалното наименование, на Съюза на свободните общини. От тази начална точка групи квади се бяха разпръснали и бяха изградили дъщерни колонии по протежение на вътрешния от двата астероидни пръстена, заради които предците им бяха избрали тази система. Няколко поколения по-късно квадите вече не ги грозеше опасността да им се свърши пространството, енергията или природните ресурси. Населението им можеше да разширява владенията си толкова бързо, колкото преценеше за необходимо.

Само шепа от многобройните им, пръснати из системата общини поддържаха места с изкуствена гравитация за човечи с крака, били те посетители или постоянно пребиваващи, а повечето въобще нямаха взимане-даване с външни. Станция Граф беше от онези, които приемаха галактиците и тяхната търговия, същото важеше и за няколко други орбитални станции, известни като Метрополията, Убежището, Минченко и Съюза. Последната беше седалище и на правителството, доколкото имаше такова – политическата система на квадите беше вариант на представителната демокрация с изборност отдолу нагоре, стъпила, както му беше дадено да разбере, на работната група като първична единица. Майлс най-горещо се надяваше, че последната инстанция, с която

ще се наложи да води преговори, няма да се окаже някой комитет.

Екатерин погледна и с развълнувана усмивка махна на Роик да погледне и той. Той наведе глава и почти залепи нос в илюминатора – зяпаше с неприкрито любопитство. За Екатерина това беше първото и пътуване извън Бараярската империя, а Роик за пръв път напускаше родния Бараяр. Майлс доволно си отбеляза наум, че благодарение на придобитата си лека форма на параноя си беше направил труда да прати и двамата на кратък интензивен курс по процедури за безопасност в открития космос и при нулева гравитация, преди да ги повлече след себе си из галактиката. Беше използвал връзките си да получи достъп до съоръженията на военната академия, макар и само за една свободна седмица между насрочени предварително занятия, та двамата да преминат през посъкратена версия на курса, който по-старите колеги гвардейци на Роик бяха преминали като част от рутинната програма на обучението си за имперските служби.

Екатерин се беше шашнала не на шега, когато Майлс я беше подканил... убедил... добре де, принудил да се запише в курса за охранители към орбиталното училище. В началото беше като уплашен заек, по средата – изтощена и на крачка от открит бунт, а накрая – въодушевена и горда от себе си. При проблеми с херметизацията пътническите лайнери обикновено натикваха платилите билетите си клиенти в най-прости мехури, наречени спасителни шушулки, където да изчакат специализираните екипи за спешна помощ. Самият Майлс беше пребивавал едни-два пъти в такава шушулка. Беше се заклел, че нито един от неговите хора, особено пък неговата съпруга, не ще бъде подложен на такава изкуствена безпомощност в случай на извънредна ситуация. Така че цялата му групичка беше пътувала с ушити по поръчка костюми последен модел за бързо обличане в куфарите. За съжаление Майлс беше оставил стария си, удобен боен костюм на склад...

Роик се разгъна и обърна гръб на илюминатора. На лицето му бе изписано особено стоическо изражение, две тревожни бръчки се бяха събрали между веждите му.

– Взехте ли си хапчетата против гадене? – попита Майлс.

Роик кимна сериозно.

– А ти взе ли си твоите? – каза Екатерина.

– О, да. – Той хвърли поглед към обикновения си сив цивилен костюм. – Преди имах един от онези готини биочипове на вагусния си нерв, който ми помагаше да не се разделям с обяда си при нулева гравитация, но после се разкапа заедно с другите ми вътрешности при онази

моя пренеприятна среща с иглената граната. Трябва да ида да ми импантират нов... – Майлс пристъпи напред и хвърли още един поглед навън. Бяха се приближили и станцията заемаше по-голямата част от гледката. – И така, Роик. Ако групичка квади на гости в Хасадар сгязат лука дотолкова, че да си заслужат посещение в градския затвор, а после се появи втора група квади и се опита да измъкне първата с помощта на бойни оръжия, надупчат сградата като решето, подпалят я и ранят няколко от другарите ти, какви по-точно биха били твоите чувства към квадите във въпросния момент?

– Тъ... не ще да са много дружески, милорд. – Роик направи пауза, после добави: – Направо щяха да ми бръкнат в мозъка.

– И аз така предположих. – Майлс въздъхна. – А. Готово.

С дрънчене и тракане, „Керкенец“ спря плавно и скобите на рамата го хванаха в стабилната си прегръдка. Еластичната тръба заскърца, намествайки се в ключалката си, насочвана от инженера на „Керкенец“ при контролния панел на шлюза, после се вклини на мястото си с ясно доловимо изщракване.

– Скачихме се, сър – докладва инженерът.

– И така, войници, парадът започва – измърмори Майлс и даде знак на Роик да мине напред.

Гвардеецът кимна и се провря през шлюза. Миг по-късно извика от другата страна:

– Готово, милорд.

Всичко мина, ако не чудесно, то достатъчно добре. Майлс го последва през тръбата, Екатерин тръгна веднага след него. Той хвърли поглед през рамо, докато плаваше напред. Беше изящна и пленителна в червената си туника и черни тесни панталони, косата ѝ – навита на изискана плитка около главата. Нулевата гравитация се отразяваше по особено чаровен начин на добре развитата женска анатомия – начин, за който Майлс прецени, че е по-добре да не ѝ споменава. Като дебютен ход, определянето на първата среща в сектор с нулева гравитация очевидно имаше за цел да смути посетителите и да подчертае кому точно принадлежи местният космос. Ако искаха да са учтиви, квадите щяха да ги приемат в някой от секторите с нормална гравитация.

Шлюзът на станцията се отваряше към просторен цилиндричен док, чиято радиална симетрия небрежно игнорираше представите за „горе“ и „долу“. Роик се поклащаше във въздуха с една ръка на ръкохватката до шлюза и другата – демонстративно далеч от кобура на зашеметителя. Майлс проточи врат да обхване с поглед бойния ред от половин

дузина квади, мъже и жени, в полу-униформени, полу-бойни костюми, заели позиции за кръстосан огън по протежение на помещението. Оръжията им бяха извадени, но при рамо, като официалността прикриваше заплахата. Долните ръце, по-дебели и по-мускулести от горните, излизаха от хълбоците им. И двата чифта ръце бяха защитени с плазмоотражателни кори. На Майлс чак сега му хрумна, че всъщност си има работа с хора, които могат да стрелят и да презареждат едновременно. Интересно, но макар двама да носеха отличителните знаци на службата за сигурност на станция Граф, останалите бяха с цветовете и означенията на Съюзната милиция.

Внушителен декор наистина, но не с тези хора щеше да си има работа той. Погледът му се плъзна към тримата квади и външния, които чакаха точно срещу шлюза. Известното смущение при вида на собствената му нестандартна външност бе набързо изтрито от израженията на три от четирите лица.

Старшият офицер от службата за сигурност се познаваше от пръв поглед – по униформата, оръжията и страховития поглед. Вторият квади беше на средна възраст и също носеше подобие на униформа в сиво-синьо, но в по-консервативен стил, предназначен да вдъхва увереност у широката общественост. Третият квади беше белокоса жена, облечена по-изискано от другите, с цикламен кадифен костюм от две части с цепнати горни ръкави, от които се подаваше сребриста копринена материя, с набухнати шорти и тесни ръкави в същия цвят от кръста надолу. Външният също беше със сиво-синя униформа, само дето носеше панталони и ботуши с прилепващи подметки за нулева гравитация. Къса сивееща кестенява коса се вееше около главата, която се обърна към Майлс. Майлс се задави от усилието да не изругае на глас от изненада.

„Мили боже! Това е Бел Торн!“ Какво по дяволите правеше тук бетанският хермафродит, бивш наемник от „Дендари“? Въпросът си отговори сам още щом беше зададен. „Е. Сега вече знам кой е нашият Им-пСи наблюдател на станция Граф.“ Което пък внезапно и значително повиши благонадеждността на тези доклади... или пък не? Усмивката на Майлс замръзна, прикривайки, така поне се надяваше той, внезапно то му интелектуално объркване.

Белокосата жена заговори – с изключително хладен тон; някаква част от мозъка на Майлс, работеща на автопилот, я определи като най-старшата, както и най-възрастната от присъстващите.

– Добър ден, лорд ревизор Воркосиган. Добре дошли в Съюза на свободните общини.

Майлс, който все още помагаше с една ръка на примигващата Екатерина да излезе от шлюза, съумя да отвърне с учтиво кимване. Остави втората ръкохватка до шлюза за Екатерина, която се вкопчи в нея като в котва, а сам успя да заеме сравнително стабилна позиция във въздуха, без излишни движения и правилно ориентиран спрямо „горе“ и „долу“ – или поне в същото положение като старшата квади.

– Благодаря – отвърна неутрално той. „Бел, какво по дяволите?... Дай ми някакъв знак, мътните те взели!“ Хермафродитът отвърна на ококорения му поглед с хладна незаинтересованост и с добре изиграна небрежност вдигна ръка да се почеше по носа, което вероятно трябваше да означава „Изчакай малко...“

– Аз съм главен контролър Грийнлоу – продължи жената – и съм натоварена от правителството да се срещна с вас и да действам като арбитър между вас и вашите жертви от станция Граф. Това са началник Вен от сигурността на станция Граф, началник Уотс, отговорник за външните отношения на станция Граф, и пристанищен управител Бел Торн.

– Приятно ми е, мадам, господа, почитаеми херм – продължи на автопилот устата на Майлс. Беше твърде разтърсен от присъствието на Бел, за да се произнесе по това „вашиите жертви“, поне засега. – Позволете да ви представя съпругата си, лейди Екатерина Воркосиган, и личния си помощник, гвардеец Роик.

Всички квади се намръщиха неодобрително на Роик. Сега обаче беше ред на Бел да ококори очи, вперил внезапно оживял поглед в Екатерина. И ето че един чисто личен аспект на цялата ситуация се разкри в този момент на Майлс, който много скоро щеше да се окаже в притеснителната позиция да представи новата си съпруга на старата си тръпка. Не че някога се беше стигнало до консумиране на често изразяваното увлечение на Бел по него – нещо, за което Майлс понякога почти съжаляваше...

– Пристанищен управител Торн, аа... – Майлс откри, че губи здрава почва под краката си в повече от един смисъл. Гласът му придоби звънливо любопитен оттенък. – Познаваме ли се?

– Не мисля, че сме се виждали някога, лорд ревизор Воркосиган – отвърна Бел. Майлс отправи мълчалива молитва единствено неговото ухо да е доловило лекото ударение върху бараярското му име и титла, изречено с този познат, леко провлачен алт.

– Аа. – Той се поколеба. „Подай намек, реплика, каквото и да е...“ – Майка ми е бетанка, нали разбирате.

– Какво съвпадение – любезно рече Бел. – Моята също.

„Бел, мътните те взели!“

– На няколко пъти имах удоволствието да посетя колонията Бета.

– Аз пък рядко се връщам там, веднъж на десет години. – Бледата искрица от забележително черното чувство за хумор на Бел угасна в кафявите очи и хермафродитът отстъпи малко: – Би ми било приятно да разбере какво ново има в старата пясъчна кутия.

– С удоволствие ще ви разкажа каквото знам – веднага реагира Майлс, като се молеше кратката размяна на реплики да е прозвучала дипломатично, а не закодирано. „Скоро, скоро, много скоро.“ Бел му върна сърдечно, утвърдително кимване.

Белокосата квади посочи към края на дока с горната си дясна ръка.

– Нека се преместим в конферентната зала, лорд и лейди Воркосиган, гвардеец Роик.

– След вас, контролър Грийнлоу. – Майлс я удостои със съответния лек поклон във въздуха, после разгъна тяло, за да се отблъсне с крак от стената и да я последва. Екатерин и Роик тръгнаха след него. Екатерин се придвижи и спря до кръглата врата-шлюз с поносима грациозност, Роик обаче приключи полета си накриво и с ясно доловимо тупване. Отблъснал се беше прекалено силно, но Майлс нямаше как да му разяснява точно сега изкуството да се придвижваш при липса на гравитация. Или сам щеше да схване правилата, или щеше да си счупи някоя ръка. Серията от коридори, която последва, беше снабдена с достатъчно ръкохватки. Външните не изоставаха от квадите, всъщност се движеха в средата. За тайно задоволство на Майлс, на нито един от охранителите не се наложи да спира и да помага на безнадеждно оплел се в крайниците си бараярец.

Най-накрая стигнаха до зала със стена-прозорец, предлагаша панорама гледка към единия край на станцията и към дълбоката, обсипана със звезден прах бездна отвъд. Всеки външен, страдащ и от най-лека форма на агорафобия или страх от разхерметизация, без съмнение би предпочел да прилепи гръб до отсрещната стена. Майлс се придвижи плавно до прозрачната бариера, спря се с два деликатно протегнати пръста и плъзна поглед по космическия пейзаж. Устните му кривнаха нагоре по собствена воля.

– Много е хубаво – искрено рече той.

Огледа се. Роик си беше намерил една ръкохватка близо до вратата и смутено я делеше с долната ръка на един от охранителите квади, който му се блещеше, докато и двамата преместваха пъргаво пръсти в стремежа си да не се докоснат. Голямата част на почетната охрана беше

останала в съседния коридор, в залата ги бяха последвали само двама, един от станция Граф и един от Съюза, които се полюшваха нащрек във въздуха. Покрай две от другите стени на залата бяха наредени декоративни растения в осветени спираловидни тръби, които поддържаха корените им в хидропонна мъгла. Екатерин спря до едно от тях и заразглежда многоцветните му листа. После откъсна вниманието си от растението и кратката ѝ усмивка угасна, докато местеше погледа си от Майлс към домакините им, които, от своя страна, се дебнеха взаимно. Очите ѝ се спряха любопитно на Бел, който пък гледаше Майлс с едно такова изражение... е, всеки друг навярно би го определил като любезно. Майлс обаче подозираше, че се касае за дълбока ирония.

Квадите се настаниха в полукръг, или по-скоро полусфера, около централното видтабло, Бел се полюшваше близо до другия мъж в сивосиньо – началник Уотс. Извити колонки с различна височина заместваха контролните табла за комуникационна връзка, които обикновено се враждаха в страничните облегалки на въртящите се столове; приличаха донякъде на цветя със стъбла и се оказаха подходящо разположени колци за връзване. Майлс си избра колонка с гръб към откритото пространство. Екатерин се плъзна от другия край на стаята и зае позиция малко зад него. Беше превключила на тихия си, силно резервиран режим на поведение, което Майлс се беше научил да не разчита като признак на униние. Много по-вероятно бе да означава, че се е замислила твърде дълбоко и е забравила, че се очаква да изглежда ведра. За щастие това нейно сякаш изваяно от слонова кост изражение можеше да мине и за аристократична незаинтересованост.

Двама по-млади квади, чието зелено облекло Майлс разчете като сервитьорска униформа, поднесоха мехури с питиета на всички присъстващи. Майлс си избра нещо, което трябваше да е чай, Екатерин си взе плодов сок, а Роик отказа, след като видя, че на двамата квади от охраната не предложиха нищо. Един квади спокойно можеше хем да държи мехур с напитка, хем да стиска ръкохватката, и пак му оставаха две ръце, с които да извади оръжието си и да се прицели. Хич не изглеждаше честно.

– Главен контролър Грийнлоу – започна Майлс. – Предполагам вече сте получили акредитивните ми писма. – Тя кимна и късата ѝ коса се развя като ореол при движението. Майлс продължи: – Аз, за съжаление, не съм съвсем наясно с културния контекст и значение на вашата титла. От чие име говорите и думите ви задължават ли по някакъв начин тези, от чието име говорите? Иначе казано, вие представител на станция Граф

ли сте, като член от Съюза на свободните общини, или на някаква по-голяма част от Съюза? И коя е следващата инстанция, която се произнася по вашите препоръки или потвърждава сключените от вас споразумения? – „И колко време обикновено им отнема това?“

Тя се поколеба и Майлс се зачуди дали и тя го изучава също толкова напрегнато, колкото я изучаваше той. Квадите бяха по-дълголетни и от бетанците, които по стандарт живееха до сто и двацет и нагоре, дори до сто и петдесет. Така че на колко години беше тази жена?

– Аз съм контролър към Съюзния отдел за външни връзки. Предполагам, че в някои външни култури този ми пост би отговарял на поста пълномощен министър на организацията, която ръководи посолствата им. Служа на отдела от четиридесет години, работила съм като младши, и старши съветник за Съюза и в двете ни гранични системи.

Най-близките съседи на Квадикосмоса се намираха на няколко скока по тежко натоварени маршрути – казваше му, че е прекарала известно време на планети. „Както и, между другото, че върши тази работа отпреди аз да се родя.“ Стига да не беше от хората, които смятаха, че щом са видели една планета, значи са ги видели всичките, това звучеше обещаващо. Майлс кимна.

– Препоръките и споразуменията ми подлежат на потвърждение от работната ми група на станция Съюзна – с други думи, от Борда на директорите на Съюза на свободните общини.

Е, значи имаше комитет, но, за щастие, не беше тук. Майлс я определи като повече или по-малко еквивалентна на някой от важните министри в бараярския Съвет на министрите, или долу-горе постът ѝ тежеше толкова, колкото и неговият на имперски ревизор. Разбира се, в правителствената си структура квадите нямаха еквивалент на бараярските графове, макар че йерархичната им система изглеждаше не по-малко закостеняла. Майлс се спря преди да е изсумтял сухо. Грийнлоу бе на едно ниво под върха и хората, които трябваше да удовлетвори или убеди, бяха ограничен брой. Чак сега Майлс си позволи да изпита известна слаба надежда за плодотворни преговори в границите на разумното. Белите ѝ вежди се събраха.

– Нарекоха ви Императорски глас. Бараярците наистина ли вярват, че гласът на императора звучи от устата ви въпреки разстоянието от толкова много светлинни години?

Майлс съжали, че няма как да се облегне назад в нормален стол. Вместо това поизправи леко гръб.

– Названието е законова фикция, а не суеверие, ако за това питате.

Всъщност „Императорски глас“ е един вид галено название на поста ми. Истинската ми титла е Имперски ревизор, а основната ми и първа задача – да слушам. Отговарям единствено пред император Грегор. – Моментът изглеждаше добър да пропусне разни сложноти като потенциални обвинения в държавна измяна, повдигнати от Съвета, на графовете, и други проверки и контрапроверки в бараярски стил. „Като поръчково убийство например.“

Офицерът от сигурността, Вен, каза:

– В такъв случай вие ръководите ли, или не ръководите бараярски-те военни сили тук, в местния космос на Съюза? – Явно беше натрупал достатъчно опит с бараярските войници, за да среща затруднения с представата как гърбавото джудже, полюшващо се пред него, раздава заповеди на безцеремонния Ворпатрил или на неговите без съмнение едри и здрави войници.

„Даа, ама трябваше да познаваш баща ми...“ Майлс се изкашля.

– Тъй като императорът е главнокомандващ на бараярската армия, неговият Глас автоматично става командващ офицер на всяка бараярска сила в обсега на правомощията си, да. Стига обстоятелствата да го изискват.

– Това означава ли, че ако издадете такава заповед, онези главорези отвън ще почнат да стрелят? – кисело попита Вен.

Майлс успя да изпълни лек поклон в негова посока, което при нулева гравитация не беше лесно.

– Господине, ако им го заповяда един Императорски глас, те ще се изпозастрелят един-друг.

Това си беше чисто преувеличение – е, наполовина поне – но не беше нужно Вен да го знае. Изражението на Бел не се промени, за което Майлс благодари горещо на каквито там богове кръжаха наоколо, макар че за него потушения с мъка смях не остана тайна. „Гледай да не ти се пукнат тъпанчетата, Бел.“ Белите вежди на контролърката се позабавиха със спускането си до хоризонтална линия.

Майлс продължи:

– Въпреки това, макар да не е трудно да накараш произволно избрана група хора да си покачи адреналина и да започне да стреля по разни неща, една от целите на военната дисциплина е да се погрижи заповедите за прекратяване на стрелбата да се изпълняват със същата готовност. Сега не е време да се стреля, а да се говори... и да се слуша. Аз ви слушам. – Той събра пръсти пред мястото, където щеше де е скутът му, ако седеше на стол. – От ваша гледна точка, каква беше последователността

на събитията, довели до този неприятен инцидент?

Грийнлоу и Вен понечиха да отговорят едновременно. Жената направи на офицера от сигурността жест с една от горните си ръце да продължи.

Вен кимна и се обърна към Майлс.

– Започна, когато в отдела ми се получи спешно повикване да задържим двама от вашите хора, нападнали жена квади.

Ето ти и нова фигура на дъската. Майлс запази неутрално изражение.

– Нападнали в какъв смисъл?

– Нахлули в жилището ѝ, уплашили я, блъскали я насам-натам, счупили ѝ ръка. Явно са били изпратени да приберат бараярски офицер, който не се явил на дежурство...

– А. Вероятно става дума за младши лейтенант Корбо?

– Да.

– А той бил ли е в жилището ѝ?

– Да.

– По нейна покана?

– Да. – Вен изкриви лице в гримаса. – Явно са се били, хм, сприятелили. Гранат Пет е изключителна танцьорка от трупата на Минченко Мемориъл. Изпълняват балет при нулева гравитация пред жители на станцията и външни посетители. – Вен си пое дълбоко дъх. – Не е съвсем ясно кой в чия защита се е намесил, когато бараярският патрул е отишъл да прибере закъснелия си офицер, но се стигнало до шумна кавга. Арестувахме всички външни и ги отведохме в Трето управление до изясняване на ситуацията.

– Между другото – прекъсна го контролър Грийнлоу – по-късно вашият младши лейтенант Корбо помоли за политическо убежище в Съюза.

Това също беше нещо ново.

– Колко по-късно?

– Тази сутрин. Когато научи, че идвате.

Майлс се поколеба. Можеше да си представи десетина сценария, които да обяснят подобна постъпка, от зловещи до глупави. Не беше негова вината, че умът му веднага се нахвърли на зловещите.

– Има ли вероятност да удовлетворите молбата му? – най-накрая попита той.

Тя хвърли поглед към началник Уотс, който направи неангажиращ жест с една от долните си ръце и каза:

– Отделът ми се зае да обмисли молбата му.

– Ако питаш мен, хич няма какво да го обмисляте – изръмжа Вен. – Не ни трябват такива тук.

– Бих искал да разговарям с младши лейтенант Корбо възможно най-скоро – каза Майлс.

– Е, той очевидно не желае да разговаря с вас – каза Вен.

– Въпреки това. Смятам, че наблюденията от първа ръка и свидетелствата на очевидци са от основно значение, за да получа вярна представа за тази сложна верига събития. Бих искал да разговарям и с останалите... – в последния момент съобрази да изреже думата „заложници“ от изречението си, – задържани бараярци, по същата причина.

– Не е толкова сложно – каза Вен. – Група въоръжени главорези нападناха управлението, зашеметиха десетина и невинни граждани и неколцина служители на сигурността, опитващи се да изпълнят дълга си, и накрая се опитаха да влязат с взлом в ареста, при което нанесоха сериозни материални щети. Обвиненията срещу тях – документирани на видеоносител – варират от стрелба с незаконно оръжие до съпротива при арест за подпалвачество в населен район. Цяло чудо е, че нямаше жертви.

– Това, за съжаление, тепърва ще трябва да се доказва – мигновено реагира Майлс. – Проблемът е там, че от наша гледна точка, поредицата от събития далеч не е започнала с ареста на младши лейтенант Корбо. Адмирал Ворпатрил е докладвал за изчезнал човек много по-рано – лейтенант Солиан. Както според вашите, така и според нашите свидетели, голямо количество от кръвта му, което се равнява законово на част от тялото му, е била открита по пода на един от товарните докове на станция Граф. Военната лоялност е нещо двупосочно – бараярците не изоставят хората си. Жив или мъртъв, къде е остатъкът от него?

Вен само дето не заскърца със зъби.

– Търсихме го. Не е на станция Граф. Проверихме и всяка що-годе вероятна траектория в околния космос. Както и съобщихме на Ворпатрил, нееднократно.

– Колко трудно – или лесно – би било за един външен човек да излезне в Квадикосмоса?

– Ако може аз да отговоря на този въпрос – любезно се намеси Бел Торн, – тъй като въпросният инцидент се отразява и на моя отдел.

Гриинлоу даде знак за съгласието си с една от долните си ръце, докато в същото време потриваше основата на носа си с една от горните.

– Качването и слизането от галактически кораби тук се контролира

строго, не само на станция Граф, но и на другите ни депа за външна търговия. Ако не невъзможно, поне е изключително трудно да се мине през митницата и имиграционния контрол, без да остане някаква следа, включително и на видеолентите от камерите за общо наблюдение. Вашият лейтенант Солиан не се появява никъде, нито на компютърните, нито на визуалните ни записи през онзи ден.

– Наистина? – Майлс изгледа Бел в смисъл „Това ли е цялата история?“.

Бел му отвърна с кратко кимване, „Да“.

– Наистина. Колкото до вътрешните полети в системата, те не се контролират толкова строго. По-... по-осъществимо е човек да се прехвърли незабелязано от станция Граф в някоя от другите общини на Съюза. Ако този човек е квади. Всеки външен обаче би привлякъл твърде много внимание. По случая бяха взети всички стандартни мерки, уведомихме и отделите по сигурността на другите общини. Солиан чисто и просто не е бил видян на станция Граф, нито в някоя друга община от Съюза.

– Как си обяснявате кръвта му в товарния док?

– Товарният док е от външната страна на контролните пунктове за достъп до станцията. По мое мнение, който и да е отговорен за онази сцена, е дошъл от някой от корабите в прилежащия сектор от докове и шлюзове и пак там се е върнал.

Майлс си отбеляза наум думите, които беше избрал Бел: „който и да е отговорен за онази сцена“, а не „който е убил Солиан“. Разбира се, Бел също беше присъствал на една зрелищна криоподготовка по спешност...

Вен се намеси сърдито:

– А по онова време всичките кораби там бяха от вашата флотилия. С други думи, сами сте отговорни за проблемите си. Ние тук сме мирни хора!

Майлс изгледа замислено Бел и пренареди мислено плана си за атака.

– Въпросният товарен док далече ли е оттук?

– На другия край на станцията – каза Уотс.

– Май ще предпочета да го огледам заедно с прилежащия му район преди да разговарям с младши лейтенант Корбо и другите бараярци. Навярно пристанищен управител Торн ще бъде така добър да ме разведе из съоръжението?

Бел хвърли поглед към началник Уотс и получи утвърдителен знак.

– С удоволствие, лорд Воркосиган – каза Бел.

– Още сега може би? Бихме могли да използваме моя кораб, за да заобиколим станцията.

– Това би спестило време, да – отвърна Бел, а очите му присветнаха оценяващо. – Бих могъл да пътувам с вас, ако нямате нищо против.

– Чудесно. – „Добра реакция.“ – Благодаря.

Колкото и да изгаряше от нетърпение да повлече Бел след себе си и да го разпита хубавичко някъде насаме, на Майлс му се наложи да изтърпи с учтиви усмивки още един куп формалности, включително официалното връчване на списъка с обвинения, щети, глоби и наказателни такси, натрупани от ударната сила на Ворпатрил. Хвана информационния диск, който началник Уотс му подхвърли леко през празното пространство помежду им, и рече:

– Моля отбележете, че не приемам тези обвинения. Въпреки това поемам ангажимента да ги разгледам задълбочено в първия удобен за целта момент.

Множество неусмихвачи се лица посрещнаха това му изявление. Езикът на тялото при квадите си беше цяла научна дисциплина. Да говориш с ръцете си предлагаше толкова повече възможности тук. Ръцете на Грийнлоу се намираха под строг контрол, както горните, така и долните. Вен често стискаше долните си юмруци, но пък Вен лично беше помогнал да изнесат ранените полицаи след пожара.

Срещата приключи, без да постигне дори подобие на някакво окончателно споразумение, което Майлс определи като малка победа за своята партия. Засега поне се измъкваше, без да е поел кой знае какъв ангажимент, както от свое име, така и от името на Грегор. Все още не беше наясно как да извърти тази неприятна главоблъсканица в своя полза. Имаше нужда от повече информация, повече време за подсъзнателна обработка, повече хора, някакъв лост или опора, които засега му убягваха. „Трябва да говоря с Бел.“

Поне това му желание, изглежда, щеше да се осъществи. По знак на Грийнлоу съвещанието се разтури и почетната стража ескортира бараярците по обратния път през коридорите до дока, където чакаше „Керкenez“.

ГЛАВА 4

При шлюза на „Керкенец“ началник Уотс дръпна Бел настрани и му заговори нещо с приглушен глас, като придружаваше думите си с неспокойно ръкомахане. Бел поклати глава, потупа го успокоително по рамото и най-накрая се обърна да последва Майлс, Екатерин и Роик през еластичната тръба, водеща към тясната и понастоящем пренаселена шлюзова палуба на „Керкенец“. Роик се спъна, докато привикне отново към гравитационното поле, но бързо възстанови равновесието си и изгледа смръщено бетанския хермафродит в униформа на квади. Екатерин пък му хвърли скришен, изпълнен с любопитство поглед.

– За какво беше всичко това? – попита го Майлс, след като вратата на шлюза се плъзна на мястото си.

– Уотс настояваше да взема охрана. Да ме защитавали от бараярските грубияни. Казах му, че на кораба няма да има място за още хора, пък и нали сте дипломат, а не войник... – Бел го изгледа неразгадаемо, кривнал глава настрани. – Нали така?

– Вече да. Ъ... – Майлс се обърна към лейтенант Смоляни, който се занимаваше с контролното табло на шлюза. – Лейтенант, ще се наложи да отведете „Керкенец“ до другата страна на станцията и там да пристанете в друга рама. От техния контрол на движението ще ви насочват. Движете се колкото може по-бавно, без да изглежда странно. Може да направите един-два неуспешни опита и чак тогава да улучите скобите на дока, или нещо друго, не знам.

– За бога! – възкликна с възмущение Смоляни. Пилотите на бързите куриери към ИмпСи бяха превърнали бързото, икономично маневриране и съвършените скачвания в религия. – Пред тези?

– Добре де, правете каквото искате, но ми осигурете малко време. Трябва да си поговоря с този почитаем херм. Действайте. – Махна нетърпеливо на Смоляни да тръгва, после си пое дълбоко дъх и добави към Роик и Екатерин: – Ще ползваме каюткомпанията. Извинете ни, моля. – Което означаваше, че двамата с Роик ще трябва да изчакат в тесните си каюти. Стисна кратко ръката на Екатерин в знак на извинение. Не смееше да каже нищо повече, докато не изцедеше Бел насаме. Имаше аспекти на сигурността, политически аспекти, лични аспекти – колко аспекта можеха да танцуват върху връхчето на топлийка? – а сега, когато първоначалното вълнение, че вижда познатото му лице в добро здраве,

беше поотшумяло, все по-неприятно му се натрапваше споменът за последния път, когато се бяха видели. Тогава се беше наложило да отнеме на Бел командването и да го отстрани от наемническата флота заради злополучната му роля в разгрома при Джаксън Хол. Искаше му се да има доверие на Бел. Смееше ли обаче?

Роик беше твърде добре обучен, за да зададе гласно въпрос от рода на: „Сигурен ли сте, че не е по-добре да дойда с вас, милорд?“, но, ако се съдеше по изражението му, правеше всичко възможно да му го предаде по телепатичен път.

– По-късно ще ви обясня всичко – тихо му обеща Майлс и го отпрати с успокоителен жест, или поне се надяваше да е постигнал подобен ефект.

Поведе Бел по краткия път до миниатюрното помещение, което служеше едновременно за каюткомпания, столова и зала за инструктаж на „Керкенец“, затвори и двете врати и активира заглушаващия конус. Едва доловимото жужене откъм прожектора на тавана и лекото трептене на въздуха около кръглата трапезна/конферентна маса на каюткомпанията бяха знак, че устройството работи. Обърна се и улови Бел да го гледа, леко кривнал глава на една страна, очите – питащи, устните – присвити. Поколеба се за миг. После, едновременно, и двамата избухнаха в смях. Хвърлиха се да се прегръщат, а Бел го затупа здраво по гърба.

– Проклет, проклет, проклет да си, ти дребно, нечистокръвно, вмаиачено човече...

Майлс се отдръпна, останал без дъх.

– Бел, Господи! Изглеждаш добре.

– По-стар, със сигурност?

– И това, да. Но точно аз май нямам основание да го кажа.

– Ти изглеждаш страхотно. Здрав. Стабилен. Тази жена май те храни добре, а? Или поне нещо друго прави добре, във всеки случай.

– Не съм дебел обаче, нали? – разтревожено попита Майлс.

– Не, не. Но когато те видях за последен път, малко след като те бяха извадили от онази криокамера, приличаше на череп върху пръчка. Изкара ни акъла тогава.

Явно и Бел си спомняше онази последна среща не по-малко ясно от него. А вероятно и по-ясно.

– И аз се тревожех за теб. Всичко... наред ли е? Как, по дяволите, се озова тук? – Беше ли този въпрос достатъчно деликатен?

Веждите на Бел се повдигнаха леко, разчели кой знае какво изражение върху лицето на Майлс.

– В началото, след като се разделих с наемниците от Дендари, бях малко объркан. Под твоето и на Озер командване бях служил там почти двадесет и пет години.

– Много съжалявах, че стана така.

– Не и наполовина, колкото съжалявах аз, бих казал, но не аз умрях тогава, а ти. – Бел за миг отклони поглед. – Както и други. Но никой от нас нямаше избор в онзи момент. Не бих могъл да продължа, сякаш нищо не се е случило. А и – в по-далечен план – се оказа за добро. Мисля, че без да се усетя, се бях оставил инерцията да ме повлече. Имах нужда от нещо, което да ме изрита от старите козовози. Бях готов за промяна. Е, не точно „готов“, но...

Майлс все пак си спомни къде се намират, макар да поглъщаше жадно думите на Бел.

– Сядай, сядай. – Махна към малката маса и двамата седнаха един до друг. Майлс опря ръка на тъмната повърхност и се приведе по-близо. Бел продължи:

– За кратко дори си отидох у дома. Но открих, че след четвърт столетие развяване на гащите из възлената връзка като свободен хермафродит, вече не съм в крак с колонията Бета. Хванах се на работа на няколко кораба, някои по предложение на общия ни работодател. После стигнах тук. – Бел отмахна с разперени пръсти от челото си сивеещия кестеняв бретон – един така познат жест. Бретонът, разбира се, веднага падна на мястото си, което бе още по-сърцераздиращо.

– Вече не работя точно за ИмпСи – каза Майлс.

– Така ли? Тогава за кого точно работиш?

Майлс се поколеба.

– Ами... към разузнаването съм¹ – най-сетне реши той. – Заради новата ми работа.

Този път веждите на Бел се вдигнаха по-високо.

– Значи тази работа с имперското ревизорство не е прикритие за последната интрижка на секретни операции?

– Не. Истинска е. Приключих с интрижките.

1. Всъщност по-точния превод на пасажа е:

– Всъщност вече не работя за ИмпСи – каза Майлс.

– Така ли? И какви са в момента отношенията ви с ИмпСи?

Майлс се поколеба.

– Ами те са... мое разузнавателно ведомство – най-сетне реши той. – Заради новата ми работа.

(Бел. Mandor)

Бел изкриви устни.

– Айде бе! С тоя смешен акцент?

– Това е истинският ми глас. Бетанският акцент на адмирал Нейсмит беше само за прикритие. Донякъде поне. Не че не съм го усвоил на коляното на майка си.

– Когато Уотс ми каза името на високопоставения емисар, когото пращат бараярците, си помислих, че трябва да си ти. Затова и се поставах да ме включат в комитета по посрещането. Но тази работа с Императорския глас ми прозвуча като излязла от детска приказка. Докато не стигнах до дребния шрифт. Тогава започна да ми звучи като нещо излязло от роман на ужасите.

– О, да не би да си си направил труда да изровиш служебната характеристика на поста ми?

– Да. Няма да повярваш каква база данни имат тук. Оказа се, че Квадикосмосът се ползва на сто процента от галактическия информационен обмен. Бива ги почти колкото Бета, въпреки че населението им е несъизмеримо по-малобройно. С този пост на Имперски ревизор си получил направо зашеметяващо повишение. Който и да ти е поднесъл на тепсия толкова голяма неограничена власт, трябва да е луд почти колкото теб. Ще ми се да чуя ти как ще го обясниш.

– Да, май ще има нужда от едно кратко обяснение, като за небараярци. – Майлс вдиша дълбоко. – Онова мое криосъживяване се оказало малко рискована работа. Помниш ли пристъпите, които започнах да получавам непосредствено след това?

– Да... – предпазливо отвърна Бел.

– Е, оказаха се постоянен страничен ефект, за жалост. Дори на Им-пСи им дойде в повече, въпреки обичайната им толерантност към здравословното състояние на действащите офицери. Както самият аз успях да демонстрирам по един особено зрелищен начин, но това е друга история. Официално го обявиха като пенсиониране по болест. И това беше краят на галактическата ми кариера към секретни операции. – Усмивката на Майлс се разкриви. – Трябваше да си намеря почтена работа. За щастие, император Грегор ми намери такава. Всички смятат, че назначението ми е азбучен пример за ворски връзки в действие, заради баща ми. Вярвам, че с времето ще докажа колко много грешат.

Бел помълча за миг. Гледаше го сериозно.

– Така. Изглежда, все пак наистина съм убил адмирал Нейсмит.

– Не си приписвай вината. Разни хора се надпреварваха да ти помогнат – сухо рече Майлс. – Включително и аз самият. – Отново си

спомни, че времето им насаме е ценно и ограничено. – Всичко това вече е минало, така или иначе, както за теб, така и за мен. Днес ни предстои да решим друга криза. Накратко казано – пратен съм със задача да оправя тази каша, ако не в полза на Бараяр, то на възможно най-ниска цена. Ако ти си нашият информатор към ИмпСи... ти ли си?

Бел кимна.

След като Бел беше връчил оставката си от Свободната наемническа флота на Дендари, Майлс се беше погрижил хермафродитът да бъде зачислен към ведомостта на ИмпСи като цивилен информатор. Отчасти това беше отплата за всичко, което Бел беше направил за Бараяр преди злополучната катастрофа, сложила край на кариерата и на двамата им – на Бел – директно, на Майлс – индиректно, – но най-вече за да предотврати опасното вълнение, в което би изпаднала ИмпСи при мисълта, че Бел се развява из възлената връзка, а главата му е пълна с парещи бараярски тайни. Сега повечето от тях бяха поостарели и изветрели. Илюзията, че дърпат конците на Бел, щеше да успокои ИмпСи, така бе преценил навремето Майлс, и явно точно така се беше оказало.

– Пристанищен управител, а? Каква страхотна работа за разузнавач наблюдател. Информацията за всичко и всеки, който минава през станция Граф, ти е само на ръка разстояние. От ИмпСи ли те внедриха тук?

– Не, сам си намерих работата. Но и в Пети сектор останаха доволни. Което навремето ми се стори като допълнителен бонус.

– Ще са доволни я, и още как.

– Квадите също ме харесват. Изглежда, ме бива да се оправям с разстроени външни, без да губя присъствие на духа. Не си правя труда да им обяснявам, че след като години наред съм работил за теб, представата ми за критична ситуация сериозно се различава от тяхната.

Майлс се ухили и направи няколко сметки наум.

– Тогава последните ти доклади трябва в момента да са на път към шаба в Пети сектор.

– Да, и аз така го изчислих.

– Кои са най-важните неща, които трябва да знам?

– Ами, първо на първо, наистина не сме засекали и следа от вашия лейтенант Солиан. Или от трупа му. Наистина. Съюзната сигурност си свърши съвестно работата по издирването му. Ворпатрил... той пада ли се някакъв роднина на братовчед ти Иван, между другото?

– Да, далечен.

– Помислих си аз, че долавям някаква семейна прилика. В повече от едно отношение. Както и да е, та той смята, че лъжем. Обаче не

лъжем. И още нещо – твоите хора са идиоти.

– Да. Знам. Обаче са моите идиоти. Кажете ми нещо, което не знам.

– Добре, ето ти нещо интересно. От сигурността на станция Граф изтеглиха всички пътници и членове на екипажите на задържаните комарски кораби и ги настаниха в местни общежития и хотели, за да предотвратят немислени действия и да упражнят натиск върху Ворпатрил и Молино. Естествено, доволни няма. Свърхтоварът – некомарци, качили се само за няколко скока – дават мило и драго да се измъкнат. Поне половин дужина се опитаха да ме подкупят само и само да ги оставя да си свалят товарите от „Идрис“ и „Рудра“ и да се махнат от станция Граф с други кораби.

– И успя ли някой?

– Засега не. – Бел самодоволно подсмръкна. – Макар че ако предлаганата сума продължава да расте с настоящите темпове, дори и аз мога да се изкуша. Както и да е, неколцина от най-нетърпеливите ми се стори... потенциално интересни.

– Ще ги проверим. Това докладвал ли си го на работодателите си от станция Граф?

– Неофициално. Касае се обаче само за подозрения. Въпросните особи се държат добре засега – особено в сравнение с бараярците. Не е като да имахме претекст за разпити с фаст-пента.

– Опит да се подкупи служебно лице? – предложи Майлс.

– Тази част още не съм я споделил с Уотс. – Видя вдигнатите вежди на Майлс и добави: – Не ти ли стигат досегашните законови усложнения?

– Аа... да.

Бел изсумтя.

– И аз така си помислих. – Хермафродитът замълча за миг, сякаш подреждаше мислите си. – Както и да е, да се върнем на идиотите. Вашият младши лейтенант Корбо например.

– Да. Тази негова молба за политическо убежище направо ми размърда антенките. Разбирам, че са го чакали неприятности, защото е закъснял да се яви на дежурство, но откъде идва внезапното му желание да дезертира? Каква връзка има той с изчезването на Солиан?

– Никаква, поне доколкото аз успях да установя. Всъщност дори се срещнах веднъж с него, преди историята да се размирише.

– О? Как и къде?

– По светски повод. Какво ви има на вас бе, хора, дето екипажите ви са сексуално сегрегирани, че дойде ли време да слезете на някое

пристанище, бушоните ви прегарят? Не, не си прави труда да ми отговаряш, мисля, че всички знаем отговора. Факт е обаче, че всички изцяло мъжки военни организации, които поддържат тази традиция по религиозни или културно обусловени причини, пуснат ли ги в кратък отпуск, се държат като някаква ужасяваща комбинация от деца в свободен час и затворници, току-що излежали присъдите си. Комбинация от най-лошите черти на двете групи от населението всъщност – способността за преценка на децата и сексуалния глад на... няма значение. Квадите изтръпват, като ви видят, че се задавате. Ако не харчехте пари като луди, мисля, че търговските станции на Съюза щяха да гласуват единодушно и да ви поставят под карантина на корабите ви, където да си умрете от подуване на топките.

Майлс потри чело.

– Дай да се върнем на младши лейтенант Корбо, а?

Бел се ухили.

– Нали все за него става дума. И така, нашето бараярско момче от дълбоката провинция, поело на първото си пътуване из бляскавата галактика, слиза от кораба си и, понеже е инструктирано, доколкото разбрах, да разшири културните си хоризонти...

– Това всъщност е точно така.

– Отива да гледа представление на балет „Минченко“. Което между другото си заслужава да се види. Иди да го гледаш, докато си тук.

– Значи не е просто, ъъ, екзотични танци?

– Не в смисъла на рекламна кампания в полза на сексуалните работнички. Нито дори в този на ултра класния бюфет сексуални ордъври и академично образование, предлагани от бетанската Сфера.

Майлс се замисли, после се замисли отново, дали да спомене за една от спирките им по време на сватбеното пътешествие, а именно онази в Сферата на неземните наслади, навярно най-специфично полезната им спирка от целия маршрут... „Я ела на себе си, милорд ревизоре.“

– Че е екзотично, екзотично е, и че танцуват – танцуват, но е истинско изкуство, далеч не само занаят. Двестагодишна традиция, истинско богатство за културата им. Глупавото момче няма начин да не се е влюбило от пръв поглед. Виж, последвалото преследване с огън и жупел – този път в метафоричния смисъл на израза – вече е прекрачило границата на обичайното. Войник в отпуск, пошурял от сласт по местно момиче, не е нещо ново, но онова, което наистина не разбирам, е какво е видяла в него Гранат Пет. Така де, той е симпатичен млад мъж, но все пак... – Бел се усмихна лукаво. – Малко твърде височък за моя вкус. Да

не споменаваме, че е твърде млад.

– Гранат Пет е въпросната танцьорка, така ли?

– Да.

Доста забележително беше бараярец да се влюби в квади – дълбоко вкорененият културно обусловен предразсъдък срещу всичко, което намириiswa на мутация, би трябвало да предотврати подобно развитие на нещата. Да не би Корбо да бе получил по-малко от обичайното снизходително разбиране от страна на другарите и командирите си, полагащо се на млад офицер, изпаднал в такава беда?

– И твоята връзка с всичко това е... каква?

Пое ли си Бел притеснено въздух, или не?

– Никол свири на арфа и цимбал в оркестъра на балет „Минченко“. Помниш Никол, нали? Дето я спасихме при онова попътно набиране на персонал, което за една бройка да се превърне в катастрофа?

– Съвсем ясно си спомням Никол. – Което очевидно важеше и за Бел. – От думите ти разбирам, че се е прибрала у дома жива и здрава.

– Да. – В усмивката на Бел се появи напрежение. – Тя също те помни съвсем ясно и нищо чудно – само че като адмирал Нейсмит.

Майлс за миг се смрази. Най-накрая попита предпазливо:

– Ти, тъ... добре ли я познаваш? Можеш ли да разчиташ на дискретността ѝ, или да я убедиш да си мълчи?

– Живеем заедно – заяви Бел. – Не е нужно да я убеждавам в нищо. Тя е дискретен човек.

„О. Това обяснява доста неща...“

– Та те двете с Гранат Пет са близки приятелки. А покрай цялата тази история танцьорката е изпаднала в състояние на постоянна паника. Убедена е например, че бараярците искат да разстрелят приятелчето ѝ без съд и присъда. Двамата главорези, които Ворпатрил е изпратил да приберат заблудената овца явно... е, явно са прекрачили всяка допустима граница. Като за начало са се държали обидно и брутално, а после е ставало все по-зле и по-зле. Чувал съм несъкратената версия.

Майлс изкриви лице в гримаса.

– Познавам си сънародниците. Така че ми спести грозните подробности, благодаря.

– Никол ме помоли да направя каквото мога за приятелката ѝ и за приятеля на приятелката ѝ. Обещах да кажа някоя и друга добра дума за тях. Приеми, че съм го направил.

– Разбирам. – Майлс въздъхна. – На този етап не мога да ти обещая нищо. Освен че ще изслушам всички.

Бел кимна и погледна встрани. След миг каза:

– Това твоє ревизорство... сега си голямо колело в бараярската машина, а?

– Нещо такова – каза Майлс.

– Императорският глас сигурно е доста гръмогласен. Хората се вслушват, нали?

– Е, бараярците поне. Останалата част от галактиката – Майлс изви нагоре едното ъгълче на устата си – обикновено го взима за нещо като местен фолклор.

Бел сви извинително рамене.

– ИмпСи са бараярци. Така. Работата е там, че това място започна да ми харесва – станцията Граф, Квадикосмосът. И хората тук. Наистина ми харесват. Мисля, че ще разбереш защо, ако ми се отвори възможност да те разведа наоколо. Смятам да се заселя тук за постоянно.

– Това е... хубаво – каза Майлс. „Накъде биеш, Бел?“

– Но ако наистина положи клетва за гражданство към Съюза – а от известно време обмислят и това, – искам да го направя с чиста съвест. Не мога да дам фалшива клетва, нито да ги излъжа с двойна лоялност.

– Бетанското ти гражданство никога не е пречило на кариерата ти в наемниците от Дендариини – посочи Майлс.

– Никога не си ме прасал със задача на колонията Бета.

– А ако го бях направил?

– Ами... бих бил изправен пред неприятна дилема. – Бел протегна умолително ръка. – Искам да започна на чисто, без някой тайно да ми дърпа конците. Твърдиш, че думата ти се чува в ИмпСи. Майлс... би ли ме уволнил още веднъж?

Майлс се облегна назад и задъвка кокалчетата на едната си ръка.

– Да те освободя от ИмпСи, тоест?

– Да. От всички стари задължения.

„Но ти си толкова ценен за нас тук!“

– Аз... не знам.

– Не знаеш дали имаш необходимата власт да го направиш? Или не знаеш дали искаш да я използваш?

Майлс се зае да печели време.

– Тая работа с властта се оказва много по-странна, отколкото очаквах. Човек би си помислил, че повечето власт ще му донесе повече свобода, но лично на мен ми донесе по-малко. Всяка дума, която излиза от устата ми, има тежест, каквато никога не е имала преди, когато бях бръщолевещият Майлс Маниака, главният мошеник на Дендариини. Никога

не ми се е налагало да внимавам какво говоря, както сега. Дяволски... дяволски неудобно е, от време на време.

– А аз бих си помислил, че ще си умреш от кеф.

– И аз бих си помислил същото.

Бел се облегна назад, видимо успокоен. Нямахме да повтори молбата си, поне не скоро.

Майлс затропа с пръсти по хладната огледална повърхност на масата.

– Ако има нещо повече зад тази каша освен превъзбуда и грешна преценка – не че това не е достатъчно, – то е свързано с изпаряването на онзи приятел от сигурността на комарската флотилия, Солиан...

Личният комуникатор на китката на Майлс избипка и той го вдигна към устните си.

– Да?

– Милорд – чу се извинителният глас на Роик. – Пристанахме на док.

– Добре. Благодаря. Излизаме. – После стана от масата и каза: – Трябва да се запознаеш като хората с Екатерина преди да слезем от куриера и да подновим играта на полуидиоти. Двамата с Роик имат неограничен достъп до секретна информация, между другото – няма как иначе, щом живеят под един покрив с мен. И двамата трябва да знаят кой си и че могат да ти имат доверие.

Бел се поколеба.

– Наистина ли трябва да знаят, че работя за ИмпСи? Тук?

– Може и да им се наложи. При критична ситуация.

– Виж, особено много държа квадите да не разберат, че съм продавал информация на външни хора. Може би ще е по-безопасно, ако двамата с теб си останем просто познати.

Майлс отвори широко очи.

– Но, Бел, тя прекрасно знае кой си. Или поне кой беше.

– Какво, да не би да разказваш на жена си истории от секретните си военни акции? – Очевидно смутен, Бел се намръщи. – Правилата винаги се отнасят за някой друг, нали?

– Тя си заслужи неограничения достъп, не й беше даден просто така – с известна студенина рече Майлс. – Бел, та ние ти изпратихме покана за сватбата! Или... ти получи ли я? От ИмпСи ме уведомиха, че е изпратена...

– Аа... – проточи Бел смутено. – Това ли? Да. Получих я.

– Със закъснение ли ти я доставиха? Приложихме и пътен ваучер –

ако някой си го е прибрал в джоба, кожата му ще...

– Не, не, вачерът си беше на мястото. Преди около година и половина, нали? Можех да дойда навреме, ако се бях постарал. Просто поканата пристигна в лош момент. Нищо особено. Тъкмо бях напуснал Бета за последно и изпълнявах малка поръчка за ИмпСи. Щеше да е трудно да си уредя заместник, макар и не невъзможно. Но щеше да ми коства усилия в момент, когато още едно усилие... обаче наум ви пожелах всичко най-добро с надеждата, че най-накрая ти е излязъл късметът. – Последва широка, макар и кратка иронична усмивка. – Отново.

– Да открия единствено подходящата лейди Воркосиган... беше най-големият късмет в живота ми. – Майлс въздъхна. – И Ели Куин не дойде. Макар че изпрати подарък и писмо. – Нито едно от които не се отличаваше с особена съдържаност.

– Хм – изхъмка Бел с лека усмивка. После добави лукаво: – А сержант Таура?

– Виж, тя дойде. – Устните на Майлс се усмихнаха самички. – Забележителна гледка. Споходи ме гениалното хрумване да натоваря леля Алис със задачата да я облече в цивилни дрехи. С което им създадох много работа и приятни емоции. Старата банда от Дендариинци всички питаха за теб. Елена и Баз дойдоха – с новороденото си момиченце, ако можеш да си го представиш – дойде и Ард Мейхю. Така че началото на всичко беше представено подобаващо. Толкова по-добре, че направихме малка сватба. Сто и двайсет гости е малка сватба, нали? На Катерин й беше за втори път – беше вдовица. – И по тази причина още по-изплашена. Напрегнатото й, объркано състояние вечерта преди сватбата определено му беше напомнило за един особен вид предстартова треска, която бе наблюдавал при войници, изправени не пред първата, а пред втората си битка. Виж, нощта след сватбата... тя беше минала значително по-добре, слава Богу.

Копнеж и съжаление бяха засенчили лицето на Бел, докато Майлс изброяваше старите приятели, събрали се да вдигнат чаши за едно ново начало. Сетне обичайното му изражение се върна.

– Баз Джесек се е върнал на Бараяр? – попита той. – Значи някой е оправил малкото му проблемче с бараярските военни власти?

И щом Някой може да уреди отношенията на Баз с ИмпСи, защо да не може да уреди и тези на Бел? Дори не беше нужно да изказва гласно този си аргумент. Майлс каза:

– Старите обвинения в дезертърство бяха чудесно прикритие, докато Баз беше на активна служба в секретни операции, затова и не бяха

анулирани толкова дълго, но на практика вече не съществуваше необходимост от поддържането им. Както Баз, така и Елена вече нямат нищо общо с Дендариин. Мислех, че знаеш. Всички ние се превръщаме в история. – „Поне онези от нас, които се измъкнаха живи.“

– Да – въздъхна Бел. – Няма смисъл да си хабиш нервите с миналото, много по-здравословно е да го загърбиш и да продължиш напред. – Хермафродитът вдигна поглед. – Стига и миналото да е склонно да те загърби. Нека го караме възможно най-простичко за пред твоите хора, а? Моля те?

– Добре де – неохотно се съгласи Майлс. – Засега ще се придържа към миналото, а не към настоящето. Не се тревожи, те ще са, въ... дискретни. – Той дезактивира заглушаващия конус над малката конферентна маса и отключи вратите. Вдигна комуникатора до устните си и измърмори: – Екатеринбург, Роик, бихте ли дошли в каюткомпанията?

Когато те влязоха – Екатеринбург бе усмихната и изпълнена с очакване, Майлс каза:

– Споходи ни неочакван и незаслужен късмет. Макар понастоящем пристанищен управител Торн да работи за квадите, той ми е стар приятел от една организация, в която работех, докато бях на служба в Имп-Си. Можете да вярвате на всичко, което Бел има да каже.

Екатерин протегна ръка.

– Толкова се радвам да се запознаем най-после, капитан Торн. Съпругът ми и старите му приятели винаги говорят толкова ласкаво за вас. Мисля, че наистина им липсвахте на сватбата.

С вид на дълбок, но овладян смут Бел разтърси ръката ѝ.

– Благодаря ви, лейди Воркосиган. Но тук старият ми чин не говори никому нищо. Пристанищен управител Торн, или просто Бел.

Екатерин кимна.

– А вие ме наричайте Екатеринбург, моля. О... само насаме, предполагам. – Тя погледна въпросително Майлс.

– Ммм... да – каза той. После махна с ръка, обхващайки с жеста си и Роик, който слушаше внимателно. – Навремето Бел ме познаваше под друга самоличност. За пред станция Граф, с него сме се запознали днес. За начало се справихме страховтно, а талантът на Бел да се оправя с външни хора е чудесен предлог да се виждаме по-често.

Роик кимна.

– Разбрах, милорд.

Майлс ги подкара към шлюзната палуба, където инженерът на „Керкенец“ вече чакаше да ги изведе през тръбата. Докато излизаха,

Майлс се замисли над друга от причините достъпът на Екатерин до секретна информация да бъде по необходимост висок колкото неговия – според докладите на неколцина очевидци и според собствения ѝ личен опит той говореше насън. Реши обаче, че докато Бел не превъзмогне притесненията си, навярно ще е по-разумно да не го споменава.

Двама квади от службата за сигурност на станцията ги чакаха в товарния док. Понеже той се намираще в сектора с изкуствено генерирани гравитационни полета за удобството и доброто здраве на външните посетители и гражданите с крака, двамата се полюляваха в плъзгачи с маркировката на службата за сигурност отстрани. Плъзгачите представляваха къси цилиндри, съвсем малко по-големи в диаметър от ширината на мъжки рамене, и общият ефект беше за хора, яхнали левитиращи мивки, или може би за баба Яга и нейната вълшебна летяща чутура от бараярския фолклор. Бел кимна на сержанта квади и поздрави под нос, когато се озоваха в ехтящата пещера на товарния док. Сержантът също му кимна, явно поуспокоен, и насочи нераздвоеното си внимание към опасните бараярци. И понеже опасните бараярци зяпаха непресторено като обикновените туристи, Майлс се надяваше, че в скоро време коравият на вид сержант ще поуспокои топката.

– Ето този служебен шлюз – Бел посочи назад към шлюза, през който току-що бяха влезли, – е бил отворен от неупълномощено лице. Кървавата следа свършваше в него с голямо размазано петно. Започваше – Бел тръгна през дока към стената вдясно – на няколко метра по-нататък, недалеч от вратата към съседния док. Точно тук беше открита голямата локва кръв.

Майлс го последва, оглеждайки палубата. Беше почистена сигурно скоро след инцидента.

– Всичко това лично ли го видяхте, пристанищен управител Торн?

– Да, около час след като кръвта е била открита. По това време вече беше пълно със зяпачи, но от Сигурността бяха опазили местопрестъплението непокътнато.

Майлс накара Бел да го разведе из дока, като обърна внимание на всички изходи. Мястото беше от стандартния тип, практично, без украса, подчинено на ефективността. В далечния край мълчаливо стояха няколко съоръжения за повдигане на товари близо до неосветена херметизирана контролна кабина. Майлс накара Бел да я отключи, за да я разгледат отвътре. Екатерин също се поразходи из дока, явно доволна, че

най-после има къде да се разтъпче след няколко дни в теснотията на „Керкенец“. Изражението, с което оглеждаше хладното ехтящо помещение, беше замислено и обвеяно в спомени, което накара Майлс да се усмихне с разбиране.

Върнаха се на мястото, където според разследването било прерязано гърлото на лейтенант Солиан, и обсъдиха подробностите по следите от пръски и зацапвания. Роик наблюдаваше със силен професионален интерес. Майлс накара един от квадите от охраната да слезе от плъзгача си и бедният човечец, изгребан от черупката си, седна на хълбоци и долните ръце на пода – приличаше на голяма възмутена жаба. Придвижването на квадите в условия на гравитация без плъзгач беше притеснителна гледка. Те или се движеха на четири ръце, в което бяха само мъничко по-сръчни от човек, лазещ на ръце и колене, или съумяваха да изпълнят само на долните си ръце някакво подобие на изправено патешко ходене с наведен напред торс и издадени встрани лакти. И двата начина изглеждаха дълбоко погрешни и неудобни в сравнение с грациозността и ловкостта им при нулева гравитация.

Заедно с Бел, когото Майлс прецени като приблизително еднакъв по размери със средностатистическия комарец и който послушно му съдейства, преструвайки се на труп, проведеха възстановка на една от възможните версии за случилото се – как човек в плъзгач премества седемдесетина кила инертна маса през няколко метра до шлюза. Бел не беше толкова строен и атлетичен като преди. Добавената, ъъ, маса тук-там позатрудни Майлс в опитите му да се върне към старата си подсъзнателна нагласа да мисли за Бел като за мъж. Може пък така да беше по-добре. Скоро откри, че задачата му е изключително трудна – да седи със свити под себе си крака в седалка, която въобще не беше предназначена за наличието на крака, с една ръка върху контролното табло на плъзгача, което се падаше някъде на нивото на чатала му, и в същото време да стиска здраво дрехата на Бел. Бел изпробва артистичния си талант, като току провесваше я крак, я ръка и ги провлачваше по пода. Майлс пък дори се замисли дали да не налее вода в ръкава му, за да наподоби размазаната кръв, но все пак се отказа. Екатеринбург се справи малко по-добре от него, а Роик, колкото и да беше чудно, по-зле. По-голямата му сила се оказа обезсмислена от неспособността му да натика по-големите си размери в подобното на плитка чаша летателно средство, без коленете му да стърчат и да му се пречкат при всеки опит да стигне до контролния панел. Сержантът квади се справи без проблем, но след това изгледа злобно Майлс.

Не било трудно, обясни Бел, да се слобиеш с плъзгач, защото ги смятали за обща собственост на всички граждани, макар че онези квади, които прекарвали много време в секторите с гравитация, понякога си имали свои, изработени по поръчка модели. При шлюзовете за достъп между гравитационните сектори и тези с нулева гравитация имаше рафтове с плъзгачи, които всеки квади можеше да вземе при нужда и да остави обратно на връщане. Плъзгачите имаха номера за целите на поддръжката, но иначе никой не следеше движението им. За да се снабдиш с плъзгач, трябваше просто да идеш до рафта и да си вземеш, включително и ако си пиан бараярски войник в отпуск.

– Когато пристаняхме на първата рама от другата страна, забелязах доста лични превозни средства да пърпорят в околността на станцията – тласкачи, обслужващи сонди, вътрешносистемни скутери – обърна се Майлс към Бел. – Сега ми хрумва, че някой спокойно е можел да прибере трупа на Солиан малко след като е бил изхвърлен от шлюза и да го отдалечи от станцията, без да остави и следа. Сега може да е къде ли не – още да си стои на склад в шлюза на някой тласкач или да са го прекарали през машината за боклук, разфасовайки го на парчета от по едно кило, или пък са го прибрали да се мумифицира в някоя от хилядите цепнатини по астероидите наоколо. Коего ни предлага алтернативно обяснение защо не са го открили да се носи нейде из близкия космос. Само че този сценарий изисква или двама извършители с предварителен план, или един спонтанен убиец, който е действал много бързо. Колко време би отнело на един човек да извърши убийството и после да прибере трупа край станцията?

Бел, който бе зает да оправя униформата и косата си след последното влачене през товарния док, замислено сви устни.

– Минали са пет или десет минути между завъртането на шлюза и пристигането на охраната. И може би още максимум двайсет минути преди всякакви видове служители да хукнат да търсят трупа навън. За трийсет минути... да, тъкмо колкото сам човек да изхвърли тялото, да изтича до друг док и да скочи в някое малко летателно средство, да се върне и да си прибере трупа.

– Добре. Направете ми списък на всичко живо, минавало през някой от шлюзовете във въпросния период. – Заради слушащите ги квади той се сети да добави едно официално: – Ако обичате, пристанищен управител Торн.

– Разбира се, лорд ревизор Воркосиган.

– Изглежда дяволски странно обаче, че си е направил толкова труд

да махне тялото, а е оставил кръвта. Липса на време? Опитал се е да се върне и да я почисти, но е закъснял? Много, ама наистина много странно.

Може би просто сляпа паника, ако убийството не е било планирано предварително. Не беше трудно да си представи човек, който няма много опит с откритите космически пространства – как избутва трупа през шлюза и чак тогава му светва, че това съвсем не е най-добрият начин да скриеш нещо. Това обаче не се връзваше особено с последвалото бързо и майсторски изпълнено прибиране на трупа откъм външната страна. А и нито един квади не попадеше в категорията на хората, които нямат опит с откритите космически пространства.

Въздъхна.

– Това май не ни помага особено. Дайте да идем да поговорим с моите идиоти.

ГЛАВА 5

Трето управление на службата за сигурност на станция Граф се намираше на границата между частите с нормална и с нулева гравитация, с достъп и до двете. Строителни работници квади в жълти ризи и шорти заедно с неколцина външни с крака, облечени по подобен начин, поправяха щетите, нанесени на главния вход откъм сектора с гравитация. Майлс, Екатерина и Роик влязоха, съпроводени от Бел и един от двамата явно зачислени им пазачи. Другия го бяха оставили да охранява намусен изходния шлюз на „Керкенец“. Работниците заобръщаха глави и масово се мръсеха при вида на минаващите покрай тях бараярци.

Минаха по два коридора, които ги отведоха едно ниво по-надолу до контролната кабинка на портала към гравитационния арест. Един квади и един външен тъкмо обсъждаха дали да не поставят ново, вероятно поиздръжливо на плазмен огън стъкло в празната сега рамка. Друг облечен в жълто квади довършваше монтажа на редица монитори под зоркия поглед на униформен свой сънародник в плъзгач с означенията на службата за сигурност.

Край скелето пред кабината завариха да ги чакат контрольор Грийнлоу и началник Вен, този път качени на плъзгачи. Вен незабавно се зае подробно да уведоми Майлс за всички ремонти – завършените, както и незавършените – и за приблизителните разходи за всеки един, плюс списък на всички квади, пострадали в бъркотията, включително техните имена, чинове, точното им здравословно състояние в момента, както и за шока, изживян от членовете на семействата им. Майлс издаваше утвърдителни и в същото време неангажиращи го звуци, а накрая сам се впусна в контраатака по повод изчезналия Солиан и зловещото свидетелство на локвата кръв в товарния док, придружена с кратка дисертация на тема логистиката на изхвърленото му тяло, прибрано и отнесено от възможен съучастник извън станцията. Последното запуши устата на Вен, поне временно. Лицето му се разкриви като на човек, страдащ от стомашни болки.

Когато Вен отиде да уведоми охраната в контролната кабинка за посещението им в блока с килиите, Майлс погледна към Екатерина, а после плъзна изпълнен със съмнения поглед по временната строителна площадка, която не предлагаше дори минимални удобства.

– Как предпочиташ – да изчакаш тук, или да дойдеш с мен?

– Ти искаш ли да дойда с теб? – попита тя с толкова явна липса на ентузиазъм, че дори Майлс я долови. – Не че не повличаш след себе си всичко живо наоколо, но точно за това едва ли ти трябва.

– Е, май си права. Но тук едва ли ще ти е много интересно.

– Аз нямам твоята силна алергия към скуката, любими, но да ти кажа право, надявах се да поразгледам станцията, докато ти си зает с твоите си работи днес следобед. Нещата, които видяхме на идване, ми се сториха интересни.

– Но на мен Роик ще ми трябва. – Поколеба се, сортирайки наум възможните проблеми във връзка със сигурността.

Екатерин хвърли дружелюбен поглед на Бел, който слушаше разговора им.

– Признавам, че бих се радвала да имам гид, но наистина ли смяташ, че тук ще ми трябва бодигард?

Обидите не бяха изключени, макар и само от страна на квади, които знаят чия съпруга е, но нападение едва ли можеше да се очаква – Майлс трябваше да го признае.

– Не, но...

Бел ѝ върна сърдечната усмивка.

– Ако присъствието ми няма да ви пречи, лейди Воркосиган, ще се радвам да ви разведа из станция Граф, докато лорд Воркосиган провежда разпитите си.

Лицето на Екатерина засия още повече.

– Би било чудесно, благодаря ви, пристанищен управител Торн. Ако всичко върви добре, както трябва да се надяваме, може да не останем задълго тук. Чувствам, че трябва да се възползвам от всяка открива се възможност.

Бел имаше повече опит от Роик във всичко, от ръкопашната борба до координираното маневриране на цяла флота от кораби, освен това беше много по-малко вероятно да се забърка в неприятности заради непознаване на обстановката.

– Ами... добре тогава, защо не. Приятна разходка. – Майлс посочи комуникатора си. – Ще ви се обадя, като приключа. Може да разгледате магазините. – И им махна да тръгват, усмихнат. – Само да не ми довлечете пак някоя отрязана глава. – Вдигна поглед и видя, че Вен и Грийнлоу го гледат объркано. – Ъъ... семейна шега – не особено убедително обясни той. Объркването не намаля.

Екатерин му се усмихна на свой ред и се отдалечи, хванала под ръка жизнерадостния Бел. Майлс със закъснение се сети, че Бел е

забележително универсален в сексуалните си предпочитания и че може би трябваше да предупреди Екатерина, че не е нужно да е особено деликатна в отклоняване на авансите му, в случай че такива ѝ бъдат направени. Но Бел не би... от друга страна, може пък просто да отиде да пробват разни рокли по магазините.

Той неохотно се върна към задачата си.

Бараярските арестанти бяха натикани по трима в килии, предназначени за двама обитатели, нещо, за което Вен наполовина се извини, наполовина се оплака. Даде да се разбере, че Трето управление не е било подготвено за такова ненормално нашествие на недисциплинирани външни. Майлс измърмори с разбиране, ако не и със съчувствие, като се въздържа да спомене факта, че килиите в ареста са по-просторни от каютите на „Принц Ксав“, в които се тъпчеха по четирима души.

Майлс започна с командира на взвода, изпратен от Брюн. Човечецът беше потресен от откритието, че подвизите му са удостоени с високоставеното внимание на истински имперски ревизор, и в резултат превключи на тежък военен жаргон. Картичката, която се разкри на Майлс зад официални фрази като „навлязохме в периметъра“ и „strupване на вражески сили“, го караше да примижава болезнено. Но като се изключеше гледната точка, показанията не се различаваха съществено от версията на местните власти. Уви.

Майлс свери разказа на взводния командир с разказите на друга килия, пълна с войници, но те само добавиха нови, зловещи, но не и изненадващи подробности. Понеже взводът се числеше към „Принц Ксав“, нито един от арестантите не се беше познавал лично със Солиан, числящ се към екипажа на „Идрис“.

Майлс излезе от килията и изпробва един аргумент върху полюлящата се на стъпка над пода контролър Грийнлоу:

– Абсолютно нередно е да продължавате да задържате тези хора. Заповедите, които са изпълнявали, макар и навярно твърде необмислени, на практика не са били незаконни според бараярския военен закон. Ако им е било заповядано да грабят, изнасилват или избиват цивилни квади, те щяха да бъдат задължени, според военния кодекс, да им се противопоставят, но всъщност на тях изрично им е било заповядано да не убиват. Ако не се бяха подчинили на Брюн, щяха да ги изправят пред военен съд. Грозяла ги е двойна опасност, което е твърде несправедливо спрямо тях.

– Ще обмисля това ваше твърдение – сухо рече Грийнлоу. Между думите ѝ се четеше: „За около десет секунди, след което ще го изхвърля

през най-близкия шлюз“.

– А и, в по-далечен план – добави Майлс, – едва ли изгаряте от желание да подслонявате тези мъже до безкрай. Със сигурност е за предпочитане да се махнат – в последния момент успя да промени „от главите ви“ във: – с нас, когато отпътуваме.

Лицето на Грийнлоу застина още повече, а Вен изгрухтя неутешимо. Майлс подозираше, че Вен с радост би ги връчил на имперския ревизор още сега, стига това да не противоречеше на политическата обстановка като цяло. Майлс не настоя, но запази аргументите си за скорошна повторна употреба. За миг си помечта как разменя Брюн за хората му и го оставя тук, с което прави услуга на Императорската служба, но не даде гласно изражение на този си блян.

Разпитът му на двамата мъже от службата за сигурност, които първи били изпратени да приберат Корбо, беше, по свой си начин, още подостроен за болезнени примижавания. Ревизорският му ранг ги стресна достатъчно, за да дадат пълни и искрени, макар и неохотно измърморени показания за случилото се. Но някои неудачни изразни средства, като „Ама аз не се опитвах да й счупя ръката, просто я блъснах тая тъпа мутирала кучка в стената“ и „От всичките ония стискащи ме ръце направо ми призля – все едно змии се увиваха около ботуша ми“, убедиха Майлс, че точно тези двамата не би ги изправил на свидетелската скамейка, особено в Квадикосмоса. Все пак успя да установи важната подробност, че по време на инцидента те също са били под прякото впечатление, че лейтенант Солиан току-що е бил заклан от неизвестен квади.

На излизане от килията им Майлс каза на Вен:

– Бих предпочел да разговарям с младши лейтенант Корбо насаме. Ще можете ли да ни намерите някое помещение?

– Корбо е настанен в самостоятелна килия – хладно го информира Вен. – Като резултат от заплахите, отправени му от собствените му другари.

– А! Заведете ме тогава при него, ако обичате.

Вратата на килията се плъзна встрани. На койката вътре мълчаливо седеше висок млад мъж, подпрял лакти на коленете си и лице – на дланите. Металически контактни кръгове на неврален имплантант на скоков пилот лъщяха на слепочията и в средата на челото му, при което Майлс утрои наум сумата, която Империята беше похарчила дотук за обучението на младия офицер. Младецът вдигна очи и се намръщи

объркано при появата на Майлс.

Беше типичен бараярец – тъмна коса, кафяви очи и мургав цвят на лицето, избледнял от месеците, прекарани в космоса. Правилните му черти напомниха на Майлс за братовчед му Иван, когато беше на същата тази лекомислена възраст. Едното му око беше заобиколено от голяма синина, вече поизбледняла и клоняща към жълтозелената гама. Униформената му риза беше разкопчана на шията, ръкавите – навити до лактите. Няколко избледняващи, неравни розови белега пълзяха на зигзаг по откритата кожа – сигурен знак, че е бил сред жертвите на сергийската глистна чума отпреди няколко години. Явно беше израснал или поне се бе оказал на тази нова бараярска колониална планета през онзи труден период преди приеманите през устата противоглистни средства да бъдат усъвършенствани.

– Младши лейтенант Корбо, това е бараярският имперски ревизор лорд Воркосиган – каза Вен. – Вашият император го е изпратил като официален дипломатически емисар, който да представлява вашата страна в преговорите със Съюза. Той иска да ви разпита.

Устните на Корбо се разтвориха тревожно, той скочи и кимна нервно на Майлс. Това направи разликата в ръста им повече от очебийна и челото на Корбо се набръчка още по-притеснено. Вен добави, не толкова от любезност, колкото от желание да е точен:

– Поради обвиненията, повдигнати срещу вас, както и поради молбата ви за убежище, която все още предстои да бъде разгледана, засега контролър Грийнлоу не ще позволи на лорд Воркосиган да ви прехвърли под свое попечителство.

Корбо изпусна малко въздух, но продължаваше да гледа Майлс с изражението на човек, когото са представили на отровна змия.

Със сардонична жилка в гласа, Вен добави:

– Той, от своя страна, обеща да не ви заповядва да се застреляте.

– Благодаря ви, началник Вен – каза Майлс. – Оттук ще поема аз, ако нямате нищо против.

Вен разбра намека и си излезе. Роик застана мълчаливо на пост до врата на килията, която се затвори със съскане. Майлс посочи койката.

– Седнете, младши лейтенант. – Самият той се настани на койката срещу младежа и кривна глава, оглеждайки набързо младши лейтенанта, докато той се сгъваше обратно до седнало положение. – И спрете да хипервентилирате.

Корбо преглътна шумно и успя да изграчи едно паникьосано: „Да, Милорд“. Майлс преплете пръсти.

– Сергиярец сте, нали?

Корбо сведе поглед към ръцете си и направи неуспешен опит да си смъкне ръкавите.

– Не съм роден там, милорд. Родителите ми емигрираха, когато бях на пет години. – Погледна към мълчаливия Роик в кафяво-сребрилата му униформа и добави: – Вие... – После преглътна каквото там се канеше да каже.

Майлс лесно запълни празнината:

– Син съм на вицекраля и вицекралицата Воркосиган, да. Единият син.

Корбо успя да издиша едно безгласно „О“. Изражението му на едва потиснат ужас не намаля.

– Току-що разпитах двамата флотски патрулиращи, изпратени да ви приберат след изтичане на отпуска ви. Бих искал да чуя и вашата версия за събитието. Но преди това... познавахте ли лейтенант Солиан, комарския офицер от сигурността на борда на „Идрис“?

Мислите на пилота бяха толкова очевидно фокусирани върху собствените му проблеми, че му трябваша няколко секунди, докато проумее какво го питат.

– Виждал съм го веднъж или два пъти при предишни спирки на флотилията, милорд. Не мога да кажа, че съм го познавал. Никога не съм бил на борда на „Идрис“.

– Имате ли някакви предположения или хипотези относно изчезването му?

– Не... не.

– Капитан Брюн смята, че може да е дезертирал. Корбо се намръщи.

– Не се учудвам, че Брюн смята така.

– Защо точно Брюн?

Устните на Корбо помръднаха, после застинаха и видът му стана още по-нешастен.

– Не би било редно да критикувам по-висши офицери, милорд, нито да коментирам личните им мнения.

– Брюн храни предразсъдъци към комарците.

– Не съм казвал това!

– Това беше мое наблюдение, младши лейтенант.

– О!

– Добре, да поговорим за нещо друго. За вашите проблеми. Защо не сте отговорили на заповедта за връщане на кораба, която сте получили по личния си комуникатор?

Корбо пипна лявата си китка, където в момента нямаше нищо – комуникаторите на всички арестувани бараярци бяха конфискувани от квадите при залавянето им.

– Бях го свалил и го бях оставил в друга стая. Сигурно съм спял и не съм чул сигнала. Разбрах, че има заповед да се върна, чак когато онези двама, двама... – проведе кратка вътрешна борба, после продължи горчиво: – побойници дойдоха да блъскат по вратата на Гранат Пет. Просто я избиха и...

– Представиха ли се по устав и уведомиха ли ви ясно за касаещата ви заповед?

Корбо не отговори веднага. Погледът, с който фиксираше Майлс, се изостри.

– Трябва да призная, милорд – бавно каза той, – че не успях да декодирам в думите на сержант Тучев „Дигай гащите, любовнико, и целуни мутанката си за довиждане“ съответната заповед, а именно „Адмирал Ворпатрил нареди целият бараярски личен състав да се върне на корабите“. Поне не веднага. Току-що се бях събудил.

– Представиха ли се?

– Не... вербално не се представиха.

– Показаха ли някакъв документ за самоличност?

– Е... бяха в униформи, с патрулни нашивки на ръкавите.

– Разпознахте ли ги като представители на флотската сигурност, дошли по служба, или решихте, че се касае за частно посещение – двама другари, които търсят отдушник за расовата си неприязън в извънработно време?

– Ами то... ъъ... вижте, двете неща не се изключват взаимно, милорд. Така поне показва опитът ми.

„Хлапето го е схванало правилно, за жалост.“ Майлс дълбоко пое дъх.

– Ясно.

– Реакциите ми бяха забавени, още не се бях разсънил. Когато започнаха да ме блъскат, Гранат Пет помислила, че искат да ме наранят. Ще ми се да не се беше опитвала да... Тучев го ударих чак след като я повали от плъзгача ѝ. От този момент... всичко отиде по дяволите. – Корбо сведе яден поглед към краката си, обути в затворнически чехли.

Майлс се облегна назад. „Хвърли въже на момчето. Дави се.“ Каза меко:

– Знаете ли, все още нищо не е загубено, що се отнася до кариерата ви. Технически погледнато, не се водите дезертьор, поне докато

властите на станция Граф ви държат затворен против волята ви. Същото се отнася и за бойния патрул на Брюн, който също е тук. За известно време поне законът няма да има претенции към вас. Обучението ви за скоков пилот и операцията по имплантирането биха ви направили твърде неприятна загуба за Империята. Ако подходите разумно, все още има шанс да се измъкнете чист от ситуацията.

Лицето на Корбо се изкриви болезнено.

– Аз не... – почна той.

Майлс измрънка окуражително. Корбо избълва:

– Въобще не я искам повече проклетата ми кариера. Не искам да съм част от – и размаха ръка, останал без думи – от това. От тази... идиотщина.

Като потисна немалка доза обхаванало го съпричастие, Майлс попита:

– Какво е настоящото ви положение? Какъв срок от назначението ви е изминал?

– Подписах договор за един от новите петгодишни курсове, с опция да бъда преназначен или да мина в резервите за следващите пет. Минаха три години, остават ми още две.

Когато си на двайсет и три, напомни си Майлс, две години все още изглеждат твърде дълго време. Корбо едва ли можеше да е нещо повече от чиракуващ младши пилот на този етап от кариерата си, макар че назначението му на „Принц Ксав“ говореше за по-висока оценка.

Корбо поклати глава.

– През последните дни погледнах по друг начин на нещата. Поведение, което бях смятал за нормално, шегите, вицовете, въобще начинът, по който се държим всички – всичко това сега ме дразни. Като камъче в обувката. Хора като сержант Тучев и капитан Брюн... Господи! Винаги ли сме били толкова ужасни?

– Не – каза Майлс. – Били сме много по-отвратителни. За това мога да свидетелствам лично.

Корбо го погледна изпитателно.

– Но ако всички прогресивно мислещи хора бяха избрали да се махнат, както вие се каните да направите сега, нито една от промените, които настъпиха през последните двайсетина години, нямаше да се случи. Променили сме се. И можем да се променим още. Не моментално, не. Но ако всички свестни хора се откажат и само идиотите останат да ръководят шоуто, това няма да е добре за бъдещето на Бараяр. А мен ме е грижа за него. – Постресна се, внезапно осъзнал колко вярно всъщност е

това твърдение и колко страстно бе започнал да вярва в него напоследък. Сети се за двата репликатора в онази зорко охранявана стая в Дом Воркосиган. „Като малък бях убеден, че родителите ми могат да оправят всичко. Сега е мой ред. Мили Боже, как стигнах дотук?“

– Никога не съм си представял, че може да съществува място като това. – Неспокойният жест на Корбо този път обхващаше, досети се Майлс, целия Квадикосмос. – Никога не съм си представял жена като Гранат Пет. Искам да остана тук.

Майлс бе обзет от неприятното чувство, че пред него седи млад човек, който е на път да вземе решение с дълготрайни последици под влиянието на временен стимул. На пръв поглед станция Граф беше привлекателна, да, но Корбо бе израснал в просторна земя с истинска гравитация, истински въздух – щеше ли да се адаптира, или щеше да бъде пометен от техноклаустрофобията? А и младата жена, заради която се канеше да захвърли всичко постигнато, беше ли тя достойна за такава жертва, или за нея Корбо бе само временно забавление? Или пък, с течение на времето, лоша грешка? По дяволите, та те се познаваха съвсем отскоро – никой не би могъл да знае какво ги чака, най-малко от всички Корбо и Гранат Пет.

– Искам да се махна – каза Корбо. – Не издържам повече.

Майлс направи още един опит.

– Ако оттеглите молбата си към Съюза за политическо убежище преди квадите да са я отхвърлили, все още има шанс да бъде забутана в настоящото ви неясно от законова гледна точка досие и да изчезне с малко външна помощ, без да се отрази на бъдещата ви кариера. Ако не я оттеглите навреме, обвинението в дезертърство ще последва автоматично с всичките му пренеприятни последици за вас.

Корбо вдигна очи и попита напрегнато:

– Престрелката между патрула на Брюн и квадите от управлението не променя ли параграфа, под който ще се разглежда неподчинението ми – в разгара? Лекарят на „Принц Ксав“ каза, че това е твърде вероятно.

„В разгара на битката“, както наричаха дезертърство пред лицето на врага, се наказваше със смърт според бараярския военен закон. Дезертърството в мирно време се наказваше с дългогодишна присъда в някоя особено неприятна каторга или затворнически лагер. И двата варианта изглеждаха крайно прахоснически, предвид обстоятелствата.

– Според мен ще са нужни множество законови финтифлюшки и тройни салта, за да се изкара въпросният епизод битка. Ако не друго,

подобно дефиниране би влязло в пряко противоречие с изрично изразеното желание на императора да се поддържат мирни отношения с това важно търговско депо. И все пак... ако е враждебно настроен, а защитата – неопитна... не бих казал, че евентуален военен съд би бил разумен риск, особено при положение, че може да бъде избегнат. – Майлс потърка устни. – Случайно да сте били пиян, когато сержант Тучев дойде да ви прибере?

– Не!

– Хм. Жалко. От алкохолното опиянение става чудесна защита. Нищо общо със социален или политически радикализъм, ако разбирате какво искам да кажа. Предполагам, че не бихте...

Устните на Корбо се стиснаха с възмущение. Предложението му да излъже по този пункт нямаше да се приеме добре. Което всъщност подобри мнението му за младия офицер. Но по никакъв начин не облекчи собствения му живот.

– Искам да се махна – упорито повтори Корбо.

– Боя се, че бараярците не са особено популярни сред местното население тази седмица. Би било сериозна грешка да се разчита, че ще ви дадат исканото убежище и по този начин ще разрешат дилемата ви. Сигурно има доста по-добри начини да се разрешат проблемите ви, стига да погледнете ситуацията от по-широк, тактически ъгъл. Всъщност почти всеки друг начин би бил по-добър от този.

Корбо мълчаливо поклати глава.

– Е, помислете си, младши лейтенант. Подозирам, че ситуацията ще си остане неясна, докато не открия какво се е случило с лейтенант Солиан. На този етап се надявам бързо да разплета загадката, което ще означава, че шансът ви да промените мнението си за някои особено лоши идеи може да се изпари внезапно.

Изправи се уморено. Корбо, след миг на несигурност, стана и козирува. Майлс му кимна и даде знак на Роик, който наведе глава към интеркома на килията и поиска да отключат вратата.

Когато излезе, замислено смръщил чело, Майлс едва не се сблъска с полюляващия се на прага началник Вен.

– Солиан ми трябва, по дяволите – сърдито му се сопна Майлс. – Това негово забележително изчезване се отразява точно толкова зле на вашата служба за сигурност, колкото и на нашата, ако се сещате какво имам предвид.

Вен го изгледа злобно. Но не понечи да възрази на изказаното твърдение.

Майлс въздъхна и вдигна комуникатора до устните си, за да се обади на Екаторин.

Тя настоя да се срещнат на „Керкenez“, а и Майлс с радост се възползва от този предлог да избяга от потискащата атмосфера на управлението. Уви, беше повече от ясно на чия страна е правдата. Само дето не беше на неговата страна, по дяволите.

Завари я в малката им каюта да окачва фамилната му сребристо-кафява униформа. Обърна се и го прегърна, а той наклони глава назад за една дълга, бавна целувка.

– Е, как мина разходката ти из Квадикосмоса с Бел? – попита той, когато успя да всмуче достатъчно въздух за целта.

– Много добре, струва ми се. Ако Бел някога реши да си напусне работата като пристанищен управител, мисля, че би се справил чудесно в службата за връзки с обществеността на Съюза. Разгледахме най-хубавите места на станция Граф, които можем да вместим в ограниченото си време. Прекрасни гледки, добра храна, история – Бел ме заведе в най-дълбоките части на зоната с нулева гравитация, където видяхме запазените части от стария скоков кораб, с който първите квади дошли в системата. Направили са нещо като музей – заварихме там няколку класа деца, които отскачаха от стените. Буквално. Много бяха сладки. Напомни ми за бараярските светилища на предците. – Пусна го и посочи една голяма кутия с лъскави, ярки картинки и схеми, която заемаше половината от долното легло. – Купих това за Ники от магазинчето на музея. Модел на Суперскачач Д-620, с който са пристигнали тук предците на квадите.

– О, това определено ще му хареса. – Единайсетгодишният Ники още не беше надраснал страстта си към всякакъв вид космически кораби и особено към скоковите. Още беше рано да се каже дали ентузиазмът му ще прерасне в призвание, или ще изчезне с възрастта, но засега нямаше признаци за последното. Майлс се вгледа по-отблизо в картинката. Древният Д-620, изглежда, беше бил истински звяр, удивително неповратлив на вид, а според интерпретацията на художника върху капака на кутията приличаше повече на гигантска металическа сепия, стиснала набор от консервени кутии. – Едромашабен модел, нали?

Тя го погледна със съмнение.

– Не особено. Корабът е бил огромен. Дали не трябваше да взема по-малкия модел? Но той не можеше да се разглобява като този. Сега

обаче не знам къде да го сложа.

В режима на майчинска отдаденост Екатерина беше способна да дели леглото си с кутията по целия обратен път.

– Лейтенант Смоляни ще се радва да му намери място някъде.

– Мислиш ли?

– Имаш личната ми гаранция – заяви той и я удостои с полупоклон и ръка на сърцето. Хрумна му да купи още два модела за малките Арал-Александър и Хелен-Наталия, но разговорът му с Екатерина на тема „подходящи за възрастта играчки“, разигравал се неколкократно по време на престоя им на Земята, едва ли се нуждаеше от ново повторение. – За какво си говорихте с Бел?

Тя се ухили самодоволно.

– За теб повечето.

Закъснялата паника се прояви външно като жизнерадостно, въпросително и с ниска степен на себеуличаване „О?“

– Бел много се интересуваше как сме се запознали и очевидно си напрягаше отчаяно ума как да попита някои неща, без да изглежда груб. Съжалих го и му разказах това-онова за запознанството ни на Комар и за след това. Като се орежат засекретените части, ухажването ни изглежда много странно, между другото, не знам дали си се замислял.

Той потвърди наблюдението й с жално свиване на раменете.

– Забелязал съм. Нищо не може да се направи.

– Вярно ли е, че при първата ви среща си прострелял Бел със зашеметител?

Любопитството явно не е било само еднопосочно.

– Ами да. Това е дълга история. И отдавнашна.

Сините й очи се присвиха развеселено.

– И аз така разбрах. Бил си пълен ненормалник на млади години, ако и половината от нещата, които чувам за теб, са верни. Ако се бяхме срещнали тогава, не знам дали щях да съм впечатлена, или ужасена.

Майлс се замисли.

– И аз не съм сигурен.

Тя пак се подсмихна, заобиколи го и вдигна от леглото калъф за дрехи. Отвори го и извади отвътре богато надиплена тежка материя в сиво-синкаво, което отиваше на очите й. Разгърна я и тя се оказа гащеризон от някаква непокорна, кадифена на вид материя, пристегнатата в дълги маншети с копчета на китките и глезените, което придаваше на крачолите ненаатрапчива прилика с ръкави. Екатерина го вдигна пред себе си.

– Хм – одобрително рече той.

– Да – съгласи се тя. – Хем ще съм модерна при нормална гравитация, хем скромна при нулева. – Разстла дрехата на леглото и плъзна пръсти по копринената й мекота.

– Явно Бел се е погрижил да не те закачат, задето си бараярка.

– Е, аз нямах никакви проблеми. Бел обаче го заговори един много странен на вид човек – с най-дългите и тънки ръце и крака, които съм виждала. Имаше нещо странно и в гръдния му кош – беше някак несъразмерно голям. Зачудих се дали е бил генетично променен за някаква специална цел, или видът му е резултат от хирургична намеса. Предполагам, че човек може да види какво ли не тук, в покрайнините на възлетната връзка. Настояваше Бел да му каже кога на пътниците ще бъде позволено да се качат на корабите и каза, че се ширели слухове как на някой си му било позволено да си свали товара, но Бел го увери – твърдо! – че никой от пътниците не е стъпвал на корабите, откакто са ги задържали. Беше някой от пътниците на „Рудра“, предполагам, притеснен за стоката си. Намекна, че задържаните товари могат да станат жертва на крадливи пристанищни служители. Като го чу, Бел наистина се вбеси.

– Мога да си представя.

– После поиска да знае какво правиш ти и как смятат да реагират бараярците. Естествено Бел не му каза коя съм. Каза му, че ако иска да знае какво възнамеряват да правят бараярците, да иде и да попита тях, а колкото до теб, да се нареди на опашката и да си уговори среща чрез контролър Грийнлоу като всички други. Онзи не остана много доволен, но Бел заплаши, че ще повика патрул от местната полиция да го ескортира до общежитието му и да го затвори там, ако не престане да го тормози, така че той млъкна и тръгна да търси Грийнлоу.

– Браво на Бел. – Майлс въздъхна и размърда схванатите си рамене. – Май ще е най-добре още сега да поговоря пак с Грийнлоу.

– Нищо подобно – твърдо рече Екатерина. – От сутринта не правиш друго освен да говориш с разстроени хора. Отговорът най-вероятно е „не“. А въпросът, на който въпросното „не“ е отговор, е дали намери време да хапнеш нещо на обяд, или да си починеш поне за десетина минути?

– Тъ... добре де, не. Как позна?

Тя се усмихна.

– В такъв случай следващата точка в дневния ви ред, милорд ревизор, е един хубав обяд със съпругата и старите ви приятели. Бел и Никол ще ни водят на ресторант. А след това ще гледаме представление на

квадибалет.

– Сериозно?

– Да.

– Защо? Тоест, знам, че трябва да хапна по някое време, но да се шляя насам-натам по средата на разследването с, тъ, развлекателна цел, едва ли ще се хареса на хората, които ме чакат да оправя тази каша. Като се започне с адмирал Ворпатрил и антуража му.

– Ще се хареса на квадите обаче. Те много се гордеят със своя балет и никак няма да ти навреди, ако видят, че проявяваш интерес към културата им, дори напротив. Трупата изнася представления само веднъж или два пъти седмично, в зависимост от пътничопотока и сезона – всъщност имат ли сезони тук... в зависимост от годишния период тогава – така че може и да нямаме друга възможност. – Усмивката ѝ стана лукава. – Билетите за представлението бяха продадени, но Бел помоли Гранат Пет да използва връзките си и тя ни осигури цяла ложа. С нея ще се срещнем там.

Майлс примигна.

– Иска да ходатайствам за Корбо, нали?

– Предполагам. – И като видя раздранено сбръчкания му нос, добави: – Днес разбрах някои неща за нея. Тя е известна личност тук, направо знаменитост. За сблъсъка ѝ с бараярския патрул говорят всички. Поради естеството на професията ѝ, счупената ръка я е свалила от сцената за известно време, освен че е нещо ужасно само по себе си – така че в очите на квадите случилото се е и обида към културата им.

– О, напправо страхотно! – Майлс разтри челото си. Не си въобразяваше – наистина го болеше глава.

– Да. Така че да я видят как си приказва сърдечно с бараярския емисар на балетно представление, сякаш всичко е простено и забравено, ще ти донесе колко точки? Според пропагандната скала.

– Ами... – Той се поколеба. – Стига да не се разфучи и да не ми обърне публично гръб, защото на този етап не мога да ѝ обещаю нищо конкретно за Корбо. Хич не му е розово положението, пък и той не се държи по най-разумния начин.

– Тя очевидно е емоционална натура, но не е глупава, така поне разбрах от Бел. Не ми се вярва Бел да ме е подвел да организирам всичко това, ако е смятал, че ще доведе до публичен скандал... но може би ти имаш основания да го подозираш в обратното?

– Нямам.

– Както и да е, сигурна съм, че ще се справиш с Гранат Пет. Просто

бъди естествено очарователен, както винаги.

Представата ѝ за него, напомни си той, не беше съвсем обективна. И слава Богу.

– Цял ден се опитвам да очаровам разни квади и нямам успех.

– Ако дадеш да се разбере, че харесваш някого, на него ще му е трудно също да не те хареса. А и Никол ще свири в оркестъра довечера.

– О? – Той наостри уши. – Това ще е нещо, което заслужава да се чуе. – Екатерина беше рядко наблюдателна и Майлс не се съмняваше, че е прекарала следобеда, улавяйки културни вибрации, които се разпространяват далеч отвъд местната мода. Значи щяха да ходят на квадибалет. – Ще си облечеш ли новия гащеризон?

– Точно затова го купих. Почитаме артистите, като се издокарваме в тяхна чест. А ти си облечи фамилната униформа. Бел скоро ще мине да ни вземе.

– По-добре да се придържам към сивите костюми. Имам чувството, че точно в този момент парадирането с бараярски униформи пред квадите може да се окаже лоша идея от дипломатическа гледна точка.

– В Трето управление може би. Но няма смисъл да те видят как се наслаждаваш на изкуството им, ако изглеждаш като анонимен външен. Мисля, че довечера и двамата трябва да изглеждаме колкото се може по-бараярски.

Да го видят с Екатерина би било добре само по себе си, освен всичко останало, реши той, макар и не толкова като пропаганда, колкото като чисто мъжкарска фукня. Потупа се отляво, но там не висеше сабя.

– Добре.

ГЛАВА 6

След малко Бел пристигна при шлюза на „Керкenez“, облечен вместо със скучната си служебна униформа в стряскащо ярък, но жизнерадостен оранжев жакет с лъскави сини ръкави на звездички, разцепени панталони, стегнати в маншети под коляното, впит панталон в среднощно синьо и прилепнали ботуши. Вариации по темата, изглежда, съставляваха местната висша мода както за мъжете, така и за жените, със или без крака, поне ако се съдеше по не чак толкова ослепителния тоалет на Грийнлоу.

Хермафродитът ги заведе в приятен ресторант с приглушена атмосфера в сектор с нормална гравитация и с обичайната прозрачна стена-прозорец с изглед към космическия пейзаж и видимите части на станцията. От време на време по някой влекач или скутер профучаваше навън, разнообразявайки гледката. Ако не се броеше гравитацията, която, ако не друго, поне държеше храната в чиниите, ресторантът беше издържан в типичния за квадите вътрешен дизайн – масите бяха разположени на различна височина, възползвайки се от всичките три измерения на помещението. Сервитьорите прелитаха покрай клиентите с плъзгачи. Подредбата се хареса на всички, освен на Роик, който току проточваше сащисано врат, нащрек за опасности в повече от обичайните посоки. Но Бел, предвидлив както винаги, а и достатъчно врял и кипял по отношение на сигурността, се беше погрижил Роик да заеме място малко по-високо от техните и с изглед към цялата зала, така че след малко гвардеецът, изглежда, се поуспокои.

Никол ги посрещна на масата им, която предлагаше великолепен изглед през стената-прозорец. Бе облечена с прилепнал черен клин и множество полупрозрачни шалове с цветовете на дъгата. Иначе външността ѝ не беше много по-различна от времето, когато Майлс я беше срещнал за пръв път преди толкова много години и на толкова много възлени проходи оттук. Беше си все така стройна и грациозна дори в плъзгача си, с чиста, светла кожа и късо подстригана черна коса, а очите ѝ все така играеха. Двете с Екатерин се огледаха с неприкрит интерес и веднага се заприказваха почти без съдействие от Бел или Майлс.

Говориха за какво ли не; великолепната храна се появяваше сякаш от само себе си, сервирана от добре обучен и незабележим персонал на заведението. Музиката, градинарството и техниките за

биорециклиране, използвани на станцията, преляха в дискусия върху популационната динамика на квадите и методите – технически, икономически и политически – за изграждането на нови общини в разрастващото се колие по протежение на астероидния пояс. Единствено старите бойни истории, по мълчаливо, но общо съгласие, така и не си проправиха път в потока на разговора.

Когато, между последното блюдо и десерта, Бел стана да покаже на Екатерин тоалетната, Никол ги проследи с очи, изчака да отдалечат достатъчно, а после се наведе през масата и пошушна на Майлс:

– Радвам се за вас, адмирал Нейсмит.

Той приближи за миг пръст до устните си.

– Радвай се за Майлс Воркосиган. Аз определено се радвам. – Поколеба се, после добави: – Трябва ли и аз да съм също толкова радостен за Бел?

Усмивката ѝ малко поуехна.

– Само Бел знае. Приключих с пътешествията из възлената връзка. Намерих си мястото, най-после съм си у дома. Бел също изглежда щастлив тук, поне през повечето време, но... виж, Бел е външен. Все говори как искал да стане гражданин на Съюза, но така и не прави нищо конкретно по въпроса.

– Сигурен съм, че намеренията му са искрени – успокои я Майлс.

Тя сви рамене и допи остатъка от лимоновия си сок – предстоеше ѝ да свири, затова беше отказала виното.

– Може би тайната на щастието е да живееш само за днешния ден и да не поглеждаш напред. Или може би това е просто начин на мислене, който е останал в наследство на Бел от предишния му живот. Всичките рискове, опасностите – не всеки може да живее така. Не съм сигурна, че Бел би могъл да промени природата си, нито дали няма да се окаже твърде болезнено, ако се опита. Може да се окаже свръх силите му.

– Хмм – изсумтя Майлс. „Не мога да дам фалшива клетва, нито да ги излъжа с двойна лоялност“, беше казал Бел. Явно дори и Никол не подозираше за втория му източник на доходи – и притеснения. – Трябва да отбележа, че Бел е можел да си намери работа като пристанищен управител на много други места. Вместо това е пропътувал цялата възлена връзка, за да се хване на работа именно тук.

Усмивката на Никол се смекчи.

– Така е – каза тя. – Знаеш ли, че когато пристигна на станция Граф, Бел още пазеше в портфейла си онзи бетански долар, който ти платих на Джаксън Хол?

Майлс успя да преглътне логичния въпрос „Сигурна ли си, че е бил същият?“ преди да е излязъл през голямата му бараярска уста. Един бетански долар си приличаше с всеки друг бетански долар. Щом Бел беше казал, че е същият долар, когато бе подновил познанството си с Никол, кой беше Майлс да предполага обратното? Не беше чак такъв педант, по дяволите.

След вечеря Бел и Никол ги поведоха към системата за градски транспорт, подобна на онази, която използваша в куполите на Комар, само че тук транзитните й артерии наскоро бяха нагодени към триизмерния лабиринт, в който се беше превърнала станцията. Никол остави плъзгача си на един общ стендер на пътническата платформа. За десетина минути подобната на мехур кола ги преведе през разклоняващите се тръби до крайната им спирка. Стомахът на Майлс се надигна, когато навлязоха в участъка с нулева гравитация, и той побърза да извади хапчетата против повръщане от джоба си, глътна едно и дискретно подаде шишенцето на Екатерина и Роик.

Входът на Мемориалната зала „Мадам Минченко“ не беше нито голям, нито внушителен – всъщност бе само един от няколко достъпни херметизирани портали на различни нива на станцията. Никол целуна Бел и ги остави. Из цилиндричните коридори все още нямаше много хора, защото бяха дошли по-рано, така че Никол спокойно да стигне до гримьорните зад сцената и да се преоблече. По тази причина Майлс се оказа неподготвен за огромните размери на залата, в която се озоваха.

Представляваше гигантска сфера. Близко една трета от вътрешността й беше заета от прозрачна обла стена-прозорец; самата вселена се явяваше фон, гъсто посипан с ярки звезди от тази неосветена страна на станцията. Екатерина го стисна силно за ръката, а Роик издаде звук, сякаш нещо му е влязло в кривото гърло. Майлс пък го споходи усещането, че внезапно се е озовал във вътрешността на гигантски кошер, защото остатъкът от стената беше зает от наблъскани в редици шестоъгълни клетки, като посребрена пчелна пита, пълна със скъпоценни камъни във всички цветове на дъгата. Понесоха се бавно към центъра и ето че пчелните килийки се превърнаха в тапицирани с кадифе ложи за публиката с най-различни размери – от уютни ниши за един зрител до такива, които можеха да приютят и група от десетима, стига десетимата да бяха квади и да не им се пречкаха дълги, непотребни крака. Тук-там имаше и други сектори, които приличаха на тъмни плоски панели с най-различна форма или пък отвеждаха към други изходи. Отначало Майлс се опита да наложи на залата представите си за горе и долу, но още след първото

мигване тя сякаш се завъртя около прозореца и той вече не беше сигурен дали гледа нагоре, надолу или настрани. Особено неприятен беше вариантът с надолу, защото причиняваше световъртеж, съпроводен с неприятното усещане, че падаш в огромен кладенец със звезди.

Един разпоредител с подемен колан ги взе на буксир, след като се бяха назяпали до насита, и внимателно ги придвижи до техния шестоъгълник. Беше тапициран с някаква тъмна мека звукоизолираща материя, разполагаше с удобни ръкохватки и собствено осветление – цветните гери, които ги бяха запленили отдалеч.

Майлс беше мернал нечия тъмна сянка да помръдва в просторната лежа. Сега бяха вече достатъчно близо, за да видят очакващата ги там квади. Беше стройна, с дълги крайници, с хубава светлоруса коса, подстригана съвсем късо, която се полюшваше като ореол около главата ѝ. Видът ѝ извика в главата на Майлс мисли за приказни русалки. Скулите ѝ бяха достойни да хвърлят мъже в дуел или да вдъхновят перата им за лоша поезия, или да ги тласнат към непробудно пиянство. Или още полошо – да дезертират от частта си. Беше облечена с прилепнал тоалет от черно кадифе с бяла дантела на високото деколте. Маншетът на долния десен лакът на крачола... ръкава, последно реши Майлс, на леко набраните кадифени панталони беше оставен разкопчан, за да има място за напмпаната медицинска шина, от онези, които му бяха познати до болка от детските му години. Шината беше и единственото неподвижно, лишено от грация нещо по нея, истинска обида към остатъка от ансамбъла.

Нямаше начин да събърка коя е, но все пак изчака Бел да ги представи, както подобава, което той направи съевременно. Дамата се ръкува с всички. На Майлс ръкостискането ѝ му се стори здраво като на атлет.

– Благодаря, че ни намерихте тези... – „места“ не ставаше, – тази лежа при толкова кратко предизвестие – каза Майлс, след като пусна изящната ѝ горна ръка. – Разбрах, че ще имаме щастието да видим една наистина изумителна работа. – „Работа“ беше дума с допълнителен резонанс в Квадикосмоса, беше вече усетил Майлс, нещо като „чест“ на Бараяр.

– Няма нищо, лорд Воркосиган. – Гласът ѝ беше мелодичен. Изражението ѝ бе хладно, почти иронично, но в наситенозелените ѝ очи се провиждаше скрита тревога.

Майлс посочи дискретно към счупената ѝ долна дясна ръка.

– Позволете да ви поднеса личните си извинения за непростимо лошите обноси на някои от хората ни. Ще получат дисциплинарно

наказание за това веднага щом си ги върнем. Моля ви да не съдите за всички бараярци по най-лошите ни представители. – „Е, това и да иска не може да го направи, защото най-лошите си ги държим у дома за вътрешна употреба, слава на Грегор.“

Тя се усмихна за миг.

– Не бих могла, защото познавам и най-добрите ви представители. – Тревогата в очите се преля и в гласа ѝ. – Дмитрий... какво ще стане с него?

– Е, това до голяма степен зависи от самия Дмитрий. – Майлс внезапно си даде сметка, че в тази игра и двамата играчи могат да определят от коя боя ще са козовете. – Има няколко варианта, след като вашите хора го освободят и се прибере на кораба си. От малка черна точка в досието му – не е трябвало да сваля личния си комуникатор, докато е в отпуск, именно по причините, които сте имали лошия късмет да изпитате лично – до много сериозно обвинение в опит за дезертъорство, в случай че не оттегли навреме молбата си за политическо убежище, тоест преди официално да му бъде отказано такава.

Лицето ѝ застина.

– Може би няма да му бъде отказано.

– Дори да удовлетворят молбата му, в по-далечна перспектива последиците може да се окажат по-сложни, отколкото вероятно предполагате. Ако нещата се развият по този начин, той автоматично става виновен в дезертъорство. Завинаги ще бъде заточен извън Бараяр, никога не ще може да се върне или да се види със семейството си. Сега Бараяр може и да му изглежда повече от противен, в първия прилив на... на силни емоции, но на мен ми се струва – сигурен съм, – че след време ще съжалява дълбоко за решението си. – Спомни си за измъчвания от постоянна меланхолия Баз Джесек, заточен години наред заради един неуспешно уреден конфликт. – Има и други, макар и не толкова бързи начини младши лейтенант Корбо да се върне тук, ако желанието му да го направи е продиктувано от дълбоко убеждение, а не от временен каприз. Би отнело малко повече време, но пък би нанесло несравнимо по-малко щети – в края на краищата в момента той си играе с остатъка от живота си.

Тя свъси вежди.

– Няма ли бараярските военни да го разстрелят, или да го изтезават, или... или да поръчат убийството му?

– Ние не сме във война със Съюза. – „Все още поне.“ Необходими биха били доста повече героични простотии, за да се стигне до открити военни действия, но пък май не биваше да подценява сънародниците си

бараярци. А и не смяташе, че Корбо е достатъчно важен политически, за да му се организира атентат. „Така че дай да се погрижим да си остане незначителен, а?“ – Няма да го екзекутират. Но двайсет години в затвора едва ли е по-добра опция, поне от ваша гледна точка. Не правите услуга нито на него, нито на себе си, като го окуражавате да дезертира. Оставете го да се върне на служба, да си прослужи срока и да се уволни. Ако тогава и двамата все още искате същото, ще сте свободни да продължите връзката си, без неясният му законов статут да ви вгорчава бъдещето.

Изражението ѝ беше станало още по-упорито и мрачно. Майлс се почувства ужасно, като някой скучен родител, който чете конско на твърдоглавия си тийнейджър. Но тя не беше дете. Щеше да трябва да попита Бел за възрастта ѝ. Изящството и властното излъчване на движенията ѝ може би бяха резултат от професионалната ѝ подготовка. Сети се, че целта на упражнението е да изглеждат преливащи от сърдечност, и направи усилие да смекчи думите си с една позакъсняла усмивка.

– Искаме да станем партньори – каза тя. – За постоянно.

„След едва двуседмично познанство?“ Той преглътна навреме коментара си под тежкия, кос поглед на Екатеринбург, който му припомни колко точно дни – или бяха часове? – му бяха необходими да се влюби в нея. Е, при тях поне онова за „постоянното“ беше отнело повечко време.

– Очевидно е защо Корбо би искал това. – Обратното не беше толкова очевидно, разбира се. И в двата случая. Лично той не намираше нищо чак толкова привлекателно у Корбо – засега най-силното му чувство по отношение на младши лейтенанта бе дълбокото желание да го фрасне по главата, – но тази жена очевидно го виждаше по различен начин.

– За постоянно? – със съмнение се обади Екатеринбург. – Но... не мислите ли, че един ден може да поискате да имате деца? Или той да поиска?

Изражението на Гранат Пет стана обнадеждено.

– Говорили сме да имаме наши деца. И двамата проявяваме интерес.

– Обаче... – почна Майлс – квадите не могат да създадат поколение с външни хора, или греша?

– Е, човек трябва да избере преди прехвърлянето в репликатора. Точно както при кръстоска между хермафродит и моносексуален родителите трябва да решат какъв да бъде генетичният подбор – за момче, момиче или хермафродит. Някои от партньорствата между квади и

външни имат деца квади, други – външни, трети – и от двата вида. Бел, покажи на лорд Воркосиган бебешките снимки!

Главата на Майлс се завъртя рязко.

– Какво?

Бел се изчерви и пъкна ръка в джоба на панталона си.

– Ние с Никол... когато отидохме на консултация при генетиците, те ни направиха проекция на всички възможни комбинации, за да ни помогнат при избора. – Хермафродитът извади холокубче и го включи. Шест неподвижни снимки на деца в цял ръст се появиха от нищото над ръката му. Всичките бяха в началото на юношеството и зрелите черти на пораснали хора започваха да се провиждат, макар и само като предчувствие, под детската закръгленост. Имаха очите на Бел, лицевия овал на Никол, тъмнокестенява коса с познатия непокорен бретон. Момче, момиче и хермафродит с крака; момче, момиче и хермафродит квади.

– Ооо! – промълви Екатерина и посегна към проекцията. – Колко интересно.

– Чертите им са просто електронна смесица от лицата ни, моето и на Никол, а не истинска генетична проекция – обясни Бел и охотно й подаде кубчето. – За това ще им трябва истинска клетка от истинско зачатие, която да подложат на генетични модификации.

Екатерин заобръща кубчето, за да разгледа портретите от всички страни. Майлс надничаше над рамото ѝ и твърдо си повтаряше, че е добре, дето беше оставил холовидеозаписа с купчинките сферични клетки на бъдещите Арал-Александър и Хелен-Наталия в багажа си на борда на „Керкenez“. Но може би по-късно ще има възможност да покаже на Бел...

– Решихте ли най-после какво искате? – попита Гранат Пет.

– Едно момиченце квади за начало. Като Никол. – Лицето на Бел се смекчи, после рязко се върна към обичайната си иронична усмивка. – В случай че най-после направя решителната стъпка и подам молба за съюзно поданство.

Майлс си представи Гранат Пет и Дмитрий Корбо с ято красиви, атлетични дечица квади. И Бел и Никол с няколко умни и музикални отрочета. И получи световъртеж. Роик, онемял и със страдалчески изопнато лице, поклати глава, когато Екатерина му предложи кубчето, за да разгледа холоснимките по-отблизо.

– А – каза Бел, – представлението май започва. – Хермафродитът си взе холокубчето, изключи го и го пъкна на сигурно място в джоба на широките си, дълги до коленете сини бричове, като не пропусна да

закопчае капачето.

Междувременно залата се беше напълнила и в момента пчелната пита приютяваше любопитна тълпа, която включваше и немалко външни, макар че дали бяха граждани на Съюза, или галактически посетители не винаги се познаваше от пръв поглед. Във всеки случай зелени бараярски униформи нямаше. Осветлението намаля, глъчката утихна и няколко закъснели квади забързано се плъзнаха към ложите си. Двама външни, не преценили вярно инерцията си и заседнали по средата на разстоянието, бяха спасени от разпоредителите и откарани на буксир до ложата им, с което си спечелиха тихия смях на квадите, забелязали инцидента. Осезаемо напрежение изпълни въздуха като статично електричество, странната смесица от надежда и страх, характерна за всяко представление на живо, носещо в себе си риск за несъвършенство и шанс за величие. Осветлението намаля още повече, докато не остана само синкаво-бялата звездна светлина, отразяваща се в пълните вече килийки на залата.

Сетне блиснаха светлини, изобилен фонтан от червено, оранжево и златно, и изпълнителите се появиха сякаш отвсякъде. „Направо връхлетяха.“ Атлетични мъже квади с прилепнали по телата бляскави трика. „И бял барабани.“

„Не бях очаквал ръчни барабани.“ Майлс беше гледал и други представления при нулева гравитация, както гимнастически, така и танцови, но всички те разчитаха на леко призрачната атмосфера, създавана от пълното мълчание на изпълнителите, като озвучаването се ограничаваше само до музиката и звуковите ефекти. Квадите изобщо не бяха тихи – оставаха им ръце и за други неща: барабанчиците се срещаха в средата, плясваха ръце, хващаха се, разменяха си инерцията, обръщаха се и политаха назад в различни фигури. Две дузини мъже при нулева гравитация заеха до съвършенство точните си места в центъра на сферичната зала, движенията им бяха така добре контролирани, че нито един не се отклони и на сантиметър встрани, докато енергията на завъртанията, гмурканията, извиванията и обръщанията преминаваше през телата им, от един към друг и обратно. Въздухът пулсираше с ритъма на барабаните им – с всякакви размери, кръгли, продълговати, двойни, – изпълнителите не само ги биеха, а дори си подхвърляха някои и те прелитаха напред-назад в смайваща за очите и ушите смесица от музика и жонгльорство, без да пропуснат и един такт или удар. Светлините затанцуваха. Отражения се блиснаха по стените, улавяйки в ложите замръзнали мигове на вдигнати ръце, ярки дрехи, бижута и омагьосани лица.

После, от друг вход, дузина жени квади, целите в синьо и зелено, изригнаха като гейзер сред ширналата се фигура от мъже и се включиха в танца. Единственото, което хрумна на Майлс, беше: „Онзи, дето пръв е донесъл кастанети в Квадикосмоса, не е подозирал какво прави“. Те добавяха смеещ се, сопранов мотив към ударната звукова плетеница – барабани и кастанети, никакви други инструменти. Нямаше и нужда. Кръглата зала вибрираше, направо се тресеше. Майлс откъсна очи от зрелището, колкото да погледне встрани – Екатерина гледаше с полуразтворени устни, очите ѝ блестяха и пиеха жадно от цялото това тътнещо великолепиe.

Майлс се замисли за бараярските военни оркестри. Не стигаше, че хората се бяха научили на нещо толкова трудно като това да свириш на музикален инструмент. Не, трябваше да го правят и на групи. Докато ходят. В сложни фигури. А после се състезаваха как да го правят още по-добре. За съвършенството, за този вид съвършенство, никога не можеше да се намери разумна икономическа обосновка и оправдание. Правеха го за честта на родината или на нацията, или за прослава на Бога. За ради радостта да си човешко същество.

Изпълнението трая двайсет минути – в края танцборите едва си поемаха дъх, потта им се завърташе в разширяваща се траектория наоколо им и се устремяваше на миниатюрни блестящи капчици към тъмнината, а те продължаваха да се въртят бясно и да удрят барабаните. Майлс трябваше съзнателно да овладее учестеното си дишане, сърцето му биеше в синхрон с барабания ритъм. Един последен взрив от радостен звук... и незнайно как живата мрежа от четириръки мъже и жени се разплете в две вериги, които се плъзнаха към изходите, през които бяха влезли едно откровение по-рано.

Отново мрак. Тишината беше като удар. Майлс чу Роик да издишва благоговейно зад него, с копнеж, като мъж, който се е прибрал у дома след сражение и се отпуска за пръв път от много време в собственото си легло.

Аплодисментите – пляскане с ръце, разбира се – разтресоха залата. На нито един от членовете на бараярската му групичка не се наложи да имитира ентузиазъм по отношение на квади културата.

Залата утихна отново, когато се появи оркестърът – от четири страни – и се подреди покрай огромния прозорец. Петдесетината квади бяха въоръжени с по-стандартен набор от инструменти – всичките акустични, обърна му внимание Екатерина с възбуден шепот. Видяха Никол – с помощта на двама други музиканти тя тъкмо нагласяше арфата си,

която не беше много по-различна по форма от повечето арфи, а после и цимбала, който от този ъгъл приличаше на обикновена продълговата кутия. Но производението, с което откриха концерта, включваше и солово изпълнение на същия този цимбал, прожекторите току улавяха лицето на Никол, а музиката, която излизаше изпод четирите ѝ ръце, беше всичко друго, но не и обикновена. Завладявашо ефирна, сърцераздирателна, наелектризираща – да.

Бел сигурно беше гледал шоуто безброй пъти, предположи Майлс, но изглеждаше омагьосан като новак. Не само любов грееше в очите му. „Да. Не би я обичал достатъчно, Бел, ако не обичаше и нейния разточителен, шедър, прахоснически талант.“ Никой влюбен човек, ревнив, алчен и егоистичен, не би могъл да го заграби само за себе си – талантът трябваше да се излее навън или да пробие язовирните си стени. Майлс погледна Екатерин и си помисли за чудесните ѝ градини, които ѝ липсваха тук, далеч от Бараяр. „Няма да те държа още дълго далеч от тях, любима, обещавам ти.“

Последва кратка пауза, в която сценичните работници внесоха няколко мистериозни колове и лостове и ги закрепиха под странни ъгли из вътрешността на сферата. Гранат Пет прошепна през рамо:

– Сега е танцът, в който обикновено участвам аз. Откъс е от по-дълго произведение. Класическият балет на Алжеан „Преминаването“, в който се разказва как народът ни прекосил възлената връзка и пристигнал в Квадикосмоса. Сега ще видим любовния дует между Лео и Сребърна. Аз изпълнявам танца на Сребърна. Надявам се дубльорката ми да не оплеска нещата... – Гласът ѝ се сниши до шепот с началото на увертюрата.

Две фигури, външен мъж и руса жена квади, се плъзнаха един към друг от противоположни страни на сферата, набраха инерция, завъртайки се с ръка около два от коловете, и се срещнаха по средата. Този път нямаше барабани, само нежната, ромоняща музика на оркестъра. Нозете на танцьора се влачеха безжизнено и Майлс чак сега осъзна, че изпълнителят е квади с фалшиви крака. Жената контролиреше инерцията си съвършено, прибираше или протягаше съответната ръка, докато се въртеше в шеметни пируети, а смяната на траекторията около различните колове беше изключително прецизна. Единствено няколкото резки вдишвания и критични промърморвания откъм Гранат Пет подсказваха на Майлс, че дадено движение не е било изпълнено съвсем съвършено. Мъжът с фалшивите крака нарочно се правеше на тромав, с което си спечели смеха на публиката, съставена предимно от квади. Майлс се

размърда неспокойно, осъзнал, че наблюдава нещо доста близко до пародия на начина, по който външните хора изглеждат в очите на квадите. Но жената така очарователно се стремеше да помогне на партньора си, че танцът изглеждаше по-скоро умиляващо, отколкото жестоко. Ухиленият Бел се наведе и прошепна в ухото на Майлс:

– Няма нищо. По сценарий Лео Граф трябва да танцува като инженер. Какъвто е бил в действителност.

Любовната страна на танца беше достатъчно очевидна. Явно любовните връзки между квади и външни хора имаха отдавнашна и почетна история в тукашната култура. На Майлс му хрумна, че някои страни на юношеството и младостта му биха били доста облекчени, ако на Бараяр имаха репертоар от романтични приказки, в които главният герой е дребен и сакат, а не злодей мутант. Ако това тук беше типичен образец за народното творчество на квадите, то готовността на Гранат Пет да изиграе Жулиета за своя бараярски Ромео очевидно беше културно обусловена. „Но нека този път романтичната комедия не се превръща в трагедия, а?“

Пленителният танц стигна кулминацията си и двамата танцьори поздравиха ентузиазирано ръкопляскащата публика, после напуснаха сцената. Запалиха светлините. Време беше за антракт. Изпълнителското изкуство страдаше от фундаменталните ограничения на биологията, даде си сметка Майлс, в този случай от вместимостта на пикочния мехур, бил той на квади или на външни.

Когато всички пак се събраха в ложата, Майлс завари Гранат Пет да обяснява на Екатеринбург системата за наименуване на квадите.

– Не, не е бащино име – тъкмо казваше тя. – Когато корпорация Галактех създаде първите квади, те били само хиляда. Всеки си имал собствено име плюс цифрово означение, и понеже били малко, всяко име било уникално. Когато предците ни избягали да дирят свободата си, променили кодовото значение на цифрите, но запазили системата на единични, уникални имена. И понеже ползвали за източник на идеи всички езици на Старата Земя, минали няколко поколения преди в системата да се усети напрежение. Списъкът на чакащите за най-популярните имена станал безумно дълъг. Така че гласували да бъдат допуснати повторения, но само ако към името се прибави цифрова наставка, така че да разпознаваме един Лео от друг Лео. Когато някой умре, името и цифрата му се връщат в регистъра за следващата употреба.

– Имам един Лео Деветдесет и девет в обслужващия персонал на шлюзовете – каза Бел. – Засега това е най-големият номер, на който съм

попадал. По-малките числа или само имената без цифрово означение, изглежда, се предпочитат.

– Не познавам никоя от другите с име Гранат – каза Гранат Пет. – Когато проверих последния път, бяхме всичко на всичко осем в Съюза.

– Бас държа, че ще има още – каза Бел. – И то изцяло по твоя вина.

Гранат Пет се засмя.

– Златна ти уста!

Втората част на шоуто беше впечатляваща като първата. По време на една от музикалните интерлюдии Никол изпълни изящна партия с арфата. Имаше още два мащабни групови танца, единият абстрактно-математически, другият – с фабула, явно заета от някакъв трагичен инцидент с дехерметизация отпреди няколко поколения. На финала всички изпълнители излязоха на сцената за един последен, шеметен и енергичен танц, като барабанчиците и изпълнителите с кастанети се комбинираха с оркестъра в музикален съпровод, който можеше да се опише единствено като невероятен.

Майлс имаше чувството, че представлението е било по-кратко от очакваното, но часовникът му показваше, че е прекарал в залата четири часа. Взе си довиждане с Гранат Пет, като се постара да изрази благодарност, без да поема ангажменти. Бел и Никол предложиха да изпратят тримата бараярци до „Керкenez“ и докато се возеха в мехуроподобната кола на градската транспортна мрежа, Майлс се замисли върху това как всяка култура разказва сама на себе си своите истории и по този начин се самоопределя. Преди всичко друго квадибалетът възпяваше квадитялото. Никой външен човек не можеше да излезе от представлението на квадибалет и все още да смята, че четириръкните хора са мутанти, сакати или по някакъв друг начин оцетени и по-нисши от останалите. Някои дори биха могли – както личеше от случая на Корбо – да напуснат залата, окрилени от любов.

Не че всички осакатявания бяха видими за окото. Целият този прашящ от здраве атлетизъм му напомни да провери химическите нива на мозъка си преди да си легне и да прецени колко време му остава до следващия пристъп.

ГЛАВА 7

Нещо разбуди дълбоко заспалия Майлс. На вратата на каютата се тропаше.

– Милорд? – чу се приглушеният глас на Роик. – Адмирал Ворпатрил иска да говори с вас. По осигуреното комтабло в каюткомпанията.

Каквото и вдъхновение да бе препратило подсъзнанието към съзнанието му в дремливата интерлюдия между съня и будното състояние, то изчезна без следа. Майлс изпъшка и свали крака от койката си. Ръката на Екатерин провисна от горното легло и тя надзърна сънено през ръба. Той стисна лекичко ръката ѝ и прошепна:

– Спи, любима. – Тя изсумтя одобрително и се обърна към стената.

Майлс прокара пръсти през косата си, грабна сивото си сако, наметна го над бельото си и излезе бос в коридора. Херметичната врата се затвори със съскане зад него и той погледна часовника си. Понеже на Квадикосмоса не му се налагаше да се съобразява с неудобни планетарни ротации, цялото местно пространство поддържаше една-единствена часова зона, към която двамата с Екатерин уж се бяха адаптирали по време на пътуването за насам. Добре де, значи не беше посред нощ, а рано сутринта.

Майлс седна на масата в каюткомпанията, пхна ръце в ръкавите на сакото и го закопча догоре, после зададе команда на контролния панел, вграден в стола му. Лицето и торсът на адмирал Ворпатрил се появиха над видеоплочата. Беше буден, облечен, избръснат и държеше чаша кафе в дясната си ръка, плъхът му с плъх.

Ворпатрил поклати глава, стиснал устни.

– Как разбрахте, по дяволите? – настоятелно попита той.

Майлс примижа.

– Извинете?

– Току-що получих резултатите от кръвната проба на Солиан, става въпрос за теста, направен от главния ни лекар. Кръвта наистина е била изкуствено синтезирана, вероятно не повече от двайсет и четири часа преди да я разплискат из товарния док.

– О. – „Всички дяволи го взели.“ – Това е... неприятно.

– Но какво означава? Че той още си е жив и здрав някъде? Бих се заклеял, че не е дезертър, но може пък Брюн да е бил по-точен в преценката си.

Също като спрял часовник, дори и идиотите можеха да са точни от време на време.

– Ще трябва да помисля. Във всеки случай това още не доказва, че Солиан е жив, нито, че е мъртъв. Дори не доказва непременно, че не е бил убит там, а само че не е убит чрез прерязване на гърлото.

Гвардеец Роик, Господ да го благослови и дари с предълъг живот, сложи чаша димящо кафе до лакътя на Майлс и се оттегли на обичайния си пост до вратата. Майлс поосвежи устата си, ако не и мозъка, с първата промиваща глътка и отпи повторно, за да спечели малко време за мислене.

Ворпатрил имаше аванс както в пиенето на кафе, така и в сметките.

– Ще сведем ли това до знанието на началник Вен? Или... не?

Майлс издаде нищо незначещ звук нейде в гърлото си. Единственият му дипломатически коз, единственото нещо, което му беше дало, така да се каже, крак, на който да стъпи тук, се бе изчерпвало с възможността Солиан да е бил убит от неизвестен квади. А сега, изглежда, трябваше да се лиши дори от това.

– Кръвта трябва да е била синтезирана някъде. Ако имаш необходимото оборудване, е лесно, а ако го нямаш – невъзможно. Открийте всички подобни машинарийки на станцията – и на корабите, които са на док тук – и едно от въпросните места трябва да е онова, което търсим. Мястото плюс времето следва да ни доведе до извършителите. Процес на елиминиране. Това обаче е трудоемка задача – Майлс се поколеба, но после продължи, – за която местната полиция е по-добре подготвена от нас. Стига да може да им се има доверие.

– Доверие на квади? Изключено!

– Какви мотиви биха имали да ни излъжат или подведат? – „Какви, наистина?“ – Налага ми се да действам чрез Грийнлоу и Вен. На станцията Граф нямам никаква реална власт. – Е, разполагаше с Бел, но него трябваше да използва пестеливо, иначе рискуваше да провали прикритието му.

Искаше истината. Ще не ще си призна, че освен това би предпочел да я притежава монополно, поне докато не му остане време да измисли как най-добре да защити бараярските интереси. „И все пак, ако истината не ни изнася, какво говори това за нас?“ Потърка наболата си брада.

– Едно нещо става ясно – че каквото и да се е разиграло на онзи товарен док, било то убийство или инсценировка, е било внимателно планирано, а не спонтанно. Аз ще имам грижата да говоря за това с Грийнлоу и Вен. И без това разговорите с квадите са моя работа. – „Кое то пък

явно е наказание за греховете ми. Кой бог въбсех този път?“ – Благодаря ви, адмирале, предайте благодарности и на флотския лекар за добре свършената работа.

Ворпатрил кимна, хем доволно, хем натъртено някак, при това признание и Майлс изключи комтаблото.

– По дяволите – кисело измърмори той и се намръщи на празното пространство. – Защо никой не е разбрал за това при първите тестове? Не е моя работа да се правя на трижди проклет патолог.

– Предполагам – започна гвардеец Роик, после спря. – Тъж... това въпрос ли беше, милорд?

Майлс се завъртя със стола си.

– Реторичен, но ако имаш отговор, казвай.

– Ами такава, милорд – плахо рече Роик. – Исках да кажа за тукашните мащаби. Станция Граф е доста голяма за космическа станция, ама иначе си е малък град по бараярските стандарти. Пък и всичките тези космически обитатели наистина спазват законите, повече или по-малко. Толкоз правила за безопасност. Не мисля, че имат много убийства тук.

– Колко убийства имахте вие в Хасадар? – Станция Граф се фукаше с петдесетте си хиляди жители, а столицата на окръг Воркосиган имаше население от близо половин милион.

– Може би едно или две на месец, средно. Не ставаха по план де. Сякаш бяха на приливи и отливи – много накуп, после затишие. Повече през лятото, отколкото през зимата, освен около Зимния празник. Тогава имахме много. Повечето от тях не бяха загадки, разбира се. Но дори и в Хасадар няхахме достатъчно наистина странни убийства, че да държим на щат съдебен патолог. Докторите, които ни помагаша, всъщност работеха в Окръжния университет, при нас идваха на повикване. Случеше ли се да попаднем на нещо наистина изчанчено, викахме някой от детективите от отдел убийства на лорд Ворбон от Ворбар Султана. Те там, в столицата, сигурно имат по едно-две убийства всеки ден, всякак-ви при това, така че имат опит. Бас държа, че началник Вен даже си няма отдел по съдебна медицина, а само привиква от време на време някой доктор квади. Така че не бих и очаквал да са на, тъж, нивото на Импси, с което сте свикнали вие, милорд.

– Това е... интересен аргумент, гвардеец. Благодаря. – Майлс отпи още една глътка от кафето. – Солиан... – рече замислено. – Все още не знам достатъчно за Солиан. Имал ли е врагове? По дяволите, нима този човек не е имал и един приятел дори? Или любима? Ако наистина е бил убит, по лични или по професионални причини са го убили? Разликата е

от небето до земята.

Майлс беше прегледал военното досие на Солиан и не беше открил в него нищо особено. Дори да бе идвал в Квадикосмоса преди, не беше през последните шест години, когато бе работил в Имперските служби. Това му беше третото пътуване; при предишните две беше летял с различни флотски консорциуми и различни военни ескорти. Опитът му, изглежда, не включваше нищо по-вълнуващо от укротяването на някой пиян член на екипажа или войнствено настроен пътник.

Обикновено повечето зачислени към военния персонал на даден курс из възлената връзка не се познаваха. Ако Солиан беше завързал приятелства – или си беше създал врагове – за седмиците, откакто флотилията беше потеглила от Комар, това би трябвало да е станало най-вече на „Идрис“. Ако беше изчезнал непосредствено след пристигането на „Идрис“ тук, Майлс би насочил вниманието си най-вече към екипажа на кораба, но десетте дни на док бяха достатъчни за един нахален служител на сигурността да си навлече неприятности и на местна почва.

Допи кафето и набра номера на началник Вен. Явно и командирът на службата за сигурност на квадите също беше пристигнал рано на работа. Кабинетът му очевидно беше в зоната с нулева гравитация. Видео-то го улови как се понася перпендикулярно към Майлс, стиснал в дясната си ръка мехур с кафе. Измърмори едно учтиво: „Добро утро, лорд ревизор Воркосиган“, но подрони вербалната си любезност, като не се подравни спрямо Майлс, на когото бе нужно съзнателно усилие, за да не се катурне от стола си в несъзнателния стремеж да застане на една линия със събеседника.

– Какво мога да направя за вас?

– Няколко неща, но първо ми отговорете на един въпрос. Кога беше последното убийство на станция Граф?

Челото на Вен се набръчка.

– Имаше едно преди около седем години.

– Аха, а преди това?

– Три години по-рано, ако не се лъжа.

„Истинска вълна от престъпност.“

– Вие ли ръководехте разследванията?

– Ами, убийствата са станали преди моето време – станах шеф на службата за сигурност на станция Граф преди пет години. Но не е имало какво толкова да се разследва. И в двата случая заподозрените са били преминаващи транзитно външни – единият убил друг външен, вторият убил квади заради глупав спор около неразплатени сметки. Вината им е

била потвърдена от показания на очевидци и разпит с фаст-пента. Почти винаги в тези неща са замесени външни, така съм забелязал.

– Някога въобще разследвали ли сте убийство, чийто извършител да не е очевиден?

Вен изпъна гръб, явно с цел да се намръщи по-ефикасно на Майлс.

– Аз и хората ми отлично познаваме необходимите процедури, уверявам ви.

– Боя се, че на този етап ще трябва да се въздържа от преценка, началник Вен. Имам за вас няколко доста любопитни новини. Разпоредих се нашият флотски лекар да прегледа повторно кръвната проба на Солиан. Излиза, че въпросната кръв е изкуствен продукт, най-вероятно на основа на оригинален образец от истинска кръв или тъкан на Солиан. Ако искате, може да накарате патолозите си – които и да са те – да подложат на повторен тест веществените доказателства от товарния док, които патите в собствения си архив, за да потвърдят резултата.

Вен се намръщи още повече.

– Значи... наистина е бил дезертъор... и въобще не се касае за убийство! Нищо чудно, че не открийме труп!

– Прибързвате със заключенията си, струва ми се. Признавам, че сценарият стана още по-мистериозен. Молбата ми във връзка с новото разкритие е да установите всички възможни лаборатории с подходящо оборудване на станция Граф, където може да се извърши подобен тъканен синтез, и да проверите дали има данни за изпълняването на такава поръчка и кой е бил поръчителят. И дали е било възможно да се извърши, без да останат следи в документацията. Със сигурност можем да приемем, че който и да го е направил, Солиан или някой друг, е имал основателен интерес да го запази в тайна. Според доклада на нашия лекар кръвта едва ли е била синтезирана повече от ден преди да я разлеят по пода на дока, но по-добре ще е проучването ви да започне от деня, в който „Идрис“ е пристанал на док, просто за всеки случай.

– Аз... разбирам основанията ви, да. – Вен вдигна мехура си с кафе към устата, стисна го, после го прехвърли разсеяно в долната си лява ръка. – Да, разбира се – повтори сам на себе си той като заглъхващо ехо. – Лично ще се погрижа.

Майлс с доволство отбеляза, че е разстроил равновесието на Вен, засрамвайки го точно толкова, колкото да го приведе в режим на ефективно действие, без при това да насочи енергията му изцяло в самоотбрана.

– Благодаря.

Вен добави:

– Мисля, че контролър Грийнлоу също искаше да разговаря с вас тази сутрин, лорд Воркосиган.

– Свържете ме с нея, ако обичате.

Грийнлоу, изглежда, беше от породата на ранобудните, или пък си беше изпила кафето по-рано. Появи се на холовидеото облечена в изискано сако, със строга физиономия и напълно будна. Навярно по навик, придобит с годините работа на дипломатическия фронт, а не толкова от желание да му угоди, тя своевременно се подравни под подходящ ъгъл спрямо Майлс.

– Добро утро, лорд ревизор Воркосиган. В отговор на официалните им молби, ви уредих среща със задържаните на станцията пътници от корабите на комарската флотилия, в десет и трийсет тази сутрин. Може да отговорите на въпросите им в по-големия от двата хотела, където те са настанени понастоящем. Пристанищен управител Торн ще ви вземе от кораба ви и ще ви заведе там.

Що за безцеремонно разпореждане с времето и ангажиментите му! Да не говорим за неприкрития опит за оказване на натиск. От друга страна... Грийнлоу всъщност му поднасяше на тепсия цяла стая, пълна със заподозрени, точно хората, които и без това искаше да огледа. Майлс отбеляза резервирано, нейде по средата между раздражението и нетърпението:

– Благодаря, че ме уведомихте. Какво точно според вас бих могъл да им кажа?

– Това оставям вие да прецените. Тези хора дойдоха с вас, бараярците, и отговорността за тях си е ваша.

– Мадам, ако беше така, всички те отдавна щяха да са продължили по пътя си. Не може да има отговорност без правомощия. Не друг, а властите на Съюза са ги поставили под този домашен арест и следователно пак властите на Съюза следва да ги освободят.

– Когато окончателно уредите глобите, разходите и таксите, които хората ви натрупаха тук, ще ги освободим с най-голямо удоволствие.

Майлс се усмихна тънко и сплете пръсти върху плота на масата. Искаше му се единствената нова карта, която щеше да изиграе тази сутрин, да беше по-еднозначна. Въпреки това той повтори и пред Грийнлоу разкритието за изфабрикуваната кръвна проба на Солиан, като добре подплати новината си с оплаквания, задето от местната служба за сигурност не са установили този факт по-рано. Тя моментално му върна топката, точно както беше направил и Вен, с аргумента, че въпросното

разкритие е в подкрепа по-скоро на хипотезата за дезертърство, а не за убийство.

– Хубаво – каза Майлс. – Тогава накарайте съюзната служба за сигурност да открие Солиан. За една компетентна полицейска организация не може да е толкова трудно да открие чужденец с крака, който се мотае из Квадикосмоса. Ако приемем, че въобще се опитва да го намери.

– Квадикосмосът – изсумтя тя – не е някаква тоталитарна система. Както навярно е забелязал и вашият лейтенант Солиан. Възможно е именно гаранциите ни за свобода на придвижването и лична неприкосновеност да са били изкушението, накарало го да скъса с предишните си другари.

– Тогава защо не е помолил за убежище като младши лейтенант Корбо? Не. Искрено се опасявам, че си имаме работа не с липсващ човек, а с липсващ труп. Мъртвите не могат да потърсят справедливост; дълг на живите е да я потърсят вместо тях. И това наистина е моя отговорност към моите хора, мадам.

Приключиха разговора в този тон и Майлс можеше само да се надява, че и той ѝ е развалил сутринта, както тя беше развалила неговата. Изключи комтаблото и потри врата си.

– Уф. Ще ми отиде целият ден с това, бас държа. – Вдигна поглед към Роик, чиято стойка „мирно“ отдавна се беше отпуснала в нещо много по-неформално и в момента гвардеецът подпираше с рамене стената. – Роик.

Гвардеецът моментално изпъна гръб.

– Милорд?

– Ти водил ли си някога криминално разследване?

– Ами... аз бях най-вече уличен патрул. Но ми се е случвало да помагам на старшите офицери при няколко случая на измама и нападение. И при едно отвличане. Върнахме жената жива и здрава. Няколко изчезнали хора. О, и десетина убийства, макар че, както казах, те едва ли можеха да минат за криминални загадки. Както и серията от умишлени падежи по време на...

– Добре. – Майлс размаха ръка да спре този спокоен прилив от спомени. – Искам да се заемеш с подробностите около случая Солиан. Първо, точно кога е ставало всичко, стъпка по стъпка. Искам да откриеш какво е правил, всичко, за което има някакви данни черно на бяло. Докладите от дежурствата му, къде е бил, какво е ял, кога е спал – и евентуално с кого, – минута по минута или колкото можеш по-близо до това, от момента на изчезването му назад, докдето можеш да стигнеш.

Особено движението му извън кораба и периоди, които се губят. Освен това искам да знам и що за човек е бил – говори с екипажа и с капитана на „Идрис“, разбери колкото можеш повече за личния му живот. Смятам, че не е необходимо да ти изнасям лекция за разликата между факт, заключение и слухове, нали?

– Да, милорд. Обаче...

– Ворпатрил и Брюн ще ти осигурят пълно съдействие и достъп, това ти го обещавам. Ако ли пък се правят на ударени, уведоми ме. – Тук Майлс се усмихна с мрачно задоволство.

– Не е това, милорд. Кой ще се грижи за личната ви сигурност тук, на станция Граф, докато аз си вра нося из делата на флотилията?

Майлс успя да преглътне небрежното си „Не ми трябва бодигард“, припомняйки си, че според собствената му огласена теория наоколо бродеше отчаян убиец.

– Ще взема капитан Торн с мен.

Роик не изглеждаше убеден.

– Не мога да одобря, милорд. Той, такова, той дори не е бараярец. Какво всъщност знаете за него?

– Много – увери го Майлс. „Е, поне преди знаех.“ Опря ръце на масата и стана. – Солиан, Роик. Намери ми Солиан.

– Ще се опитам, милорд.

Когато най-после се върна в каютата, Майлс завари Екатерин да излиза от банята, с влажна от душа коса и отново облечена в червената си туника и тесните панталони. След кратки маневри с цел целувка той каза:

– Уредиха ми среща. Трябва да тръгна за станцията кажи-речи веднага.

– Нали няма да забравиш да си obuеш панталони?

Той погледна голите си крака.

– Да, и това влизаше в плановете ми.

Очите ѝ затанцуваха.

– Стори ми се разсеян, та реших, че ще е по-добре да ти напомня.

Май ле се ухили.

– Чудя се какви ли странности в поведението бих могъл да си позволя преди квадите да се осмелят да кажат нещо.

– Ако съдя по историите, които вуйчо Вортис разказва за имперските ревизори от предишните поколения, доста по-големи от тази.

– Боя се, че само верните ни бараярци са склонни да преглъщат такива неща. – Хвана я за ръката и започна да я гали подкупващо. – Искаш ли да дойдеш е мен?

– За да направя какво? – попита тя с достойно за похвала подозрение.

– Да кажеш на галактическите пътници, имали нещастieto да пътуват с търговската ни флотилия, че не мога да направя нищо за тях, че ще си стоят тук, докато Грийнлоу не омокне, благодаря ви много, желая ви приятен ден, точка.

– Това звучи... доста не обещаващо.

– И аз не бих могъл да се изразя по-добре.

– Една графиня по закон и традиция е нещо като помощник-граф. Една ревизорска съпруга обаче не е помощник-ревизор – твърдо заяви тя с тон, който напомни на Майлс за вуйна й – самата професор Воргис беше ревизорска половинка с известен опит. – С Никол и Гранат Пет се бяхме разбрали тази сутрин да ме водят на разходка из местните паркове и градини. Ако нямаш нищо против, предпочитам да спазя първоначалния си план за деня. – И смекчи този свой съвсем разумен отказ с нова целувка.

Обзе го пристъп на вина.

– Не точно станция Граф имахме предвид, когато планирахме сватбеното си пътешествие.

– О, аз си прекарвам добре. На теб се пада да се оправяш с трудните хора. – Направи физиономия и с това надомни на Майлс, че в случаите на силно вълнение е склонна да превключва на обичайния си режим на крайна резервираност. Казваше си, че напоследък това се случва все по-рядко. През последната година и половина с тайно задоволство бе наблюдавал растящата й самоувереност и лекотата, с която влизаше в кожата на лейди Воргосиган. – Може би, ако приключиш до обяд, може да се срещнем някъде и да ме използваш като кошче за душевни отпадъци – добави тя с тон, подходящ при оферта за размяна на заложенници. – Но само при условие, че не се налага да ти напомням да дъвчеш и гълташ.

– Само килима. – Това му спечели едно ухилване, а целувката за довиждане, докато се отправяше на свой ред към банята, повдигна духа му. Помисли си, че докато самият той е извадил късмет, задето се беше съгласила да го придружи до Квадикосмоса, то всички на станция Граф, от Ворпатрил и Грийнлоу надолу, са извадили много по-голям късмет.

Екипажите на всичките четири комарски кораба, задържани понастоящем в пристанищните си рами, бяха откарани в едно общежитие и задържани там под строг домашен арест. Местните власти си бяха дали вид, че нямат претенции към пътниците – истински миш-маш от бизнесмени с най-различен произход, които се бяха присъединили заедно със стоките си към конвоя за по-кратки или по-дълги части от обявения му маршрут, понеже им се беше сторил най-евтиният транспорт в тяхната посока. Но, разбира се, нямаше как да ги оставят на необслужвани кораби, така че, волю-неволю, се бяха озовали в две други, по-люксови общежития, които можеха да минат и за хотели.

На теория пътниците бяха свободни да ходят където си искат, като единственото изискване беше да се подписват на излизане и връщане при двама квади от службата за сигурност – въоръжени само със зашеметители, както забеляза Майлс на минаване, – които наблюдаваха вратите на хотела. Нямаше дори законова възбрана пътниците да напускат Квадикосмоса – само дето товарите на повечето от тях все още бяха задържани на борда на съответния им кораб. Така че ги държаха заседнали на станция Граф по принципа на маймуната, заклешила пълната си шепя в кратуна с ядки, понеже не искаха да изоставят онова, което не можеха да измъкнат. „Луксът“ на общежитието се беше превърнал в поредната санкция със запазената марка на квадите, защото престоят на пътниците се заплащаше от комарската флотска корпорация.

Фойето се оказа образец на фалшиво великолепие, поне в очите на Майлс, с висок куполообразен таван, имитиращ утринно небе с носещи се облаци, което вероятно се променяше от изгрев в залез и после в нощ, в синхрон с цикъла на денонощието. Майлс се зачуди на чия ли планета са изобразените съзвездия и дали могат да се променят в чест на отседналите гости. Голямото фойе беше оградено с балкон на нивото на втория етаж, с ресторант и бар, където гостите да се срещат, да си общуват и да ядат. В средата, върху високи до кръста мраморни колони с форма на барабани лежеше дебел стъклен плот, върху който се кипреше сложна подредба от живи растения. Къде отглеждаха такива цветя на станция Граф? Може би точно в този момент Екатеринбург разглеждаше въпросния разсадник?

Освен обичайните подемни тръби към етажа за конференции долу водеше и едно извито стълбище. Бел го поведе по него към една по-практична на вид съвещателна зала.

Завариха я пълна с осемдесетина раздразвени особи от кажи-речи всяка раса, мода, планетарен произход и пол във възлената връзка.

Галактически търговци със силно изразено чувство за стойността на собственото си време и без бараярските традиционни задръжки по отношение на имперските ревизори, те изляха натрупания си за няколко дни гняв върху главата на Майлс веднага щом той излезе напред и се обърна към тях. Четиринадесет езика и деветнадесет различни марки автопреводачи, няколко от които, реши Майлс, явно купени на цени при ликвидация от производители пред заслужен фалит. Не че неговите отговори на преградния огън от въпроси затрудняваше в каквато и да било степен преводачите – някъде деветдесет процента от тях се заключаваша в „За сега не знам“ или „Попитайте контролър Грийнлоу“. Когато за четвърти път каза последното, предизвика хоров сърцераздирателен вой от дъното на залата, гласящ „Но Грийнлоу каза да питаме вас!“, с изключение на превеждащото устройство, което се включи с миг закъснение: „Негри лейка зад опипае вас!“

Майлс беше помолил Бел да му посочи дискретно човека, който се беше опитал да го подкупи в качеството му на пристанищен управител, и Бел го направи. След това Майлс помоли всички пътници от „Идрис“, които са имали някакъв контакт с лейтенант Солиан, да останат и да споделят с него каквото знаят. На практика това, изглежда, създаде илюзията, че властите все пак правят нещо, и почти всички се изнизаша с мърморене.

Един от присъстващите, когото Майлс определи, след кратка пауза на колебание, като хермафродит от Бета, се приближи към тях. Висок за вида си, с посребряла коса и вежди, но с изправена стойка и леки движения. Ако беше бараярец, Майлс щеше да го определи като здрав и атлетичен човек на шейсет години – което вероятно означаваше, че е прехвърлил стоака. Дълъг саронг с тъмен консервативен десен, риза с висока яка и сако с дълги ръкави, което да го пази от хладните температури на станцията, каквито несъмнено изглеждаха те на един бетанец, плюс хубави кожени сандали съставляваха типичния му елегантен тоалет по бетанската мода, при това съвсем не от евтините. Красивите му благородни черти бяха увенчани с орлов нос, очите бяха тъмни и забелязваха всичко. Такава изключителна елегантност би трябвало да е впечатлила Майлс достатъчно, за да я запомни, но неясното чувство, че познава хермафродита, упорито му се изплъзваше. Проклето криозамразяване – не можеше да прецени дали е истински спомен, замазан като много други от невралните травми при процеса на съживяване, или е фалшив и поради това още по-изкривен.

– Пристанищен управител Торн? – запита хермафродитът с мек

алтов глас.

– Да? – Бел на свой ред, и нищо чудно, огледа своя сънародник от Бета със специален интерес. Въпреки почтената възраст на непознатия красотата му будеше възхищение и Майлс едва потисна усмивката си, като видя как погледът на Бел се плъзва към обичайната бетанска облица на лявото ухо. За негово разочарование, облицата беше от типа, който казваше „Романтично обвързан, не се интересувам“.

– Боя се, че имам един по-особен проблем с товара си.

Физиономията на Бел се върна към предишната си безизразност в очакване на поредната жаловита история, с или без подкуп в добавка.

– Аз съм пътник от „Идрис“. Транспортирам няколкостотин генетично създадени животински ембриона в утробни репликатори, които се нуждаят от периодично обслужване. За което отново дойде време. Наистина не мога да го отлагам още дълго. Без необходимите грижи ембрионите могат да се повредят или дори да загинат. – Едната дългопръста ръка подръпна нервно другата. – И нещо по-лошо, те вече наближават термина си. Наистина не очаквах толкова дълго забавяне по пътя. Ако бъда задържан още дълго, ще трябва да ги унищожа и така да загубя както печалбата от товара си, така и времето си.

– Какви животни? – любопитно попита Майлс.

Високият хермафродит сведе поглед към него.

– Предимно овце и кози. И някои други специални поръчки.

– Хм. Бихте могли да използвате заплахата, че ще ги пуснете на свобода из станцията, пък там квадите да им берат грижата. Няколкостотин генетично подобрени агнета, припкаши из товарните докове... – Това му спечели един особено сух поглед от страна на пристанищен управител Торн, така че Майлс продължи, без да се бави: – Макар да съм сигурен, че няма да се стигне до това.

– Ще предам молбата ви на началник Уотс – каза Бел. – Вашето име, почитаеми херм?

– Кер Дюбауер.

Бел се поклони леко.

– Изчакайте тук. Няма да се бавя.

След като Бел излезе да се свърже необезпокоявано по комтаблото, Дюбауер се усмихна и промърмори:

– Благодаря ви много за помощта, лорд Воркосиган.

– Нищо работа. – Сбърчил вежди, Майлс добави: – Познаваме ли се отнякъде?

– Не, милорд.

– Хм. Е, хубаво. Докато бяхте на „Идрис“, да сте имали взимане-даване с лейтенант Солиан?

– Горкият млад мъж, който уж беше дезертирал, а сега излиза, че май не е? Виждал съм го по коридорите. Но никога не сме разменяли по повече от няколко думи, за мое съжаление.

Майлс се замисли дали да не огласи новината за синтетичната кръв, после реши да я запази в тайна за още известно време. Все още можеше да му хрумне някое по-полезно нейно предназначение от това да я пусне в циркулация наред с останалите слухове. Още няколко други пътници на „Идрис“ се бяха размотавали из залата по време на този разговор – чакаха да споделят собствената си информация за липсващия лейтенант.

Кратките му разговори с тях бяха със съмнителна стойност. Един безстрашен убиец със сигурност би излъгал, но пък ако беше и умен, най-вероятно въобще не би останал да разговаря с Майлс. Трима от пътниците бяха резки и седяха като на тръни, но затова пък чинно се придържаха към фактите. Останалите горяха от желание да съдействат и най-вече да споделят собствените си хипотези, нито една от които не се връзваше с новите разкрития около разплисканата из товарния док кръв. Майлс си помечта как подлага на масов разпит с фаст-пента всички пътници и екипажа на „Идрис“. Още нещо, което Вен или Ворпатрил, или и двамата заедно трябваше да са свършили отдавна, по дяволите. Уви, квадите имаха цял куп досадни правила за прилагането на такива агресивни методи. Транзитно преминаващите през станция Граф пътници бяха недосегаеми за по-твърдите бараярски техники на разпит, а бараярският военен персонал, с чиито мозъци Майлс можеше да се разпорежда свободно, беше твърде надолу в настоящия му списък със заподозрени. Комарският цивилен екипаж беше с по-неясния статут на бараярски поданици, намиращи се на квади... – е, не земя – на квадитеритория и под защитата на местните закони.

Докато той водеше всичките тези разговори, Бел се върна при Дюбауер, който го чакаше мълчаливо край едната стена на залата, и каза:

– Мога лично да ви придружа на „Идрис“, където да се погрижите за товара си, веднага щом лорд ревизорът приключи тук.

Майлс набързо прекъсна последния ентузиаст със собствена криминална теория и го отпрати.

– Готов съм – обяви той и погледна към часовника на личния си комуникатор. Щеше ли да свари за обяда с Екатерина? Не изглеждаше много вероятно предвид напредналия час, но пък тя беше в състояние да прекарва невъобразимо много време в разглеждане на растителни

забележителности, така че може би все още имаше шанс.

Тримата излязоха заедно от конферентната зала и заизкачваха широкото стълбище към просторното фоайе. Майлс, а същото най-вероятно важеше и за Бел, никога не влизаше в стая или друго помещение, без да обхване с поглед всички възможни позиции за стрелба – навик, останал им в наследство от годините на споделен неприятен, но и поучителен опит. Именно по силата на този навик двамата едновременно забелязаха фигурата на балкона отсреща да вдига някаква странна продълговата кутия и да я подпира на перилото. Дюбауер видя накъде гледат и очите му се разшириха изненадано.

Майлс зърна за миг тъмни очи върху лице като мляко под гъсти бронзоворуси къдрици, които се визираха напрегнато в него. Двамата с Бел, от двете страни на Дюбауер, едновременно стиснаха ръцете на стреснатия бетанец и се хвърлиха напред. От кутията изригна ярък залп, придружен от силен, ектящ, потропващ звук. Кръв шурна от бузата на Дюбауер, докато го влачеха напред. Нещо като рояк разлютени пчели профуча сякаш на сантиметри над главата на Майлс. В следващия миг и тримата бяха на пода – плъзгаха се по корем към прикритието на мраморните барабани, крепящи стъкления плот с цветята. Пчелите сякаш ги следваха. Осколки от дебелото стъкло се разхвърчаха във всички посоки, парчета мрамор изригнаха във въздуха като фонтан. Цялото помещение завибрира, въздухът затътна, гръмотевичният шум се накъса от пийсьци и викове.

Майлс се опита да надигне глава за бърз оглед, но Бел се метна отгоре му през бетанеца и го затисна в задушаваша хватка. Можеше само да слуша последвалото – още крясъци, внезапното замлъкване на барабания звук и едно тежко издрънчаване. Женски глас изхлипа сред неочакваната тишина, после затихна до спазматично преглъщане. Майлс дръпна инстинктивно ръка, усетил нечия лека целувка, но както се оказа, бе сгрешил – просто последните разкъсани листа и венчелистчета се сипеха леко във въздуха и се стелеха наоколо им.

ГЛАВА 8

– Бел, би ли слязъл от главата ми, ако обичаш? – изсумтя Майлс.

Последва кратка пауза. Накрая Бел се претърколи настрана и предпазливо клекна, присвил глава между раменете си.

– Извинявай – каза дрезгаво той. – За момент си помислих, че ще те убият в ръцете ми. Пак.

– Не се извинявай.

Майлс, с все още препускащо сърце и пресъхнала като пустиня уста, седна с мъка, притиснал гръб към значително по-ниския отпреди мраморен барабан. Разпери пръсти и ги прокара по хладния синтетичен камък на пода. Десетки дълбоки отвори бяха осеяли плочките малко отвъд тясната неравна дъга на защитеното от колоните на масата пространство. Нещо малко, ярко и метално се търкулна наблизко и Майлс протегна ръка към него, после я дръпна рязко – то беше нетърпимо горещо.

По-възрастният хермафродит, Дюбауер, също седна и вдигна ръка към лицето си, което все още кървеше. Майлс обхвана набързо с поглед ситуацията – явно никой друг не беше пострадал. Надигна се леко, измъкна кърпичката си с монограм от джоба на панталона, сгъна я и я подаде на ранения бетанец. Дюбауер преглътна, взе я и попи недълбоката рана. После се взря невярващо в собствената си кръв върху меката материя и отново притисна кърпичката към безбрадата си буза.

В известен смисъл, помисли Майлс и потрепери, това си беше направо ласкателно. Някой поне беше решил, че той е достатъчно компетентен, за да представлява заплаха. „Или пък съм попаднал на нещо. И какво ли е то, по дяволите?“

Бел сложи ръце върху остатъците от мраморния барабан, надникна предпазливо над него и бавно се изправи. Един външен в униформа на хотелския персонал заобиколи тичешком и леко приведен бившата украса в средата на помещението и попита зададено:

– Добре ли сте?

– Така мисля – каза Бел и се огледа. – Какво беше това?

– Дойде откъм балкона, сър. Човекът там го пусна през парапета и побягна. Охраната тръгна след него.

Бел не си направи труда да го поправи, че е херм, което си беше сигурен знак, че е объркан. Майлс също стана и като продължаваше да диша учестено, заобиколи импровизирания им защитен вал – натрошеното

стъкло, мраморните парчета, полустепените медни слитъци и салатата от цветя хрущяха под стъпките му. Бел тръгна след него. В другия край на фойето продълговатата, посмачкана вече кутия лежеше на тясната си страна.

– Автоматичен горещ занитвач – каза Бел. – Трябва да е отстранил... доста обезопасяващи механизми, за да го накара да направи това.

„Меко казано“ – помисли си Майлс. Но пък обясняваше лошата стрелба на нападателя им. Тези устройства бяха конструирани така, че да изстрелват нитовете си с изключителна прецизност, в границите на милиметри, а не метри отклонение. И все пак... ако неуспелият убиец беше успял да нацели главата на Майлс дори с кратък откос – той хвърли отново поглед към натрошения мрамор, – нито криосъживяването, нито някое друго медицинско постижение би го върнало в света на живите.

Богове... ами ако не беше пропуснал? Какво щеше да прави Екатерина, далеч от дома и помощта на семейството, с обезглавен съпруг преди дори да ѝ е свършило сватбеното пътешествие, и без близък, на когото да се облегне, с изключение на неопитния Роик... „И щом стрелят по мен, каква точно опасност грози нея?“

В пристъп на закъсняла паника той удари бутона на комуникатора си.

– Роик! Роик, отговори ми!

Минаха поне три секунди на агония преди да се чуе провлеченият говор на личния му гвардеец:

– Милорд?

– Къде си... няма значение. Зарежи всичко и незабавно иди при лейди Воркосиган. Няма да се отделяш от нея. Върни я на... – Канеше се да каже „на «Керкенец»“, но спря. Щеше ли да е на сигурно място там? Кой знае колко хора вече бяха научили, че именно там могат да намерят семейство Воркосиган. Може би на борда на „Принц Ксав“, който се намираще на достатъчно разстояние от станцията... „Най-доброто от Бараяр, Бог да ни е на помощ“. – Просто стой с нея, докато не ти се обади пак.

– Милорд, какво става?

– Някой току-що се опита да ме занити за стената. Не, не идвай тук – изпревари той възмутеният грак на Роик. – Онзи избяга, пък и местната полиция вече пристигна. – Двама униформени квади с плъзгачи тъкмо влизаха във фойето. Като следваше превъзбудените обяснения на един служител на хотела, единият се издигна плавно към балкона, а другият

се приближи към групичката на Майлс. – Ще трябва да се оправя с тях. Добре съм. Недей да плашиш Екатерин. Просто не я изпускай от поглед. Край.

Вдигна очи. Дюбауер тъкмо се изправяше след оглед на една изгризана от нитове мраморна колона. Гледката явно не му беше допаднала, ако се съдеше по преbledнялото му лице. Видимо потресен, той тръгна да огледа и занитвача.

– Моля приемете извиненията ми, почитаеми херм – каза му Майлс. – Трябваше да ви предупредя никога да не заставате твърде близо до мен.

Дюбауер се втренчи в него. Устните му помръднаха в кратко озадачение, после оформиха малък кръг в смисъл на „О“.

– Вие двамата, изглежда, ми спасихте живота. Аз... боя се, че не разбрах какво става. Докато това нещо – какво е то, между другото – не ме удари.

Майлс се наведе и взе един от стотиците нитове наоколо, вече изстинал.

– Едно от тези. Спря ли кървенето?

Хермафродитът свали импровизирания тампон от бузата си.

– Да, струва ми се.

– Ето, задръжте го като сувенир – каза Майлс и му подаде лъскавото медно парче. – Разменям го за кърпичката си. – Екатерин я беше избродирала на ръка, за подарък.

– Оо... – Дюбауер сгъна кърпичката така, че кървавото петно да не се вижда. – Ценна ли е? Ще дам да я почистят и ще ви я върна.

– Не е необходимо, почитаеми херм. Ординарецът ми се грижи за тези неща.

Възрастният бетанец се смуги още повече.

– О, не...

Майлс сложи край на спора, като издърпа меката кърпичка от стисналите я пръсти и я натика в джоба си. Ръката на хермафродита посегна след нея, после се отпусна. Майлс и преди беше срещал стеснителни хора, но за пръв път виждаше някой, който се извинява, задето му е текла кръв. Дюбауер, несвикнал с посегателства над личността на колонията Бета, славеща се с ниската си престъпност, беше на ръба на нервна криза.

Една квади от полицейския патрул се приближи разтревожена към тях с плъзгача си.

– Какво е станало тук, по дяволите? – настоятелно попита тя и

рязко отвори едно записващо устройство.

Майлс ѝ махна да се обърне към Бел, който се зае да опише инцидента в записвача. Бел беше спокоен, логичен и подробен, точно както го помнеше Майлс от разборите след акции на Дендариин, което навярно стресна жената повече от множеството свидетели, които нетърпеливо се тълпяха да разкажат историята в по-ярки краски. За огромно облекчение на Майлс се оказа, че никой друг не е бил ударен, с изключение на няколко повърхностни драскотини от рикоширали парчета мрамор. Прицелът на нападателя може и да беше неточен, но очевидно целта му не бе масово клане.

Което беше добре за обществената сигурност на станция Граф, но, при повторно вглеждане, не толкова добре за Майлс... Децата му можеха да останат сираци още преди да са имали шанса да се родят. Наскоро си беше осъвременил завещанието, което в новия си вид беше с размера на академична дисертация с все библиографията и бележките под линия. Въпреки това внезапно му се стори, че е твърде кратко за предназначението си.

– Заподозреният външен ли беше, или квади? – нетърпеливо попита патрулиращата полицайка.

Бел поклати глава.

– Не можах да видя долната част на тялото му, тя беше под нивото на балконския парапет. Всъщност дори не съм сигурен, че беше мъж.

Един транзитно преминаващ външен и сервитьорката квади, която тъкмо му беше сервираше питието на долното ниво по време на стрелбата, в един глас заявиха, че нападателят е бил квади и е избягал с плъзгача си по един страничен коридор. Транзитният беше сигурен, че е бил мъж, но сервитьорката – след като въпросът за пола беше повдигнат – не беше толкова сигурна. Дюбауер се извини, задето изобщо дори не бил зърнал стрелеца.

Майлс побутна занитвача с крак и тихичко попита Бел:

– Колко трудно би било да се прекара подобно нещо през пунктовете за проверка?

– Никак – каза Бел. – Дори не биха го погледнали втори път.

– Местно производство? – Инструментът изглеждаше доста нов.

– Да, тази марка е от станция Убежище. Там правят добри инструменти.

– Значи точно задача за Вен. Да открие къде е било продадено и кога. И на кого.

– О, да.

На Майлс почти му се виеше свят от странната комбинация на доволство и смущение. Доволството отчасти се дължеше на високия адреналин, едно познато и опасно старо негово пристрастие, и отчасти на мисълта, че сега, когато едва не беше надупчен на решето от неизвестен квади, можеше с чиста съвест да върне ударите на Грийнлоу с нейните безмилостни атаки по повод бараярската бруталност. Квадите също бяха убийци! Просто не ги биваше толкова... После си спомни за Солиан и зачеркна последното. „Даа, и като си помислиш, че точно Грийнлоу ми уреди срещата тук.“ Виж, това беше една хубавка параноидна теория. Остави я в резерв да я обмисли при по-спокойно състояние на духа. В края на краищата поне двеста души, както квади, така и транзитно преминаващи – включително всички галактически пътници на флотилията – бяха знаели, че ще идва тук тази сутрин.

Пристигна квадиотряд за бърза медицинска помощ, а по петите му се появи и началник Вен. Шефът на службата за сигурност моментално беше засипан с развълнувани описания на зрелищното нападение върху имперския ревизор. Единствено набелязаната жертва Майлс запази спокойствие и остана да чака реда си с известно мрачно чувство на задоволство от цялата ситуация.

Задоволството като емоция обаче изцяло отсъстваше от лицето на Вен.

– Ранен ли сте, лорд ревизор Воркосиган?

– Не. – „Време е да кажа някоя добра дума – може да ни потрябва по-късно.“ – Благодарение на бързата реакция на пристанищен управител Торн. Ако не беше този забележителен човек, вие – а и Съюзът на свободните общини като цяло – щяхте да изпаднете в особено неприятно положение.

Утвърдителен хор потвърди този му възглед, а двамина от присъстващите задъхано описаха самоотвержения начин, по който Бел бил защитил високопоставения гост, като го прикрил със собственото си тяло. Погледът на Бел се кръстоса за миг с този на Майлс, макар че дали в очите му се четеше благодарност, или точно обратното, Майлс не можа да прецени. Скромните протести на пристанищния управител само затвърдиха в представите на всички очевидци картината на въпросния героизъм и Майлс с мъка потисна широката усмивка, която му напираше отвътре.

В този момент се върна един от патрулните полицаи, участвал в преследването на нападателя, плъзна се откъм балкона, спря рязко пред началник Вен и задъхано докладва:

– Изгубихме го, сър. Целият дежурен състав е под тревога, но не разполагаме с подробно физическо описание.

Трима или четирима от присъстващите се опитаха да запълнят тази празнота с живописни, но противоречащи си словесни портрети на извършителя. Докато ги слушаше, Бел се намръщи не на шега.

Майлс го сръга в ребрата.

– Е?

Бел поклати глава и отвърна също толкова тихо:

– За миг си помислих, че ми прилича на един, когото видях наскоро, но въпросната особа не беше квади, така че... не.

Майлс се замисли за собствените си бегли впечатления. Руса коса, светла кожа, понатежал торс, на неопределена възраст, вероятно от мъжки пол – на подобно описание навярно отговаряха поне няколкокостотин квади на станция Граф. Всички очевидци, включително и самият Майлс, го бяха зърнали в момент на силно емоционално напрежение. Един бегъл поглед при това разстояние и тези обстоятелства... дори и Майлс едва ли би го разпознал със сигурност в група хора със сходни физически белези. За съжаление, в онзи момент нито един от транзитно преминаващите не беше правил видеоснимки на фойето или на някой от присъстващите, които да покаже на приятелите си у дома. Сервитьорката и клиентът ѝ дори не бяха сигурни кога точно е пристигнал онзи, макар да смятаха, че се е появил на балкона поне няколко минути преди стрелбата; горните му ръце били облеgnати небрежно на парапета, сякаш чакал някой позабавил се участник в срещата долу да се качи по стълбите. „То така си е и било.“

Все още потресеният Дюбауер решително отказа помощта на медтехниците, като настоя, че и сам може да се погрижи за плитката рана от забърсалия го нит, която вече бе спряла да кърви, и продължаваше да поднася извиненията си, задето не можел да добави нищо към показанията на очевидците, след което помоли за разрешение да се върне в стаята си и да си полегне.

Бел каза на сънародника си бетанец:

– Съжалявам за всичко това. Може да ме задържат малко тук. Ако не успея да се измъкна, ще накарам началник Уотс да прати друг служител, който да ви придружи на „Идрис“, за да се погрижите за животинките си.

– Благодаря ви, пристанищен управител Торн. Това би било много удобно за мен. Ще ми се обадите в стаята, нали? Нещата наистина не търпят отлагане. – След което си тръгна по най-бързия начин.

Майлс не можеше да вини Дюбауер за бягството му, защото новинарската гилдия на квадите вече пристигаше, в лицето на двама нахъсени репортери, чиито плъзгачи грееха с цветните емблеми на журналистическата им работна група. Следваше ги боен ред от малки плъзгачи, съоръжени с видкамери, които моментално се пръснаха наоколо, ловейки различните ракурси. Контрольор Грийнлоу цъфна малко след тях и прекара решително плъзгача си през сбиращата се около Майлс тълпа. Виж, нея я охраняваха двама бодигардове квади в униформите на Съюзната милиция, със сериозни оръжия и защитни облекла. Колкото и безполезни да бяха срещу евентуални атентатори, двамата поне впечатлиха достатъчно коментиращите един през друг зяпачи и те автоматично отстъпиха назад.

– Лорд ревизор Воркосиган, ранен ли сте? – веднага попита тя.

Майлс повтори и пред нея уверенията, които беше дал на Вен. Хвърляше по едно око и на роботизираните видкамери, които веднага се плъзнаха към него да запишат думите му, при това не само за да е сигурен, че улавят по-хубавия му профил. Но нито една не изглеждаше като мини оръжейна платформа под прикритие. Погрижи се отново да изтъкне на всеослушание героизма на Бел, което се оказа много полезно, понеже веднага обърна камерите в преследване на бетанския пристанищен управител, който в момента се намираше в другия край на фойето и даваше подробни показания за инцидента пред хората на Вен.

Грийнлоу рече вдървено:

– Лорд ревизор Воркосиган, позволете да изкажа най-дълбоките си лични извинения за този злополучен инцидент. Уверявам ви, че всички ресурси на Съюза ще бъдат насочени към залавянето на този, сигурна съм, неуравновесен индивид, който представлява опасност за всички ни.

„Опасност за всички ни“, как не!“

– Не знам какво става тук – каза Майлс, после остави гласа си леко да се вледени. – А явно и вие не знаете. Това вече не е дипломатическа партия шах. Някой, изглежда, се опитва да започне война, по дяволите. И почти успя.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Сигурна съм, че въпросният индивид е действал сам.

Майлс се намръщи замислено. „Винаги можем да обвиним някоя луда глава, вярно.“ Снизил глас:

– Защо? За отмъщение? Да не би някой от ранените при инцидента с бойния патрул на Ворпатрил да е починал внезапно миналата нощ? – Доколкото беше разбрал, всички пострадали бяха в етап на

възстановяване. Трудно беше да си представи човек, че някой роднина, любим или приятел от безкраката раса би се хвърлил в кърваво отмъщение, освен в случай на смърт, и все пак...

– Не – каза Грийнлоу, с леко забавяне, докато обмисляше на свой ред тази хипотеза. За съжаление, гласът ѝ се стегна отново. – Не. Биха ме уведомили.

Така, значи Грийнлоу също се молеше за простичко обяснение. Но поне беше достатъчно честна да не се самозаблуждава.

Личният му комуникатор изпищя със сигнала си за спешни съобщения и Майлс трескаво шляпна бутона.

– Да?

– Милорд Воркосиган? – Беше гласът на адмирал Ворпатрил, напрегнат.

Значи не беше нито Роик, нито Екатерин. Сърцето на Майлс си слезе обратно от гърлото в гърдите. Той се опита раздражението да не прозвучи в гласа му.

– Да, адмирале?

– О, слава Богу! Получихме доклад, че сте били нападнат.

– Всичко вече приключи. Неуспешен опит. Службата за сигурност вече е тук.

Последва кратка пауза. Сетне гласът на Ворпатрил се чу отново, на тежал от внушения:

– Милорд ревизор, флотата ми е в състояние на тревога първа степен и чака заповедите ви.

„Ооо, аман от простотии!“

– Благодаря ви, адмирале, но моля ви, отменете тревогата – побърза да каже той. – Наистина. Нещата са под контрол. Ще се свържа с вас след няколко минути. Не правете нищо без преките ми, лични заповеди!

– Слушам, милорд – уставно отвърна Ворпатрил, макар гласът му още да тежеше от подозрения. Майлс прекъсна връзката.

Грийнлоу го гледаше втренчено. Той ѝ обясни:

– Аз съм Гласът на Грегор. За бараярците е все едно, или почти все едно, че вашият квади е стрелял по императора. Когато казах, че някой за малко да започне война, не се изразявах фигуративно, контролър Грийнлоу. Ако бяхме у дома, досега това място щеше да гъмжи от най-добрите агенти на ИмСи.

Тя се навъси още повече.

– А как би се реагирало при нападение над обикновен бараярски поданик? По-небрежно, ако смея да предположа?

– Не по-небрежно, а на по-ниско организационно ниво. Би било в юрисдикцията на съответната окръжна гвардия.

– Значи на Бараяр видът правораздаване, което получава човек, зависи от това кой е той? Интересно. Без съжаление ви информирам, лорд Воркосиган, че на станция Граф към вас ще се отнесат като към всяка друга жертва на нападение – нито по-добре, нито по-зле. Може и да е странно, но от това няма да загубите.

– Колко здравословно, благодаря – сухо рече Майлс. – И докато вие сте заета да демонстрирате колко малко ви впечатляват имперските ми правомощия, един опасен убиец се разхожда на свобода. Как ли ще се отрази на милата, радееща за равнопоставеност станция Граф, ако следващия път той си избере един не толкова индивидуален метод да се отърве от мен, като голяма бомба, например? Повярвайте ми – дори на Бараяр всички умираме. Дали да не продължим тази дискусия насаме? – Видкамерите, явно приключили с Бел, се връщаха при тях.

Главата му се завъртя рязко, защото чу, че го викат. Освен видкамерите към него се беше устремила и Екатерина, с Роик, който подтичваше тежко на крачка зад нея. Никол и Гранат Пет ги следваха на плъзгачи. С бледо лице и разширени очи, Екатерина прекоси фоайето, грабна ръцете му и, видяла кривата му усмивка, го притисна трескаво към гърдите си. С пълно съзнание за видкамерите, кръжачи наоколо, той също я прегърна, така че нито един жив журналист, без значение с колко крака и ръце е, да не сложи друга снимка в центъра на първа страница. Уловен миг на човешкия аспект на нещата, ура.

Роик рече извинително:

– Опитих се да я спра, милорд, ама тя настоя да дойде тук.

– Няма нищо – глухо каза Майлс.

Екатерин прошепна нещастно в ухото му:

– Мислех, че тук не ни грози опасност. Чувствах се на сигурно място. Квадите ми се струваха толкова миролюбиви...

– Повечето от тях несъмнено са такива – каза Майлс. Пусна я неохотно и задържа само едната ѝ ръка в своята. Отстъпиха крачка назад и се спогледаха тревожно.

В другия край на фоайето Никол се плъзна към Бел с почти идентично изражение на това на Екатерина и видкамерите поеха вкупом след нея.

Майлс тихичко попита Роик:

– Докъде стигна със Солиан?

– Почти доникъде, милорд. Реших да започна от „Идрис“ и без

проблеми получих всички кодове за достъп от Брюн и Молино, но квадите така и не ми разрешиха да се кача на борда. Тъкмо щях да ви се обаждам.

Майлс за миг се ухили.

– На бас, че сега ще успея да ти уредя разрешение.

Грийнлоу се появи отново и покани бараярците в съвещателната зала на хотелската управа, набързо разчистена за новата си роля на временно убежище.

Майлс притисна ръката на Екатеринбург между лакътя и тялото си и я поведе след останалите. Един репортер се понесе устремено към тях, но Майлс поклати със съжаление глава и един от милиционерите на Грийнлоу безапелационно му даде знак да се отстрани от пътя им. При което журналистът си намери нова жертва в лицето на Гранат Пет. С типичния за артистите рефлекс, тя го посрещна с ослепителна усмивка.

– Добре ли прекара сутринта? – бодро попита Майлс Екатеринбург, докато подбираха пътя си през отломките по пода.

Тя го изгледа с весело пламъче в очите.

– Да, много приятно. Градините на квадите са невероятни. – Веселието ѝ обаче пресъхна, докато оглеждаше бойното поле наоколо. – А ти?

– Задоволително. Е, нямаше да е така, ако не бяхме залегнали навреме. Но ако не успея да измисля как да използвам случилото се в наша полза, значи трябва да върна ревизорската си верига. – И прикри лукавата си усмивка, вперил замислен поглед в гърба на Грийнлоу.

– Какви неща научава само човек по време на сватбеното си пътешествие! Сега вече знам как да слагам край на мрачните ти настроения. Просто ще трябва да наемам някой да стреля по теб.

– Направо ме изстрелва в облаците – съгласи се той. – Още преди години си дадох сметка, че съм пристрастен към адреналина. Също така си дадох сметка, че след време ще стане токсично, ако не намаля дозите.

– И с право. – Лекото притреперване на ръката ѝ в свивката на лакътя му започваше да отслабва, а силата, с която се бе вкопчила в бицепса му, вече не спираше напълно кръвообращението на ръката му. Лицето ѝ си беше върнало обичайното измамно ведро изражение.

Грийнлоу ги преведе през коридор със служебни офиси зад рецепцията към една претъпкана стая. Малката видеомаса в центъра беше разчистена от чашите от кафе, меките празни мехури за напитки и листовите тънка хартия – те бяха струпани върху плота на един бюфет до стената. Майлс помогна на Екатеринбург да седне на един от столовете и се

настани на съседния. Грийнлоу паркира плъзгача си на височината на столовете от другата страна на масата. Роик и един от милиционерите квади проведеха кратко надбягване за позицията до вратата, стигнаха едновременно и се заеха да се мръщят един на друг. Майлс си напомни, че трябва да е възмутен, а не в състояние на екстаз.

– И така. – Пусна една съвсем доловима нотка на сарказъм да пропълзи в гласа му. – Това беше забележителна добавка към ораторските ми ангажименти за този предобед.

– Лорд ревизор, имате моите извинения за... – започна Грийнлоу.

– Извиненията ви вече ги приех, мадам контролър, но с радост бих ги разменил срещу съдействието ви. Ако приемем, че именно вие не стоите зад този инцидент – той изпревари възмутеното й пелтечене, като продължи гладко – а и не виждам защо бихте имали нещо общо, въпреки обстоятелствата, които навеждат именно в тази посока на мисли. Произволното насилие не ми изглежда типично за обичайния стил на квадите.

– И определено не е!

– Е, щом не е произволно, значи трябва да е предизвикано. Основната загадка в цялата тази бъркотия си остава недоразследваното изчезване на лейтенант Солиан.

– Не е недоразследвано...

– Не съм съгласен. Можело е – трябвало е! – случаят да бъде разрешен преди дни, само дето във вашите служби дясната ръка не знае какво прави лявата. И ако преследването на моя неизвестен нападател квади е задача на Съюза – той млъкна, вдигнал вежди, на което тя кимна мрачно, – то разследването по случая на Солиан си е изцяло мое. Само тази нишка имам и възнамерявам да я проследя до края. И ако двете разследвания не се пресекат някъде по средата, ще си изям ревизорския печат.

Тя примигна, явно изненадана от този обрат в разговора.

– Възможно е...

– Добре. В такъв случай искам пълен и неограничен достъп за мен, за помощника ми, гвардеец Роик, и за всеки друг, когото реша да упълномоща, до всички сектори и документи, имащи пряка или косвена връзка с разследване, лато се започне с „Идрис“ – и се започне незабавно!

– Не можем да даваме на външни хора разрешение да се мотаят на воля из секретните зони на станцията, които...

– Мадам контролър. Задачата ви тук е да пазите и защитавате интересите на Съюза, така както моята е да пазя и защитавам интересите

на Бараяр. Но ако в цялата тази каша има и едно нещо, което да е от полза било за Квадикосмоса, било за Империята, то определено убягва от моето внимание. А от вашето?

– Да, но...

– В такъв случай ще се съгласите, че колкото по-скоро стигнем до сърцевината на проблема, толкова по-добре.

Тя преплете пръстите на горните си ръце и го изгледа с присвити очи. Преди обаче да е дала ход на по-нататъшните си възражения, в статята влезе Бел, явно най-последно отскубнал се от Вен и медиите. Никол го последва с плъзгача си.

Гриинлоу веднага се възползва от единствената червена точка за квадите в тазсутрешния хаос.

– Пристанищен управител Торн. Добре дошли. Разбрах, че Съюзът ви е задължен за куража и бързата реакция.

Бел хвърли поглед към Майлс – леко суховат, както му се стори – и я удостои със скромнен полувоенен поздрав.

– Просто си върших работата, мадам.

Имаше време, когато подобно изявление не би било нищо повече от излагане на факт, не се въздържа да си отбележи наум Майлс.

Гриинлоу поклати глава.

– Надявам се, не на станция Граф, пристанищен управител Торн!

– Е, аз определено съм благодарна на пристанищен управител Торн! – топло вметна Екатерина.

Ръката на Никол се плъзна под тази на Бел и тя му метна изпод черните си мигли един поглед, за какъвто всеки войник с кръв в жилите и независимо от пола си охотно би заменил медали, почетни ленти от кампании и бойни награди, а отегчителните речи на висшето командване би изхвърлил и гратис. Бел като че ли се примири малко с ролята си на герой на деня.

– Вярно – съгласи се Майлс. – Да кажа, че съм доволен от работата на пристанищния управител като офицер за свързка, би означавало да омаловажа постиженията му. Бих го приел като лична услуга, ако му позволите да продължи да изпълнява тази си функция до края на престо-
тоя ми тук.

Гриинлоу улови погледа на Бел, после кимна на Майлс.

– Разбира се, лорд ревизор. – С облекчение, предположи Майлс, че има какво да му предложи, при това без да й струва нова отстъпка. Лека усмивка раздвижи устните ѝ, което си беше рядко явление. – Нещо повече, ще дам разрешение вие и упълномощените ви сътрудници да се

ползвате с достъп до документацията и секретните зони на станция Граф... под прякото наблюдение на пристанищен управител Торн.

Майлс се престори, че обмисля предложения компромис, като се мръщеше артистично.

– Това би изисквало неразделното внимание и голяма част от времето на пристанищен управител Торн.

Бел вметна с престорена скромност:

– С радост ще приема задачата, мадам контролър, стига началник Уотс да одобри заплащането на извънслужебната ми заетост, както и да ми намери заместник, който да поеме рутинните ми задължения.

– Това няма да е проблем, управител Торн. Ще наредя на Уотс да пренасочи увеличените разноски на отдела си към сметката на комарската флотилия. – Грийнлоу съобщи това си намерение с проблисък на мрачно задоволство в очите.

Прибавено към заплатата, която Бел получаваше от ИмПСи, хермафродитът току-що си беше осигурил тройна надница, пресметна Майлс. Старите дендарийски номера със счетоводството, ха! Е, Майлс щеше да се погрижи Империята да получи срещу парите си нещо подобаващо.

– Добре – съгласи се той, като се постара да изглежда засега. – В такъв случай бих желал да започна разследването си на борда на „Идрис“ незабавно.

Екатерин не се усмихна, но в очите ѝ просветна слабо пламъче на одобрение.

Ами ако беше приела поканата му да го придружи днес сутринта? И беше тръгнала нагоре по онова стълбище до него – неточната стрелба на нападателя му нямаше да мине над нейната глава. Представата за вероятния резултат върза неприятен възел в стомаха му, а остатъците от разбеснелия се адреналин внезапно му загорчаха.

– Лейди Воркосиган – Майлс преглътна, – за лейди Воркосиган ще уредя да остане на борда на „Принц Ксав“, докато службата за сигурност на станция Граф не залови стрелеца и загадката не бъде разрешена. – И добави тихичко към нея: – Извинявай...

Тя му кимна кратко в знак, че разбира.

– Няма нищо. – Не беше много доволна, разбира се, но силно развитото ѝ ворско чувство за добро поведение не би ѝ позволило да спори по въпроси, засягащи сигурността.

Той продължи:

– Във връзка с това моля да се направи еднократно изключение от

решението за задържане на нашите кораби, така че една служебна бараярска совалка да пристане на доковете ви и да вземе лейди Воркосиган, за да я отведе на флагмана. – Или да прати „Керкенец“? Не, не смееше да се лиши дори за кратко от независимия си транспорт, убежище и обезопасена комуникационна станция.

Грийнлоу се размърда неспокойно.

– Извинете, лорд Воркосиган, но точно по този начин се добраха до станцията вашите бараярци при последното им нападение. Нямаме желание сами да каним в дома си друго подобно нашествие. – Погледна Екатерин и си пое дъх. – Въпреки това оценявам загрижеността ви. С радост бих предложила един от нашите скутери и пилот, които да транспортират лейди Воркосиган.

– Мадам контролър, неизвестен квади току-що се опита да ме убие – отвърна Майлс. – Признавам, че не ми се вярва зад това да стои вашето правителство, но ключовата дума тук е „неизвестен“. Все още не можем да отхвърлим вероятността това да е бил квади – или група от квади, – който все още заема доверен пост. Има няколко експеримента, които охотно бих провел, за да установя това, но този не е между тях.

Бел въздъхна достатъчно силно да се чуе.

– Ако желаете, лорд ревизор Воркосиган, мога лично да закарам лейди Воркосиган до флагманския ви кораб.

„Но ти ми трябваш тук!“

Бел явно правилно разчете погледа му, защото добави:

– Или пилот, когото аз избира?

С непресторена този път неохота, Майлс се съгласи. Следващата стъпка беше да се обади на адмирал Ворпатрил и да го информира за новия гост на кораба му. Когато лицето на Ворпатрил се появи над видплочата на конферентната маса, адмиралът ограничи коментара си на новината до следното:

– Разбира се, милорд ревизор. За „Принц Ксав“ ще бъде чест. – Но в замисления поглед на адмирала Майлс разчете преценката му, че положението е добило още по-сериозен характер. Адмиралът потвърди, че никакви истерични предварителни съобщения за инцидента не са поели по неколкодневния си път до щаба на Импси, така че новината и уверенията в благополучния завършек щяха да пристигнат, слава Богу, едновременно. Поради присъствието на квадите в стаята, Ворпатрил цензурира коментара си до учтива молба лорд ревизорът да опресни информацията му за най-новите събития при първа възможност – с други думи, веднага щом се добере до обезопасено комтабло.

Свещението се разтури. Бяха пристигнали още от милиционерите на Грийнлоу и цялата им група се върна във фоайето на хотела; този път ги съпровождаше добре въоръжен ескорт. Майлс се постара да върви колкото се може по-далеч от Екатеринбург. В бъркотията на фоайето съдебни техници правеха видснимки и вземаха мерки под ръководството на Вен. Майлс свъси вежди, загледан в балкона – обмисляше различни траектории. Бел, който вървеше до него, проследи погледа му и вдигна вежди. Майлс сниши глас и внезапно каза:

– Бел, възможно ли е онзи откаченяк да се е целел в теб?

– Защо в мен?

– Просто така. Колко души вбесява обикновено един пристанищен управител в ежедневната си работа? – Той се огледа – Никол не можеше да ги чуе, защото се носеше с плъзгача си до Екатеринбург и двете си говореха нещо с тихи, развълнувани гласове. – Или в извънслужебния си живот? Не си си пробвал, тъ, късмета с нечия чужда жена, нали? Или мъж – съвестно добави той. – Или дъщеря, или нещо друго?

– Не – твърдо отговори Бел. – Нито с нечии домашни любимци. Имаш забележително бараярски възглед за човешката мотивация, Майлс.

Майлс се ухили.

– Извинявай. Ами... старата ти работа?

Бел въздъхна.

– Мислех, че съм надживял и надбягал всичко, свързано със старата работа. – Хермафродитът го изгледа косо. – Почти. – И след кратко замисляне добави: – И по този пункт ти определено се класираш далеч преди мен на опашката.

– Възможно е. – Майлс се намръщи. Да не забравя и Дюбауер. Виж, той определено беше достатъчно висок, за да бъде търсената мишена в случая. Макар че с какво, по дяволите, е могъл един възрастен бетански търговец на животни, прекарал и без това повечето време от престоя си на станция Граф заключен в хотелска стая, как е могъл да вбеси някакъв квади до такава степен, че онзи да се опита да му взриви плашливата глава? „Твърде много възможности има тук.“ Крайно време беше да се добере до някаква твърда информация.

ГЛАВА 9

Избраният от Бел пилот пристигна с двама строги на вид охранители от съюзната милиция и откара Екатерин. Майлс я гледаше как тръгва с потисната тревога. Когато се обърна да го погледне, той потупа многозначително комуникатора на китката си; тя мълчаливо вдигна лявата си ръка с гривната-комуникатор.

Понеже и без това всички отиваха към „Идрис“, Бел използва забавянето да се обади на Дюбауер и да го покани да слезе при тях във фойето. Дюбауер, чиято гладка буза беше вече с чисто затворена рана под дискретен слой хирургично лепило, се отзова веднага и заogleжда с известна тревога новопридобития им военен ескорт от квади. Все пак свенливият изящен хермафродит, изглежда, си беше възвърнал по-голямата част от самообладанието и се зае да благодари надълго и широко на Бел, задето въпреки целия този хаос си бил спомнил за нуждите на неговите създания.

Малката им група пое, кой пешком, кой на плъзгач, след пристанищен управител Торн по един забележително рядко използван от широките маси път през митницата и зоната за сигурност до редицата товарни докове, предназначени за престой на външни кораби. Докът, който обслужваше и задържаше в клещите на външната си пристанищна рама „Идрис“, беше тих и слабо осветен, а единствените хора в него бяха двама патрулни на пост при шлюзовете.

Бел представи пълномощията си и двамата патрулни се плъзнаха встрани, за да му предоставят достъп до контролното табло на шлюзовете. Вратата към големия товарен шлюз се плъзна нагоре и Майлс, Роик и Дюбауер последваха Бел на борда на товарния кораб.

„Идрис“, също като своя побратим „Рудра“, беше решен в практичен стил, който не оставяше място за елегантност. Грубо казано, представляваше връзка от седем огромни успоредни цилиндъра, от които централният приютяваше главно екипажа, а четири от другите шест – корабния товар. Останалите два, на срещуположни позиции във външния кръг, носеха неклиновите тръби на кораба, които генерираха полето, сгъващо го през точките за скок. Двигателите за нормално пространство – отзад, огромните генератори на поле – отпред. Корабът се завърташе около централната си ос, за да насочи всеки от външните цилиндри в една линия с товарния шлюз откъм станцията за автоматизирано товарене

и разтоварване на контейнери или за ръчно товарене на по-деликатни стоки. Конструкцията имаше и допълнително предимство от гледна точка на безопасността, защото в случай на пробив в херметизацията в един или повече цилиндри, всеки от останалите можеше да послужи като убежище за екипажа и пътниците, докато не се извърши ремонт или евакуация.

Докато вървяха през един от товарните цилиндри, Майлс огледа централния коридор за достъп, който се губеше в мрак. Минаха през втори шлюз и се озоваха в малко фойе в предната секция на кораба. В едната посока бяха пътническите каюти, в другата – тези на екипажа и офисите. Подемници и едно стълбище водеха нагоре към нивото, където се намираше корабната столова, лечебницата и залите за отдых, и надолу към животоподдържащите, инженерните и други подобни системи.

Роик погледна в бележките си и кимна към единия край на коридора.

– Кабинетът на Солиан е насам, милорд.

– Ще придружа гражданина Дюбауер да се погрижи за ембрионите си – каза Бел, – и ще ви настигна. – Дюбауер изви гръб в лек поклон, който не му се удаде особено добре, и двамата хермафродити се отправиха към шлюза, водещ до една от извънбордните товарни секции.

Роик броеше вратите по протежение на второто свързващо фойе. Накрая спря пред една близо до кърмата и въведе кода в контролния й панел. Вратата се плъзна встрани, светлините се включиха автоматично и разкриха миниатюрна, оскъдно мебелирана стая, в която нямаше почти нищо освен компютър, два стола и няколко заключващи се кантонерки. Майлс включи интерфейса, докато Роик правеше бърза инвентаризация на съдържанието на кантонерките. Всички зачислени към поста на Солиан оръжия и мунициите към тях бяха налице, обезопасяващите устройства – подредени като по конец. В кабинета нямаше никакви лични вещи – нямаше вид-снимки на някое момиче, останало да чака у дома, нямаше остроумни – или политически – вицове или лозунги, залепени от вътрешната страна на вратичките на кантонерките. Но хората на Брюн вече бяха минали оттук след изчезването на Солиан и преди корабът да бъде опразнен от квадите след сблъсък с бараярците, така че Майлс си записа да попита дали Брюн – или Вен – не са изнесли нещо от стаята.

Роик въведе кодове с по-високо ниво на достъп и те веднага им осигуриха всички доклади и записки на Солиан. Майлс започна от последното дежурство на лейтенанта. Ежедневните му рапорти бяха

лаконици, лишени от оригиналност и разочаровашо бедни откъм намеци за потенциални убийци. Майлс се запита дали в момента не слуша гласа на мъртвец. Би трябвало в такива случаи човек да го полазват тръпки. Зловещата тишина на кораба подхранваше въображението.

Докато корабът стоеше на док, системата му за сигурност регистрираше на видеозапис всичко и всеки, който се качваше или слизаше през шлюза към станцията или през друг активиран шлюз, като рутинна предпазна мярка срещу кражби и саботаж. Да се прегледа цялото движение през десетте дни преди корабът да бъде задържан, дори на бърз ход, щеше да изисква време и здрави нерви. Страховитата възможност записите да са били променени или изтрити, както Брюн подозираше, че е направил Солиан, за да прикрие дезертирането си, също трябваше да се проучи.

Майлс направи копия за бъдеща справка на всичко, което имаше и най-бегла връзка със случая, после двамата с Роик се отбиха и в личната каюта на Солиан, която беше само на няколко метра по същия коридор. Каютата също бе малка, оскъдно обзаведена и нищо неразкриваща. Нямахме как да знаят какви лични вещи е прибрал Солиан в липсващия куфар, но останалите в каютата определено не бяха много. Корабът беше тръгнал от Комар преди колко, шест седмици? С половин дузина междинни спирки по пътя дотук. Престоите на док бяха най-усилното време за корабните офицери по сигурността – може би на Солиан просто не му бе останало време да обикаля магазините за сувенири.

Майлс се опита да извлече някаква информация от нещата които бяха останали. Половин дузина униформи, няколко цивилни костюма, дебело сако, няколко чифта обувки и ботуши... Шитият по поръчка компресионен костюм на Солиан. Доста скъпа вещ, от каквато би имал нужда човек при дълъг престой в Квадикосмоса. Не много анонимна обаче, с бараярските си военни означения.

Като не откриха в каютата нищо, което да им спести прегледа на видзаписите, Майлс и Роик се върнаха в кабинета на Солиан и се заеха с неприятната задача. Ако не друго, надяваше се Майлс, въпросните записи щяха да му дадат представа за евентуалните действащи лица в драмата... пръснати, разбира се, огромна тълпа хора, които нямаха нищо общо със случая. Фактът, че оглежда всичко, беше сигурен знак, че все още няма никаква представа какво прави, но досега не беше открил друг начин за изравяне на незабележимата улика, която всички други бяха подминали...

След известно време нещо привлече вниманието му и той вдигна

глава. Бел се беше върнал и стоеше, подпрян на рамката на вратата.

– Открихте ли нещо? – попита хермафродитът.

– Засега не. – Майлс включи видеото на пауза. – Бетанският ти приятел погрижи ли се за проблема си?

– Още работи. Храни животните и изрива тора, тоест добавя хранителен концентрат в репликаторните резервоари и изважда торбичките с отпадъчни продукти от филтриращите системи. Разбирам защо беше толкова притеснен от закъснението. В трюма има поне хиляда неродени животинчета. Огромна финансова загуба, ако се стигне дотам.

– Ха. Повечето хора, които се занимават с животновъдство, транспортират замразени ембриони – каза Майлс. – Точно по този начин дядо ми е внесъл фантастичните си коне от Земята. После ги имплантирал в хибридни кобили да ги доизнесят. По-евтино, по-леко, по-малко грижи – и никакъв проблем при непредвидени забавяния по пътя, ако се стигне до такива. Макар че по начина на Дюбауер се печели време – ембрионите се развиват, докато са на път.

– Дюбауер наистина спомена, че времето е от съществено значение. – Бел размърда рамене и се намръщи неспокойно. – Какво се казва, между другото, в записите на „Идрис“ за Дюбауер и товара му?

Майлс извика съответните записи.

– Качил се е още в комарска орбита. Пътува за Ксеркс, следващата спирка след станция Граф, което сигурно го вбесява още повече. Направил е резервацията си около... шест седмици преди флотилията да потегли, чрез някакъв комарски транспортен агент. – Съвсем законна компания, чието име му беше познато. От записа не ставаше ясно откъде са се взели Дюбауер и товарът му, нито дали хермафродитът е възнамерявал да се свърже с друг търговски – или частен – превозвач на Ксеркс, с който да бъде осъществена доставката до крайната цел, в случай че пратката не беше предназначена за Ксеркс. Майлс впери замислен поглед в Бел. – Нещо те е накарало да наостриш уши?

– Ами... и аз не знам. Има нещо странно в този Дюбауер.

– В какъв смисъл?

– Ако знаех, нямаше да ме гризе толкова.

– На мен ми се струва просто суетлив стар хермафродит... с нещо академично в поведението, може би? – Бивш или настоящ университетски преподавател, нещо в биоинженерната изследователска и развойна дейност би обяснило необичайно прецизния му и любезен стил на изразяване. Същото важеше и за естествената стеснителност.

– Това би могло и да обясни усещането ми – каза Бел, крайно

неубедено.

– Странен значи. Добре. – Майлс си отбеляза да обърне особено внимание на движенията на хермафродита из „Идрис“, докато преглежда записите.

Бел го наблюдаваше. След малко подметна:

– Грийнлоу остана тайничко впечатлена от теб, между другото.

– Така ли? Е, определено успя да го опази в тайна от мен.

Бел се ухили.

– Каза ми, че си й се сторил много „целенасочен“. Това е комплимент тук, в Квадикосмоса. Не й обясних, че за теб да те стрелят е нормална част от ежедневието ти и затова не се впечатляваш особено.

– Е, чак от ежедневието – не. Предпочитам да е по-нарядко. – Майлс направи кисела физиономия. – Нито е нормално, откакто съм на тази работа. Сега моят ешелон се движи в края на колоната. Остарявам, Бел.

Широката усмивка на хермафродита стана направо сардонична.

– От позицията на човек, който е почти два пъти по-възрастен от теб, като се възползвам от вашия хубав, стар бараярски израз, ще ти кажа следното – не ми пробутвай конски фъшкии, Майлс.

Майлс вдигна рамене.

– Може да е от предстоящото бащинство.

– Хванало те е шубето, а? – Веждите на Бел хвъркнаха нагоре.

– Не, не, разбира се. Или... ами, да, но не в този смисъл. Моят баща беше... той вдигна летвата много високо. Ще има доста да се постарая, макар едно-две неща да изискват различен подход.

Бел кривна глава, но преди още да е отворил уста, по коридора се чуха стъпки, а след тях и тихият глас на Дюбауер:

– Пристанищен управител Торн? А, ето ви.

Бел пристъпи в кабинета, а високият хермафродит застана на прага. Майлс забеляза мигновения преценяващ поглед на Роик преди бодигардът да се престори, че цялото му внимание е заангажирано с виддисплея.

Дюбауер закърши притеснено пръсти и попита Бел:

– Ще се връщате ли скоро в хотела?

– Не. Всъщност въобще няма да се връщам в хотела.

– О! – Хермафродитът се поколеба. – Виждате ли, при тези неизвестни квади, които хвърчат насам-натам и стрелят по хората, не ми се искаше да се връщам на станцията сам. Да сте чули... не са го заловили още, нали? Не? Надявах се, че... дали някой не би могъл да ме

придружи?

При тази демонстрация на слаби нерви Бел се усмихна съчувствено.

– Ще пратя с вас един човек от охраната. Така добре ли е?

– Ще съм ви изключително благодарен, да.

– Свършихте ли си работата?

Дюбауер прехапа долната си устна.

– Ами – и да, и не. Тоест, погрижих се за репликаторите и направих каквото можах, а то не беше много, за да забавя растежа и метаболизма на зародишите вътре. Но ако товарът ми бъде задържан тук още дълго, няма да ми остане време да стигна до крайната цел на пътуването си и малките създания ще надраснат контейнерите си. Ако наистина се наложи да ги унищожа, това би било истинска катастрофа.

– Застраховката на комарската флотилия би трябвало да покрие загубите ви, не е ли така? – попита Бел.

– Или може да заведете съдебно дело срещу станция Граф – предложи Майлс. – Или още по-добре, направете и двете и току-виж даже сте излезли на печалба. – Бел му хвърли крайно раздражен поглед.

Дюбауер изобрази някак една мъченическа усмивка.

– Това би покрито само пряката финансова загуба. – И след една по-дълга пауза продължи: – За да спася по-важната част, патентования биоинженерен продукт, бих искал да взема тъканни проби и да ги замразя преди да изпразня контейнерите. Освен това ще ми е нужно оборудване за пълно химично разлагане на биоматерия. Или достъп до конверторите на кораба, стига да не се претоварят от количеството, което трябва да унищожа. Задача, която ще отнеме много време и, опасявам се, ще е особено неприятна. Чудех се, управител Торн... щом не можете да освободите товара ми от възбраната на квадите, дали поне не бихте ми издействали разрешение да остана на борда на „Идрис“, докато се занимавам с унищожаването му?

Челото на Бел се набръчка при страховитата картина, която извиква във въображението тихите думи на хермафродита.

– Да се надяваме, че няма да се стигне до такива крайни мерки. С колко още време разполагате всъщност?

Хермафродитът се поколеба.

– Не с много. А ако стане належащо да се разделя с малките, по-добре да е по-скоро. Бих предпочел да приключа веднъж и завинаги.

– Разбираемо. – Бел издиша шумно.

– Може да се намерят някакви алтернативни възможности да се

удължи времето, с което разполагате – каза Майлс. – Например да наемете по-малък и по-бърз кораб, който да ви закара директно до крайната спирка.

Хермафродитът поклати тъжно глава.

– И кой ще плати за този кораб, милорд Воркосиган? Бараярската империя?

Майлс прехапа език, преди да е изрекъл едно „Ами, да!“ или да е дал ход на алтернативното предложение, назоваващо Грийнлоу и Съюза. От него се очакваше да има грижата за голямата картинка, а не да се заглавичква с разни чисто човешки – или не толкова човешки – подробности. Махна неангажиращо с ръка и остави Бел да изведе бетанеца.

Следващите няколко минути прекара в безрезултатно виране за нещо вълнуващо, което да изскочи от корабните видеодневници. После Бел се върна.

Майлс изключи видеото.

– Мисля да хвърля едно око на този странен бетански товар.

– С това не мога да ти помогна – каза Бел. – Не разполагам с кодовете за товарните отсеци. Предполага се, че само пътниците имат достъп до пространството товарна площ, което са наели с договор, а квадите не си направиха труда да вземат съдебна заповед за опразването им. Така станция Граф става по-малко уязвима за обвинения в кражба, докато пътниците са извън корабите. Трябва да накараш Дюбауер да те пусне вътре.

– Скъпи Бел, аз съм имперски ревизор, а този кораб не само че е регистриран на Бараяр, но е и собственост на семейството на императрица Лайза. Ходя, където си поискам. Като шеф на сигурността тук, Солиан трябва да е имал код с по-високо ниво на достъп за всяко кътче на кораба. Роик?

– Ето го, милорд. – Гвардеецът вкара номера в електронния си бележник.

– Ами да тръгваме тогава.

Бел и Роик го последваха по коридора и през централния шлюз към съседната товарна секция. Двойната врата на второто поред помещение реагира послушно на кода, който Роик въведе в контролния й панел, и се отвори. Майлс пхна глава и светлините се включиха.

Гледката беше впечатляваща. Стендове с лъскави репликатори се редяха ред след ред, изпълваха цялото помещение, с изключение на тесните пътечки между тях. Всеки стенд беше здраво закрепен за свой собствен подежник, на четири реда по пет репликатора, значи по двайсет за

всеки стенд, високи колкото беше висок Роик. Всеки си имаше дисплей с показания, сега тъмни, а отдолу имаше контролен панел, който светеше с успокоителни зелени светлинки. Засега.

Майлс тръгна по пътеката между две редици от по пет подемника, заобиколи и се върна по следващата пътека, като броеше. Покрай стените имаше още подемници. Бел беше казал, че са хиляда, и изглежда, не беше сбъркал.

– Мислех, че плацентните репликатори ще са по-големи. Тези изглеждат почти същите като двата у дома. – Които той беше опознал съвсем отблизо напоследък. Тукашното количество очевидно беше предназначено за масово производство. Двайсетте репликатора, наредени плътно един до друг върху подемник, ползваха един и същи резервоар, помпа, филтрираща система и контролен панел. Той се наведе по-близо. – Не виждам марката на производителя. – Нито серийни номера, нито нещо друго, което би разкрило от коя планета идват тези очевидно сложни и добре изработени устройства. Майлс набра няколко бутона на един от контролните панели, за да включи дисплея с показанията.

На екрана също нямаше информация за производителя или серийни номера. Само стилизирано изображение на яркочервена птица-пискун на сребрист фон... Сърцето му спря. Какво, по дяволите, правеше това тук?!

– Майлс – чу се гласът на Бел, сякаш от много далеч. – Ако ще припадаш, наведи глава.

– Ще си я напъхам между коленете – зададено рече Майлс, – и ще си целуна задника за довиждане. Бел, знаеш ли какво означава тази емблема?

– Не – рече подозрително Бел, в смисъл на „сега пък какво?“.

– Означава сетаганданската Звездна ясла, това означава. Не военните им гем-лордове, не и култивираните им – и това го казвам и в двата смисъла на думата – господари, висшите лордове, не е дори и на императорската Небесна градина. Още по-високо е. Звездната ясла е най-вътрешната ядка на най-вътрешния кръг на целия им дяволски генноинженерен проект, наречен Сетаганданска империя. Самата генетична банка на висшите дами. Там си създават императорите. Божке, цялата си висша раса я създават там. Висшите дами не работят с животински гени. Смятат, че би било под нивото им. Това го оставят на гем-дамите. А не, забележи, на гем-лордовете...

С леко трепереща ръка той посегна към монитора и зададе следващото контролно ниво. Общи показания на мощността и резервоара,

всичките в зелената скала. Следващото ниво даваше възможност за индивидуално наблюдение на всеки ембрион във всеки от двайсетте отделни плацентарни отделения. Човешка температура на кръвта, бебешко тегло, и, в случай че и това не е достатъчно, миниатюрни индивидуални видеокамери, вградени в контейнерите, благодарение на които обитателите можеха да бъдат наблюдавани в реално време как се плацикат кротко в амниотичните си сакчета. Бебето на монитора размърда мъничките си пръстчета под меката червена светлина на камерата и сякаш присви големите си тъмни очета. Макар и не съвсем наближило термина си, то... не, тя – беше много близо до него. Майлс си помисли за Хелен-Наталия и Арал-Александър.

Роик се залюля на токовете на ботушите си, зяпнал сацисано. Очите му се плъзгаха невярващо по стендовете с репликатори.

– Да не казвате, милорд, че всичките тези неща са пълни с човешки бебета?

– Виж, това се казва добър въпрос. Всъщност два въпроса. Дали са пълни и дали са човешки? Ако са бебета на висши, по втория въпрос може много да се спори. Колкото до първия, можем да погледнем, ако не друго... – Още монитори, подбрани произволно из помещението, показва идентичен резултат. Когато се отказа от по-нататъшни проверки, приел тезата за доказана, Майлс вече с мъка контролираше дишането си.

– И каква работа има един бетански хермафродит с всичките тези сетагандански репликатори? – озадачено попита Роик. – И само защото са произведени на Сетаганда, това означава ли непременно, че вътре има сетаганданчета? Може бетанецът да ги е купил втора употреба?

Майлс, с разтеглени в широка усмивка устни, се завъртя на пети към Бел.

– Бетанец значи? Какво ще кажеш, Бел? Много ли си говорихте двамата за старата пясъчна пустиня, докато идвахте насам?

– Въобще не говорихме. – Бел поклати глава. – Но това не доказва нищо. Самият аз не обичам да повдигам темата за дома, а дори и да го бях направил, толкова отдавна съм изгубил връзка с колонията, че едва ли бих забелязал евентуални неточности, засягащи по-скорошните тамошни събития. Но не приказките на Дюбауер ме притесниха. Просто има нещо... нередно в езика на тялото му.

– Езика на тялото. Именно. – Майлс пристъпи към Бел, протегна ръка и обърна лицето на хермафродита към светлината. Бел не се отдръпна, а само се усмихна. Фини косъмчета по бузите и брадичката му

уловиха светлината. Майлс присви очи, докато си припомняше порезната рана върху бузата на Дюбауер.

– Имаш мъх по лицето, като жените. Всички хермафродити го имат, нали?

– Да. Освен ако не използват силен депилатор. Някои дори си отглеждат бради.

– Дюбауер няма. – Майлс понечи да тръгне по пътеката, спря, направи кръгом и с усилие се задържа на едно място. – Нито косъмче, като се изключат хубавите посребрени вежди и косата, а аз се хващам на бас за бетански долари срещу пясък, че са му ги имплантирали съвсем наскоро. Езика на тялото, ха! Дюбауер въобще не е с двоен пол... къде им е бил акълът на твоите предци, за бога?

Бел се подсмихна самодоволно.

– А изобщо без пол. Истинско „то“.

– В бетанската езикова традиция личното местоимение „то“ – започна Бел с отегчения тон на човек, комуто се налага да обяснява това твърде често – не се употребява за неодушевени предмети като в други планетарни културни традиции. Казвам това въпреки един определен бивш шеф от много далечното ми минало, който представляваше доста добра имитация на онзи вид големи и неповратливи мебели, от които нито можеш да се отървеш, нито можеш да ги претапицираш...

Майлс махна с ръка да го прекъсне.

– Не ми го казвай на мен – тази лекция съм я изслушал още на коляното на майка си. Но Дюбауер не е хермафродит. Дюбауер е ба.

– Какво?

– За непросветения външен наблюдател, ба са пожизнените слуги, грижещи се за Небесната градина, където сетаганданският император живее в състояние на вечна ведрост, заобиколен от естетическо съвършенство, или поне това ще се опитат да ви внушат висшите лордове, така наречените хоут. Ба изглеждат като съвършената раса от верни до гроб слуги, човешки кучета. И красиви, естествено, защото всичко в Небесните градини трябва да е красиво. За пръв път се сблъсках с ба преди десетина години, когато ме пратиха на Сетаганда – не като адмирал Нейсмит, а като лейтенант лорд Воркосиган – с дипломатическа мисия. Да присъствам на погребението на майката на император Флечър Гиайя, старата вдовстваща императрица Лизбет. Имах възможност да огледам доста ба отблизо. По-възрастните – предимно реликви от младите години на Лизбет, тоест отпреди едно столетие – до един бяха без окосмение. Мода, която вече не е актуална. Но ба не са слуги, или поне не са

само слуги на имперските висши. Нали помните какво ви казах за висшите дами от Звездните ясли – че работят само с човешки гени? Именно ба са опитните зайчета, върху които висшите дами изпробват обещаващите нови генни комплекси преди да решат дали са достатъчно добри, за да ги добавят към ежегодния нов модел висши издънки. В известен смисъл ба са в братско-сестринска връзка с висшите. Техни по-големи братя и сестри, почти де. Или деца, ако го погледнеш от друга гледна точка. Хоут и ба са двете страни на една и съща монета. Един ба е точно толкова умен и опасен, колкото и един висш лорд. Но не толкова самостоятелен. Лоялността им е безгранична, защото са създадени такива, точно както са създадени безполови, при това от същите съображения за контрол. Това поне обяснява защо не можех да се отърва от убеждението, че вече съм виждал Дюбауер. Ако гените на този ба не са в голяма степен идентични с гените на самия Флечър Гиайя, ще си изям, ще си изям...

– Ноктите? – предложи Бел.

Майлс побърза да извади ръката си от устата и продължи:

– Ако Дюбауер е ба, а аз мога да се закълна, че е, то тези репликатори трябва да са пълни със сетагандански... неща. Но защо тук? Защо ще ги транспортира тайно, още повече с кораб на една бивша и най-вероятно бъдеща враждебно настроена империя? Е, надявам се да не съм познал с това за „бъдещата“ – последните ни три рунда на открито военно противопоставяне със сетаганданските ни съседи определено бяха достатъчни. Ако това тук е нещо законно и открито, защо не пътува със сетагандански кораб заедно с питомците си? Гарантирам, че не е от съображения за пестеливост. Номерът е да се запази в дълбока тайна, но от кого и защо? Какво въобще е намислила Звездната ясла, по дяволите? – Заобикаля в кръг, неспособен да стои повече на едно място. – И какво е това толкова дяволски тайно нещо, че след като е транспортирал растящите бебета чак дотук, Дюбауер е готов по-скоро да ги убие всичките, за да запази тайната, отколкото да поиска помощ?

– Оо – проточи Бел. – Ами товаа. Това е... доста изнервящо, като си помислиш.

Роик рече с възмущение:

– Това е ужасно, милорд.

– Може би Дюбауер не планира наистина да ги изхвърли в канала – неуверено рече Бел. – Може да го е казал само за да ни повлияе, така че да натиснем квадратите и те да му разрешат да свали товара си от „Идрис“.

– Ааа... – изсумтя Майлс. Това, виж, беше привлекателна идея – да

си измие ръцете от цялата тази богохулствена каша... – Нее. Не. Засега поне. Всъщност даже искам да заключиш „Идрис“ и да не пускаш Дюбауер – и въобще никого да не пускаш на борда. Поне веднъж в живота ми се иска да се консултирам с щаба преди да скоча в тъмното. И то колкото се може по-скоро.

Какво беше казал Грегор... или беше намекнал, по-скоро? „Има някакво раздвижване сред сетаганданците около Ро Сета.“ Нещо, което подлежи на евентуално „усложняване“. „О, сир, усложнението току-що ми се натресе на главата.“ Връзки, какви връзки можеше да има между двете?

– Майлс – натъртено настоя за вниманието му Бел, – само преди няколко часа направих и невъзможното да убедя Уотс и Грийнлоу да пуснат Дюбауер да се качи на „Идрис“. Как да обясня внезапния обратен завои? – Бел се поколеба. – Ако този товар и собственикът му са опасни за Квадикосмоса, редно е да докладвам. Мислиш ли, че онзи квади в обшежитието може да се е целел в Дюбауер, а не в мен или в теб?

– Мина ми през ума, да.

– В такъв случай не е... редно да оставям станцията в неведение за нещо, което може би застрашава сигурността ѝ.

Майлс си пое дъх.

– Тук ти си представител на станция Граф – щом ти знаеш, значи и станцията знае. Това е достатъчно. Засега.

Бел се намръщи.

– Този аргумент е прекалено измислен дори и за мен.

– Моля те единствено да изчакаш. В зависимост от информацията, която получа от дома, може като нищо да взема да купя един бърз кораб на Дюбауер и да го отпратя по живо, по здраво заедно с репликаторите. Корабът няма да е с бараярска регистрация, разбира се. Просто ми спечели малко време. Знам, че можеш.

– Ами... добре. Но малко.

– Трябва ми обезопасеното комтабло в „Керкенец“. Този трюм ще го запечатаме и ще продължим по-късно. Чакай. Първо искам да огледам каютата на Дюбауер.

– Майлс, да си чувал някога за съществуването на заповеди за обиск?

– Скъпи Бел, колко досаден си станал с възрастта. Това е бараярски кораб, а аз съм Гласът на Грегор. Аз не моля за заповеди за обиск, аз ги издавам.

Майлс обиколи за последно товарния отсек преди да накара Роик

да го заключи отново. Не забеляза нищо по-различно, само още твърде много от същото, чак тръпки да те побият. Петдесет подечника – хич не му се пресмяташе колко утробни репликатора прави това. Поне нямаше разлагащи се трупове, натикани зад стендовете с бебета.

Каютата на Дюбауер в пътническия модул не им разкри нищо интересно. Беше малка, от евтните, а каквито и лични вещи да бе притежавал той... то... индивидът от неустановен пол, явно си ги беше отнесъл, когато квадите бяха прехвърлили пътниците в общежитията. И тук нямаше трупове под леглото или в шкафа. Хората на Брюн със сигурност бяха претърсили каютата поне веднъж, пък макар и отгоре-отгоре, в деня след изчезването на Солиан. Майлс си отбеляза наум да поиска по-подробно, направо микроскопско изследване както на каютата, така и на трюма с репликаторите. Макар че... от кого всъщност да го поиска? Все още не му се искаше да уведомява Вен за новото развитие, а медиците в бараярската флота разбираха предимно от травми. „Все ще измисля нещо.“ ИмпСи никога не му беше липсвала толкова осезаемо.

– Сетаганданците имат ли си свои агенти тук, в Квадикосмоса? – попита той Бел, когато излязоха от каютата и я заключиха. – Някога сблъсквал ли си се с колегите си от вражеския лагер?

Бел поклати глава.

– Хората от вашия район се броят на пръсти в този ръкав на възлената връзка. Бараяр не поддържа дори постоянен консулски офис на станция Съюзна, а същото важи и за Сетаганда. Имат само някаква адвокатка квади на договор, която води документацията и осъществява при нужда връзките с десетина по-незначителни планетарни държавици. Визи, разрешения за влизане и други такива, всъщност, ако си спомням добре, тя води делата както на Бараяр, така и на Сетаганда. И да има някакви сетагандански агенти на Граф, не съм ги надушил. Мога само да се надявам, че и обратното е вярно. Макар че ако сетаганданците имат някакви шпиони, агенти или информатори в Квадикосмоса, те най-вероятно са на Съюзна. Аз се установих на Граф единствено по, хм, лични причини.

Преди да напуснат „Идрис“, Роик настоя Бел да се свърже с Вен и да го пита има ли нещо ново около издирването на неуспелия убиец от хотелското фоайе. Вен, видимо притеснен, ги засипа с доклади за изключителната активност на служителите си... и с липсата на каквото и да било резултат. По краткия път от пристана на „Идрис“ до този на „Керкенец“ Роик беше на нокти и току поглеждаше към въоръжения им ескорт от квади с почти толкова подозрение, с колкото оглеждаше сенките

и страничните коридори. Но пристигнаха без инциденти.

– Много ли ще е трудно да получим разрешение от Грийнлоу да подложим Дюбауер на разпит с фаст-пента? – попита Майлс, докато минаваха през шлюза на „Керкенец“.

– Ами, ще ти трябва съдебно разпореждане – отговори Бел. – Както и основание, което да убеди някой от тукашните съдии.

– Хм. Да нападнем Дюбауер из засада на борда на „Идрис“ и да го напръскаме с хипоспрей ми се струва по-просто.

– Би могло да стане. – Бел въздъхна. – И би ми струвало работата, ако Уотс разбере, че съм ти помогнал. Ако Дюбауер не е направил нищо нередно, със сигурност ще се оплаче на тукашните власти.

– Дюбауер не е невинен. Най-малкото ни излъга за товара си.

– Не непременно. В митническата му декларация се казва буквално: „Бозайници, генетично променени, разнородни“. Не можеш да твърдиш, че не са бозайници.

– Транспортиране на малолетни за неморални цели, тогава. Търговия с роби. По дяволите, все ще измисля нещо. – Майлс махна на Роик и Бел да изчакат, след което отново окупира каюткомпанията.

Настани се, включи заглушаващия конус и си пое дълбоко дъх; опитваше се да подреди препускащите си в галоп мисли. Най-бързият начин да се предаде теснолъчево съобщение, макар и кодирано, от Квадикосмоса до Бараяр беше чрез търговската система от връзки. Съобщителните лъчи се изстрелваха със скоростта на светлината през местните космически системи между станциите, обслужващи точките за скок на възлената връзка. Без значение дали са пристигнали там за час, или за ден, съобщенията се събираха на станциите и се натоварваха или на специални пощенски кораби, които скачаха напред и назад по определено разписание, изстрелвайки съобщителните лъчи през следващото местно космическо пространство, или, по маршрутите с по-оскъден трафик, просто на следващия кораб, който беше на ред да скача през прохода. Двупосочното пътуване на теснолъчево съобщение между Квадикосмоса и Империята щеше да отнеме няколко дни и то в най-добрия случай.

Майлс адресира съобщението си до трима получатели – до император Грегор, до шефа на ИмпСи Алегре и до щаба на галактически операции към ИмпСи на Комар. След кратко описание на ситуацията до този момент, включително уверения в лошия мерник на нападателя, той описа Дюбауер колкото се може по-подробно, както и неочаквания товар, който беше открил на борда на „Идрис“. Помоли за пълни подробности около нововъзникналото напрежение между Империята и

сетаганданците, за което беше намекнал Грегор, добави и спешна молба за информация, стига да разполагаха с такава, за сетагандански оперативни работници и операции в Квадикосмоса. После прокара съобщението през кодиращото ИмпСи устройство на „Керкenez“ и го изстреля по пътя му.

И сега какво следваше? Да чака отговор, който можеше да се окаже лишен от конкретност и еднозначност? Едва ли...

Той подскочи на стола си, стреснат от жуженето на личния си комуникатор. Преглътна и го перна раздразнено.

– Воркосиган.

– Здравсти, Майлс. – Беше гласът на Екатерина и пулсът му малко се позабави. – Имаш ли минутка?

– Не само това, имам и комтаблото на „Керкenez“. Минутка усамотение, ако можеш да го повярваш.

– О! Изчакай мъничко тогава... – Връзката по комуникатора прекъсна. Скоро лицето и раменете на Екатерина се появиха над видплочата. Пак беше облякла онова прекрасно нещо в сиво-синьо. – А – довольно рече тя. – Здравсти. Така е по-добре.

– Е, не съвсем. – Той допря пръсти до устните си и прати въздушна целувка на образа ѝ. Само призрак, уви, а не топлата ѝ плът. Със закъснение се сети да попита: – Къде си? – Сама, надяваше се.

– В каютата си на „Принц Ксав“. Адмирал Ворпатрил ми даде една от хубавите. Мисля, че е изгонил от нея някой нещастен офицер. Ти добре ли си? Обядва ли?

– Да съм обядвал?

– О, Боже, познавам го този поглед. Поне накарай лейтенант Смоляни да ти отвори някой хранителен поднос преди отново да излезеш.

– Добре, любима. – Той ѝ се ухили. – Упражняваш се в майчинство ли?

– По-скоро изпълнявам обществения си дълг. Откри ли нещо интересно и полезно?

– Интересно е слабо казано. Полезно... ами... не съм сигурен. – Разказа ѝ какво е открил на „Идрис“, съвсем малко по-живописно, отколкото го беше описал току-що в съобщението до Грегор.

Очите на Екатерина се разшириха.

– Мили Боже! А аз така се развълнувах, понеже реших, че съм ти намерила страхотна улика! Боя се, че моята си е най-обикновена клока в сравнение с твоето.

– Казвай.

– Просто ми направи впечатление, докато обядвах с офицерите на Ворпатрил. Те изглеждат приятни хора, между другото.

„Бас държа, че са се постарали да изглеждат такива.“ Гостенката им е красива, културна, като полъх от дома – и първият човек от женски пол, с когото са разговаряли от седмици насам. И омъжена за имперския ревизор, ха! „Изяжте се от яд, момчета.“

– На няколко пъти подхващах темата за Солиан, но изглежда, никой не го е познавал отблизо. Само един си спомни, че веднъж на Солиан му се наложило да излезе от седмично съвещание на офицерите от флотската сигурност, защото му потекла кръв от носа. Доколкото разбрах обаче, Солиан е бил по-скоро смутен и раздразнен, отколкото разтревожен. Но ми хрумна, че може кръвенето да е било хронично. Ники имаше същия проблем за известно време, а и на мен се случваше да ми потече кръв от носа, когато бях малка, после ми мина от само себе си. Но ако Солиан не е отишъл при корабния лекар да го оправи, помислих си, че това може да е още един източник на тъканна проба от лейтенанта за онази изфабрикувана кръв. – Тя замълча за миг, после продължи: – Всъщност, като се замисля, това май не ти помага много. Всеки може да е взел използваната му носна кърпичка от кошчето за боклук, където и да е бил Солиан. Макар че ако му е кървял носът, ако не друго, това поне означава, че по онова време е бил жив. Помислих си, че звучи обнадеждаващо. – Продължи да се мръщи замислено. – А може би не.

– Благодаря ти, – искрено рече Майлс. – И аз не знам дали е обнадеждаващо, или не, но ми дава още една причина да си поговоря с медтехниците, при това веднага. Браво! – Наградиха го с усмивка и той добави: – И ако ти хрумне нещо във връзка с товара на Дюбауер, чувствай се свободна да го споделиш. Макар и само с мен, поне за момента.

– Разбирам. – Веждите й трепнаха. – Много е странно. Не толкова, че товарът съществува – искам да кажа, щом всички висши деца се зачеват и подлагат на генно инженерство централно, поне както ми го обясни твоята приятелка висшата Пел, когато беше пристигнала като дипломатически представител на Сетаганда за сватбата на Грегор, то онези от висшите жени, които се занимават с генетика, сигурно непрекъснато изнасят хиляди ембриони от Звездните ясли.

– Не непрекъснато – поправи я Майлс. – Веднъж годишно. Годишните кораби с висши деца, пътуващи до външните сатрапии на империята, потеглят едновременно от Звездните ясли. Така всички консорти, тоест висшите дами, съпруги на планетарните монарси, като Пел, които всъщност ръководят полетите, имат възможност да се срещнат и да

обменят опит. И не само това.

Тя кимна.

– Но да се докара този товар чак дотук... и само с един придружител, който да се грижи за тях... Ако твоят Дюбауер, или който е там, наистина има на главата си хиляда бебета, били те нормални човешки деца, или гем, или хоут, или други, за негово добро се надявам, че някъде го чакат поне двеста или триста дойки.

– Така е. – Майлс потри челото си, което го болеше отново, и не само заради фойерверките от възможности. Екатерин беше права за хранителния поднос, както обикновено. Ако Солиан бе можел да ръси кръвни проби на произволни места и в произволно време...

– Охо! – Той бръкна в джеба на панталона си, извади носната кърпичка, която си стоеше там от сутринта, и я отвори на голямото кафяво петно. Кръвна проба, и още как. Не му се налагаше да чака отговор от щаба на ИмпСи, за да потвърди тази самоличност. Без съмнение накрая щеше да се сети за кърпичката и без подсещане. Дали щеше да е преди, или след като съвестно изпълняващият задълженията си Роик почистеше дрехите му... е, това беше друг въпрос, нали? – Екатерин, обичам те повече от всичко на света. Освен това трябва да говоря с лекаря на „Принц Ксав“ незабавно. – Изпрати й десетина трескави въздушни целувки, което му спечели една от нейните влудяващи, тайнствени усмивки, и прекъсна връзката.

ГЛАВА 10

Майлс моментално се свърза с „Принц Ксав“ да бие тревога. Последва кратко забавяне, докато Бел договаряше разрешение за безпилотната съобщителна капсула на „Керкenez“. Няколко въоръжени патрулни съда на Съюзната милиция все още обикаляха между станция Граф и флотата на Ворпатрил, заточена на няколко километра встрани от доковете. Само това оставаше – безценната проба на Майлс да бъде попиляна на атоми в космоса от някой милиционер квади с двойна порция нетърпеливи да натиснат спусъка пръсти. Успокои се чак когато от „Принц Ксав“ докладваха, че капсулата е пристигнала и е прибрана на борда.

Най-после успя да се настани на масата в каюткомпанията заедно с Бел, Роик и няколко подноса военен порцион. Ядеше механично, почти без да усеща вкуса на печално известната с липсата на такъв гореща храна, и хвърляше по едно око на виддисплея, на който продължаваха да се въртят на бързи обороти записите от „Идрис“. По всичко личеше, че Дюбауер не е напуснал кораба нито веднъж, дори и за кратка разходка из станцията, за цялото време, през което „Идрис“ е бил на док, чак докато квадите не са го преместили принудително заедно с другите пътници в общежитията.

Лейтенант Солиан беше излизал пет пъти, четири от тях – по служба за рутинни проверки на товара, а петия, крайно интересно, беше след края на дежурството му в последния ден преди да изчезне. На записа се виждаше отдалечаващият му се тил, както и ясна снимка на лицето му, когато се беше върнал четирийсет минути по-късно. Колкото и да стопираше образа, Майлс не можа със сигурност да определи дали някое от петната и сенките по тъмнозелената бараярска униформа на Солиан не е следа от кръв от носа, дори и при максимално приближение. Образът, уловен от камерата, когато лейтенантът бе погледнал право към нея, което си беше част от задълженията му в края на краищата – навярно несъзнателно е проверявал дали функционира, – беше запечатал смръщено лице със стиснати челюсти. Младият мъж не изглеждаше спокоен, нито щастлив, нито така, както би трябвало да изглежда човек, комуто предстои интересен отпуск на станцията, а точно такъв беше случаят с него. Изглеждаше... решително.

Това беше и последният път, когато го бяха засекли жив. Тялото му

не бе открито, когато Брюн и хората му бяха претърсили „Идрис“ на следващия ден, а те го бяха претърсили щателно, изисквайки от всеки пътник с товар, включително и от Дюбауер, да отключи каютите и трюмовете си за проверка. Оттук произлизаше и твърдото убеждение на Брюн, че Солиан е намерил начин да се измъкне, без да бъде засечен от камерите.

– И къде е бил през тези четирийсет минути, които се губят? – пита Май ле раздразнено.

– Не е минал през моите митнически бариери, освен ако някой не го е навил в килим и не го е пренесъл – убедено заяви Бел. – А в записите ни няма данни някой да е внасял килим. Проверихме. Имал е сравнително лесен достъп до шестте товарни дока в този сектор и до всеки кораб, намирал се на тях по това време. Което ще рече вашите четири кораба, други не е имало.

– Е, Брюн се кълне, че охранителните камери не са го засекли да се качва на никой от тях. Май ще трябва да проверя и всички останали, които са се качвали или са слизали от четирите кораба по времето, което ни интересува. Солиан може да е седнал с някого на сладка скришна раздумка – или с друга, по-зловеща цел – в някое от многобройните къшета из товарните докове. Със или без разкървавен нос.

– Доковете не се контролират толкова строго, няма и много патрули – призна Бел. – Понякога позволяваме на екипажите и пътниците да използват празните докове за упражнения или игри.

– Хм. – Някой определено беше използвал един от тях за игричката си със синтезираната кръв.

След питателния, макар и еднообразен обяд, Майлс накара Бел да го заведе обратно през митницата до общежитието, където бяха настанени екипажите на задържаните кораби. Въпросното общежитие беше истинска дупка, значително по-неуютно и по-претърпано от онова, в което се помещаваха галактическите пътници, и наежените екипажи стояха заврени тук от дни, като единственото им развлечение беше холовидеото и собствената им компания. Майлс моментално бе наобиколен от разнородна група висши офицери, както от двата съда на Корпорация Тоскана, така и от двата независими кораба, също попаднали в капана на скандала – всички в един глас настояваха да им каже кога смята да уреди освобождаването им. Майлс надвика врявата и поиска да разговаря с медтехниците на четирите кораба, както и да му осигурят тиха стая, където да проведе разговорите. След известно разтакаване му предоставиха един офис в дъното на коридора и квартал нервни комарци.

Най-напред Майлс се обърна към медтехника на „Идрис“:

– Трудно ли е за неупълномощен човек да получи достъп до лечебницата ви?

Мъжът примигна.

– Въобще не е трудно, лорд ревизор. Така де, тя си стои отключена. При спешен случай може да се наложи хората да влязат директно вътре, без да губят време да ме търсят. Може дори аз да съм спешният случай. – Помълча, после добави: – Малък брой от лекарствата и част от апаратурата си държа в чекмеджета с кодирани ключалки, те се водят и на по-строг отчет, разбира се. Но за останалите не се налага. Когато сме на пристан, корабната служба за сигурност контролира кой влиза и излиза от кораба, а когато сме в космоса, ами, тогава няма какво да се контролира, нали така.

– Значи не сте имали кражби? Изчезнали лекарства, излязла да се поразходи апаратура?

– Много рядко. Тоест, корабът е общ, но не общ в този смисъл на думата. Ако разбирате какво искам да кажа.

Медтехниците от двата независими кораба казаха, че спазват подобен режим на безопасност, когато са в космоса, но на док и двамата били задължени да обезопасяват лечебниците си по времето, когато самите те не са в тях. Майлс си напомни, че един от тези хора може да е бил подкупен да съдейства на който там си беше наумил да синтезира фалшивата кръв. Четирима заподозрени, уф. Следващият му въпрос потвърди, че и в четирите корабни лечебници разполагат с преносими синтезатори като част от стандартното оборудване.

– Ако някой се промъкне в лечебниците ви и синтезира кръв, бихте ли познали, че оборудването е било използвано?

– Ако почисти след себе си... може и да не позная – каза техникът от „Идрис“ – Или пък... за колко кръв става въпрос?

– Три или четири литра.

Разтревоженото лице на човека се проясни.

– О, да. Тоест, ако е използвал от моите запаси с филопаки и течности, а не си е донесъл свои. Бих забелязал, ако изчезне толкова голямо количество.

– След колко време бихте забелязали липсата?

– Следващия път, когато ми потрябва, предполагам. Или при ежемесечната инвентаризация, ако не е имало повод да погледна преди това.

– А забелязали ли сте подобна липса?

– Не, но... всъщност не съм проверявал.

Само дето един добре подкупен медтехник би трябвало да е напълно способен да подправи инвентарния списък на такива обемисти и неконтролирани неща. Майлс реши да ги поизпоти малко и каза безучастно:

– Питам ви, защото кръвта, която беше открита в товарния док и която даде ход на тази злополучна – и твърде скъпа – верига от събития, макар първоначално да съвпадна при ДНК теста с показателите на лейтенант Солиан, при повторния тест се оказа синтезирана. От местната митница твърдят, че нямат данни Солиан да е слизал на станцията, което предполага, макар за съжаление да не доказва, че кръвта може да е била синтезирана и от външната страна на митническия контрол. Мисля, че ще е най-добре да погледнем инвентарните ви списъци, веднага.

Медтехничката от другия кораб на Тоскана, „Рудра“, внезапно се намръщи.

– Имаше... – И млъкна.

– Да? – окуражи я Майлс.

– Сетих се за онзи странен пътник, който дойде да ме пита за кръвния ми синтезатор. Отначало помислих, че просто е от онази порода пътници, които вечно се притесняват за нещо, макар че когато обясни за какво става въпрос, реших че може и да има сериозно основание да се интересува.

Майлс се усмихна предпазливо.

– Разкажете ми нещо повече за този странен пътник.

– Тъкмо се беше включил в списъка с пътниците на „Рудра“, тук, на станция Граф. Каза, че се тревожел, защото ако се случело да пострада по пътя, не можел да използва обичайните кръвни заместители, заради сериозните генетични промени, на които е бил подложен. А то наистина си беше така. В смисъл че му повярвах за проблемите с кръвната съвместимост. В края на краищата, точно затова имаме кръвни синтезатори. Имаше страшно дълги пръсти – с ципи между тях. Каза, че бил амфибия, което ми се стори доста невероятно, докато не ми показа прорезите за хрилете си. Между ребрата му имаше отвори, направо удивително. Каза, че трябвало да пръска хрилете си с овлажнител, докато е на път, защото въздухът в корабите и по станциите му бил твърде сух. – Жената млъква и преглътна.

Значи определено не е бил Дюбауер. Хм. Още един играч? Но дали в същата игра, или в друга?

Медтехничката продължи с ясно доловимо притеснение:

– Накрая все пак му показах синтезатора, защото той изглеждаше толкова притеснен и непрекъснато задаваше разни въпроси за него. Аз пък най-много се тревожех какви успокоителни ще са най-подходящи, ако се окаже от хората, които редовно получават истерични пристъпи.

Ако се разкачаше и закрещеше „ура“, Майлс само щеше да уплаши още повече младата жена. Все пак изправи гръб и я удостои с наперена усмивка, от което тя само лекичко се сви в стола си.

– Кога беше това? Кой ден?

– Ъъ... два дни преди квадите да ни накарат да дойдем тук.

Три дни след изчезването на Солиан. „Все по-добре и по-добре.“

– Как се казваше пътникът? Ще можете ли да го познаете, ако го видите пак?

– О, да... така де, нали имаше ципи все пак. Каза ми, че се казва Фирка.

Сякаш му е хрумнало случайно, Майлс попита:

– Бихте ли се съгласили да повторите тези си показания и под въздействието на фаст-пента?

Тя изкриви лице в гримаса.

– Да. Налага ли се?

Нито паника, нито прекомерна готовност – добре.

– Ще видим. Май е ред на инвентаризацията. Ще започнем с лечебницата на „Рудра“. – И просто в случай, че го водеха за носа, другите сяха да я последват.

Изчакаха поредното забавяне, докато Бел се пазареше по комтаблото с Вен и Уотс за временното освобождаване от домашен арест на медтехниците в качеството им на експерти по разследването. След като уредиха този проблем, посещението в лечебницата на „Рудра“ се оказа кратко и плодотворно.

Запасът от остава за синтетична кръв беше с четири литра по-малко. Един филопак, със стотиците си квадратни метри реактивна повърхност, побрани на микроскопични слоеве върху подходяща подложка, беше изчезнал. А машината за синтез на кръв не беше почистена правилно. Майлс се усмихна широко, докато лично остъргваше едно петънце органична утайка от тръбата и я прехвърляше в найлоново пликче за бъдеща употреба от лекаря на „Принц Ксав“.

После нещата се заподреждаха самички – Майлс насади Роик да събере копия от записите, направени от охранителните камери на „Рудра“, като обърне особено внимание на онези с пътника Фирка, а Бел отпрати

с техниците да проверят инвентара и на другите три лечебници. Самият той се върна на „Керкенец“ и връчи новата си проба на лейтенант Смоляни, който да я изпрати по най-бързия начин на „Принц Ксав“, после седна да издири настоящото местопребиваване на Фирка. Проследи го до втория от двата хотела, пълни с пътниците от задържаните кораби, но дежурният охранител квади го уведоми, че мъжът е записан като излязъл от сградата преди вечеря и още не се е върнал. Предишното излизане на Фирка за този ден съвпаднаше по време със срещата на Майлс с пътниците – сигурно беше седял сред хората в дъното на залата, макар че Майлс със сигурност не беше забелязал ръка с ципи, вдигната да зададе въпрос. Майлс нареди на охраната в хотела да съобщят на него или на гвардеец Роик веднага щом пътникът се върне, без значение по кое време.

Свъсил вежди, той се свърза с първия хотел да провери какво прави Дюбауер. Бетанецът/ сетаганданският хермафродит/ ба или каквото там беше се бе прибрал благополучно от „Идрис“, но след вечеря пак беше излязъл. Кое то само по себе си не беше странно – малцина от пътниците си стояха в хотела, когато можеха да разсеят вечерната скука, като си потърсят развлечения из станцията. Но нали точно Дюбауер се беше изкарал толкова уплашен, че не искаше да прекоси станция Граф без въоръжен ескорт? Майлс свъси чело още повече и заръча на тамошната охрана да го уведоми веднага щом Дюбауер се прибере.

Зае се да прегледа още веднъж записите от охранителните камери на „Идрис“, отново на бързи обороти, докато чакаше Роик да се върне. Стопкадрите и максималното приближение на ръцете на неколцина иначе с нищо незабележителни посетители не показаха и помен от ципи. Когато Роик и Бел най-после се върнаха, по местното време приближаваше полунощ.

Бел се прозяваше.

– Нищо интересно – докладва той. – Този път май уцелихме с първия удар. Пратих медтехниците обратно в общежитието с ескорт от сигурността, който да ги сложи да спинкат. Какво следва?

Майлс загриза лекичко пръста си отстрани.

– Ще чакаме лекарят да потвърди произхода на двете проби, които изпратих на „Принц Ксав“. Ще чакаме Фирка и Дюбауер да се върнат по хотелите си, а ако не се върнат, ще хукнем из станцията да ги дирим. Или, още по-добре, ще накараме патрулната охрана на Вен да ги търси, макар че май не ми се иска да отклонявам вниманието им от преследването на моя атентатор преди да са го пипнали.

Роик, който тъкмо беше започнал да излъчва тревога, се отпусна и каза с благодарност:

– Правилно разсъждавате, милорд.

– На мен това ми звучи като идеалната възможност да поспим – изказа мнение Бел.

Майлс с раздразнение установи, че прозаявките на Бел са заразителни. Така и не беше усвоил докрай забележителната способност на бившия им колега от наемническата флотилия, комодор Тънг, да заспива независимо от мястото и времето, отвори ли се удобна за целта пролука в бойните действия. Опасяваше се, че все още е твърде превъзбуден, за да заспи.

– Само по една дрямка – отстъпи намусено той.

Бел, много умно от негова страна, веднага се възползва от възможността да се прибере у дома при Никол. Пренебрегвайки аргумента на Бел, че самият той е бодигард, Майлс го накара да вземе със себе си един от патрулиращите квади. После със съжаление реши да изчака новини от лекаря и на свой ред да събуди началник Вен – не можеше да си позволи грешки в очите на квадите. Разтреби набързо и легна в миниатюрната каюта без особена надежда да заспи. Ако можеше да избира между дълбок, непрекъсван и отморителен сън и бързи новини, би избрал второто.

Предполагаше, че Вен ще го уведоми незабавно, ако от службата му за сигурност заловят неизвестния квади с пушката, изстрелваща нитове. Някои станции за космически трансфер нарочно бяха проектирани така, че да няма къде да се скрие човек. За съжаление, Граф не беше от тях. Архитектурата ѝ можеше да се опише единствено като резултат от безразборно дострояване. Сигурно беше пълна със забравени къшета. Най-лесно щяха да заловят неизвестния, ако се опиташе да напусне станцията, но ако беше достатъчно хладнокръвен да се притаи в някоя дупка и да чака? Или, след като беше пропуснал целта си първия път – която и да беше целта му, – щеше ли да е достатъчно навит, че да си опита късмета отново? Смоляни беше освободил „Керкенец“ от рамата и го бе отвел в позиция на няколко метра от станцията, просто за всеки случай, докато лорд ревизорът си поспи.

Заместването на въпроса кой би тръгнал да стреля по безобиден бентански хермафродит на почтена възраст, който превозва овце, с въпроса кой би тръгнал да стреля по сетагандански ба, прекарващ контрабандно таен човешки – или свръхчовешки – товар, чиято цена беше повече от висока, поне за Звездните ясли, разкриваше редица възможни

усложнения с крайно тревожен характер. Майлс вече беше решил за себе си, че пътникът Фирка го чака среща с фаст-пентата рано сутринта, със съдействието на квадите, ако Майлс успееше да го уреди, или без него. Но пък нямаше гаранция, че наркотикът на истината ще подейства на един ба. За кратко той се отдаде с копнеж на фантазиите си за по-старите методи на разпит. Нещо от времето на Лудия император Юри, може би, или от онова на прапраядо му граф Пиер – Ворутиер Кървавия.

Обърна се в тясното си легло и си даде сметка колко самотна е тишината в каютата без успокоителното ритмично дишане на Екатеринбург откъм горното легло. Постепенно беше свикнал с еженощното й присъствие. Тая работа с брака започваше да прераства в навик, един от най-добрите му навици. Докосна часовника на китката си и въздъхна. Сигурно вече беше заспала. Твърде късно беше да ѝ се обади и да я събуди, само за да изслуша обърканите му мисли. Пресметна колко дни остават до раждането на Арал-Александър и Хелен-Наталия. Времето им за обратния път до Бараяр намаляваше с всеки ден, който губеше тук. Докато мозъкът му съчиняваше някакъв омешан текст към една стара детска песничка, нещо за фаст-пента и зайченца, сънят най-после се смили и той се унесе.

– Милорд?

Майлс се сепна и се разсъни моментално от гласа на Роик по интеркома.

– Да?

– Лекарят от „Принц Ксав“ ви търси по обезопасеното комтабло. Казах му да изчака, докато ви събудя.

– Да. – Майлс погледна светещите цифри на стенния часовник, които показваха, че е спал има-няма четири часа. Предостатъчно засега. – Идвам. Само да се облека.

Роик, отново – не, все още – в униформа, го чакаше в каюткомпанията, която май беше започнала да им става като втори дом.

– Ако не се лъжа, ти казах да дремнеш – рече Майлс. – Утрешният ден... вече днешният всъщност, може да е от дългите.

– Преглеждах записите от охранителните камери на „Рудра“, милорд. Мисля, че май открих нещо.

– Добре. Ще ми го покажеш, само да свърша с това. – Намести се в стола, включи заглушаващия конус и активира образа на комвидеото.

Главният флотски лекар – с капитански чин, според нашивките на

зелената му униформа – беше типичен представител на младите и атлетични „нови хора“ от прогресивното управление на император Грегор. Ако се съдеше по блесналите му очи и развълнувания поглед, явно не съжаляваше много за пропуснатия тази нощ сън.

– Милорд ревизор. Капитан Крис Клогстън на вашите услуги. Приключих с кръвните проби, които изпратихте.

– Чудесно. И какво открихте?

Лекарят се наведе напред.

– Най-интересно беше петното на вашата носна кърпа. Бих казал, че без съмнение е от сетаганданска висша кръв, само дето половите хромозоми са тотално сбъркани и вместо допълнителната двойка хромозоми, с която обикновено въвеждат генетичните си модификации, тук има две допълнителни двойки.

Майлс се ухили. „Да!“

– Ясно. Експериментален модел. Сетагандански висш, наистина, но нашият човек е ба – безполов – и почти сигурно от самите Звездни ясли. Замразете част от пробата, обозначете я като строго секретна и я пратете у дома до биологическите лаборатории на ИмПСи с първия възможен куриер, заедно с поздрав от мен. Сигурен съм, че ще искат да я имат в архива си.

– Слушам, милорд.

Нищо чудно, че Дюбауер се беше опитал да задържи изцапаната с кръв кърпичка. Като оставим настрана риска за прикритието му, информацията за специалната генетична дейност на Звездните ясли не беше сред нещата, които висшите дами биха оставили да се разпространяват на воля, освен ако самите те не са го уредили, при това филтрирана през няколко подбрани сетагандански гемски кланове чрез техните висши трофейни съпруги и майки. Вярно, хоут дамите трепереха най-много над гените, които пазеха за собствения си, добре охраняван геном, и с право, защото той беше произведение на изкуството, върху което се бяха трудили не едно и две поколения. Майлс се зачуди каква ли печалба би могъл да натрупа човек, предлагайки пиратски копия на клетките, с които самият той се е добил, без да иска. Или не – тукашният ба определено не беше последното им постижение. Даже беше изостанал с цяло столетие от днешните модни тенденции.

Последното им постижение си лежеше кротко в трюма на „Идрис“.
„Уф!“

– Другата проба – продължи Клогстън – се оказа Солиан 2, тоест идентична със синтезираната кръв на Солиан, вероятно от една и съща партия.

– Добре! Това вече е напредък. – „Накъде, за Бога?“ – Благодаря, капитане. Информацията е безценна. Идете да поспите, заслужихте си го.

Лекарят, с ясно изписано на лицето му разочарование, задето са го отпратили без повече обяснения, прекъсна връзката.

Майлс се обърна към Роик точно навреме, за да го хване как се бори с напиреща прозявка. Гвардеецът се смути и поизправи гръб в стола.

– Та какво искаше да ми покажеш? – подсети го Майлс.

Роик се изкашля да си прочисти гърлото.

– Пътникът Фирка всъщност се е записал да пътува с „Рудра“ чак след първата дата, на която е трябвало да отпътува флотилията, по време на забавянето заради недоизкусурения ремонт.

– Хм. Коего навежда на мисълта, че разписанието му не е било планирано предварително... може би. Продължавай.

– Има го на доста записи как се качва и слиза от „Рудра“ преди кватите да задържат корабите и да евакуират пътниците. Изглежда, е използвал каютата си вместо хотел – доста хора го правят, за да спестят пари. Две от излизанията му съвпадат по време с тези на лейтенант Солиан – едното съпада с последната му рутинна инспекция на товара, а другото се покрива до секунда с онези четирийсет минути, за които нямаме информация.

– О, браво! Та как изглежда този самообявил се за амфибия приятел?

Роик занатиска разни бутони по комтаблото и след минута над плочата се появи ясна снимка в цял ръст от корабните видеозаписи на „Рудра“.

Мъжът беше висок, с бледа, болнава на вид кожа и тъмна коса, обръсната почти до голо, с вид на проскубан мъх, покрил тук-там черепа му като лишей върху голям камък. Голям нос, малки уши и печален израз – направо изглеждаше разтеглен някак, с тъмни, кръгли очи. Дълги тънки ръце и крака; широка туника или пончо прикриваше горната половина на тялото му. Ръцете и стъпалата му бяха особено интересни и Майлс ги извика на преден план. Едната ръка беше наполовина скрита от платнена ръкавица с отрязани пръсти, която скриваше ципите от случайния поглед, другата обаче беше без ръкавица и леко вдигната, така че ципите се виждаха ясно – тъмнорозови петна между ненормално дългите пръсти. Стъпалата бяха скрити в меки ботуши или боти, завързани на глезените, но и те бяха близо два пъти по-дълги от нормалното, макар и не по-широки. Дали този приятел можеше да разтвара и пръстите

на краката си във водата, също като тези на ръцете, сдобивайки се по този начин с по-широки плавници?

Спомни си описанието, което Екатерина беше дала на пътника, спрял двамата с Бел по време на разходката им из станцията през първия ден – „имаше най-дългите и тънки ръце и крака, които съм виждала“. Бел трябваше да види тези кадри в най-скоро време. Майлс пусна видеото на нормална скорост. Пътникът имаше леко тромава походка, вдигаше високо клоунските си крака, сякаш стъпваше в паници.

– Откъде е? – попита Майлс.

– В документите му се твърди, че е асланец. – Гласът на Роик прозвуча натежал от съмнение.

Асланд беше един от сравнително близките съседи на Бараяр във възлената връзка, обеднял селскостопански свят в едно затънтено къше на космоса отвъд Център Хеген.

– Ха. Кажиречи от нашия край.

– Не знам, милорд. Според митническите регистри е пристигнал тук един ден преди първоначалната дата, когато е трябвало да отпътува нашата флотилия, с кораб, на който се е качил при Тау Кит. Не знам откъде е обаче – може да е от Асланд, а може и да не е.

– Аз бих заложил на второто. – Дали пък нямаше някой воден свят близо до външната граница на възлената връзка, чиито колонизатори да са предпочели да променят децата си вместо околната среда? Майлс не беше чувал за такъв, но все някога и това трябваше да се случи. Или Фирка бе единичен проект, експеримент или прототип? И преди беше срещал резултати от подобни експерименти. Нито едното, нито другото обаче не се връзваше с асландски произход. Макар че може да беше имигрирал там по-късно... Майлс си напомни да поиска в следващия си доклад до ИмПСи биографично проучване на Фирка, макар че резултатите най-вероятно щяха да пристигнат твърде късно, за да са му от непосредствена полза. Или поне се надяваше дотогава да е разчистил тази каша и да е пратил колетчето с панделка по пощата.

– Първо се е опитал да наеме каюта на „Идрис“, но не е имало места – добави Роик.

– Ааа! – Или може би трябваше да е „Бъб“?

Майлс се облегна в стола си и примижа. Да поразсъждаваме преди резултатите от така любимата му и лелеяна фаст-пента – да приемем, че въпросният индивид е имал някакви лични контакти със Солиан преди лейтенантът да изчезне. Да приемем, че се е сдобил някак с образец от кръвта на Солиан, може би също толкова случайно, колкото Майлс се

беше одобрил с образец от кръвта на Дюбауер. В такъв случай защо, в името на здравия разум, по-късно си е направил труда да осигури фалшива проба от кръвта на Солиан и да я разлива по целия под на товарния док?

За да прикрие убийство, извършено другаде? Изчезването на Солиан вече е било обявено за дезертъорство от собствените му командири. Не е имало нужда от прикриване – ако е било убийство, значи на онзи етап то си е било направо ненужно, като се има предвид предстоящото прекратяване на разследването.

Или целта е била да натопи някого? Да прикачи другиму убийството на Солиан? Привлекателна идея, но не трябваше ли в този случай някой невинен човечец вече да е задържан и обвинен? Освен ако Фирка не е бил невинната жертва, на постановката ѝ липсваше главен герой.

Да се прикрие дезертъорство? Възможно ли бе Фирка и Солиан заедно да са уредили измяната му? Или... кога едно дезертъорство може да не е дезертъорство? Когато е част от тайна операция на ИмПСи, естествено. Само дето Солиан беше от службите за сигурност, а не от ИмПСи – войник, а не шпионин или обучен агент. И все пак... един достатъчно умен, лоялен, силно мотивиран и амбициозен офицер, попаднал в центъра на сложна ситуация, можеше и да не изчака висшестоящи заповеди, а да се впусне сам в преследване на бързо развиваща се афера с дългосрочни последици. Майлс знаеше това много добре.

Разбира се, поемането на такива сериозни рискове можеше да свърши със смъртта на офицера. Кое то Майлс също знаеше много добре.

Ако се абстрахираме от намерението, какъв беше реалният ефект от кървавата примамка? Или какъв щеше да е, ако злощастната връзка на Корбо и Гранат Пет не беше влязла в конфликт с бараярските предразсъдъци и идиотизъм? Показното кърваво представление на товарния док със сигурност щеше да насочи вниманието обратно към изчезването на Солиан, почти със сигурност щеше да забави отпътуването на флотилията, макар и не така зрелищно, колкото бяха успели да го направят действителните събития. Ако приемеше, че проблемите на Гранат Пет и Корбо са били случайни. Тя си беше актриса в края на краищата. А и разполагаша само с думата на Корбо за личния му комуникатор.

Майлс с копнеж рече:

– Едва ли имаме ясна снимка как този жабок изнася от кораба половин дузина еднолитрови туби, нали?

– Нямаме, милорд. Обаче по едно или друго време е внасял и изнасял доста пакети и кутии – тубите като нищо може да са били скрити в

нещо.

„Пфу!“ Натрупването на факти би трябвало да прояснява мисълта, а ето че ситуацията ставаше все по-мъглява и по-мъглява. Той се обърна към Роик:

– Да се е обаждала охраната на някой от двата хотела? Дюбауер или Фирка да са се прибрали?

– Не, милорд. Никой не се е обаждал.

Майлс се обади и на двете места, за всеки случай. Никой от интересующите го пътници не се беше появил. Минаваше четири сутринта – 04:20 от двадесет и четири часовата система със земен произход, която квадите все още използваша, поколения след като немодифицираните предци на предците им бяха напуснали родния свят.

Майлс прекъсна връзката и сърдито попита:

– Къде ходят цяла нощ, дяволите ги взели?

Роик сви рамене.

– Ако беше първото, което ни идва обикновено наум, не бих ги търсил преди закуска.

Майлс се направи, че не забелязва червенината, избила по страните на гвардееца.

– Жабока – може би, но ти гарантирам, че нашият ба не е тръгнал да си търси женска компания. А и в цялата тази история няма нищо обикновено. – Майлс решително посегна към бутоните за набиране.

Вместо началник Вен на фона на зашеметително радиалния му кабинет се появи образът на жена квади в сивата униформа на службата за сигурност. Майлс не беше сигурен на какъв чин отговарят нашивките ѝ, но жената изглеждаше разумна, достатъчно възрастна и изтормозена, за да е напреднала в служебната йерархия.

– Добро утро – любезно започна той. – Къде е началник Вен?

– Спи, предполагам. – От изражението ѝ се виждаше, че смята да направи всичко по силите си това да не се промени.

– В такъв момент?

– Все пак той изкара цели две смени и половина и... – Тя примижа насреща му и изглежда, най-после го позна. – О! Лорд ревизор Воркосиган. Аз съм отговорникът за трета смяна, заместник на началник Вен, Терис Три. С какво мога да ви помогна?

– Нощно дежурство, а? Много добре. Да, моля. Бих искал да уредите задържането и разпита, вероятно с фаст-пента, на един от пътниците на „Рудра“. Името му е Фирка.

– Има ли някакво криминално обвинение срещу него, което бихте

искали да повдигнете?

– Важен свидетел, като за начало. Имам основание да подозирам, че е имал нещо общо с кръвта по пода на товарния док, с която е започнала цялата тази каша. И държа да разбере със сигурност.

– Сър, не можем просто така да арестуваме и дрогираме хората. Необходимо ни е официално обвинение. А ако транзитно преминаващият не се съгласи доброволно да бъде разпитан, ще трябва да получите съдебно разпореждане за фаст-пентата.

Този проблем, реши Майлс, щеше да го прехвърли на контролор Грийнлоу. Звучеше му като нещо по нейната част.

– Добре, обвинявам го в предполагаемо замърсяване. Неправилното изхвърляне на органични материали все трябва да е незаконно по някой параграф дори и тук, нали?

Тъгълчето на устата й потрепна, сякаш по своя воля.

– Води се за дребно хулиганство. Да, това ще свърши работа – призна тя.

– Всеки предлог, който би ви улеснил, е добър за мен. Искам го и го искам бързо, веднага щом ви падне в ръчичките. За жалост, е излязъл от хотела си в седемнайсет часа вчера и оттогава не са го виждали.

– Трудовата ни група по сигурността е сериозно претоварена във връзка с вчерашния... неприятен инцидент. Не може ли случаят да изчака до сутринта, лорд ревизор Воркосиган?

– Не.

За момент си помисли, че ще го атакува с целия си бюрократичен арсенал, но след като стисна устни в израз на дълбок размисъл и стоя така няколко секунди, жената все пак отстъпи:

– Добре. Ще издам заповед за задържането му, в сила до края на смяната, а после началник Вен ще трябва да я потвърди. Но ще трябва да се погрижите за съдебното разпореждане веднага щом го задържим.

– Благодаря. Гарантирам ви, че няма да имате проблем с разпознаването му. Мога да ви пратя копие от документа му за самоличност и няколко видснимки оттук, ако искате.

Тя призна, че щяло да е от полза, и Майлс зададе прехвърлянето. С което отметна първата задача.

Следваше дори по-смушаващата дилема с Дюбауер и той се поколеба. Между двата проблема определено нямаше очевидна връзка. Засега. Може би разпитът на Фирка щеше да им предостави такава?

Майлс остави вярната последователка на Вен да задвижи нещата и прекъсна връзката. После извика видеозаписите с Фирка и ги изгледа

няколко пъти.

– И така – рече той след известно време. – Как, по дяволите, е опазил дългите си шляпащи стъпала от кървавите локви?

Роик вторачи поглед през рамото му.

– Плъзгач? – каза накрая. – Макар че трябва да има по две колена на всеки крак, за да се сгъне в някоя от тези мивки.

– Той си и изглежда така, сякаш е с по две колена. – Но ако пръстите на краката му бяха толкова дълги и хватателни като пръстите на ръцете, дали не би могъл да управлява с крака контролните ръчки, проектирани за долния чифт ръце на квадите? При този нов сценарий нямаше нужда да мъчи въображението си с представи как човекът в плъзгача влачи тежък труп насам-натам, а само как излива еднолитровите си туби по пода и добавя няколко артистично размазани петна с подходящ за целта парцал.

След неколкочратни опити да си го представи, от което му остана единствено чувството, че очите му са на път да се кръстосат, Майлс въведе видснимките на Фирка в един образен манипулатор и настани жабока в плъзгач. Оказа се, че не е крайно необходимо предполагаемата амфибия да има по две колена или да си строши краката, за да се вмести вътре. Ако се приемеше, че долната част на тялото му е доста по-гъвкава от тази на Майлс или на Роик, Фирка като нищо можеше да се смести в плъзгач. Изглеждаше малко неудобно, наистина, но напълно възможно.

Майлс огледа още веднъж образа над видплочата.

Първият въпрос във връзка с нечие описание, който хората задаваха на станция Граф, не беше „мъж или жена“. А „квади или външен“. Първата отсявка, с помощта на която отхвърляш поне половината възможности и се съсредоточаваш върху другата.

Представи си рус квади с тъмно сако, който набира скорост с плъзгача си по коридора. После си представи и закъснелите преследвачи на същия квади, профучаващи покрай външен с бръсната глава и светла дреха, който върви в обратната посока. Само толкова би било необходимо в един достатъчно напрегнат момент. Да слезе от плъзгача, да обърне сакото с хастара навън, да напъха перуката в някой джоб, да остави плъзгача при другите, които чакат кротко на стенда си, да тръгне с бавна походка... Би било много по-трудно да се направи по обратния начин, разбира се – един квади да наподоби външен.

Взря се в хлътналите, оградени с тъмни кръгове очи на Фирка. Изтегли подходяща перука с руси къдрици от менюто и я наложи върху

грозноватата му глава.

Приличаше ли поне малко на тъмноокия набит квади със занитвача? Зърнал го беше само за част от секундата, при това от петнайсет метра, а и, честно казано, вниманието му тогава беше насочено най-вече към плюещия искри, трещящ, изхвърлящ нагорещен метал от дулото си предмет в ръцете на стрелеца... имаха ли ципи онези ръце?

За щастие, можеше да се допита и да второ мнение. Набра домашния код на Бел Торн по комтаблото.

Не беше за учудване, при този безбожен час, че визуалният образ не се включи, когато съненият глас на Никол отговори на повикването му:

– Ало?

– Никол? Майлс Воркосиган се обажда. Извинявай, че те вадя от леглото. Трябва да говоря със съквартиранта ти. Изритай го, ако обичаш, и го накарай да включи видеото. Спал е достатъчно, поне в сравнение с мен.

Видеото се включи. Никол се подравни спрямо Майлс и придърпа към тялото си пухкавата дантелена дреха с една от долните си ръце – тази част от апартамента, който делеше с Бел, явно беше с нулева гравитация. Беше твърде тъмно, за да различи нещо повече от неясния ѝ полюляващ се силует. Тя потърка очи.

– Какво? Бел не е ли с теб?

Стомахът на Майлс премина в режим на нулева гравитация, въпреки че системите на „Керкенец“ работеха съвсем нормално.

– Не... Бел си тръгна преди цели шест часа.

Никол свъси чело. Сънят се отцеди от лицето ѝ, заменен от тревога.

– Не се е прибирал!

ГЛАВА 11

Първо управление на службата за сигурност на станция Граф, където се помещаваха повечето административни офиси на службата, включително и този на началник Вен, се намираше в сектора с нулева гравитация на станцията. Майлс и Роик, следвани от един изнервен представител на местната охрана, когото бяха подбрали от поста му при шлюза на „Керкenez“, влязоха, носейки се предпазливо из въздуха, в радиално решената приемна на управлението, от която тръгваха тръбоподобни коридори – под най-странни ъгли един спрямо друг. Помещението още тънеше в нощна тишина, макар че дневната смяна със сигурност трябваше да застъпи скоро. Никол ги беше изпреварила, макар и не с много, и все още очакваше пристигането на началник Вен под бдителния поглед на един квади в униформа, когото Майлс определи като еквивалент на бараярските нощни дежурни. Бдителността му нарасна при появата им и една от долните му ръце се премести почти незабележимо към някакъв бутон на таблото пред него. Съвсем малко след това – и сякаш съвсем случайно – втори въоръжен офицер квади се появи по един от коридорите и се присъедини към колегата си.

Никол беше с обикновена синя тениска и шорти, навлечени набързо, без обичайната артистичност, с която подбираще тоалетите си. Лицето ѝ беше преbledняло от притеснение, долните ѝ ръце – стиснати болезнено. Майлс я поздрави с тих глас, на което тя отвърна с кратко благодарно кимване.

Началник Вен най-после пристигна и хвърли на Майлс неприязнен, макар и примирен поглед. Очевидно беше спал, макар и не много, а облеклото му – спретнато и като за през деня – мълчаливо демонстрираше песимизма му относно вероятността да си доспи. Отстрани с жест въоръжения охранител и соннато покани лорд ревизора и придружителите му в кабинета си. Отговорничката за трета смяна, с която Майлс беше говорил преди малко – всъщност спокойно можеше да определи въпросния период като „още през нощта“, – донесе мехури с кафе заедно с доклада си за края на смяната. Съвестно подаде по един мехур на двамата външни, вместо да ги метне към тях, както обслужи шефа си и Никол. Майлс нагласи термичния контрол на мехура до максималната степен на червената зона и засмука горещата горчива напитка с благодарност, също като Роик.

– Тази паника може да е преждевременна – започна Вен след първата глътка. – Отсъствието на пристанищен управител Торн може да има някакво съвсем просто обяснение.

А какви бяха трите най-сложни обяснения, които се въртяха понастоящем в главата на Вен? Тях той не ги сподели, но пък и Майлс не сподели своите. Бел липсваше вече повече от шест часа, още откакто беше освободил охранителя си квади при една спирка на градския транспорт близо до дома си. Досега въпросната паника като нищо можеше да е станала и посмъртна, но Майлс не би го изрекъл на глас в присъствието на Никол.

– Крайно загрижен съм.

– Торн може и да спи някъде другаде. – Вен хвърли многозначителен поглед на Никол. – Проверихте ли при приятелите му?

– Пристанищният управител изрично посочи, че се прибира да спи при Никол, когато си тръгна от „Керкенец“ около полунощ – каза Майлс. – Една напълно заслужена почивка, между другото. Собствената ви охрана би трябвало да е в състояние да потвърди точния час, в който Торн напусна кораба ми.

– Ние, разбира се, ще ви придадем друг офицер за свръзка, който да ви съдейства в разследването, лорд Воркосиган. – Гласът на Вен звучеше леко разсеяно, което според Майлс беше знак, че началникът печели време да помисли. Като нищо можеше и нарочно да се прави на тъп. А Майлс не допусна грешката да го приеме за непресторено тъп, след като беше скочил от леглото и беше дошъл в управлението за има-няма петнайсетина минути.

– Не искам друг. Искам Торн. Нещо твърде много външни взеха да ви се губят. Започва да изглежда дяволски небрежно. – Майлс си пое дълбоко дъх, – Трябва вече да ви е минало през ума, както ми мина на мен, че при вчерашната стрелба в хотелското фойе възможните мишенни всъщност бяха три. Всички приехме, че аз съм бил очевидната цел. Ами ако е било нещо не толкова очевидно? Ако е бил Торн?

Терис Три вдигна една от горните си ръце да го прекъсне.

– Като говорим за това, преди няколко часа приключихме с проследяването на занитвача.

– О, добре, браво – каза облекчено Вен и се обърна към нея. – С какво разполагаме?

– Преди три дни е бил закупен с пари в брой от склад за инженерни доставки близо до доковете с нулева гравитация. Взет е бил лично, а не чрез доставка. Купувачът не е попълнил гаранционната карта.

Служителят не е сигурен кой точно го е взел, защото през онзи ден са имали много клиенти.

– Квади или вѐншен?

– Не може да каже. Изглежда, че и двата варианта не са изключени.

А ако нечий ръце с ципи са били с ръкавици като на видеоснимката, никой не би им обърнал особено внимание. Вен разкриви лице в гри-маса – надеждите му за някакъв пробив претърпяваха поредния провал.

Отговорничката на нощната смяна погледна Майлс.

– Лорд Воркосиган също се обади и помоли да задържим един от пътниците на „Рудра“

– Открихте ли го вече? – попита Майлс.

Тя поклати глава.

– За какво ви е? – поинтересува се Вен и смръщи вежди.

Майлс повтори собствените си разкрития – разпита на медтехници-те и следите от синтезираната кръв на Солиан в лечебницата на „Рудра“.

– Е, това обяснява защо ние няхахме късмет с местните болници и клиници – изрѐмжа Вен. Майлс си го представи как пресмята пропилените в безсмислено издирване трудочасове на отдела си и остави рѐм-женето му без коментар.

– Освен това при разговора ми с техничката от „Рудра“ изскочи и името на един заподозрян. Засега имаме само косвени улики, но фаст-пентата е отлично лекарство в такива случаи. – Майлс описа странния пътник на име Фирка, собственото си недостатъчно, но упорито чувство за нещо познато, както и подозренията си за артистичната употреба на плъзгачите. Вен ставаше все по-мрачен. Само защото по рефлекс отказваше да върви по свирката на един бараярски никаквец, реши Майлс, още не означаваше, че си е сложил капаци на очите и ушите. Какви изводи си правеше от казаното обаче, след като думите преминеха през провинциалните му квадикосмосни културно обусловени филтри, беше много по-трудно да се отгатне.

– Ами Бел? – Гласът на Никол звучеше задавено от потиснатото напрежение.

Вен очевидно бе по-податлив на изпаднали в беда красиви сънароднички. Срещна въпросителния поглед на отговорничката за нощната смяна и кимна.

– Е, един повече или по-малко... – Терис Три сви рамене. – Ще пусна съобщение до всички патрулиращи да започнат издирване и на пристанищен управител Торн. Както и да продължат издирването на онзи с ципите.

Майлс притеснено загриза долната си устна. Рано или късно сетеганданският ба трябваше да се върне при живия товар на борда на „Идрис“.

– Бел... пристанищен управител Торн се е свързал снощи с хората ви за повторното запечатване на „Идрис“, нали?

– Да – едновременно отговориха Вен и отговорничката на нощната смяна. Вен ѝ кимна извинително и продължи: – Онзи бетански пътник, на когото Торн се опитваше да помогне, успя ли да се погрижи за ембрионите си?

– Дюбауер? Въ... да. Засега са извън опасност. Но... мисля, че ще е добре да включите в издирването и него, заедно с Фирка.

– Защо?

– Защото снощи е излязъл от хотела и е отишъл някъде приблизително по същото време, когато е излязъл и Фирка, и също като него още не се е върнал. А има и друго – Дюбауер беше третият от нашия вчерашен триумвират от мишени. Нека за начало просто го наречем задържане за осигуряване на безопасност.

Вен криви устни цяла минута, докато обмисляше казаното, после изгледа Майлс с нескрита неприязън. Трябваше да е по-малко умен, отколкото изглеждаше, за да не заподозре Майлс в прикриване на част от фактите.

– Добре – каза накрая и махна на Терис Три. – Ще ги приберем всичките.

– Разбрано. – Тя погледна часовника на долната си лява китка. – Седем часът е. – Явно време да застъпи първа смяна. – Да остана ли?

– Не, не. Аз ще поема оттук. Разпрати описанията на новите хора за издирване, после върви да си починеш. – Вен въздъхна. – Следващата ти смяна може да е по-натоварена от тази.

Тя вдигна палците на двете си долни ръце в знак, че го е разбрала, и излезе от малкия кабинет.

– Бихте ли предпочели да изчакате у дома? – намекна Вен на Никол. – Там ще се чувствате по-удобно, сигурен съм. Ще имаме грижата да ви съобщим веднага щом открием партньора ви.

Никол си пое дълбоко дъх и решително каза:

– Предпочитам да остана тук. Просто в случай, че... просто в случай, че нещата се раздвижат.

– Ще ти правя компания – предложи услугите си Майлс. – Поне за малко. – Нека сега Вен се опита да разкара неговия дипломатически задник от управлението си.

Вен успя да ги разкара поне от кабинета си – отведе ги в една чаканя, след като ги увери, че там по няма да ги безпокоят. За Вен поне безпокойството наистина щеше да намалее.

И така Майлс и Никол останаха сами да се гледат в тревожно мълчание. Майлс най-много искаше да знае едно – дали Бел не е движел и друга поръчка на ИмПСи, за която внезапно е трябвало да се погрижи снощи. Но беше почти сигурен, че Никол не знае нищо за втория му източник на доходи... и риск. А и тази му теория за втората задача беше продукт по-скоро на несъзнателния му стремеж да се самозалъже оптимистично. И да беше възникнала неочаквана криза, тя най-вероятно беше свързана с все същата каша, над която си блъскаха главите. И която беше придобила достатъчно застрашителни размери, че на Майлс да му настръхнат всичките косми в наличност и да потръпват като антенки на разтревожено насекомо.

Бел се беше измъкнал от предишните си занимания кажи-речи невредим, въпреки понякога смъртоносния ореол на адмирал Нейсмит. Да измине целия този път, да се озове толкова близо до един нов живот и необвързано със службите бъдеще и точно в този момент миналото да се пресегне като някаква сляпа орис и да помете всичко с един замах... Майлс преглътна буцата от вина и тревога, заедно с порива да се впусне в ненавременни и неразбираеми извинения пред Никол. Нещо определено се беше случило на Бел снощи, но Бел беше бърз, интелигентен и опитен. Бел можеше да се справи. Бел винаги се беше справял.

Но дори и късметът, който сам си изковаваш, понякога се изчерпва...

Никол сложи край на проточилото се мълчание, като зададе на Рок някакъв въпрос за Бараяр и гвардеецът поведе успешно, макар и леко тромаво, неангажиращ разговор, който да я отвлече поне за кратко от тревогите ѝ. Майлс хвърли поглед на комуникатора си. Беше ли прекалено рано да звънне на Екатеринбург?

Каква изобщо беше следващата точка в трижди проклетото му разписание? Беше планирал да прекара сутринта в разпити с фаст-пента. Всички нишки, които си беше мислил, че стиска в ръка, и които се връзваха така удобно, внезапно се оказаха прерязани по обезпокоително сходен начин – Фирка беше изчезнал, Дюбауер беше изчезнал, а сега и Бел липсваше. И Солиан, да не го забравяме и него. Станция Граф, въпреки подобната си на лабиринт и достроявана без единен проект конструкция, не беше чак толкова голяма. Всичките ли бяха засмукани в една и съща черна дупка? И колко ли такива дупки можеше да има в този

проклет лабиринт?

За негова изненада, неспокойните му размишления бяха прекъснати от отговорничката на нощната смяна, която подаде глава през една от кръглите врати. Тя не смяташе ли да си ходи?

– Лорд ревизор Воркосиган, бихте ли дошли за момент? – любезно попита тя.

Той се извини на Никол и се понесе след отговорничката, а Роик го последва чинно по петите. Жената ги поведе по обратния път до кабинета на Вен. Вен тъкмо приключваше разговор по комтаблото с думите:

– Седи ми в управлението, настръхнал е като хрътка на лов и не ме оставя на мира. Твоя работа е да се оправяш с него. – Погледна през рамо и прекъсна връзката. Майлс успя да зърне силуета на контролор Грийнлоу над видплочата – бе облечена в нещо, което можеше да мине за хавлия – преди да изчезне след мигновено примигване.

Когато вратата със съскане се затвори зад тях, отговорничката се обърна напред полета си и обяви:

– Патрулиращият полицай, когото снощи сте пратили да придружи пристанищен управител Торн, докладва, че Торн го е освободил, когато са стигнали до Стъргалото.

– До кое? – каза Майлс. – Кога? Защо?

Тя погледна Вен, който ѝ даде знак да продължи.

– Стъргалото е един от главните ни коридори в сектора с нулева гравитация, с трансферна станция на градския транспорт и обществен парк – много хора си уреждат срещи там, да хапнат или каквото там са решили да правят след края на работната си смяна. Торн явно се е засякъл около един часа след полунощ с Гранат Пет, която идвала от противоположната страна, и двамата отишли някъде да разговарят.

– И? Те са приятели, ако не се лъжа.

Вен се размърда – смутено, както със закъснение осъзна Майлс – и каза:

– Случайно да знаете точно колко близки приятели са? Не исках да обсъждам това пред притеснената млада дама. Но Гранат Пет е известна със, въ, с предпочитанията си към екзотични външни, а бетанският хермафродит си е, в края на краищата, бетански хермафродит. Просто обяснение, нали така?

Поне пет-шест ядни аргумента минаха през главата на Майлс, но той ги отхвърли до един. Нали уж не познаваше Бел отблизо. Не че някой, който познаваше Бел отблизо, би се шокирал от деликатния намек на Вен... не. Сексуалните вкусове на Бел може и да се отличаваха с

определено разнообразие, но хермафродитът не беше от хората, които лесно биха предали доверието на приятел. Не беше *преди*. „Всички се променяме.“

– Може да попитате началник Уотс – зае се да печели време той. После забеляза Роик, който въртеше неистово очи и сочеше с глава към комтаблото на Вен, закрепено за сферичната стена на кабинета. Майлс продължи гладко: – Още по-добре, обадете се на Гранат Пет. Ако Торн е там, загадката е разрешена. Ако не, тя поне може да знае накъде е тръгнал снощи. – Опита се да реши коя причина за безпокойство би била лоша. Споменът за парещите нитове, забърсали косата му, го подтикваше да гласува за първия вариант, въпреки Никол.

Вен разпери една от горните си ръце в знак, че разбира аргумента му, и се обърна да набере търсещия код на комтаблото с една от долните. Сърцето на Майлс прескочи, когато се появи ведрото лице на Гранат Пет, но той бързо разбра, че са попаднали на автоматична отговаряща програма. Вен размърда вежди, остави кратко съобщение с молба балерината да се свърже с него при първа възможност и прекъсна връзката.

– Може просто да спи – с попресилен оптимизъм рече Терис Три.

– Изпратете патрулен да провери – рязко каза Майлс, после си спомни, че е дипломат, и добави: – Ако обичате.

Терис Три, с вид сякаш образът на лелеяното ѝ легло се стопява пред очите ѝ, излезе. Майлс и Роик се върнаха в чакалнята при Никол, която ги прикова с напрегнат поглед. Майлс почти не се поколеба преди да ѝ предаде какво е докладвал патрулният полицай.

– Сещаш ли се за какво може да са си говорили? – попита я той.

– Сещам се за много неща – отвърна Никол без резерви, потвърждавайки Първоначалната преценка на Майлс. – Сигурна съм, че би искала да научи от Бел нещо за младши лейтенант Корбо и за всяко събитие, което би се отразило на положението му. Ако пътищата им са се пресекли на Стъргалото, тя не би пропуснала възможността да го разпита за новини. А може и просто да е имала нужда да си излее душата пред някого. Повечето от другите ѝ приятели не ѝ съчувстват особено за любовните ѝ несгоди след бараярското нападение и пожара.

– Добре де, това може да обясни как е прекарал един час. Но не повече. Бел беше уморен. Къде е отишъл след това?

Тя разпери и четирите си ръце в израз на безсилие и тревога.

– Нямам представа.

Майлс обаче си представяше какво ли не. „Трябва ми информация, по дяволите“ беше на път да се превърне в личната му мантра. Остави

Роик да развлича Никол с продължение на неангажиращия разговор и с чувството, че постъпва като егоист, звънна на Екатерин по комуникатора на китката си.

Гласът ѝ беше сънен, но пък тя изглеждаше в настроение, а и твърдо заяви, че вече била будна и тъкмо щяла да става. Размениха си няколко вербални милувки, които си бяха само тяхна работа, след което той ѝ описа какво е открил благодарение на нейната информация за носа на Солиан, което, изглежда, много я зарадва.

– Та къде си в момента и какво закуси? – попита Екатерина.

– Закуската се отлага. В щаба на местната служба за сигурност съм. – Поколеба се. – Бел Торн снощи е изчезнал и в момента организират издирването му.

Новината беше посрещната с кратко мълчание, а следващите ѝ думи бяха също толкова предпазливо неутрални, колкото и неговите:

– О! Това е много неприятно.

– Да.

– Роик е с теб, нали?

– О, да. А сега и квадите ми прикачиха въоръжена охрана да ми ходи по петите.

– Добре. – Тя си пое въздух. – Добре.

– Ситуацията става все по-объркана. Може и да се наложи да тръгнеш сама за вкъщи. Е, имаме още четири дни да решим.

– Ами тогава ще говорим за това след четири дни.

Покрай неговото желание да не я притеснява допълнително и нейното да не го разсейва повече от крайно необходимото, разговорът им започна да куца и Майлс прояви благородството си, като се откъсна от успокоителния звук на гласа ѝ и я остави да си вземе душ, да се облече и да закуси.

Зачуди се дали все пак не е редно двамата с Роик да изпратят Никол до тях, а след това да тръгнат да обикалят напосоки станцията, надявайки се да им излезе късметът и да попаднат на някой от изчезналите. Виж, толкова тактически обречен на неуспех план май не беше измислял досега. Роик би получил напълно оправдан и болезнено любезен припадък, ако му предложеше такова нещо. Щеше да е съвсем като в доброто старо време. Но да предположим, че има някакъв начин обиколката им да не е съвсем напосоки...

Гласът на отговорничката на нощната смяна долетя откъм коридора. Мили Боже, цял ден ли щеше да стои тук горката жена?

– Да, тук са, но не мислите ли, че ще е по-добре да ви види

медтехник преди да...

– Трябва да говоря с лорд Воркосиган!

Майлс подскочи под внезапния прилив на адреналин, щом позна високия, задъхан женски глас – беше Гранат Пет. Русата квади буквално влетя през кръглата врата откъм коридора. Трепереше и беше толкова бледа, че чак зеленееше, в неприятен контраст с намачаното си карминеночервено сако. Очите ѝ, огромни и с тъмни сенки, се плъзнаха трескаво по тримата.

– Никол, о, Никол! – Хвърли се към приятелката си и я стисна в здрава прегръдка с три от ръцете си – шини-раната четвърта потреперваше леко.

Никол отвърна смутено на прегръдката ѝ, после се освободи и попита с тревога:

– Гранат, виждала ли си Бел?

– Да. Не. Не съм сигурна. Пълна лудост. Мислех, че и двамата сме изгубили съзнание, но когато се свестих, Бел го нямаше. Помислих си, че може да се е свързел преди мен и да е отишъл за помощ, но те – тя кимна към ескорта си, – те казват, че не се е обаждал. Вие не сте ли чули нещо?

– Свестила? Чакай... какво е станало? Къде? Ти как си?

– Главата ме боли ужасно. Беше нещо като упойваща мъгла. Леде-ностудена. Не миришеше на нищо, но имаше горчив вкус. Той ни напръска в лицата. Бел извика: „Не дишай, Гранат!“ , но за да извика, е трябвало да вдиша, разбира се. Видях как краката му се подкосяват, а после всичко ми се губи. Когато се събудих, ми беше толкова лошо, че едва не повърнах!

Никол и Терис я гледаха съчувстващо. Майлс си помисли, че Терис сигурно чува разказа за втори път, но вниманието ѝ не се отклони и за миг.

– Гранат – намеси се той, – моля те, поеми си дълбоко дъх, успокой се и започни от самото начало. От доклада на един от патрулите знаем, че снощи ви е видял с Бел някъде на Стъргалото. Така ли е?

Гранат Пет разтърка бледото си лице, вдиша и стисна клепачи за миг. Цветът ѝ се върна – донякъде.

– Да. Налетях на Бел, докато излизаше от спирката на градския транспорт. Искях да разбера дали е питал... дали вие сте казали нещо... дали е решено нещо във връзка с Дмитрий.

Никол кимна с мрачно удовлетворение.

– Поканих го да изпием по един ментов чай, Бел много го обича, в

сладкарницата на Кабоб. Надявах се, че ще го придумам да ми каже нещо повече. Но не бяха минали и пет минути, когато той съвсем се отплесна заради двамата, които влязоха в сладкарницата. Единият беше квади, когото Бел познавал служебно – негов подчинен от пристанището. Каза, че от известно време го държал под око, защото имал подозрения, че препродава крадена стока от корабите. Другият беше един много странен на вид външен.

– Висок и кльощав с ципи между пръстите на ръцете, дълги стъпала и широк като варел гръден кош? Има вид сякаш майка му се е оженила за принца Жабок, но целувката не е свършила работа, нали? – попита Майлс.

Гранат Пет го зяпна изненадано.

– Ъъ, да. Е, за гръдния кош не съм сигурна, защото беше облечен с нещо широко и провиснало, като наметало. Откъде разбрахте?

– Появява се вече за трети път във връзка с този случай. Може да се каже, че е приковал вниманието ми като с горещ нит. Но вие продължавайте. Какво стана после?

– Пак се опитах да подхвана Бел за моите си неща, но той въобще не захапа. Накара ме да се завъртя, така че да съм с лице към онези двамата, а той да е с гръб, и да му казвам какво правят. Почувствах се глупаво, все едно че си играехме на шпиони.

„Само че не сте си играли...“

– Спореха за нещо, после онзи от пристанището забеляза Бел и веднага си тръгна. Другият, странният външен, също си тръгна и тогава Бел настоя да го проследим.

– И Бел е излязъл от кафенето?

– Излязохме заедно. Аз все още се надявах да изкопча нещо от него, а и той каза: „Ами, добре, ела, може и да си от полза“. Помислих си, че външният сигурно работи нещо по корабите, защото не беше толкова тромав при нулева гравитация като повечето туристи. Мислех, че не ни е видял да го следим, но явно ни е видял, защото тръгна по Стъргалото и непрекъснато влизаше и излизаше от магазините, но не купуваше нищо. После внезапно се отклони на зигзаг към портала за сектора с гравитация. На стойката нямаше нито един плъзгач, така че Бел ме метна на гръб и продължи след онзи. Той се вмъкна в обслужващия сектор, който магазините от съседния коридор – този с нормална гравитация – използват за доставка на стоки и складиране на товари. Изчезна зад един ъгъл, но после изведнъж изскочи пред нас, размаха една тубичка в лицата ни и ни напръска с гадния спрей. Уплаших се, че е отрова и че ще умрем и

двамата, но явно не е било. – Тя се поколеба и ги изгледа потресено. – Е, аз поне се събудих.

– Къде? – попита Майлс.

– Там. Е, не точно на същото място. Лежах свита в един контейнер за боклук зад един от магазините, върху връзка кашони. Едва успях да изляза – проклетият капак непрекъснато се затваряше. Едва не ми смаза пръстите. Мразя гравитацията. Бел го нямаше. Огледах се, извиках няколко пъти. А после се наложи да се замъкна на три ръце до централния коридор, за да намеря помощ. Видях една полицайка и тя ме докара дотук.

– Значи сте били в безсъзнание за шест или седем часа – пресметна на глас Майлс. Доколко се различаваше метаболизмът на квадите от този на бетанските хермафродити? Да не споменаваме за телесната маса и различната доза, която можеше да са вдишали двамата. – Трябва веднага да ви прегледа лекар и да ви вземат кръвна проба, докато в кръвообращението ви все още има следи от веществото. Ако имаме късмет, може и да успеем да го идентифицираме, както и произхода му, в случай че не е местен продукт.

Отговорничката на нощната смяна горещо подкрепи тази идея и позволи на външните посетители, както и на Никол, която Гранат все още стискаше за ръката, да ги последват до лечебницата на управление-то. Когато се увери, че Гранат Пет се намира в компетентни ръце, при това много на брой, Майлс се обърна към Терис Три.

– Вече не са само моите въздухарски теорийки. Разполагате с валидно обвинение в нападение срещу Фирка. Не може ли да ускорите малко нещата с издирването?

– О, да – мрачно отвърна тя. – Вече го съобщават по всички канали. Нападнал е квади. И е разпръснал токсичен газ на обществено място.

Майлс остави двете жени квади под сигурния покрив на лечебницата. После накара Терис Три да му намери патрулиращата полицайка, докара я Гранат Пет в управлението, която да го откара обратно до местопрестъплението за оглед. Отговорничката обаче започна да протака, все изникваше нещо, което да ги забави, и Майлс се принуди да настъпи началник Вен по един не особено дипломатичен начин. Накрая все пак осигуриха друг патрулиращ полицай, който заведе него и Роик до мястото, където се беше свестила Гранат Пет.

Слабо осветеният служебен коридор беше с равен под и перпендикулярни спрямо него стени и макар да не беше точно нисък, по тавана се точеха множество тръби и Роик трябваше да навежда глава, за да не

се фрасне в тях. Зад един завой завариха трима квади, един в униформа на службата за сигурност и двама по ризи и шорти, които се трудеха зад опънатата полицейска лента. Техници по съдебна експертиза най-после, крайно време беше. Единият – млад мъж – се возеше на плъзгач, щедро украсен с идентификационния номер на техническото училище на станцията. Съсредоточена наглед жена на средна възраст пилотираше плъзгач с емблемата на една от местните клиники.

Мъжът с плъзгача на техническото училище се придвижваше бавно – довършваше лазерното сканиране за отпечатъци по ръба и горната повърхност на голям квадратен контейнер, който стърчеше в коридора на подходяща височина, така че разсеяният минувач да си удари пищялките в долния му ръб преди да го е забелязал. Мъжът се изтегли встрани да направи място на колежката си и тя прокара по повърхностите нещо, което приличаше на стандартна ръчна прахосмукачка за събиране на кожни клетки и влакна.

– В тази кофа ли е била напъхана Гранат Пет? – обърна се Майлс към офицера, който надзираше операцията.

– Да.

Майлс се наведе напред, но техниката с ръчната прахосмукачка му махна да се отстрани. След като изтръгна обещание да го информират за евентуални интересни съвпадения при огледа на веществените доказателства, Майлс почна да крачи по коридора, напъхал ръце дълбоко в джобовете си. Оглеждаше се за... какво? Тайнствени съобщения, написани с кръв по стените? Или с мастило, с плюнка, със сопол, с каквото и да е. Провери пода, тавана, тръбите, на височината на Бел и по-ниско, като накланяше глава под различен ъгъл да улови евентуални отражения. Нищо.

– Били ли са заключени всички тези врати? – попита той патрулния полицай, който им се беше лепнал като сянка. – Проверени ли са вече? Възможно ли е някой да е набутал Бел... да е завлякъл пристанищен управител Торн в някое от помещенията?

– Ще трябва да питате офицера, които отговаря за разследването, сър – отвърна полицаят с почти неутрален тон, в който се просмукуваше известно раздразнение. – Аз пристигнах с вас, така че не знам.

Майлс огледа вратите и контролните им панели. Не можеше просто да тръгне по коридора и да ги пробва наред, поне докато онзи със скенера не приключеше с тях. Върна се при контейнера и попита:

– Открихте ли нещо?

– Не... – започна техниката, после погледна към офицера. –

Почистван ли е този район преди да дойда?

– Доколкото знам, не – каза офицерът.

– Защо питате? – веднага се поинтересува Майлс.

– Ами... не откривам кой знае какво. Мислех, че ще е повече.

– Опитай по-нататък – предложи техникът със скенера.

Тя го погледна малко раздражено.

– Не е там работата. Но нека пробваме за всеки случай. След теб. – Махна към коридора и Майлс побърза да сподели с офицера тревогите си относно вратите.

Техниците съвместно сканираха всичко, включително, по настояване на Майлс, и тръбите по тавана, където нападателят можеше да се е набрал, изчаквайки момента да се хвърли върху жертвите си. Опитаха и вратите, всички поред. Като потропваше нетърпеливо с пръсти по страничния шев на панталона си, Майлс ги следваше по коридора, докато довършваха огледа. Всички врати се оказаха заключени... поне сега бяха заключени. Едната се отвори със съскане, докато минаваха покрай нея, и един примигващ продавач с крака подаде глава в коридора. Офицерът го разпита набързо и човекът на свой ред помогна да раздигат съседите, които да съдействат всеки според силите си в претърсването. Жената квади събра множество малки найлонови торбички, в които нямаше нищо интересно. Не намериха и изпаднали в безсъзнание хермафродити – нито в контейнерите, нито в килерите, нито в складовите помещения, антретата или магазините наоколо.

Служебният коридор продължаваше още десетина метра, където се вливаше дискретно в един по-широк коридор-кръстовище, заобиколен с магазини, офиси и един малък ресторант. Кръстовището сигурно беше било по-тихо, през трета смяна през нощта, но определено не и безлюдно, нито по-слабо осветено. Майлс си представи как кльощавият Фирка мъкне или влачи стегнатото, но съвсем не дребно тяло на Бел по широкия коридор... увито в нещо за прикритие? Трябваше да е било прикрито някак. Само силен мъж би могъл да завлече Бел надалече. Или... някой с плъзгач. Не задължително квади.

Роик, надвиснал над рамото му, подуши въздуха. Апетитните мизми, циркулиращи из коридора – закусвалните лукаво бяха извели вентилационните тръби на пешците си в него, – припомниха на Майлс за задължението му да храни своята войска. По-точно войник. Намусеният полицай квади можеше и сам да се погрижи за себе си.

Заведението беше малко, чисто и уютно, от евтините кафенета, където се хранеха местните работници. Сутрешният час пик явно беше

отминал, а за обедния беше още рано, защото единствените посетители бяха двама млади мъже с крака, вероятно продавачи от съседен магазин, и една квади в плъзгач, която, ако се съдеше по претъпкания ѝ колан за инструменти, беше електротехничка в почивка. Всички те заоглеждаха скришом бараярците – повече високия Роик с неговата чуждоземна униформа в сребърно и кафяво, отколкото дребния Майлс в неговите скромни сиви цивилни дрехи. Придружаващият ги като охрана квади се отдръпна леко от тях – внушението беше, че макар да са заедно, той не е един от тях – и си поръча кафе в мехур.

Една жена с крака изпълняваше двойната функция на сервитьорка и готвач и нареждаше с обиграна експедитивност храна в чиниите. Уханните хлебчета, явно специалитет на заведението, изглеждаха ръчно месени, порязаниците протеин бяха идеални, а пресните плодове бяха стряскащо съвършени. Майлс си избра голяма златна круша, кожицата ѝ – бледорозовееща като поруменяла девойка, беше без нито един дефект. Когато отхапа, отвътре крушата се оказа светла на цвят, съвършена, сочна и невероятно ароматна. Само ако имаха повече време, с радост би насъскал Екатерина по следите на местното земеделие – от каквато и растителна матрица да беше израсъл този плод, трябваше да е подложен на генна обработка, за да вирее при нулева гравитация. Космическите станции на Империята биха посрещнали с радост такива плодове... стига комарските търговци вече да не ги бяха докопали. Планът му да пусне няколко семенца в джоба си и да ги пренесе контрабанда у дома се провали, защото крушата нямаше семки.

Едно холовидео с намален звук мъкнаше само на себе си в ъгъла, без някой да му обръща внимание, но изведнъж внезапна дъга примигващи светлини обяви началото на официален – полицейски бюлетин. Клиентите заобръщаха глави и Майлс проследи погледите им – в момента излъчваха снимки на пътника Фирка от записите на „Рудра“, копия от които той беше прехвърлил по-рано на службата за сигурност. Не му беше нужно да чува звука, за да отгатне какво казва жената със сериозното изражение, която се появи след снимките – заподозреният се издирва за разпит, може да е въоръжен и опасен, ако го забележите, моля веднага се свържете на този код. Последваха две снимки на Бел, явно като на предполагаема жертва на отвличане – бяха ги взели от вчерашните интервюта след опита за покушение в хотела, който една новинарка припомняше в момента.

– Бихте ли го увеличили? – със закъснение помоли Майлс.

Новинарката привършваше разказа си – сервитьорката едва беше

насочила дистанционното, когато образът ѝ се смени с реклама на внушителен комплект работни ръкавици.

– О, съжалявам – каза тя. – Но и без това беше повторение. От един час го излъчват на всеки петнайсет минути. – И му преразказва в резюме съдържанието на материала, което почти не се различаваше от предположенията му.

Колко ли точно приемници из цялата станция излъчваха това? Щеше да е много по-трудно за един издирван човек да се скрие, когато безброй очи се оглеждат за него... но дали и самият Фирка не го беше видял? И ако беше, щеше ли да се паникьоса и да стане по-опасен за всеки, който го погледне накриво? Или пък щеше да се предаде и да твърди, че е станало някакво недоразумение? Роик, вперил очи във видеото, се намръщи и отпи от кафето си. Недоспалият гвардеец засега се държеше, но според Майлс не по-късно от средата на следобеда вече щеше да е извън играта от преумора.

Майлс имаше неприятното усещане, че затъва в плаващи пясъци от неща, които само отклоняват вниманието му, и че постепенно губи от фокус първоначалната си задача. Която беше каква? О, да, да освободи флотилията. Един сърдит вътрешен глас се озъби: „Зарежи флотилията, къде, по дяволите, е Бел?“, но той побърза да го заглуши. Дори и да имаше някакъв начин да използва това неблагоприятно развитие на нещата, за да измъкне корабите си от ръцете на квадите, за момента той определено му убягваше.

Върнаха се в Първо управление и завариха Никол да ги чака пред бюрото на дежурния с изражението на гладен хищник, дебнещ край близкия водопой. Хвърли се към Майлс веднага щом се появиа.

– Открихте ли Бел? Намерихте ли някаква следа от него?

Майлс със съжаление поклати глава.

– Нито косъм дори. Е, може и да има някой и друг косъм – това ще го разберем, щом съдебните техници приключат с анализа, – но това няма да ни каже нищо, което вече да не знаем. От показанията на Гранат Пет. – В чиято истинност Майлс не се съмняваше. – Сега обаче имам по-ясна представа за това как са протекли нещата. – Искаше му се да открива и повече смисъл в тях, освен това. Първата част – желанието на Фирка да забави преследвачите си или да се отърве от тях – беше съвсем разбираема. Озадачаваше го неизвестността след това.

– Смятате ли – гласът на Никол изтъня, – че е отнесъл някъде Бел, за да го убие?

– Ако е така, защо ще оставя жив свидетел? – побърза да отхвърли

Майлс хипотезата ѝ за нейно успокоение. След кратък размисъл откри, че и самият той го намира за успокоително. Може би. Но ако не беше убийство, какво тогава? Какво имаше или знаеше Бел, което някой друг би могъл да иска? Освен ако, също като Гранат Пет, Бел не се беше свестил и не беше отпрашил нанякъде. Но... ако Бел се беше отдалечил в някакво състояние на обърканост или умопомрачение, все някой трябваше да го е видял досега – патрулите или познати от станцията. А ако се беше впуснал в някакво неотложно преследване, досега трябваше да се е свързал с някого. „С мен поне, мамка му...“

– Ако Бел е бил... – започна Никол и млъкна. Една повече от странна и доста многобройна група влетя през главния вход и намали само колкото да се ориентира.

Двама плещести квади в оранжевите работни ризи и шорти на пристанищните екипи стискаха двата края на триметрово парче тръба. Фирка заемаше средата му.

Китките и глезените на нещастния външен бяха завързани за тръбата с изолационна лента и той висеше като агне на шиш; друго парче лента беше залепено върху устата му и заглушаваше жалните му стенания. Очите му бяха широко отворени и се въртяха панически. Други трима квади в оранжево, задъхани и раздърпани, единият с прясна синина около едното око, влетяха след първите като ескорт.

Работната група си набеляза цел и се понесе заедно с мучащия си товар през помещението с нулева гравитация право към бюрото на дежурния. Квартет униформени квади от управлението се появиха през друга врата и заоглеждаха любопитно неочакваната находка. Дежурният полицай плесна интеркома си, сниши глас и заговори в него толкова бързо, че почти нищо не му се разбра.

Единият квади от хайката се самоназначи за говорител, разблъска останалите и със самодоволно мрачна усмивка върху насиненото си лице заяви:

– Хванахме ви го.

ГЛАВА 12

– Къде? – попита Майлс.

– Втори товарен док – отвърна мъжът. – Опитваше се да уговори Прамод Шестнайсет, ей този – кимването му посочи един от широкоплещестите квади при тръбата, който на свой ред кимна в потвърждение, – да го изведе със скутер покрай зоната за сигурност до доковете за галактически скокови кораби. Така че можете да прибавите към списъка с престъпленията му опит за подкупване на шлюзов техник.

Аха. Още един начин да се заобиколят митническите проверки на Бел... Мислите на Майлс скокнаха обратно към липсващия Солиан.

– Прамод му казал, че трябва да уреди това-онова, и излязъл да ми се обади. Аз събрах момчетата и се погрижихме този приятел да дойде тук и лично да ви обясни кое и как. – Мъжът махна към началник Вен, който тъкмо се приближаваше по един от служебните коридори и оглеждаше сцената с неприкрито задоволство.

Ципопръстият външен заиздава жални звуци изпод изолационната лента, но Майлс реши, че са по-скоро израз на протест, отколкото опит да обясни нещо. Никол се намеси тревожно:

– Да сте виждали Бел?

– О, здрасти, Никол. – Насиненият квади поклати глава със съжаление. – Попитахме този приятел, но не получихме отговор. Ако и на вас не ви провърви, имаме още някоя и друга идеяка, която да изпробваме. – Физиономията, с която придружи думите си, навеждаше на мисълта, че въпросните идеяки вероятно граничат с непозволена употреба на херметичните шлюзове, а може би и с новаторски приложения на товаро-разтоварното оборудване, които не се покриваха от гаранцията на производителя. – На бас, че ще спре да крещи и ще почне да говори още преди да му е свършил въздухът.

– Мисля ние да поемем оттук, благодаря ви – кимна му началник Вен и погледна без грам съчувствие Фирка, който се гърчеше на тръбата. – Все пак ще имам предвид предложението ви.

– Познавате ли пристанищен управител Торн? – попита Майлс мъжа от Службата за поддръжка на шлюзовете и доковете. – Заедно ли работите?

– Бел е един от най-добрите ни отговорници – отвърна мъжът. – Кажи-речи най-разумният външен, с когото се е случвало да работим.

Няма да ни е приятно да го загубим, нали? – Той кимна на Никол.

Тя сведе глава в мълчалива благодарност.

Гражданският арест беше записан както си му е редът. Патрулните огледаха предпазливо дългия гърчещ се арестант и решиха на първо време да го приемат с все тръбата. Мъжете от пристанището, с напълно заслужено чувство на удовлетворение, предадоха и цилиндричния брезентов чувал, който Фирка беше носил.

И така, ето го най-търсения заподозрян на Майлс, ако не на тепсия, то поне на шиш. Сърбяха го ръцете да отлепи лентата от грозното му лице и да започне да го изстисква.

Междувременно беше пристигнала и контрольор Грийнлоу, придружена от нов квади, тъмнокос и в добра форма, макар и не особено млад. Беше облечен със спретнати, неназрапчиви дрехи, почти като онези, които предпочитаха началник Уотс и Бел, само че не сини, а черни. Грийнлоу го представи като съдия Лютвин.

– Такаа – започна Лютвин, докато оглеждаше овързания с изолационна лента заподозрян. – Значи това е едноличната ни вълна от престъпност. Правилно ли съм разбрал, че и той е пристигнал с бараярската флотилия?

– Не, съдия – каза Майлс. – Записал се е като пътник на „Рудра“ тук, на станция Граф, при това в последния момент. Всъщност едва след първата обявена дата на заминаване. Много бих искал да разбера защо. Имам основания да подозирам този човек, че е синтезирал и подхвърлил кръвта, открита на товарния док, че е направил опит за покушение над... някого в хотелското фойе вчера, както и че е нападнал Гранат Пет и Бел Торн снощи. Гранат Пет е имала възможност да го огледа отблизо и би трябвало да е в състояние да потвърди самоличността му. Но за момента най-неотложният въпрос е какво се е случило с пристанищен управител Торн. Издирването на жертва на отвличане с опасност за живота е достатъчен повод за принудителен разпит с фаст-пента, поне в повечето планетарни законодателства.

– Тук също – призна съдията. – Но разпитът с фаст-пента е нещо деликатно. Имах възможност да се уверя, при няколкото подобни разпита, на които съм присъствал, че наркотикът съвсем не е магическата пръчка, за каквата го мислят повечето хора.

Майлс се изкашля, имитирайки нерешителност.

– Аз съм сравнително добре запознат с техниките за провеждане на такъв разпит, съдия. Провеждал съм, или съм присъствал като наблюдател, на повече от сто такива разпита. Самият аз съм бил подлаган на

разпит с фаст-пента два пъти. – Нямахме нужда да обяснява за специфичната си реакция към наркотика, която беше направила въпросните две събития толкова зашеметяващо сюрреалистични и забележително безрезултатни.

– Ооо – проточи съдията, впечатлен навярно най-вече от последната подробност.

– Напълно съзнавам необходимостта разпитът да не се превръща в публична изява, но също толкова важно е да се зададат правилните насочващи въпроси. Смятам, че имам няколко такива наум.

Вен вметна:

– Даже не сме приели още заподозрения. Ако питате мен, искам да видя какво има в този чувал.

Съдията кимна.

– Да, свършете си работата, началник Вен. Самият аз не бих се отказал от известна допълнителна яснота.

Публично събитие или не, всички тръгнаха след патрулните, които пренесоха нещастния Фирка заедно с тръбата му в една задна стая. Двама от патрулните, след като най-напред шракнаха подходящи белезници около кокалестите китки и глезени на задържания, се заеха да направят запис на ретината и да сканират с лазер пръстовите и длановите му отпечатащи. Майлс получи отговор на един от въпросите, гъделичкали любопитството му, когато патрулните издърпаха меките ботуши на затворника – пръстите му бяха с дължина като на ръцете и почти толкова хващателни, а когато се свиха и протегнаха, помежду им се разпериха широки розови ципи. Квадите сканираха и тях – разбира се, че квадите ще сканират всичките четири крайника, – после срязаха дебелите навивки изолационна лента.

Междувременно друг от патрулните полицаи, подпомогнат от Вен, изпразни и подреди съдържанието на брезентовия чувал. Сложиха на една страна дрехите, повечето свити на мръсни топки, под които имаше далеч по-интересни неща – голям нов готварски нож, зашеметител със съмнително ръждясал и празен пълнител, но без разрешително, дълъг лост и кожен калъф с дребни инструменти. Калъфът съдържаше и разписка за автоматичен горещ занитвач, купен от склад за инженерни доставки на станция Граф, заедно с уличаващи серийни номера. Именно в този момент съдията спря да изглежда предпазливо резервиран и вместо това започна да изглежда мрачен. Когато полицаят вдигна нещо, което на пръв поглед приличаше на скалп, но при втори се оказа къса руса перука от ниско качество, доказателствата започнаха да изглеждат повече

от достатъчни.

За Майлс по-интересни бяха документите за самоличност – цяла дузина, половината обявяваха приносителите си за родени на Джаксън Хол, другите бяха от местни космически системи, всичките близо до Център Хеген, една богата на скокови точки и бедна откъм планети система, която беше сред най-близките и стратегически най-важните съседни на бараярската империя. Скоковите маршрути от Бараяр както до Джаксън Хол, така и до Сетаганданската империя, минаваха, след Комар и независимата буферна държава Пол, през Центъра.

Вен прекара шепата лични документи през холовидустройството, закрепено за извитата стена на стаята, и се навъси още повече. Майлс и Роик предприеха обща маневра и след миг вече надничаха през рамото му.

– И така – изръмжа след малко Вен, – кой от всички тези е нашият човек?

Два от комплектите документи на името на „Фирка“ включваха и видснимки на мъж, чиято външност беше съвсем различна от тази на стенения им арестант – висок, едър, но съвсем нормален човек, или от Джаксън Хол, без принадлежност към някоя от Къщите, или от Асланд, друг съсед на Център Хеген, в зависимост на кой от личните документи за самоличност избереше да повярва човек – ако въобще повярваше на някой. Имаше обаче и трети комплект на името на Фирка, този, който настоящият Фирка, изглежда, беше използвал, за да се придвижи от Тау Кит до станция Граф, и той беше със снимка на арестанта. И накрая, неговите видснимки имаше и на документите на някой си Русо Гупта, също от Джаксън Хол и без обичайната принадлежност към някоя от Къщите. Същото име, лице и съответните отпечатъци от ретината фигурираха и на един лиценз за скоков инженер, който Майлс моментално свърза с една определена джаксънианска организация от икономиката на подземния свят, с която си беше имал работа, докато още работеше под прикритие за ИмпСи. Ако се съдеше по дългия списък с дати и митнически печати, документът беше минавал за истински на доста места. Наскоро също. „Поменик на странстванията му, добре!“

Майлс посочи:

– Това почти със сигурност е фалшификат.

Скупчилите се квади изглеждаха искрено потресени. Грийнлоу каза:

– Фалшив инженерен лиценз? Но това не е безопасно.

– Ако е от мястото, от което си мисля, че е, там можеш да се

снабдиш и с фалшив лиценз за неврохирург. Или за каквато и да е друга професия, която решиш да си припишеш, без да минаваш през всичкото онова досадно обучение, изпити и сертификации. – Или пък, в този случай, наистина беше... виж, това се казва обезпокоителна мисъл. Макар че практическото чиракуване и самообучението биха могли да запълнят някои празнини с времето... някой все пак бе разбираал достатъчно, за да преустрои занитвача, в края на краищата.

При никакви обстоятелства обаче бледият кльошав мутант не би могъл да мине за набитата, приятно грозновата червенокоса Грейс Невата от Джаксън Хол – без принадлежност към Къща, – или Луиз Латур от Пол, в зависимост кой от документите за самоличност предпочете въпросната дама. Нито за niskия тъмнокож скоков пилот Хюлет.

– Кои са всички тези хора? – натъртено възкликна Вен.

– Защо просто не попитаме? – предложи Майлс.

Фирка – или Гупта – най-после беше спрял да се дърпа и се беше отпуснал, само ноздрите му се разширяваха до крайност при всяко вдишване над синия правоъгълник изолационна лента върху устата му. Полицаят приключи с последните записи на ръчния скенер и посегна към едно от гълчетата на лентата, после колебливо спря.

– Ще е доста болезнено.

– Мисля, че се е изпотил достатъчно под лентата, за да е по-лесно – обади се Майлс. – Махнете я с едно рязко дръпване. Така болката ще отшуми по-бързо. Поне аз бих предпочел този начин, ако бях на негово място.

Глухото възмутено мучене откъм пленника прерасна в пронизителен крясък, когато полицаят приведе в изпълнение така предложения план. Добре де, жабокът не се беше изпотил чак толкова около устата, колкото беше предположил Майлс. А и все пак беше по-добре да ти махнат проклетата лента, отколкото да си стоиш с нея.

Въпреки звуците, които беше издавал през цялото време обаче, затворникът не се възползва от възможността да засипе присъстващите с гневни протести, ругатни, оплаквания или заплахи. Само продължи да диша тежко. Очите му бяха оцъкдени по особен начин, който Майлс познаваше добре – така изглеждаше човек, когото са държали вързан прекалено стегнато и прекалено дълго. Верните хамали на Бел може и да му бяха поразрошили малко перушината, но този поглед не можеше да го е придобил за краткото време, откакто беше в ръцете на квадите. Началник Вен вдигна две шепи – и двете леви – с документи за самоличност пред очите на затворника.

– Така. Кой точно си ти? Може да ни кажеш и истината за разнообразието. И без това ще проверим всичките.

С явна неохота, пленникът навъсено измърмори:

– Гупи.

– Гупи? Русо Гупта?

– Да.

– А другите кои са?

– Отсъстващи приятели.

Майлс не беше сигурен, че Вен е доловил правилно интонацията, така че вметна:

– Мъртви приятели?

– Даа, и това също. – Гупи/Гупта впери поглед нейде в далечината, която, по преценка на Майлс, варираше в порядъка от няколко светлинни години.

Вен изглеждаше притеснен. Майлс се разкъсваше между необходимостта да продължат с разпита по най-бързия начин и силното си желание да огледа внимателно местата и датите на печатите по тези документи, и истинските, и фалшивите, преди да изцеди Гупта като лимон. Беше сигурен, че в печатите се крие цяло море полезна информация. Това обаче можеше да почака, за разлика от други неща.

– Къде е пристанищен управител Торн? – попита той.

– Казах го и на онези грубияни. Никога не съм чувал за него.

– Торн е бетанският хермафродит, когото снощи си напръскал с упойващ спрей в служебния коридор при Стъргалото. Заедно с една руса квади, Гранат Пет.

Гупта се навъси още повече.

– Никога не съм ги виждал.

Вен обърна глава и кимна на една полицайка, която пое нанякъде без втора подкана. След няма и минута се върна през друга от вратите на стаята, последвана от Гранат Пет. Лицето на Гранат вече беше с много по-нормален цвят, облекчено забеляза Майлс, а и очевидно се беше докопала до каквито там женски помощни средства използваше, за да не пада под обичайния си, привличащ възхитените погледи на околните вид.

– А! – бодро възкликна тя. – Хванали сте го! Къде е Бел?

Вен я попита официално:

– Това ли е външният, извършил нападение с химически средства над вас и пристанищния управител, и разпръснал забранени газове на обществено място снощи?

– О, да – каза Гранат Пет. – Няма начин да го събрякам. Така де, вижте му ципите.

Гупта стисна устни, юмруци и стъпала, но по-нататъшните преструвки очевидно бяха безполезни.

Вен сниши глас до доста заплашително, авторитетно ръмжене:

– Гупта, къде е пристанищен управител Торн?

– Откъде да знам къде е проклетият ви нахален хермафродит!? Оставих го в съседната кофа до нейната. Нищо му нямаше. Дишаше си и така нататък. И двамата дишаха. Проверих лично. Хермафродитът сигурно още си спинка, където го оставих.

– Не – каза Майлс. – Проверихме всички кофи в коридора. Пристанищният управител не е там.

– Е, не мога да знам къде е отишъл след това.

– Съгласен ли си да повториш това свое твърдение под въздействието на фаст-пента и така да се очистиш от обвинението в отвлечане? – лукаво попита Вен, с надеждата да изкопчи доброволното му съгласие за разпита.

Грозното лице на Гупта застина, очите му се отместиха встрани.

– Не мога. Алергичен съм.

– Така ли? – каза Майлс. – Ами да проверим тогава. – Бръкна в джоба на панталона си и извади ивицата с тестови лентички, с която се беше снабдил от специалните запаси на „КеркенеЗ“, предвиждайки точно такова развитие на нещата. Вярно, не беше предвидил и допълнителното усложнение, произтекло от тревожното изчезване на Бел. Вдигна ивицата и обясни на Вен и на съдията, който наблюдаваше ставащото със съсредоточена физиономия: – Кожен тест за предизвикана от съображения за сигурност алергия към фаст-пентата. Ако обектът има някоя от шестте изкуствено заложили алергични реакции, или дори слаба естествена алергия, кожата под тест-лентата се обрива. – За успокоение на присъстващите квади с най-различен служебен ранг той отлепи една лентичка и я плесна върху вътрешната страна на собствената си китка, даже размърда бодряшки пръсти. Този трик се оказа достатъчен и никой освен арестанта не възрази, когато се наведе и притисна друга лентичка към ръката на Гупта. Гупта изрева ужасено, с което си спечели само втръчени погледи. След миг ревът му се понижи до жално скимтене под любопитните погледи на присъстващите.

Майлс отлепи своята тест-лента и на китката му остана ясно очертан отпечатък от малки червени пъпчици.

– Както виждате, самият аз имам лека естествена чувствителност

към наркотика.

Изчака още няколко секунди, после махна и лентичката на Гупта. Болнаво естественият – гъбите също са естествени, нали? – цвят на кожата му бе непроменен.

Вен – включи се в зададения ритъм като старо куче от ИмПСи – се наведе над Гупта и изръмжа:

– С тази лъжите ти стават две. Можеш да престанеш с лъжите сега. Или по-късно. Мен ме устройват и двата варианта. – Вдигна присвити очи към своя колега квади: – Съдия Лютвин, преценявате ли, че имаме достатъчни основания да подложим този транзитно преминаващ външен на принудителен разпит под химическо въздействие?

Съдията определено не изглеждаше въодушевен, но все пак отговори:

– В светлината на признатата от самия него връзка с тревожното изчезване на ценен служител от станция Граф, да, разрешението не подлежи на съмнение. Нека ви напомня, че да се подлагат задържаните на ненужен физически дискомфорт е срещу правилата.

Вен погледна към Гупта, които висеше нещастно във въздуха.

– Как може да му е неудобно? Та тук няма гравитация.

Съдията сви устни.

– Преминаващ Гупта, като се изключат белезниците, усещате ли някакъв друг специфичен дискомфорт в момента? Нуждаете ли се от храна, напитка или санитарно помещение за външни?

Гупта размърда китки в меките стеги на белезниците и сви рамене.

– Не. Всъщност да. Хрилете ми започват да изсъхват. Ако няма да ме отвържете от това нещо, някой трябва да ги напръска. Пръскалото ми е в чувала.

– Това ли е? – Полицайката вдигна нещо, което приличаше досуш на най-обикновен пластмасов спрей, от онези, с които Екатерина пръскаше някои от цветята си. Тя го разклати и течността изгъркори в тумбестия му контейнер.

– Какво има вътре? – подозрително попита Вен.

– Предимно вода. И малко глицерин – каза Гупта.

– Проверете – обърна се Вен към полицайката. Тя кимна и излезе. Гупта я изгледа с известно недоверие, но без особена тревога.

– Преминаващ Гупта, по всичко личи, че ще ни бъдеш гост за известно време – каза Вен. – Ако ти махнем белезниците, ще ни създаваш ли проблеми, или ще се държиш прилично?

Гупта не отговори веднага, после въздъхна уморено.

– Ще се държа прилично. И в двата случая не ме чака нищо добро.

Един от полицаите се понесе напред и освободи глезените и китките на затворника. Само Роик изглеждаше недоволен от тази ненужна любезност – стоеше нащрек, стиснал с ръка една ръкохватка на стената и опрял крак на едно от малкото места, незаети от оборудване, готов да се изгласка напред. Но Гупта само разтърка китките си и се наведе да се почеше по глезените, при това с мрачно, но благодарно изражение.

Полицайката се върна със спрея и го подаде на шефа си.

– Химикът в лабораторията каза, че съдържанието е инертно. Не би трябвало да има проблеми – докладва тя.

– Добре. – Вен метна спрея към Гупта, който въпреки необичайно дългите си ръце го улови доста сръчно, със съвсем слабо изразена за един външен тремавост, факт, който квадите нямаше начин да не забележат, помисли си Майлс.

– Хм. – Гупта хвърли леко смутен поглед към присъстващите и вдигна широкото си пончо. Изправи гръб и видиша дълбоко. Ребрата на широкия му, подобен на варел гръден кош се раздалечиха, кожата помежду им се раздели и отдолу се видяха червени цепки. Тъканта изглеждаше гъбеста и набрана като гъста перушина.

„Боже! Тоя наистина има криле.“ Явно мехоподобните движения на гръдния кош помагаха да се всмуква и изпомпва вода през отворите, когато амфибията се намираще под повърхността. Дублетна система. Дъха си ли задържаше, или дробовете му се затваряха сами? Чрез какъв механизъм кръвообращението му преминаваше от единия кислороден режим към другия? Гупта стисна няколко пъти спрея и насочи струята фини капчици към червените цепнатини. Изглежда, почувства незабавно облекчение от процедурата. Въздъхна и цепнатините се затвориха. Сега гърдите му изглеждаха почти нормални, само с повече издутини и белези. Той смъкна пончото си и го приглади.

– Откъде си всъщност? – не се съдържа Майлс.

Гупта отново се навъси.

– Познай.

– Е, Джаксън Хол, ако се съди по тежестта на доказателствата, но коя къща те е направила? Риовал, Барапутра, друга някоя? Единична бройка ли си, или има и други като теб? Инженерен продукт първо поколение, или от самовъзпроизвеждаща се линия... ъ... водни хора?

Очите на Гупта се ококориха изненадано.

– Познаваш Джаксън Хол?

– Да кажем, че съм имал няколко болезнени образователни

посещения там.

В изненадата на Гупта се промъкна тънка нишка уважение, заедно със странен, самотен копнеж да сподели патилата си.

– Направен съм в Къща Диан. И наистина не бях единична бройка, някога – бяхме трупа за подводен балет.

Гранат Пет възкликна невярващо, чак неучтиво:

– Ти си бил танцьор?

Затворникът сгърби рамене.

– Не. Направен съм за потопяем сценичен работник. Но Къща Диан стана жертва на враждебно поглъщане от страна на Къща Риовал – само няколко години преди барон Риовал да бъде убит – жалко, че това не стана по-рано. Риовал разтури трупата и използва членовете ѝ за други, въ, задачи. За мен обаче не намери алтернативна употреба, така че останах без работа и без защита. Можеше да е и по-лошо. Можеше да ме задържи. Обикалях насам-натам и се хвацах с разни техничарски работи, каквото ми попаднеше. И от една на друга...

С други думи, Гупта бе роден като джаксъниански техно-крепостник и беше изхвърлен на улицата, когато първоначалните му създатели и собственици са били погълнати от безмилостния си търговски съперник. От онова, което Майлс знаеше за крайно неприятната особа на барон Риовал, съдбата на Гупта навярно бе далеч по-добра от тази на бившите му колеги. Като се имаше предвид кога Риовал беше гушнал букета, последната неясна реплика за нещата, които водели от едно към друго, се отнасяше най-малко за последните пет години, а може би дори десет.

Майлс каза замислено:

– Тогави ти въобще не си се целел в мен вчера, нали? Нито в пристанищен управител Торн. – Което значеше, че остава...

Гупта примигна насреща му.

– О! Ето къде съм те виждал. Съжалявам, не. – Челото му се набръчка. – Ти какво въобще правеше там? Не си от пътниците. Да не си и ти заселник на станцията като онзи досаден проклет бетанец?

– Не. Казвам се... – почти несъзнателно, но затова пък мигновено взе решение да пропусне титлите си – Майлс. Изпратиха ме да се погрижа за бараярските интереси, когато квадите задържаха комарската флотилия.

– О. – Гупта започна да губи интерес.

Къде, по дяволите, се бавеха с фаст-пентата? Майлс смекчи тона си.

– Та какво е станало с приятелите ти, Гупи?

Това му върна вниманието на амфибията.

– Измамиха ни. Излъгани, инжектирани, инфектирани... избити. Всички ни измамиха. Проклето сетаганданско копеле. Не ни беше такава Сделката.

Нещо в Майлс мина на по-висока предавка. „Ето я връзката, най-после.“ От усмивката му заструи чар и съчувствие, а гласът му омекна още повече:

– Разкажи ми за сетаганданското копеле, Гупи.

Полюляващата се тъпла от заслушани квади беше спряла да шумоли, дори дишаше по-тихо. Роик се беше изтеглил в едно зле осветено ъгълче точно срещу Майлс. Гупта погледна към хората от станция Граф, после премести поглед към Майлс и надолу към собствените си крака – в момента двамата бяха единствените с такива в центъра на кръга.

– Каква полза? – В гласа му не се четеше отчаяние, а горчивина.

– Аз съм бараярец. Имам свои сметки за уреждане със сетаганданските копелета. Сетаганданските гем-лордове оставиха след себе си пет милиона мъртъвци от поколението на дядо ми, когато най-после се отказах от окупацията и се изтеглих от Бараяр. Все още пазя торбата му с гем-скалпове. Имам и някои идейки в запас за определен вид сетаганданци – може да ти се сторят интересни.

Разсеяният поглед на затворника мълниеносно се върна върху лицето му и се закова там. За пръв път беше привлякъл сто процента вниманието на Гупта. За пръв път му беше намекнал, че може би разполага с нещо, което Гупи наистина иска. Иска? Изгаря, копнее, желае с налудничав, маниашки глад. Стъклените му очи жадуваха за... може би за отмъщение, може би за справедливост – във всички случаи за кръв. Но жабокът-принц явно нямаше личен опит с възмездието. Проливането на кръв не беше характерно за квадите. Бараярците... имаха по-кръвождна репутация. Което, за пръв път откакто беше приел тази задача, можеше да се окаже от някаква полза.

Гупта пое дъх, бавно и дълбоко.

– Не го знам от кой вид беше онзи. Е. Такова нещо не бях виждал. Сетаганданско копеле. Стопи ни.

– Разкажи ми всичко – прошепна Майлс. – Защо точно вас?

– Свърза се с нас... чрез обичайните ни търговски агенти. Решихме, че всичко ще е наред. Имахме кораб. Грас-Грейс, Фирка, Хюлет и аз бяхме съсобственици. Хюлет беше пилотът, но Грас-Грейс беше мозъкът на групата ни. Аз пък умеех да поправам разни неща. Фирка водеше документацията и се оправяше с разпоредбите, паспортите и нахалните

митничари. Грас-Грейс и нейните трима съпрузи, така ни наричаха. Бяхме трима неудачници, но заедно може и да сме се равнявали на един истински съпруг за нея, не знам. Един за всички и всички за един, защото беше дяволски сигурно, че екипаж от бегълци джаксънианци без Къща или Барон изглежда лесна плячка за всеки мошеник във възлената връзка.

Гупта набираще скорост, увлечен в разказа си. Майлс го слушаше с максимално внимание и се молеше Вен да прояви достатъчно съобразителност да не го прекъсне. В стаята имаше още десетима, но Майлс и Гупта, взаимно хипнотизирани от нарастващата емоционална съгъстеност на изповедта, със същия успех можеха да се намират в мехур от време и пространство някъде извън познатата вселена.

– Къде качихте онзи сетаганданец и товара му?

Гупта стреснато вдигна поглед.

– Знаеш за товара?

– Ако е същият, който в момента е на „Идрис“, да, хвърлих му един поглед. Стори ми се крайно смущаващ.

– Какво всъщност има там? Видях го само отвън.

– Предпочитам да го запазя в тайна, поне за момента. Той какво ви каза, че има вътре?

– Генетично модифицирани бозайници. Не че сме задавали въпроси. Платиха ни отгоре, за да не задаваме въпроси. Решихме, че такава е Сделката.

А ако съществуваше нещо, което морално разтегливите обитатели на Джаксън Хол смятаха за свещено, това беше Сделката.

– Печалбата щеше да е добра, нали?

– Така изглеждаше. Още два-три такива курса и щяхме да изплатим кораба.

Майлс дълбоко се съмняваше в това, ако екипажът беше задължиял за кораба си към някоя типична джаксънианска финансова Къща. Но може би Гупи и приятелите му са били оптимисти – до смърт. „Или отчаяни до смърт.“

– Задачата не изглеждаше трудна. Просто трябваше да качим малко смесен товар в покрайнините на Сетаганданската империя. Скочихме през Център Хеген, прохода при Вервейн, и заобиколихме към Ро Сета. Всичките арогантни, подозрителни инспектори, които се качваха на кораба ни при скоковите точки, не изровиха нищо срещу нас, макар да им се искаше, защото на борда нямаше нищо друго освен онова, което беше записано в митническата декларация. Фирка добре се посмя. Докато не

потеглихме към последните скокови преходи, към Ро Сета през онези празни буферни системи точно преди отклонението към Комар. Именно там спряхме посред нищото за една среща, която не беше записана в плана на полета ни.

– С какъв кораб се срещнахте? Скоков или вътресистемен? Можеш ли да кажеш със сигурност, или смяташ, че е бил маскиран или дегизиран по някакъв начин?

– Скоков. Не знам какъв друг може да е бил. Приличаше на сетагандански правителствен кораб. Целият нашарен с готини надписи, ако не друго. Не голям, но бърз, изобщо – кораб от класа. Сетаганданското копеле само си премести целия товар, с подемници и ръчни устройства с теглещи лъчи, въпреки че явно бързаше. Едва бяхме затворили шлюзовете и онези отпрашиха.

– Къде? Имаш ли някаква представа?

– Ами, Хюлет каза, че траекторията им била странна. Има една необитаема двойна система на няколко скока от Ро Сета, не знам дали я знаеш...

Майлс кимна насърчително.

– Навлязоха дълбоко в гравитационния кладенец. Може да са искали да заобиколят двете слънца и да се приближат към някоя от точките за скок, прикривайки траекторията си, не знам. Това би имало смисъл, предвид всичко останало.

– Че пътникът е бил само един?

– Да.

– Каж ми нещо повече за него.

– Няма много за разказване – тогава поне. Странеше от нас, хранеше се в каютата си. С мен въобще не говореше. Само с Фирка, и то защото Фирка му оправяше митническата декларация. Когато стигнахме до първата бараярска точка за скок, декларираният товар вече имаше нови документи за произход. А и онзи беше с нова самоличност.

– Кер Дюбауер?

Вен се размърда, чул за пръв път познатото име, отвори уста и вдиша, но после я затвори, без да прекъсва монолога на Гупи. Нещастният затворник беше набрал пълна инерция и изливаше без задръжки душата си.

– Не, не още. Трябва да е станал Дюбауер при престоя си на комарската трансферна станция, така мисля. Аз обаче не го проследих по самоличността. В тия работи той е прекалено добър. Вас, бараярците, ви преметна, нали?

„И още как.“ Действащ сетагандански агент от най-висок клас е минал през ключов търговски кръстопът на бараярската империя, сякаш е бил с шапка-невидимка. В ИмпСи щяха да изпоприпаднат, когато получи този доклад.

– Тогава как го проследи дотук?

Първото подобие на усмивка, което Майлс беше видял досега върху грозноватото лице на Гупта, пробяга като привидение по устните му.

– Бях корабният инженер все пак. Проследих го по масата на товара му. Тя беше специфична, както знаеш. – Призрачната усмивка угасна, без да остави следа. – Когато го оставихме с подемниците му на товарния док в комарската трансферна станция, той изглеждаше доволен. Направо преливаше от щастие. За пръв път се спря при всеки от нас и лично ни раздаде бонусите за безпроблемното пътуване. Стисна ръцете на Хюлет и Фирка. Мен помоли да ми видел ципите, така че разперих пръсти, а той се наведе и ме хвана под лакътя. Изглеждаше искрено заинтригуван и ми благодари. Грас-Грейс потупа по бузата и й се усмихна по своя си наперен начин. Направо излъчваше самодоволство, когато я докосна. Сякаш знаеше нещо, което никой друг не знае. Понеже държеше чипа с бонуса в ръка, тя само му върна една крива усмивка и не го фрасна, макар да си личеше, че е на косъм. А после той си замина. Дватамата с Хюлет искахме да поостанем няколко дни на станцията и да похарчим част от бонусите си, но Грас-Грейс каза, че можем да празнуваме и по-късно. Фирка пък каза, че бараярската империя не е най-здравословното място за такива като нас. – Разсеян смях, в който нямаше и следа от веселие, се отрони от устните му. Така. Значи уплашеният кръсък, когато Майлс беше долепил тестовата лента до кожата му, не беше преиграване. А лош спомен. Майлс потисна полазилите го тръпки. „Извинявай, извинявай.“

– Бяхме на шест дни път от Комар, след скока до Пол, когато се появи треската. Грас-Грейс първа се досети какво е. Тя винаги е била най-умната от нас. Четири малки розови плюски, като ухапвания от насекомо, по горната страна на ръцете на Хюлет и Фирка, на нейната буза и под моя лакът, където сетаганданското копеле ме беше докоснало. Подуха се до размерите на яйце и започнаха да пулсират болезнено, макар и не колкото главите ни. Само за един час. Главата ме болеше толкова силно, че почти не виждах, и Грас-Грейс, която не беше по-добре от мен, ми помогна да стигна до каютата си и да си вляза в аквариума.

– Резервоар?

– Бях си инсталирал голям аквариум в каютата, с капак, който

можех да заключавам отвътре, защото гравитационните поддържащи системи на стария ни кораб не винаги сработваха добре. Вътре можех да си почивам удобно, нещо като мое собствено водно легло. Можех да се протегна в цял ръст и да се обръщам наляво и надясно. С добра филтрираща система, чиста и хубава вода, плюс допълнителен кислород, който изригваше на блестящи мехурчета от една помпичка, която си бях инсталирал, с цветни светлинки. И с музика. Липсва ми този мой аквариум. – Той въздъхна тежко.

– Ти... изглежда, имаш и бели дробове освен хрилете. Дъха си ли задържаш под вода, или какво?

Гупта сви рамене.

– В носа, ушите и гърлото си имам допълнителни пръстеновидни мускули, които се затварят при промяна на дихателния режим. Много неприятно превключване – дробовете ми, изглежда, не винаги искат да спрат да работят. Или да подновят работата си понякога. Но не мога да стоя вечно в аквариума, или ще започна да пикая във водата, която дишам. Точно това се случи тогава. Стоях в аквариума си... часове наред, не знам колко точно. Не мисля, че съм бил съвсем с ума си, толкова силна беше болката. Но после ми се приходи до тоалетната. Нетърпимо. Така че се наложи да изляза. За малко да припадна, когато се изправих. Повърнах на пода. Но можех да вървя. Накрая стигнах до тоалетната на каютата ми. Корабът още се движеше, усещах вибрациите с краката си, но иначе тънеше в тишина. Никой не говореше, не спореше, нито хъркаше, не се чуваше музика. Нито смях. Бях мокър и ми беше студено. Облякох си един халат – беше на Грас-Грейс, дала ми го беше да го нося, защото твърдеше, че понеже е дебела, винаги ѝ е топло, а аз все се оплаквах, че ми е студено. Казваше, че е така, защото създателите ми са ми дали жабешки гени. Като нищо може и да е вярно. Открих тялото ѝ... – Той млъкна. Отнесенният на светлинни години поглед в очите му съвсем изгуби връзка с настоящето. – На няма и пет стъпки по коридора. Поне реших, че е тя. Беше нейната плитка, плаваща върху... Поне ми заприлича на тяло. Големината на локвата съответстваше. Вонеше на... Що за дяволска болест може да втечнява кости?

Той си пое дълбоко въздух и продължи треперливо:

– Фирка беше стигнал до лечебницата, макар че каква ли полза? Целият беше омекнал, сякаш си му изпуснал въздуха. И капеше. Стичаше се през ръба на кушетката. Вонеше по-лошо от Грас-Грейс. И вдигахше пара. Хюлет – каквото беше останало от него – беше в пилотското си кресло на мостика. Не знам защо се е довялякъл дотам, може да е било

някаква утеха за него, като пристан. Пилотите са странни в това отношение. Пилотският му шлем задържаше донякъде черепа му на място, но лицето му... просто се свличаше надолу. Помислих си, че може да се е опитал да изпрати сигнал за тревога. „Помощ. Биозаразяване на борда.“ Но може и да не е било така, защото никой не се появи да ни спасява. По-късно пък си помислих, че може да е казал твърде много в съобщението и спасителите да са предпочели да стоят настрана. Така де, защо им е на добрите граждани да си рискуват живота и здравето за такива като нас? Някакви си джаксъниански контрабандисти, боклук. По-добре да пукнем. Хем няма да се охарчват за съдебното преследване. – Този път не погледна никой от присъстващите.

Майлс се уплаши, че Гупта се е изчерпал и ще се оттегли в тишината на мълчанието си. А имаше още толкова неща, които непременно трябваше да разбере... Реши да рискува и да подаде реплика:

– Мама му стара. Значи си останал сам-самичък на кораб, който се е движел без посока, с три разлагащи се трупа, включително и мъртъв скоков пилот. Как въобще се измъкна?

– Корабът... корабът вече не ми беше от полза, без Хюлет. И без другите. Нека скапаните финансисти си го вземат, заедно с биозаразата и всичко останало. Убити мечти. Но после реших, че всъщност съм единственият наследник на другите трима. Те си нямаха никого. Ако аз бях умрял, а те оцелели, щях да искам те да вземат нещата ми. Така че обиколих каютите и събрах личните им вещи, парите в брой, чиповете... Фирка беше спестил бая. И нищо чудно. При него бяха и всичките ни подправени документи за самоличност. Грас-Грейс, ами, тя или беше раздавала голяма част от парите си, или ги беше загубила на комар. Или пък ги е похарчила за дрънкулки, или просто ги е пропиляла за друго. Кое то в дългосрочен план е по-смислено от пестеливостта на Фирка, като си помислиш. Колкото до Хюлет, той най-вероятно беше пропилил по-голямата част. Но и така се събираше достатъчно. Достатъчно да преброя цялата възлена връзка, стига да не се изхвърлям в харчовете. Достатъчно да настигна онова сетаганданско копеле, колкото и дълго да е преследването. А с товар като неговия едва ли щеше да пътува бързо, така реших. Събрах всичко и го натоварих в една от спасителните капсули. Първо обаче обеззаразих всичко, включително и себе си. Искях да се отърва от онази ужасна миризма на смърт. Предполагам, че не съм бил... в най-добрата си форма, но не бях и превъртял съвсем. След като се намъкнах в капсулата, вече не беше толкова трудно. Тези капсули ги правят така, че да откарват разни ранени идиоти на безопасно място,

като следват автоматично сигналните маяци в местния космос... След три дни един минаващ наблизно кораб ме прибра. Разказах им някаква скалъпена история как корабът ни излязъл окончателно от строя – и те ми повярваха, след като провериха в джаксънианския регистър. По онова време вече бях престанал да плача. – Сега обаче в ъгълчетата на очите му се събираха сълзи. – Въобще не споменах за оная биологична мръсотия, иначе щяха да ме хвърлят в някой изолатор. Оставиха ме на най-близката точка за скок при Пол. Измъкнах се някак от тамошната служба за сигурност и се качих на първия кораб за Комар. Проследих товара на сетаганданското копеле по масата му до комарската търговска флотилия, която току-що беше потеглила. Разтърсих се за пряк маршрут, който да ме изведе преди флотилията на първото възможно място. Тук. – Гупта се огледа и замига срещу публиката си от квади, сякаш се изненада, че още са в стаята.

– А лейтенант Солиан как се забърка във всичко това? – Майлс беше чакал с опънати нерви подходящия момент да зададе този въпрос.

– Мислех, че ще мога просто да изчакам и да пипна сетаганданското копеле из засада, щом слезе от „Идрис“. Но той въобще не напусна кораба. Окопал се е бил в каютата си, предполагам. Умно копеле. Не можех да мина през митническите власти, нито през корабната охрана – не бях сред регистрираните пътници, нито нечий гост, макар че се опитах да подкупя един-двама. Направо си изкарах акъла от страх, когато единият, дето се опитах да го подкупя, заплаши, че ще ме предаде на властите. После ми хрумна по-добра идея и си запазих легло на „Рудра“, така че поне да имам законен достъп през митницата до товарните докове. Както и за да тръгна с флотилията, разбира се, в случай че потегли внезапно, което не беше невъзможно, защото вече закъсняваше с графика си. Исках да го убия със собствените си ръце, заради Грас-Грейс, Фирка и Хюлет, но ако видех, че се измъква, реших, че бих могъл да го предам на бараярците като сетагандански шпионин и... можеше и да стане нещо интересно. Нещо, което нямаше да му хареса. Не исках да оставям следи, като се обадя на кораба, така че се обърнах лично към офицера по сигурността на „Идрис“, когато той слезе на товарния док. Разказах му какво е станало. Не съм сигурен дали ми повярва, но предполагам, че е отишъл да провери. – Гупта се поколеба. – Сигурно е налетял на сетаганданското копеле. Съжалявам. Боя се, че го стопиха заради мен. Като Грас-Грейс и... – Монологът му рязко прекъсна и той с мъка преглътна сълзите си.

– Тогава ли на Солиан му е потекла кръв от носа? Докато си му

разказвал за случилото се? – попита Майлс.

Гупта широко отвори очи.

– Ти какво, да не си ясновидец?

„Шах.“

– Защо беше онази фалшива кръв по пода на товарния док?

– Ами... чух, че флотилията ще потегля. Казаха, че горкият човек, когото бяха стопили заради мен, най-вероятно е дезертирал, и се канеха да го отпишат, все едно... все едно си е нямал Къща или Барон, които да го защитят и на никой не му е пукало. Но аз се боях, че сетаганданското копеле ще си уреди друго прехвърляне между спирките, аз ще остана на „Рудра“, а той ще ми се измъкне под носа... Тогава реших, че кръвта може да привлече вниманието върху „Идрис“ и пътниците му. Не съм си и представял, че онези военни кретени ще нападнат полицейско управление на квадите!

– Имало е зловещо стечение на обстоятелствата – надутото каза Майлс, давайки си сметка – за пръв път след началото на тази малка вечност от оживяла мъка – за присъствието на не един официален представител на местните власти в стаята. – Определено си задействал поредица от събития, но не е имало как да ги предвидиш. – После на свой ред примигна и се огледа. – Ъъ... имате ли други въпроси, началник Вен?

Вен го гледаше много особено. Поклати глава, бавно.

– Ъъ... – Един млад полицай, който беше влязъл, докато Гупта разказваше историята си и когото Майлс забеляза едва сега, подаде някакъв малък лъскав предмет на шефа си. – Донесох фаст-пентата, която поръчахте, сър...

Вен я взе и погледна към съдия Лютвин.

Лютвин се прокашля.

– Забележително. Лорд Воркосиган, струва ми се за пръв път ставам свидетел как един разпит с фаст-пента се провежда без фаст-пентата.

Майлс премести поглед към Гупи – той се беше свил във въздуха и притреперваше едва доловимо. Мокри следи още блестяха в въглчетата на очите му.

– Той... той наистина искаше да разкаже някому историята си. От седмици копнее да го направи. Просто не е имало и един човек в цялата възлена връзка, на когото да се довери.

– И все още няма – преглътна затворникът. – Не се надувай много, бараярецо. Знаем, че никой не е на моя страна. Пропуснах единствения

си шанс да го убия и той ме видя. Бях в безопасност, докато си мислеше, че съм се стопил с другите. Сега съм мъртъв жабок. По един или друг начин, той ще се докопа до мен. Но ако аз не мога да го взема със себе си, може би някой друг ще успее.

ГЛАВА 13

Началник Вен каза:

– Значи... това сетаганданско копеле, дето на Гупта му излиза пяна на устата всеки път щом спомене името му, и който бил убил трима от приятелите му и може би вашия лейтенант Солиан – наистина ли смятате, че той и бетанският преминаващ, Дюбауер, когото снощи поискахте да приберем, са едно и също лице? Той какво е, в крайна сметка – хермафродит, мъж или нещо друго?

– Или нещо друго – отговори Майлс. – Вчера случайно се сдобих с една кръвна проба и медиците ни установиха, че Дюбауер е сетагандански ба. Ба не са нито от мъжки, нито от женски пол, нито са хермафродити, а безполова обслужваща... „каста“ май е най-добрата дума, подчинена на сетаганданските висши лордове. И по-точно, на висшите дами, които управляват Звездните ясли, в ядрото на Небесната градина, Императорската резиденция на Ета Сета. – И които почти никога не напускаха Небесната градина, със или без своите слуги ба. „Тогава какво прави този ба тук, а?“. Майлс се поколеба, после продължи: – Този ба, изглежда, придружава товар, състоящ се от хиляда генетично модифицирани висши бабета последен модел в утробни репликатори. Не знам къде отива, не знам защо и не знам чия поръчка изпълнява, но ако Гупи казва истината, то въпросният ба е убил четирима души, включително и нашия изчезнал офицер по сигурността, за да запази тайната си и да си прикрие следите. – „Най-малко четирима.“

Лицето на Грийнлоу се беше вкочанило от усилието да не даде израз на обърканите си мисли. Вен погледна смръщено Гупта.

– Тогава май ще е най-добре да излъчим съобщение по обществения канал за залавянето на Дюбауер.

– Не! – веднага извика Майлс.

Вен го изгледа с вдигнати вежди.

Майлс побърза да обясни:

– Най-вероятно си имаме работа с обучен сетагандански агент, който може би носи със себе си високоефективни биологични оръжия. Освен това е изнервен заради нееднократните забавяния покрай неприятностите на търговската флотилия. А и току-що е открил, че е допуснал изключително груба грешка, защото нашият Гупи все още е жив. Колкото и свръхчовешки да са способностите му, досега трябва да се е

превърнал в кълбо от нерви. Едва ли е разумно да насъсквате по дирите му разни нищо неподозиращи цивилни. Въобще никой не трябва и да се приближава до него, освен ако не е наясно какво точно трябва да прави и срещу какво се изправя.

– И вашите хора доведоха това същество тук, на моята станция?

– Повярвайте ми, ако някой от хората ми е знаел какво в действителност е този човек, той въобще нямаше да напусне Комар. Търговската флотилия се е озовала в ролята на глупака, невинния преносител, сигурен съм. – Е, не беше чак толкова сигурен. Проверката на това му левовато твърдение щеше да е проблем от най-висок приоритет за контра-разузнаването у дома.

– Преносител... – повтори като ехо Грийнлоу; оглеждаше безмилостно Гупи. Всички квади в стаята проследиха погледа ѝ. – Възможно ли е този преминаващ още да носи със себе си онова... каквото е било там, инфекцията?

Майлс си пое въздух.

– Възможно е. Но ако е така, вече е дяволски късно. Гупи от дни обикаля станция Граф. Божке, ако е заразен, значи е разпространил непозната за науката чума по целия си маршрут из възлената връзка, засягайки поне половин дузина планети. – „И мен. И флотата ми. И Екатерина може би.“ – Виждам две основания за надежда. Първо, според думите на Гупи, онзи е трябвало да ги зарази чрез личен контакт, тоест да ги докосне.

Полицайте, имали допир със затворника, се спогледаха притеснено.

– И второ – продължи Майлс, – ако болестта или отровата е продукт, създаден от Звездните ясли, то той най-вероятно е с високо ниво на автоматичен контрол, самоограничаващ се или самоунищожаваш се например. Висшите дами не обичат да оставят боклуците си така, че всеки да може да ги намери.

– Но аз се оправих! – извика човекът-амфибия.

– Да – потвърди Майлс. – Защо обаче? Явно нещо в уникалния ти генотип или начин на живот е надвило заразноносителя, или го е обезвредило за достатъчно дълго и ти си оцелял през периода му на активност. Сега вече е безсмислено да те поставяме под карантина, но след залавянето на сетаганданския ба, следващото неотложно нещо е да те прекараме през медицинска цедка и да видим дали онова, което имаш или си направил, би могло да спаси и други. – Майлс си пое въздух. – Мога ли да предложа за целта лечебницата на „Принц Ксав“? Нашите медици имат известни познания върху сетаганданските биозаплахи.

Гупи се метна паникьосано към Вен.

– Не ме давайте на тях! Те ще ми разпорят корема като на някоя жаба за дисекция!

Вен, чиято физиономия се беше поободрила при предложението на Майлс, изглежда раздразнено затворника, но Грийнлоу бавно каза:

– Знам нещичко за гемите и висшите хоут, но никога не бях чувала за тези ба и за Звездните ясли.

Съдия Лютвин добави предпазливо:

– Сетаганданците, от които и да е вид, рядко идват насам.

Грийнлоу продължи:

– Защо смятате, че работата им е с такива високи стандарти за безопасност?

– За безопасна, не е. Но виж, контролирана – може би. – До каква степен трябваше да подкрепи с факти обясненията си, за да им стане ясно какво е естеството на риска? Жизненоважно беше квадите да разберат и да му повярват. – Сетаганданците... имат особена, двукатна аристокрация, която е почти неразбираема за външните военни наблюдатели. В ядрото са висшите лордове, или хоут, които на практика представляват гигантски генетичен експеримент за създаване на пост човешка раса. Този експеримент се провежда и контролира от висшите жени – генетици от Звездните ясли, центъра, където всички висши ембриони се създават и модифицират преди да ги пратят обратно при висшите им съзвездия – разберайте кланове или родители – на външните планети на империята. За разлика от предишните, познати ни от историята версии на подобни начинания, висшите дами не започнали всичко с презумпцията, че вече са постигнали съвършенство. Дори сега не смятат, че са приключили с бърникането из генотипите. Когато това стане... е, кой знае какво може да се случи тогава? Какви ще са целите и желанията на истинската пост човешка раса? Дори и висшите дами не се опитват да гадаят за прапраправнуците си. Бих казал, че не са от най-приятните съседни, които може да си пожелае човек.

– Нали висшите навремето са се опитали да ви завладеят – имам предвид бараярците? – каза Лютвин.

– Не висшите. Гем-лордовете. Буферната раса, ако щете, между хоут и останалата част от човечеството. С известно приближение можем да ги определим като незаконните деца, копелетата на висшите, само дето не са копелета. В буквалния смисъл поне. Висшите позволяват на определени генетични линии да преминат у гем-лордовете посредством трофейни висши съпруги – системата е сложна. Но гем-лордовете са

военната машина на империята и горят от желание да се докажат пред висшите си господари.

– Тия гем, тях съм ги виждал – каза Вен. – От време на време минава по някой през станцията. Мислех, че висшите са, ами, нещо като дегенерати. Паразитираща аристокрация. Дето я е страх да не си изцапа ръчичките. Те не работят. – Последното беше придружено с презрително изсумтяване съвсем в стила на квадите. – Нито воюват. Да се чуди човек още колко ще ги търпят войниците-гем.

– На пръв поглед изглежда, че висшите доминират над гем-лордовете единствено и само по силата на моралното въздействие. Вдъхват им благоговение чрез красотата, интелигентността и изтънчеността си, освен това са източникът на всички възможни награди, свързани с повисок социален статут, върхът на които са висшите съпруги. Всичко това е вярно. Но под него... съществуват основателни подозрения, че висшите притежават биологически и биохимически арсенал, пред който тръпнат в ужас дори гем-лордовете.

– Не съм чувал нещо такова да е било използвано някога – скептично рече Вен.

– Нищо чудно.

– Защо не са го използвали срещу вас, бараярците, навремето, ако наистина са го имали? – бавно попита Грийнлоу.

– Този въпрос е проучван нееднократно на различни правителствени нива. Първо, това би вдигнало по тревога всички съседни системи. Има и други оръжия освен биологическите. Сетаганданската империя явно не е била готова да се изправи срещу няколко свята, пълни с хора, които са достатъчно уплашени, за да се обединят, да им подпалят планетите и да стерилизират всеки жив микроб. И което е по-важно, смятаме, че е било въпрос на цели. Гем-лордовете са искали територията и богатствата, личното облагодетелстване, което би последвало една успешна завоевателна кампания. Висшите дами просто не са били чак толкова заинтересовани. Не толкова, че да си пилеят запасите – не запасите от оръжия, забележете, а запасите от репутация, потайност, от мълчаливата заплаха, произтичаща от никому неизвестната величина на тяхната мощ. За последните трийсет години разузнавателните ни служби са натрупали може би половин дузина случаи на вероятна употреба на биооръжия от висш клас, и във всеки един от тях се е касало за вътрешен сетагандански проблем. – Хвърли поглед към силно притеснената Грийнлоу и добави, надявайки се думите му да не прозвучат като празно успокоение: – Доколкото ни е известно, въпросните инциденти не са довели до

масово биозаразяване.

Вен също погледна Грийнлоу.

– И сега къде да отведем този затворник – в клиника или в арестантска килия?

Грийнлоу помълча няколко секунди, после каза:

– Университетската клиника на станция Граф. Право в инфекциозното отделение, в izolатора. Смятам, че най-добрите ни специалисти следва да се заемат с проблема, при това възможно най-скоро.

Гупта възрази:

– Но така ще съм лесна мишена! Бях тръгнал на лов за сетаганданското копеле... сега той... то, каквото е там... ще тръгне да ме лови мен!

– Съгласен съм с тази преценка – бързо каза Майлс. – Където и да отведете Гупта, мястото трябва да се пази в пълна тайна. Даже фактът, че е бил задържан, не трябва да става обществено достояние... мили Боже, новината за ареста му не е изтекла вече по новините, нали? – Да се разтръби местонахождението на Гупта до всяко кътче на станцията...

– Официално не сме го потвърдили – неспокойно рече Вен.

Това едва ли имаше значение, прецени Майлс. Десетки квади бяха видели как внасят ципопръстия външен в управлението, включително и всички, покрай които бяха минали хората от екипа на Бел. Пристанищните работници със сигурност щяха да се хвалят наляво и надясно с улова си. Слуховете щяха да плъзнат за нула време по цялата станция.

– В такъв случай сериозно настоявам... умолявам ви!... да пуснете слух за дръзкото му бягство. И да го подсилите с бюлетин по новините, в който се обръщате към всички граждани с молба да си отварят очите за него. – Онзи ба беше убил четирима, за да запази тайната си – дали би се решил да убие петдесет хиляди?

– Кампания по дезинформация? – Грийнлоу сви отвратено устни.

– Животът на всички на станцията може да зависи от това. Секретността е най-добрата ви политика за момента. За вашата сигурност и тази на Гупта. Има и друго – охранители...

– Хората ми и без това вече са натоварени до крайност – възрази Вен и погледна умолително Грийнлоу.

Майлс разпери пръсти в знак на съгласие.

– Не говоря за полицаите. Охранители, които знаят какво правят и които познават процедурите за биологична защита.

– Ще трябва да изтеглим хора от експертните групи на Съюзната милиция – решително заяви Грийнлоу. – Ще отправя молба веднага. Но ще мине... известно време, докато дойдат тук.

– Междуременно – каза Майлс, – мога да ви заема обучен персонал.

Вен изкриви лице в гримаса.

– Един от арестите ни вече е пълен с ваш персонал. Не останах особено впечатлен от способностите им.

Майлс съумя да не примижи.

– Нямах предвид тях. А военния медицински корпус.

– Ще обмисля предложението ви – неутрално каза Грийнлоу.

– Някои от по-старшите медици на Ворпатрил следва да имат известен опит в тази област. Щом не искате да приберем Гупта на сигурно място на някой от корабите ни извън станцията, поне позволете на лекарите да слязат тук и да ви помогнат.

Грийнлоу присви очи.

– Добре. Ще приемем не повече от четирима доброволци с необходимата медицинска подготовка. Невъоръжени. Под прякото наблюдение и командване на нашите собствени медицински експерти.

– Съгласен съм – веднага се отзова Майлс.

На по-добър компромис не можеше да се надява за момента. Медицинският аспект на този проблем, колкото и да беше ужасяващ, трябваше да бъде оставен на специалистите – беше далеч от познанията и възможностите на Майлс. Виж, колкото да залавянето на онзи ба преди да е направил още поразии...

– Висшите не са имунизирани срещу обстрел със зашеметител. Аз... препоръчвам – не можеше да заповяда, не можеше да настоява, и най-вече, не можеше да се разкрещи – дискретно да уведоми патрулните си полицаи, че въпросният ба – Дюбауер – следва да бъде зашеметен веднага щом го зърнат. Изкараме ли го от строя, ще можем да действваме в по-спокойна обстановка.

Вен и Грийнлоу се спогледаха със съдията. Лютвин каза притеснено:

– Би било против правилата да се стреля без предупреждение по заподозрян, освен ако не е в процес на закононарушение, не оказва съпротива при арест или не прави опит за бягство.

– Биооръжия? – промърмори Вен.

Съдията преглътна и каза:

– Погрижете се полицаите ви да го свалят с първия изстрел.

– Отсъждането ви е разбрано, сър.

А ако Дюбауер се покриеше? Което определено беше успял да направи през последните двама и четири часа...

Какво искаше той всъщност? Вероятно да му освободят товара и Гупи да гукне букета преди да се е разприказвал. Какво му беше известно на този етап? И какво – не? Не знаеше, че Майлс е разбрал за естеството на товара му... или знаеше? „Къде, по дяволите, е Бел?“

– Засада – бавно каза Майлс. – Има две места, където бихте могли да устроите засада на Дюбауер. Там, където ще отведете Гупи... или още по-добре там, където Дюбауер смята, че сте отвели Гупи. Ако не искате да го обявявате за избягал, тогава го приберете на тайно място, а друго, не толкова тайно, да остане като примамка. И втори капан на борда на „Идрис“. Ако Дюбауер се обади с молба за разрешение да се качи отново на борда, което определено възнамеряваше да направи последния път, когато се видяхме, трябва да удовлетворите молбата му. А после ще го пипнете на влизане в товарния док.

– И аз смятах да направя точно това – намусено вметна Гупта. – Ако ми бяхте дали още малко време, всичко това можеше да е вече зад гърба ни.

Майлс се съгласи с него наум, но не виждаше смисъл да го изрича гласно – току-виж някой припомнил кой точно беше настоял за ареста на Гупта.

Гриинлоу изглеждаше мрачна и потънала в мисли.

– Бих искала да видя този набеден товар. Възможно е той да е в нарушение на достатъчно разпоредби, за да оправдае задържане съвсем отделно от неразрешените въпроси около кораба превозвач.

Съдията се изкашля.

– Това може да доведе до законови усложнения, контролър. Нови законови усложнения. Неразтоварени за трансфер товари, дори да са подозрителни, обикновено биват оставени да преминат, без законът да се занимава с тях. Смята се, че за тях носи отговорност държавната организация, която е собственик на кораба превозвач, освен ако въпросният товар не представлява непосредствена опасност за населението. Хиляда неродени още бебета, ако наистина се касае за това, представляват... заплаха за какво?

Заплаха, и то каква, щяха да си заформят, ако задържаха репликаторите, помисли си Майлс. Не би имало по-сигурен начин да насочат вниманието на Сетаганда към Квадикосмоса. А както историческият, така и личният му опит показваха, че това не е непременно нещо добро.

– Аз също държа да присъствам – каза Вен. – Да се запозная с обстоятелствата, да инструктирам хората си лично и да преценя къде точно да устроя засадата.

– Ще трябва и аз да дойда с вас, ако ще влизате в товарния отсек – посочи Майлс.

– Всъщност, ще ни трябва само секретните кодове – каза Грийнлоу. – Присъствието ви не е наложително.

Майлс ѝ се усмихна мило.

Мускулчетата заиграха по бузите ѝ. След миг тя изръмжа:

– Добре. Да вървим, Вен. Вие също, съдия. И... – тук въздъхна, но все пак добави – и вие, лорд ревизор Воркосиган.

Увиха Гупта в биоизолационна марля – направиха го същите двама квади, които се бяха занимали с него и преди. Този избор беше логически оправдан, макар че от това те едва ли се чувстваха по-спокойни. Сложиха си маски и ръкавици и го поведоха навън, като не му позволяваха да се докосва до нищо. Гупи изтърпя процедурата, без да протестира. Изглеждаше на края на силите си.

Гранат Пет тръгна с Никол към апартамента ѝ, където двете възнамеряваха да си дават една на друга кураж, докато чакат новини за Бел. „Обади ми се“, жално прошепна на Майлс Никол на минаване покрай него. Майлс кимна и тайно се помоли въпросното обаждане да не се окаже от онези, трудните.

Краткият му разговор по видеото с адмирал Ворпатрил на „Принц Ксав“ беше достатъчно труден. Ворпатрил побеля почти като косата си, докато Майлс го информираше за последното развитие на нещата. Обеща по най-бързия начин да прати неколцина доброволци от медиците.

Окончателният състав на процесията към „Идрис“ включваше Вен, Грийнлоу, съдията, двама полицаи, Майлс и Роик. Товарният док беше тъмен и тих като... нима беше едва вчера? Един от двамата квади, които го охраняваха, беше слязъл от плъзгача си и седеше на пода под развеселения поглед на колегата си. Явно се забавляваше с някаква игра при гравитация, която се играеше с разпръснати по пода миниатюрни метални топчета с остри бодли и гумена топка и която, изглежда, се състоеше в тупане на топката в пода и повторното ѝ улавяне, като междувременно играещият трябваше да грабне поне едно топче от пода. За да направи играта още по-интересна, мъжът сменяше ръката при всяко повторение. При появата на посетителите постовият побърза да прибере играта в джоба си и да се изкатери на плъзгача.

Вен се престори, че не е видял нищо, и само се информира как е протекла смяната им. Не само че никакви неупълномощени лица не се били опитали да минат покрай тях, но Вен и групичката му били първите, които отегчените мъже виждали, откакто сменили колегите си. Вен

остана заедно с полицаите си да организира засадата със зашеметители в случай че Дюбауер се появи, а Роик, Грийнлоу и съдията последваха Майлс на борда.

Лъскавите редици репликатори в наетия от Дюбауер товарен отсек не изглеждаха по-различни от предния ден. Грийнлоу току стискаше устни, докато насочваше плъзгача си из трюма за първоначален общ оглед, и още повече, когато мина повторно по пътечките между подемниците, като на места спираше да огледа по-подробно. Направо се виждаше как калкулаторът в главата ѝ пресмята цифрите, помисли си Майлс. След това двамата с Лютвин закръжиха край него, когато активира няколко контролни панела, за да им покаже съдържанието на репликаторите.

Беше почти същото като вчера, само дето... няколко от показателите светеха в оранжево, а не в зелено. При по-внимателен оглед се оказа, че отчитат редица стресови показатели, включително и нивото на адреналина. Дали пък Дюбауер не беше прав за биологическите ограничения на репликаторите, които скоро щяха да отеснеят на обитателите си? Това ли беше първият знак за опасност? Миг по-късно обаче два от светлинните индикатори от само себе си светнаха отново в зелено. Той се приближи и извика на видмониторите образите на отделни бебета, така че Грийнлоу и съдията да ги видят със собствените си очи. На четвъртия монитор, който активира, околоплодната течност беше размътена с яркочервена кръв. Майлс затаи дъх. „Как?...“

Това определено не беше нормално. Единственият възможен източник на кръв беше самият плод. Погледна индикаторите за стрес – на този репликатор оранжевите светлилки бяха доста, – после се вдигна на пръсти и огледа образа по-отблизо. Кръвта, изглежда, се процеждаше от малка рана с неравни краища върху помръдващото гръбче на бебето. Слабата червена светлинка на вградената в репликатора лампа правеше кръвоизлива да изглежда много по-сериозен, отколкото беше в действителност, неспокойно установи Майлс.

Гласът на Грийнлоу до ухото му го стресна.

– Има ли му нещо?

– Изглежда, е получило някакво механично нараняване. Това... не би трябвало да е възможно в запечатан репликатор. – Помисли си за Арал-Александър и Хелен-Наталия и стомахът му се сви на топка. – Ако имате експерти по репликаторно репродуциране, няма да е лошо да ги докарате тук за консултация. – Не му се вярваше, че военните лекари от „Принц Ксав“ биха могли да помогнат особено точно в тази област на

медицината.

Вен цъфна на вратата на трюма и Грийнлоу му предаде накратко разясненията на Майлс. На лицето на Вен се изписа пълно объркване и той замести поглед по редиците с репликатори.

– Онзи жабок не ни е излъгал. Това е много странно.

Комуникаторът на китката на Вен избърмча, той се извини и се оттегли в другия край на помещението, където потъна в приглушен разговор с който там подчинен се беше обадил да докладва. Поне започна на тих глас, а после изрева:

– Какво? Кога?

Майлс заряза огледа на раненото висше бебе и бързо тръгна към Вен.

– Около 02:00, сър – отвърна нечий притеснен глас откъм комуникатора.

– Не е имало разрешение за това!

– Напротив, имаше, началник, и то съвсем редовно. Пристанищен управител Торн го разпореда. Понеже беше същият пътник, когото доведе на борда вчера, онзи с живия товар, никой не си и помисли, че може да има нещо нередно.

– По кое време тръгнаха? – попита Вен. Лицето му беше застинало в израз на неприкрита тревога.

– Не са напускали кораба до края на нашата смяна, сър. След това не знам какво е станало. Отидох си право вкъщи и си легнах. Видях бюлетина по новините за издирване на пристанищен управител Торн едва преди няколко минути, когато седнах да закуся.

– Защо не си включил това в доклада за смяната си?

– Управител Торн ми каза да не го правя. – Гласът се поколеба. – Или поне... пътникът го предложи – каза, че може би ще е по-добре да си остане неофициално, иначе всички останали пътници щели да поискат достъп, ако разберат, че е бил разрешен на него, а пристанищен управител Торн се съгласи.

Вен примига и си пое дълбоко въздух.

– Нищо не може да се направи, патрулен. Докладвали сте веднага щом сте разбрали. Добре че поне сте включили на канала с новините. Оттук ще поемем ние. Благодаря. – Вен прекъсна връзката.

– Какво е станало? – попита Майлс. Роик се беше приближил и сега висеше над рамото му.

Вен стисна главата си с горните си ръце и простена.

– Постовият при „Идрис“ от нощната смяна се събудил преди

малко и чул бюлетина за изчезването на Торн. Казва, че Торн е идвал тук миналата нощ около два часа и накарал охраната да пусне Дюбауер на борда.

– Къде е отишъл Торн след това?

– Явно е придружил Дюбауер на кораба. Никой от двамата не е излизал до края на нощната смяна. Извинете ме. Трябва да ида да говоря с хората си. – Вен стисна контролните ръчки на плъзгача си и се изстреля от товарния отсек.

Майлс стоеше като закован. Как бе възможно за малко повече от час Бел да премине от състояние на неудобна, но сравнително безопасна дрямка в кофа за отпадъци до това? Бяха минали шест или седем часа преди Гранат Пет да се свести. Увереността в преценката му за разказа на Гупта се разклати значително.

Роик попита, присвил очи:

– Възможно ли е приятелят ви хермафродит да ни е изменил, сър? Или да е бил подкупен?

Съдия Лютвин погледна Грийнлоу, която изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне.

– По-скоро бих се усъмнил... в себе си – каза Майлс. И дори това беше равносилно на клевета, когато ставаше въпрос за Бел. – Макар че пристанищният управител може да е бил подкупен с дулото на неввро-разрушител, опряно в гръбнака, или с нещо подобно. – Хич не искаше и да си представя биологичния еквивалент на подобно оръжие, с което можеше да разполага онзи проклет ба. – Бел би се опитал да печели време.

– Как е могъл онзи ба да открие пристанищния управител, шом ние не можахме? – попита Лютвин.

Майлс се поколеба.

– Дюбауер не е бил по петите на Бел. А на Гупи. И ако е бил близо до целта си снощи, когато Гупи е нападнал Бел и Гранат Пет... Дюбауер може да се е появил веднага след това, или дори да е станал свидетел на случката. И си е позволил да се отклони, или пък е преосмислил приоритетите си при неочакваната възможност да се добере до товара си с помощта на Бел.

Какви приоритети? Какво искаше Дюбауер? Е, смъртта на Гупта със сигурност, двойно повече сега, когато амфибията беше станал свидетел както на първоначалната му нелегална операция, така и на убийствата, чрез които сетаганданецът се беше опитал да прикрие следите си веднъж завинаги. Но да промени намеренията си, когато е бил толкова

близо до набелязаната жертва, говореше, че другата задача е била много по-важна и неотложна.

Дюбауер беше споменал, че в краен случай смята напълно да унищожи „животинския“ си товар. Беше споменал и за взимане на тъканини проби за замразяване. Беше редил лъжа след лъжа, но ако този път беше казал истината? Майлс плъзна поглед по двете редици репликатори покрай пътечката. Образът сам се оформи в главата му – Дюбауер се труди цял ден като неуморна пчелица, бързо и съсредоточено. Разпечатва капачка на всеки репликатор и забива иглата за проби през мембрана, околородна течност и мека бебешка кожа, после подрежда иглите, ред след ред, в преносим замразител с размерите на малко куфарче. Миниатюризира същността на генетичния си товар до нещо, което би могъл да носи в едната си ръка. Изоставяйки оригиналите? „Унищожавайки уликите?“

„Може вече да го е направил, а ние просто още да не виждаме резултатите.“ Щом можеше да накара телата на големи хора да изпарят собствените си течности само за няколко часа и да се превърнат в локви лепкава каша, какво ли можеше да стори на тези мъничета?

Сетаганданецът не беше глупав. Контрабандният му замисъл можеше да премине гладко и по разписание, ако не беше пропускът му с Гупта. Който го беше проследил дотук и беше намесил Солиан – чието изчезване пък беше довело до кашата с Корбо и Гранат Пет, която на свой ред беше довела до идиотската атака над полицейското управление на квадите, в резултат от която на цялата флотилия, включително и на неговия ценен товар, беше наложена възбрана да напуска станция Граф. Майлс много добре знаеше какво е планове те да отидат по дяволите заради случайна прищявка на съдбата. Как би реагирал Дюбауер на типичното за такива случаи отчаяние, от което стомахът ти се обръща, а сърцето се опитва да изскочи от гърдите? Майлс не си беше съставил кажи-речи никакво мнение за този човек, макар да се бяха срещали два пъти. Дюбауер беше хлъзгав, прикрит и притежаваше завиден самоконтрол. Можеше да убива с едно докосване, при това с усмивка на уста.

Ако сетаганданецът намаляваше до минимум масата на товара си, със сигурност не би повлякъл със себе си и пленник.

– Според мен – каза Майлс, но се наложи да спре и да прочисти сухото си гърло. Бел щеше да играе, за да спечели време. Но да предположим, че времето и изобретателността му свършат, а никой не идва и никой не идва, и никой не идва... – Според мен Бел може още да е на борда на „Идрис“. Трябва да претърсим кораба. Веднага.

Роик се огледа втрещено.

– Целия ли, милорд?

Идеше му да кресне: „Да!“, но мозъкът му, който от известно време упорито се влачеше на опашката, успя да промени утвърдителния кръсък в:

– Не. Бел не знаеше други кодове за достъп освен тези за входния шлюз, с които разполагат местните власти. Сетаганданецът знае кодовете само на този трюм и на собствената си каюта. Всичко, което е било заключено преди, би трябвало още да е заключено. За начало ще проверим само необезопасените пространства.

– Не трябва ли да изчакаме патрулните полицаи на началник Вен? – неспокойно попита съдия Лютвин.

– Ако някой, който още не е дишал от въздуха тук, се опита да се качи на кораба, кълна се, ще го прострелям със зашеметителя си още преди да е минал през шлюза. Не се шегувам. – Гласът на Майлс излезе дрезгав от стегнатото му гърло, но прозвуча повече от убедително.

Лютвин, изглежда, се стресна не на шега, но Грийнлоу, след миг колебание, кимна.

– Разбирам основанията ви, лорд ревизор Воркосиган. Съгласна съм с вас.

Разделиха се на двойки – съсредоточената Грийнлоу, следвана от смутения съдия, и Роик, който решително не изоставаше на повече от крачка след Майлс. Майлс пробва най-напред каютата на Дюбауер, но тя си беше празна както преди. Четири други каюти бяха оставени незаключени. От три от тях наемателите очевидно се бяха изнесли заедно с вещите си, а четвъртата вероятно бе забравена така от разсеяния си пътник. Лечебницата беше заключена, така, както я бяха оставили след снощната инспекция на Бел и медтехниците. Мостикът беше напълно обезопасен. На горната палуба кухнята беше отворена, както и няколко от залите за почивка, но никъде не откряха и следа от наперения бетанец, нито нечии неестествено разложени останки. Грийнлоу и Лютвин се обадиха да докладват, че всички други трюмове в дългия цилиндър, където се помещаваше и товарът на сетаганданеца, са заключени и запечатани, без следи от влизане с взлом. Оказа се, че Вен се е настанил пред едно комтабло в пътническият салон. Когато го уведомиха за новата теория на Майлс, той пребледня и се присъедини към групата на Грийнлоу. Оставаха още пет места, които да проверят.

На палубата под пътническият сектор повечето инженерни и комунални помещения бяха заключени. Но вратата към отдел „Дребни

ремонти“ се отвори, когато Майлс докосна контролния ѝ панел.

Трите съседни помещения бяха пълни с работни тезгяси, инструменти и уреди за диагностика. На една от работните маси във втората стая имаше три спасителни шушулки с изпуснат въздух и с маркировката и серийните номера на „Идрис“. Тези изключително здрави балони с човешки размери имаха голям енергиен запас и бяха оборудвани с достатъчно устройства за рециклиране на въздуха, за да поддържат живота на човек в случай на разхерметизация, докато не пристигне помощ.

Нужно беше само да се намъкнеш в шушулката, да затвориш ципа и да натиснеш бутона за включване. Не беше необходим кой знае какъв инструктаж за използването им, главно защото почти нямаше какво да се направи, след като се озовеш затворен вътре. Имаше ги във всяка каюта, трюм и коридор на кораба, наредени в аварийни шкафчета по стените.

На пода до масата лежеше една напълно издута шушулка, сякаш зарязана там по средата на тестване, когато квадите са евакуирали кораба.

Майлс пристъпи към едно от кръглите пластмасови прозорчета на шушулката и надникна.

Вътре седеше Бел, с кръстосани крака и съвсем гол. Устните му бяха разтворени, очите – оцъклени и далечни. Тялото му беше толкова неподвижно, че Майлс изтръпна от ужас, но сетне гърдният кош на Бел се надигна и спадна, а гърдите му се разтърсиха от тръпките, които преминаха като вълна по него. Изпразненото му от изражение лице се зачерви внезапно под напора на треската, после побледня отново.

„Не, Господи, не!“ Майлс се хвърли към отключващото устройство на шушулката, но ръката му замръзна наред движението, после се отпусна безсилно, стисната толкова здраво в юмрук, че ноктите се забиха в дланта му като ножове. „Не...“

ГЛАВА 14

„Първо. Да се запечата биозаразеният район.“

Затвориха ли входния шлюз след себе си, когато се качиха на „Идрис“? Да. Някой отварял ли го е оттогава?

Майлс вдигна китката си към устните си и въведе кода за връзка с Вен в комуникатора си. Роик пристъпи по-близо до шушулката, но Майлс вдигна рязко ръка да го спре. Гвардеецът проточи врат напред, надзърна през рамото на Майлс и очите му станаха като паници.

Няколкото секунди закъснение, докато търсещата програма на комуникатора открие Вен, се проточиха като изстиваща лой. Най-накрая се чу настръхналият глас на началника:

– Тук Вен. Сега пък какво има, лорд Воркосиган?

– Намерихме пристанищен управител Торн. Затворен е в спасителна шушулка в инженерния отсек. Изглежда много болен. Според мен се касае за биозаразяване на района, тревога трета степен в най-добрия случай, а нищо чудно да се окаже и пета степен. – Пета степен беше най-високата и се обявяваше по време на биологична война. – Къде се намирате в момента?

– В товарен отсек номер две. Контрольорът и съдията са с мен.

– Никой не се е опитвал да слезе или да се качи на кораба след нас, нали? Самият вие не сте излизали по някаква причина?

– Не.

– Разбирате необходимостта никой да не напуска „Идрис“, докато не разберем с какво, по дяволите, си имаме работа, нали?

– Да не мислите, че съм достатъчно побъркан да пренеса дявол знае каква чума на собствената си станция?

„Шах.“

– Много добре, началник. Виждам, че сме на едно мнение по този въпрос. – „Второ. Да се предупредят медицинските власти в района.“ Всеки своите. – Смятам да уведомя адмирал Ворпатрил и да поискам медицинска помощ. Предполагам, че станция Граф си има свои процедури за спешни случаи.

– Които ще задействам веднага щом освободите канала ми за връзка.

– Добре. Аз пък възнамерявам в първия удобен момент да скъсам печатите, които задържат кораба, и да го изведа на известно разстояние

от рамата, просто за всеки случай. Бихте ме улеснили значително, ако вие или контролър Грийнлоу бъдете така добри да уведомите контролната кула и да осигурите разрешение за влизане в станцията на совалката, която ще изпрати Ворпатрил. Междувременно... настоятелно ви съветвам да запечатате шлюзовете между вашия товарен отсек и тази централна секция, докато... докато не разберем нещо повече. Открийте контролното табло за атмосферата в отсека и се опитайте да превключите на вътрешна циркулация. Аз не... не съм измислил още какво да правя с проклетата шушулка. Край.

Прекъсна връзката и впери безсилен поглед в тънката стена, която го делеше от Бел. Доколко надеждна бариера срещу биозаразяване беше материята на една запечатана спасителна шушулка? Доста надеждна вероятно, освен срещу агент, специално разработен за тази цел. Една нова и ужасяваща идея къде точно да потърси Солиан, или по-скоро каквото там органично петно беше останало понастоящем от него, се настани упорито във въображението му.

С този качествен дедуктивен скок се появи нова надежда. И нов ужас. Солиан бе разкаран от сцената, навярно на борда на същия този кораб и по време, когато пътниците и екипажът са се движели свободно между него и станцията. Без да избухне епидемия. Ако Солиан е бил разложен с помощта на същия кошмарен метод, който е причинил смъртта на приятелите на Гупта, и това е станало вътре в спасителна шушулка, която след това е била сгъната прилежно и прибрана да не се мотае в краката на хората... това най-вероятно означаваше, че може да елиминира опасността за всички останали, ако остави Бел в запечатаната му шушулка.

За всички с изключение на Бел, разбира се...

Не беше ясно дали инкубационният или латентният период на инфекцията може да се променя по желание, макар че, ако съдеше по ставашото, най-вероятно беше възможно. Шест дни за Гупта и приятелите му. Шест часа за Бел? Но болестта или отровата, или биомолекуларният процес, или каквото беше там, бе убило джаксънианците бързо, само за няколко часа, след като беше навлязло в активната си фаза. С колко време разполагаше Бел преди животоспасяващата медицинска намеса да стане безсмислена? Преди мозъкът му да започне да се превръща в бълбукаща сива каша заедно с тялото му?... Часове, минути, или вече е твърде късно? И каква намеса би могла да помогне?

„Гупта е оцелял. Следователно е възможно да се оцелее.“ Мозъкът му се заби в този факт като алпинистки клин в скална стена. „Закрепи се

и давай нагоре, момче.“

Вдигна комуникатора към устните си и активира канала за спешна връзка с адмирал Ворпатрил. Ворпатрил се отзова незабавно:

– Лорд Воркосиган? Медицинският отряд, за който помолихте, пристигна на станцията преди минути. Би трябвало всеки момент да стигнат при вас, за да помогнат при прегледа на затворника ви. Или вече са там?

– Може и да са, но в момента аз съм на борда на „Идрис“ заедно с гвардеец Роик. И, за жалост, с контролър Грийнлоу, съдия Лютвин и началник Вен. Наредихме кораба да бъде запечатан. Изглежда, имаме биологично заразяване на борда. – И повтори онова, което беше казал и на Вен, само с малко повече подробности.

Ворпатрил изруга.

– Да пратя ли едноместна совалка да ви прибере оттам, милорд?

– В никакъв случай. Ако във въздуха тук има нещо заразно – което не можем да изключим, докато не се вземат проби, – то, ами... вече е твърде късно.

– Ще наредя на медицинския отряд веднага да тръгне към „Идрис“.

– Не всички, по дяволите. Нека част от хората ни останат при кватите и се занимаят с Гупта. Жизненоважно е да разберат защо е оцелял. Щем не щем ще останем затворени тук за известно време, така че нека не качваме на борда повече хора от необходимото. Погрижи се обаче да ми пратят най-умните. В биозащитни костюми пета степен. Можеш да пратиш с тях и каквато апаратура поискат, но никой и нищо няма да напуска кораба, докато нещата не се изяснят. – „Или докато чумата не натръшка всички ни...“ Майлс си представи как завличат „Идрис“ далеч от станцията и го изоставят в открития космос като последен пристан, или по-право гробница на всички, имали неблагоприятното да се озоват на борда му. Дяволски скъпа гробница, ако не друго. И преди се беше изправял лице в лице със смъртта, веднъж дори беше губил битката, но самотната грозота на тази смърт го разтърси до дъно. Този път май нямаше как да я преметне с разни криокамери. Поне за последните жертви със сигурност. – Само доброволци, разбрахте ли ме, адмирале?

– Разбирам – сериозно отвърна Ворпатрил. – Веднага ще се заема, милорд ревизор.

– Добре. Воркосиган, край.

Колко време му оставаше на Бел? Половин час? Два часа? Колко време щеше да е необходимо на Ворпатрил, за да организира групата доброволци и необходимото им оборудване? Повече от половин час със

сигурност. И какво биха могли да направят, щом се озоват тук?

Като се изключеше промененият му генотип, с какво друго се различаваше Гупта от останалите?

Аквариумът му? Че е дишал с хриле... Бел нямаше хриле, така че от това нямаше да излезе нищо. Изстиваща вода, блискаща се над жабешкото му тяло, галеща ветрилообразните му ципи, навлизаща през кръвонапълнените, подредени като перушина на птица хриле, охлаждаща кръвта му... възможно ли бе някоя фаза от тази дяволска, разлагаща биоматерията зараза да е чувствителна към топлината и да се задейства от телесната температура?

„Леденостудена баня?“ Една картина изникна в главата му и той се ухили до уши. Медицински неиздържан, но затова пък доказано успешен метод за смъкване на телесната температура, нямаше две мнения по въпроса. Той лично можеше да гарантира за ефекта. „Благодаря ти, Иване.“

– Милорд? – повика го несмело Роик, явно притеснен от немигащия му поглед, вперен в нищото.

– Сега с теб ще тичаме така, сякаш триста дяволи ни гонят по петите момче. Ти бягай в камбуза да видиш за лед. Ако няма готов, включи каквато машина имат там на максимална мощност. Аз ще те чакам в лечебницата. – Трябваше да действа бързо. Без обаче да изглупява от паника. – Там може да има предпазни костюми.

Ако се съдеше по изражението на Роик, той определено срещаше затруднения да следи мисълта му, но поне последва Майлс, който изхвъркна от работилницата и хукна по коридора. Качиха се с асансьора две нива по-нагоре, при камбуза, лечебницата и залите за почивка. Позадъхан, отколкото му се искаше да признае, Майлс махна на Роик накъде да тича и сам хукна към лечебницата в другия край на централния цилиндър. Едва не обърка отключващия код от нерви и след няколко влудяващи секунди най-после се озова в малкия корабен лазарет.

Оборудването беше оскъдно – две малки отделения, макар и двете да осигуряваха най-малко трета степен биозащита, плюс стая за прегледи, оборудвана за по-леки хирургически операции, където се помещаваха и аптечката. Сериозните операции и тежките наранявания обикновено се прехвърляха към по-добре оборудваните лечебници на корабите от военния ескорт. Да, в банята на едното отделение имаше лечебна ванна, която можеше да се стерилизира. Майлс си представи нещастните пътници с кожни инфекции, които киснат там с часове. Чекмеджета и шкафовете, пълни с медицинска апаратура. Отвори ги всичките. Ето го

кръвния синтезатор, после чекмедже с тайнствени и притеснителни на вид предмети, предназначени навярно за пациенти от нежния пол, после тесен подежник за транспортиране на пациенти, изправен в един висок шкаф, заедно с два предпазни костюма. Единият твърде голям за Майлс, другият твърде малък за Роик.

Той би могъл да облече твърде голям за размерите си костюм – нямаше да му е за пръв път. Обратното обаче щеше да е невъзможно. Не можеше да изложи Роик на опасност, независимо от обстоятелствата...

В този момент Роик дотича в лечебницата.

– Открих машината за лед, милорд. Изглежда, никой не се е сетил да я изключи, когато са евакуирали кораба. Пълна е догоре.

Майлс извади зашеметителя си, остави го на кушетката и се намъкна в по-малкия от двата костюма.

– Аа, тая няма да стане, милорд, какви ги вършите? – наежено попита Роик.

– Ще докараме Бел в лазарета. Или по-скоро аз ще го докарам. И без това на медиците ще им е по-удобно да го лекуват тук. – Ако имаше с какво и как да го лекуват въобще. – Хрумна ми един не много приятен метод за първа помощ. Мисля, че Гупи може да е оцелял, защото водата в аквариума е поддържала ниска телесната му температура. Голям умник съм. Опитай се да намериш костюм, който да ти стане. Ако... когато намериш, ми се обади и го облечи веднага. Аз ще те чакам долу, където оставихме Бел. Мърдай!

Роик се размърда, стиснал крайно неодобрително устни. Майлс използва ценните секунди да изтича до кухнята и да загребе лед в един пластмасов кош за отпадъци, качи го на подежника и го завлече обратно в лечебницата, където го изсипа във ваната. После още веднъж същия курс и още един кош, пълен догоре с лед. После комуникаторът на китката му избръмча.

– Намерих костюм, милорд. Мисля, че ще ми стане. – Гласът на Роик току затихваше, изглежда, заради движението на ръката му. Последва шумолене на изкуствена материя и доволно изсумтяване – знак, че пробата се е оказала успешна. – Като се намъкна вътре, няма да мога да използвам обезопасения комуникатор на китката си. Ще трябва да се свързвам с вас по някой обществен канал.

– Ще го преживеем. Свържи се с Ворпатрил по комуникатора на костюма веднага щом го запечаташ – напомни му, че медиците трябва да могат да поддържат връзка, когато пристигнат при някой от външните шлюзове. Погрижи се да не се опитат да минат през същия товарен

отсек, където са квадите!

– Разбрано, милорд.

– Ще се срещнем в „Дребни ремонти“.

– Разбрано, милорд. Запечатвам костюма. – Връзката заглъхна.

Колкото и да не му се искаше, Майлс покри собствения си комуникатор с лявата ръкавица на биозащитния костюм. Натика зашеметителя си в един от запечатващите се външни джобове на бедрото, после нагласи притока на кислород с няколко натискания по бутоните на контролния панел, вграден в левия ръкав под лакътя. Светлинките на малкия лицев монитор в шлема го уверяваха, че вече е напълно изолиран от околната среда. Лекото налягане във възголемия костюм го издуваше, придавайки на скрития вътре Майлс приятно закръглен вид. Той закрачи към асансьора с огромните ботуши, в които стъпалата му плуваха – влачеше подемника на буксир. Роик се появи трополейки в коридора, докато Майлс се опитваше да вкара подемника през вратата на „Дребни ремонти“. Декомпресионният костюм на гвардееца, маркиран със серийните номера на инженерния отдел на „Идрис“, със сигурност му осигуряваше не по-малка защита от костюма на Майлс, макар че ръкавиците бяха поголеми и затрудняваха свободното движение на ръцете. Майлс му даде знак да се наведе и долепи шлема си до неговия.

– Ще намалим налягането в шушулката, докато я спаднем частично, ще търкулнем Бел на подемника и ще го качим горе. Ще распечатам шушулката чак когато стигнем в отделението и активираме молекулярните бариери.

– Не трябва ли да изчакаме медиците от „Принц Ксав“, милорд? – неспокойно попита Роик. – Те трябва да пристигнат съвсем скоро.

– Не. Защото не знам дали тяхното „скоро“ няма да е късно за Бел. Не смея да изпусна въздуха от шушулката му в атмосферата на кораба, затова ще се опитам да я свържа някак с друга шушулка, която да го поеме. Помогни ми да намеря запечатваща лента и нещо, което да използвам за въздушна тръба.

Роик махна тромаво в знак, че е разбрал, и се зае да оглежда работните маси и чекмеджетата.

Майлс пак надникна през кръглото прозорче.

– Бел? Бел! – извика той през шлема и материята на шушулката. Гласът му щеше да се чуе приглушено, да, но все трябваше да се чуе, по дяволите. – Ще те местим. Дръж се.

Бел седеше без никаква видима промяна спрямо предния път, все така оцъклен и неконтактен. Може да не е инфекцията, опита се Майлс

сам да си даде кураж. С колко ли наркотици го бе натъпкал онзи снощи, за да си осигури съдействието му? Първо Гупта го беше повалил в безсъзнание със спрея си, после сетаганданецът го беше свестил с нещо и го бе натъпкал с хипнотични вещества, иначе Бел едва ли би тръгнал доброволно към „Идрис“ да избудалка охраната при шлюза. Може би фаст-пента за десерт, плюс седативи, за да го държи в състояние на полусън, докато отровата подейства?

Майлс тръсна една от другите шушулки и я опъна на пода. Ако останките на Солиан бяха в нея, е, това нямаше да я направи по-заразна, нали? Дали и останките на Бел щяха да останат в неизвестност толкова дълго, колкото и тези на Солиан, ако Майлс не се беше появил – така ли го беше планирал сетаганданският ба? Да убиеш и да се отървеш от трупа с едно-единствено действие...

Коленичи до шушулката на Бел и отвори панела за достъп до контролното табло за херметизацията. Роик му подаде парче еластична тръба и залепваща лента. Майлс се зае да увива, да се моли и да развърта разни клапи. Въздушната помпа завибрира нежно. Кръглият силует на шушулката омекна и загуби формата си. Втората шушулка бавно се заиздува. Майлс затвори вентилите, прекъсна връзките, запечата и си пожела да има някой и друг литър дезинфектант, който да плисне наоколо. Отлепи и повдигна материята от буцата, която трябва да беше главата на Бел, докато Роик прехвърляше хермафродита върху подемника.

Подемникът се движеше с темпото на бърз ход пеша. Майлс би дал всичко да се затича. Вкараха товара си в лечебницата, оттам – в малкото отделение. Колкото се може по-близо до тясната баня.

Майлс даде знак на Роик да се наведе към него.

– Така. Ти си дотук. Не е нужно да стоим и двамата. Искам да излезеш от стаята и да включиш молекулярните бариери. После ще чакаш да пристигнат медиците от „Принц Ксав“ и ще им съдействаш всячески.

– Милорд, сигурен ли сте, че не е по-добре да направим обратното?

– Сигурен съм. Върви!

Роик неохотно излезе. Майлс изчака, докато линиите синя светлина, показващи, че бариерите са активирани, грейнат сякаш от нищото в отвора на вратата, после се наведе да разтвори ципа на шушулката и да свали материята ѝ от треперещото тяло на Бел. Дори през ръкавиците си усещаше колко гореща е голата му кожа.

Оказа се сложно да премести подемника в тясното помещение и не се мина без някой и друг дребен инцидент, но накрая успя да нагласи Бел успоредно с ваната, където го чакаше коктейл от вода и кубчета лед.

Повдигане, плъзгане и „цоп“ в коктейла. Изруга подемника и се протегна през него да вдигне главата на Бел над водата. Тялото на хермафродита се сгърчи от рязката промяна в температурата и Майлс се зачуди дали бабешкият му цяр няма да докара на пациента сърдечен инфаркт, вместо да му помогне. Изтика с крак подемника да не му се пречка. Сега Бел се опитваше да се свие в ембрионална поза – много по-насърчителна реакция от досегашното му коматозно състояние с оцъкдени очи. Майлс издърпа един по един свитите крайници и ги задържа под ледената вода.

Пръстите му изтръпнаха от студа, освен там, където се докосваха до кожата на Бел. Телесната температура на хермафродита като че ли почти не се повлия, въпреки драстичната процедура. Неестествена работа, наистина. Но поне спря да се сгорещява още повече. Ледът видимо се топеше.

Бяха минали няколко години, откакто Майлс не беше виждал Бел гол – докато си взима полеви душ или навлича космически боен костюм в съблекалнята на наемнически военен кораб. Бетанците на петдесетина години не се водеха стари, но гравитацията определено не беше простила на Бел. „На всички нас.“ По времето на Дендариите Бел беше давал израз на несподеляната си страст към Майлс чрез поредица полушеговити аванси, които биваха полусъжалително отблъсквани. Сега Майлс съжаляваше за младежката си сексуална сдържаност. Съжаляваше дълбоко. „Трябвало е да се възползваме от всяка разкрила ни си възможност навремето, когато бяхме млади и красиви и дори не го съзнавахме.“ А Бел определено беше красив тогава, по своя си ироничен начин, наслаждаваше се на живота в своето атлетично, здраво и стройно тяло.

Кожата му сега беше на петна в червено и мъртвешки бяло, а плътта му, която се плъзгаше и обръщаше в ледената вана под тревожните ръце на Майлс, беше странна на пипане, като ту се издуваше, изпълвайки кожата докрай, ту изглеждаше натъртена като капал плод. Майлс го повика по име, изпробва и стария си глас а ла „Адмирал Нейсмит ти заповядва“, дори разказа тъп виц, но пак не успя да проникне през оцъкленото вцепенение на хермафродита. Не беше добра идея да се разреवेश в биозащитен костюм, почти толкова лоша, колкото да повърнеш в скафандър. Нито можеш да си избършеш очите, нито да си издухаш носа.

А когато някой те докосне неочаквано по рамото, подскачаш все едно са те уболи с игла, а другите те гледат озадачено през двата пласта стъкло – на твоя и на техните шлемове.

– Лорд ревизор Воркосиган, добре ли сте? – попита облеченият в

биозащитен костюм лекар от „Принц Ксав“, докато коленичеше до него край ваната.

Май ле преглътна в опит да се овладее.

– Добре съм, засега. Хермафродитът обаче е много зле. Не знам колко са ви казали за всичко това.

– Казаха ми, че може да си имам работа с биологично оръжие в активна фаза със сетагандански произход, което досега е убило трима, а един е оцелял. Фактът, че въобще има оцелял, ме накара да се съмнявам в първото твърдение, за произхода.

– А, значи още не сте видели Гупта. – Майлс си пое дъх и се зае да преразкаже за пореден път преживелиците на джаксънианеца, този път съвсем накратко и придържайки се основно към биологичните им аспекти. Докато говореше, ръцете му и за миг не спряха да натискат надолу краката и ръцете на Бел или да загребват топящи се ледени кубчета и да ги изсипват върху горещите глава, и врат на хермафродита. Накрая завърши: – Не знам дали земноводният генотип на Гупта му е помогнал да оцелее след срещата си с онази гадост, която е видяла сметката на приятелите му, или причината е в нещо, което е направил. Гупи каза, че от мъртвата им плът се вдигала пара. Не знам откъде идва цялата тази топлина, но не може да е обикновена треска. Не можех да повтора джаксънианското биоинженерство, но реших, че мога да повтора поне номера с аквариума. Пълна шарлатания, но ме беше страх, че няма време за друго.

Лекарят протегна покрай Майлс облечената си в ръкавица ръка, повдигна клепачите на Бел, докосна го тук-там, натисна и палпира.

– Разбирам.

– Наистина е важно... – Майлс си пое въздух, за да стабилизира гласа си, – наистина е важно този пациент да оцелее. Торн не е просто местен жител. Бел беше... – Даде си сметка, че не знае с какъв достъп до секретна информация се ползва лекарят. – Ако допуснем пристанищният управител да ни умре в ръцете, ще си навлечем дипломатически скандал. Още един, тоест. А и... хермафродитът ми спаси живота вчера. Дължа му... Бараяр му дължи...

– Милорд, ще направим абсолютно всичко по силите си. С мен са най-добрите ми хора. Ние ще поемем пациента сега. Моля ви, милорд Воркосиган, бъдете така добър да излезете от банята, за да може гвардеецът ви да ви обеззарази.

Още една фигура в предпазен костюм, лекар или медтехник, мина през вратата на банята и подаде на главния лекар табличка с

инструменти. Майлс беше принуден да отстъпи встрани, когато първата спринцовка за взимане на проби се заби в безчувствената плът на Бел. Вече нямаше място дори и за дребосък като него. Така че се оттегли.

Допълнителната кушетка в отделението беше превърната в лабораторна маса. Трета фигура в предпазен костюм бързо преместваше обещаващ набор оборудване, като го вадеше от кутии и кошчета, натрупани на висок куп върху един подежник, и го подреждаше върху импровизираната работна повърхност. Вторият медик се върна от банята и се зае да зарежда с парченца от Бел различни химически, и молекулярни анализатори в единия край на кушетката, докато третият продължаваше да труп оборудване в другия.

Роик стърчеше в очакване от другата страна на молекулярните бариери, пресичащи отворената врата на отделението. Държеше мощен лазерен обеззаразител, на въоръжение в бараярската армия и военни служби. Гвардеецът вдигна приканващо ръка и Майлс му кимна, че е разбрал.

Нищо повече не можеше да направи тук, освен да се пречка в краката на медицинския екип. Само щеше да им отвлича вниманието. Потисна за пореден път упоритото желание да им обясни, че Бел си е заслужил двойно и тройно правото да оцелее – с храбростта, старите подвизи и нежната си душа. Безсмислено. Със същия успех би могъл да го рецитира и на самите микроби. Дори и сетаганданците още не бяха измислили оръжие, което да сортира жертвите си според добродетелите им, преди да ги убие.

„Обещах да се обадя на Никол. Божке, защо го обещах това?“ Да научи за настоящото състояние на Бел със сигурност щеше да е поужасно за нея, отколкото да не знае нищо. Реши да изчака още малко, поне докато не получи първия доклад на главния лекар. Ако дотогава се появеше някаква надежда, щеше да уведоми Никол. Ако не...

Прекрачи бавно през жужащата молекулярна бариера, после вдигна ръце и се завъртя под дори по-силния лазерен лъч на обеззаразителя в ръцете на Роик. Накара Роик да обработи всяка част от тялото му, включително дланите, пръстите, подметките и, с леко притеснение, вътрешната страна на бедрата му. Костюмът поне му спести гадното опърляне, от което кожата се зачервяваше, а космите се изпаряваха в небитието. Даде знак на Роик да изключи устройството чак след като бяха обработили всеки квадратен сантиметър от повърхността на костюма. Два пъти.

Роик посочи монитора на Майлс и извика през прозорчето на

скафандъра си:

– Пренастроих корабните комуникационни връзки, милорд. Би трябвало да ме чувате на дванайсети канал. Медиците използват тринайсети.

Майлс побърза да включи вградения в костюма комуникатор.

– Чувах ли ме?

Сега гласът на Роик прозвуча някъде до ухото му:

– Да, милорд. Много по-добре.

– Скъсахме ли задържащите печати? Надявам се вече да не сме в стегите на рамата.

– Не, милорд. – И при въпросително вдигнатата брадичка на Майлс Роик добави: – Тъ... вижте сега, аз бях сам тук. Никога не съм пилотирал скоков кораб.

– Освен по време на скок, той си е съвсем същият като обикновена совалка – увери го Майлс. – Само е по-голям.

– Аз и совалка не съм пилотирал.

– Ааа. Е, хайде тогава. Ще ти покажа как се прави.

Отидоха на мостика и Роик набра на контролното табло кода за достъп. Добре де, призна Майлс, оглеждайки множеството и най-различни командни кресла със съответните им контролни табла отпред, корабът наистина беше голям. Но пък полетът щеше да е само десет метра. Беше поотвикнал да управлява даже совалка, но какво пък, като знаеше какви бяха някои от пилотите, с които си беше имал работа през годините, едва ли беше кой знае колко трудно, нали?

Роик го зяпаше с искрено възхищение, докато Майлс прикриваше пълното си неведение относно таблото, което командваше печатите на свързващата тръба... а, ето го. Чак на третия път успя да се свърже с контролната кула, а после и с пристанището – виж, ако Бел беше тук, моментално щеше да му прехвърли тази задача... Прехапа устни, потвърждавайки разрешението за отделяне от товарния док – щеше да е капак на многобройните издънки, придружаващи тази злополучна мисия, ако се отделеше от станцията, като изтръгне стегите на рамата, разхерметизира товарния док и убие неуточен брой постови от охраната на квадите, които бяха на смяна в момента. Премести се от комуникационния контрол в пилотското кресло, бутна настрани скоковия шлем да не му се пречка и разкърши пръсти в ръкавиците си преди да активира ръчното управление. Малко налягане от страничните стабилизатори, малко търпение, после същото налягане от противоположната страна и ето че огромното туловище на „Идрис“ се отдели от рамата и застина в

космическото пространство на хвърлей камък от станция Граф. Не че ако хвърлиш камък тук, той би направил друго, освен да продължи да се носи до безкрай...

„Никаква зараза не може да пресече тези десетина метра космос“, доволно си помисли той, после му хрумна да се запита какво ли могат да направят сетаганданците със спори. „Надявам се.“

Със закъснение се сети, че ако главният лекар на „Принц Ксав“ обяви кораба за чист от зарази, което би означавало и край на тревогата, ще се сблъска с далеч по-деликатната задача да върне „Идрис“ в рамата му. „Е, ако се стигне до това, ще поискаме да ни пратят пилот.“ Погледна към един дигитален часовник на стената. Беше минал само час, от както намериха Бел. А сякаш беше минала вечност.

– Вие сте и пилот? – изненадано прозвуча глух женски глас.

Майлс се завъртя с креслото. Тримата квади се полюшваха върху плъзгачите си на прага на командната зала. Бяха навлекли биозащитни костюми в бледозелено с подходяща за физиката им кройка. Майлс ги различи без затруднение. Вен беше по-едър, Грийнлоу – малко по-дребна. Съдия Лютвин оформяше ариергарда.

– Само в спешни случаи – призна той. – Откъде взехте костюмите?

– Хората ми ги пратиха от станцията с безпилотна капсула – каза Вен. Той също беше преместил кобура със заглушителя си от външната страна на костюма.

Майлс би предпочел цивилните да си стоят на сигурно в товарния цилиндър долу, но на този етап очевидно нямаше какво да направи по въпроса.

– Която все още е свързана с шлюза, да – изпревари го Вен преди Майлс да е успял да отвори уста докрай.

– Благодаря – меко каза Майлс.

Отчаяно му се искаше да разтърка лице и да изтрие парещите си очи, но нямаше как. Какво следваше? Беше ли направил всичко възможно, за да ограничи заразата? Погледът му попадна върху обеззаразителя, праметнат на кашка през рамото на Роик. Може би щеше да е добре, ако го занесяха долу в инженерния отсек и стерилизираха всичко, до което са се докосвали.

– Милорд – притеснено го повика Роик.

– Да, гвардеец?

– Ами, чудех се... Нощният постови е видял пристанищния управител и сетаганданския ба да се качват на кораба, но никой не ги е видал да слизат. Торн го намерихме. Как сетаганданецът е слязъл от кораба?

– Благодаря ти, Роик, прав си. И преди колко време. Добър въпрос, с който да се занимаем.

– Винаги когато някой от шлюзовете на „Идрис“ се отвори, видкамерите му се включват автоматично. Би трябвало да има начин да получим достъп до записите и отгук, както от кабинета на Солиан, така си мисля де. – Роик обходи с известно отчаяние в погледа страховития набор от контролни табла. – От някое от тези.

– Би трябвало наистина. – Майлс стана от пилотското кресло и се премести пред инженерния контролен панел. След известно лутане с нужните команди и кратко забавяне, докато наборът на Роик от превъзхождащи кодове успокои параноята на централния компютър, Майлс най-после се добра до файл дубликат, подобен на онзи със записите от охранителните камери, които бяха открили в кабинета на Солиан, и за даде обратно на хронологичното време проследяване на информацията.

Най-скорошното използване се появи най-напред на видплочата – хубав кадър на автоматичната капсула, скачваща се с извънбордния шлюз, обслужващ товарен цилиндър номер две. После се видя как Вен бърза нетърпеливо към шлюза с плъзгача си. Влезе и излезе няколко пъти, като подаваше на останалите зелени костюми, опаковани в найлонови торби, както и разни други неща – голяма кутия с материали за бърза помощ, калъф с инструменти, обеззаразител, който приличаше донякъде на този у Роик, и накрая нещо, което приличаше на оръжия, при това доста по-авторитетни на вид от зашеметителите. Майлс спря кадъра и поднови търсещата програма.

Само минути преди това бе регистрирано пристигането на бараярския военен медпатрул с малка совалка от „Принц Ксав“, този път през един от служебните шлюзове на четвърти товарен цилиндър. Тримата медици и Роик се виждаха съвсем ясно – трескаво разтоварваха медицинска апаратура.

Следващият кадър беше от товарен шлюз при един от неклиновите двигателни цилиндри. Майлс затаи дъх. Фигура в огромен скафандър за извънбордни ремонти, означен със серийни номера от инженерния отсек на „Идрис“, мина тромаво покрай видкамерата и излетя във вакуума с кратко припламване на вградените двигатели. Квадите, надничачи през рамото на Майлс, се разприказваха и засочиха фигурата. Грийнлоу възкликна приглушено, а Вен само дето не се задави в стремежа си да не изпусва.

Следващият запис показваше самите тях – тримата квади, Майлс и Роик: как влизат в кораба от товарния док, за да инспектират живия

товар на сетаганданеца. Майлс върна записа назад до мистериозната фигура в инженерния скафандър. По кое време...

Роик възкликна:

– Вижте, милорд! Той... то... се е измъкнало няма и двацет минути преди с вас да намерим пристанищния управител! Трябва да е било още на борда, когато сме се качили! – Дори и през скафандъра се видя как лицето му придобива зеленикав оттенък.

Да не би главоблъсканицата със спасителната шушулка на Бел да е била някаква сатанинска тактика за забавяне? Майлс се зачуди дали възлите в стомаха и свитото му гърло не са първите симптоми на изкуствено създадена с биоинженерство зараза...

– Това ли е нашият заподозрян? – нетърпеливо попита Лютвин. – Къде е отишъл?

– Какъв пробег имат тези ваши скафандри, знаете ли, лорд ревизор? – тревожно попита Вен.

– Тези ли? Не съм сигурен. Конструирани са така, че човек да може да работи извън борда на кораба в продължение на часове. Ако трябва да гадая и ако запасите на костюма от кислород, гориво и мощност са били на максимум, бих казал, че... пробегът му би бил почти като на малка совалка. – Ремонтните скафандри приличаха на бойните, само де-то в тях бяха вградени инструменти вместо оръжия. Осигуряваха пълна самостоятелност, макар да бяха толкова тежки, че дори и силен мъж трудно се придвижваше в условия на гравитация. С мощността на такъв костюм Дюбауер бе можел да се придвижи до всяка точка на станция Граф. По-лошо, можел бе да се придвижи и в обратна посока, към открития космос, където да бъде прибран от поддържащ сетагандански агент, а защо не от някой подкупен или просто заблуден местен помагач. Можеше вече да е на хиляди километри оттук и да увеличава разстоянието с всяка секунда. На път да влезе в друга община на квадите под прикритието на поредната си фалшива самоличност или дори към уговорена среща с някой скоков кораб, който да го изведе от Квадикосмоса.

– Службата за сигурност на станцията е в състояние на тревога най-висока степен – каза Вен. – Всичките ми полицаи и целият състав на милицията на контролър Грийнлоу са по улиците да търсят този... тази особа. Няма начин да се е върнал на станцията, без да го забележат. – Неувереното потрепване на гласа му обаче подкопа твърдостта в думите му.

– Погрижих се на станцията да бъде обявена строга карантина

поради опасност от биозаразяване – каза Грийнлоу. – На всички пристигащи кораби и други транспортни средства им се отказва достъп или ги препращахме към Съюза, а тези, които вече са на док, бяха поставени под възбрана за отделяне. Ако беглецът все пак е успял да се върне на станцията... там ще си остане. – Ако се съдеше по смразеното изражение на контролър Грийнлоу, тя определено не вярваше, че от това ще излезе нещо добро. Майлс я разбираше прекрасно. Петдесет хиляди потенциални зложници... – Ако е избягал някъде другаде... ако хората ни не успеят да го локализират в най-скоро време, ще се наложи да обявя под карантина целия Квадикосмос.

Каква би била най-важната задача на сетаганданеца сега, когато бе даден сигнал за начало на надбягването? Сигурно му бе ясно, че строгата секретност, на която беше разчитал досега, вече е пострадала непоправимо. Даваше ли си сметка, че хайката е по петите му и скъсява разстоянието? Дали все още искаше да убие Гупта, за да си осигури мълчанието му? Или би предпочел да го остави на мира, да ограничи щетите и да бяга? В каква посока щеше да се задейства – назад или навън?

Погледът на Майлс падна върху видообраза на работния костюм, застинал на стопкадър над плочата. Дали костюмът разполагаше с телеметрията, с която бяха оборудвани бойните скафандри? И по-точно – можеше ли управлението му да бъде поето от дистанционен контрол, с каквато възможност бяха снабдени някои бойни скафандри?

– Роик! Когато си търсеше костюм долу в инженерното, видя ли автоматична командно-контролна станция за тези ремонтни скафандри?

– Ааа... има контролна кабина долу, да, милорд. Само минах покрай нея. Не знам какво има вътре.

– Хрумна ми нещо. Ела с мен.

Скочи от креслото и изфуча от мостика в тремав тръс – ругаше наум възголемия костюм, който му пречеше. Роик тръгна след него, а любопитните квади ги последваха с плъзгачите се.

Контролната кабина беше доста тясна, но разполагаше с телеметрична станция за извънбордна поддръжка и ремонт. Майлс се тръшна в стола пред нея и прокле дългуча, който го беше нагласил на такава височина, че ботушите му увиснаха над пода. Дисплеят показваше няколко стопкадъра в реално време на критични участъци от външната анатомия на кораба, включително системата от насочващи се антени, генератора на защитно поле и главните тласкачи за нормално пространство. Майлс се гмурна в неизбродната информация, подавана от сензорите за безопасност, пръснати из целия кораб. Най-накрая откри и извика

програмата за контрол на работните скафандри.

Шест скафандъра. Майлс поиска визуална телеметрия от видкамерите, вградени в шлемовете им. Пет от шестте се отзоваха с изглед към голи стени – вътрешността на шкафчетата, в които ги държаха. При шестия образът беше по-светъл, но и по-озадачаващ и представляваше извита стена. И тук образът остана статичен като при другите пет.

Майлс поиска пълна телеметрия на костюма. Скафандърът беше включен, но не беше активен в момента. Медицинските сензори бяха само основните – пулс и дишане – и бяха изключени. Животоподдържащите показатели твърдяха, че системата за рециклиране на подавания въздух е напълно функционална, вътрешната влажност и температура са в норма, но по нищо не личеше в скафандъра да има човек.

– Не може да е много далеч – каза през рамо Майлс на притихнала си публика. – Няма никакво забавяне при осъществяването на връзката с костюма.

– Това е добре – облекчено въздъхна Грийнлоу.

– Така ли? – промърмори Лютвин. – За кого?

Майлс разкърши рамене – бяха се схванали болезнено от напрежението – и отново се наведе към дисплеите. Някъде трябваше да има джаджа за дистанционен контрол над тези скафандри – обичайна предпазна мярка при цивилните модели, в случаи че човекът вътре внезапно се нарани, призлее му или нещо подобно... а, ето го.

– Какво правите, милорд? – неспокойно попита Роик.

– Смятам, че мога да поема контрола над скафандъра чрез системата за спешни случаи и да го върна на „Идрис“.

– Със сетаганданеца в него? Дали е разумно?

– Скоро ще разберем.

Стисна по-силно джойстикове, които се плъзгаха под дебелия му ръкавици, пое контрола над вградените в скафандъра двигатели и пробва да им зададе съвсем лек гласък. Костюмът се задвижи бавно покрай стената, после се обърна настрана. Озадачаващата гледка отпреди малко намери обяснението си – пред очите им се разкри външната стена на самия „Идрис“. Скафандърът бе скрит, набутан в ъгъла, образуван от два съседни цилиндъра. Никой в костюма не се противопостави на това отвличане. Една нова и дълбоко притеснителна мисъл пропъзля в главата на Майлс.

Той внимателно придвижи скафандъра към най-близкия до инженерния отсек шлюз, при извънбордната страна на един от цилиндрите с неклинови тръби – същия шлюз, през който Дюбауер беше излязъл в

открития космос. Отвори шлюза и вкара скафандъра вътре. Спомагателните двигатели го държаха в изправено положение. Светлината се отразяваше в лицевото прозорче, скривайки каквото имаше в шлема. Майлс не отвори вътрешната врата на шлюза.

– Сега какво? – обърна се той към присъстващите като цяло.

Вен погледна към Роик.

– Аз и гвардеецът ви имаме зашеметители. А щом контролирате костюма, значи контролирате и движенията на човека в него. Вкарайте го вътре и ще го арестуваме.

– Скафандърът има възможност и за ръчно управление. Ако вътре имаше човек, жив и в съзнание, би трябвало вече да ми се е противопоставил. – Майлс се изкашля да прочисти пресъхналото си от тревога гърло. – Просто се чудех дали хората на Брюн са проверили вътре в скафандрите, когато са претърсвали за Солиан през онзи първи ден след изчезването му. И, хм... в какъв вид... в какво състояние може да е тялото му в момента.

Роик издаде някакъв неопределен гърлен звук, придружен с приглушено и жално: „Милорд!“. Майлс не беше съвсем сигурен как да интерпретира последното, но сметна, че вероятно има нещо общо с нежеланието на Роик да се раздели със съдържанието на стомаха си, особено при невъзможността да го направи другаде освен в собствения си шлем.

След кратка напрегната пауза Вен каза:

– В такъв случай по-добре да идем да хвърлим един поглед. Контрольор Грийнлоу, съдия Лютвин, изчакайте тук.

Двамата висши служители не тръгнаха да спорят.

– Не бихте ли искали да останете с тях, милорд? – предпазливо предложи Роик.

– От седмици търсим бедния човечец – твърдо отвърна Майлс. – Ако той е вътре, искам пръв да го разбера. – Все пак позволи на Роик и Вен да минат напред по пътя от инженерния отсек, през шлюзовете, до цилиндъра с генератора на неклиново поле.

Когато приближиха, Вен извади зашеметителя си и зае позиция. Роик надникна през илюминатора на вътрешната врата към шлюза. После ръката му бързо се спусна към контролното табло, вратата се отвори и той влезе вътре. След миг се появи отново – влачеше тежкия работен костюм. Остави го с лицето нагоре на пода в коридора.

Майлс се приближи и погледна.

Костюмът беше празен.

ГЛАВА 15

– Не го отваряйте! – стреснато извика Вен.

– Не съм се и канил – спокойно отвърна Майлс. „И за всичките пари на света не бих го отворил.“

Вен придвижи плъзгача си по-близо, погледна над рамото на Майлс и изруга.

– Копелето се е измъкнало! Но къде – на станцията или на някой кораб? – Изтегли се назад, тикна зашеметителя в един от джобовете на зеления си защитен костюм и заговори в комуникатора на шлема си, уведомявайки както службата за сигурност, така и милицията за новите факти, след което нареди да преследват, спират и претърсват всичко – кораб, сонда или совалка – което е променило дори на метър местонахождението си извън станцията през последните три часа.

Майлс се опита да си представи бягството. Възможно ли бе сетаганданецът да е придвижил ремонтния скафандър обратно на станцията преди Грийнлоу да обяви карантината? Да, може би. Времевият прозорец беше тесен, но все пак беше възможно. В такъв случай обаче как беше върнал скафандъра в скривалището му извън борда на „Идрис“? Много по-смислено би било сетаганданецът да е бил прибран от обслужваща сонда – не една и две такива обикаляха край станцията по всяко време на денонощието – и оттам да е върнал костюма в скривалището му с теглещ лъч, или да е накарал някой друг със скафандър да го довлече и да го скрие.

Но „Идрис“, както и всички други бараярски и комарски кораби, беше под наблюдението на тукашната милиция. Доколко повърхностно беше външното наблюдение? Не чак дотам, със сигурност. И все пак някой, някой дългуч, седящ в онази контролна кабина в инженерното и играещ си с джойстиките, като нищо е можел да изведе скафандъра през шлюза, после да го разходи бързо покрай цилиндъра и да го сбута на скришно място, където е малко вероятно да бъде забелязан от милиционерската охрана. После е станал от стола в кабината и... И?

Дланите на Майлс го сърбяха влудяващо в ръкавиците и той ги потърка една в друга, надявайки се на някакво облекчение, но напразно. Би платил със собствената си кръв само да си почеше носа.

– Роик – бавно рече той. – Помниш ли какво имаше в ръката на това – той побутна ремонтния костюм с крак – на излизане от шлюза?

– Тъ... нищо, милорд. – Роик хвърли озадачен поглед на Майлс през визьора на шлема си.

– И аз така си помислих. – „Добре.“

Ако догадките му бяха верни, сетаганаданецът се беше отклонил от убийството на Гупта в полза на откритата му се възможност да използва Бел, за да се върне на „Идрис“ и да направи – какво? – с товара си. Да го унищожи? Със сигурност не би му отнело толкова много време да зарази репликаторите с подходяща за целта отрова. Можех е да ги убива по двацет наведнъж, като вкарва заразносителя в поддържащата система на всеки подземник. Или – още по-просто, ако единствената му цел е била да убие поверениците си – е трябвало само да изключи всички поддържащи системи, работа за не повече от няколко минути. Но ако е взимал и маркирал индивидуални клетъчни проби за замразяване, тогава да, това може да му е отнело цялата нощ, че и цялата сутрин също. Ако обаче е рискувал всичко, за да го направи, щеше ли да слезе от кораба без портативния си замразител в ръка?

– Сетаганаданецът е имал повече от два часа да осъществи бягството си. Едва ли би се мотал... – промълви Майлс. Но в гласа му липсваше убеденост. Роик поне веднага долови колебанието – шлемът му се завъртя към Майлс и той се намръщи.

Трябваше да преброят скафандрите и да проверят всички шлюзове да не би някой от видмониторите да е бил изключен ръчно. Не, щяха да се забавят твърде много – това си беше чудесна задача за събиране на доказателства, която да прехвърли на подчинените си, но в момента бройката им беше сведена до невъзможния минимум. Пък и какво, ако откриеха, че липсва още един от скафандрите? Вен беше пратил вече хората си на лов за изгубени костюми из станцията. Но ако никой от другите костюми не липсваше...

А Майлс лично беше превърнал „Идрис“ в капан.

Преглътна с мъка.

– Канех се да кажа, че трябва да преброим скафандрите, но ми хрумна нещо по-добро. Смятам, че трябва да се върнем на мостика и да затворим кораба секция по секция оттам. Да съберем всички оръжия, които намерим, и да започнем систематично претърсване.

Вен се завъртя рязко с плъзгача си.

– Какво, да не смятате, че сетаганданският агент може още да е на борда?

– Милорд – каза Роик с нехарактерно рязък глас, – какво им е на ръкавиците ви?

Майлс сведе поглед и обърна дланите си нагоре. И се смрази. Тънката, но изключително здрава материя на биопредазните ръкавици се беше разничила и на места висеше на конци, а отдолу се показваха дланите му – червени. Сърбежът сякаш стана двойно по-силен. Дъхът най-после се освободи от дробовете му и излезе със съскане навън:

– Мамка му!

Вен се наведе по-близо, очите му се разшириха при вида на пораженията и той побърза да се дръпне. Майлс вдигна ръце далеч една от друга.

– Вен. Върви да вземеш Грийнлоу и Лютвин и поемете мостика. Обезопасете го, също и лечебницата – в този ред. Роик. Върви пред мен към лечебницата. И ми отваряй вратите. – Би било ненужно да му изкрещи „Бегом!“, макар че точно това му идеше да направи. Роик си пое шумно дъх, толкова шумно, че се чу по комуникационната връзка, и хукна напред.

Майлс го последва на прибежки през полутъмния кораб, като внимаваше да не докосва нищо. Имаше чувството, че всеки задъхан удар на сърцето му ще е последен. Откъде беше лепнал тази дяволска зараза? Дали и някой друг се бе заразил? Всички други?

„Не.“ Трябваше да е от контролните джойстикове на ремонтния скафандър. Беше ги усетил да се плъзгат мазно под материята на ръкавиците му. И ги беше стиснал по-силно, решен да върне костюма на кораба. Беше ухапал въдицата... Сега повече от всякога беше сигурен, че сетаганданецът е придвижил през шлюза празен скафандър. А после е поставил капан за всеки умник, който разгадае замисъла му по-рано от предвиденото.

Хвърли се през вратата на лечебницата, изпреварвайки Роик, който побърза да се дръпне встрани, и оттам право през осветената в синьо вътрешна врата към биозапечатаното отделение. Медтехникът подскочи стреснато въпреки допълнителната тежест на предпазния костюм. Майлс се включи на тринайсети канал и изграчи задъхано:

– Моля, някой да... – после спря. Искал бе да извика: „Някой да пусне водата!“ и после да подложи дланите си под силната струя на мивката, но къде отиваше водата оттам? – Помогнете ми – довърши той едва-едва.

– Какво има, милорд реви... – започна главният лекар, докато излиаше от банята, после видя вдигнатите ръце на Майлс. – Какво стана?

– Май влязох в капан. Веднага щом някой от техниците ви се освободи, нека иде с гвардеец Роик в инженерния отсек и да вземе проба от

таблото за дистанционно управление на работните костюми. Изглежда, ръчките са били намазани с някакъв силен корозив или ензим и... и аз не знам какво друго.

– Звукова четка – извика през рамо капитан Клогстън на техника, който се занимаваше с апаратурата върху импровизираната лабораторна маса. Човекът се разрови из множеството джаджи, които бяха донесли. После дойде при тях и включи устройството. Майлс протегна пламналиите си длани. Машинката зарева и техникът прокара насочения вибрационен лъч над поразените зони. Мощният ѝ вакуум засмукваше всичко разхлабило се – и макро– и микроскопично – в запечатана торбичка. Лекарят се наведе със скалпел и щипци, отделяйки и късайки останалите нишки от ръкавиците, които последваха първата реколта в торбичката.

Звуковата четка, изглежда, свърши работа – Майлс не усещаше ръцете му да се влошават, макар че продължаваха да туптят болезнено. Беше ли нарушена целостта на кожата? Вдигна голите си вече длани поблизо до прозорчето на шлема си и без малко да перне привелия се над него лекар, който тихичко изсъска. Да. Червени капчици кръв се събираха в резките на подутата тъкан. „Мамка му. Мамка му. Мамка му...“

Клогстън се изправи и се огледа, устните му бяха свити от напрежение.

– Биозащитният ви костюм вече не става за нищо, милорд.

– Има още едни ръкавици към другия костюм – посочи Майлс. – Бих могъл да ги използвам.

– Не още. – Клогстън намаза ръцете на Майлс с някаква мистериозна лепкава гадост и ги обви с биозащитни бариери, закопчани херметично на китките му. Беше като да носиш ръкавици с един пръст, докато шепите ти са пълни със сополи, но парещата болка понамаля. В другия край на стаята техникът зареждаше миниатюрни парченца заразена ръкавица в един от анализаторите. Третият човек при Бел в банята ли беше? Бел още ли беше в ледената вана? Жив?

Майлс си пое дълбоко дъх.

– Поставихте ли вече някаква диагноза на пристанищен управител Торн?

– О, да, диагнозата се изясни веднага – рече Клогстън разсеяно, докато закопчаваше втората превръзка на китката му. – Още при изследването на първата кръвна проба. Какво можем да направим обаче по въпроса още не е ясно, но имам няколко идеи. – Изправи се и впери смръщен поглед в ръцете на Майлс. – Кръвта и тъканите на хермафродита бъкат от изкуствени – тоест създадени чрез биоинженерство – паразити.

– Вдигна поглед. – Изглежда, има начална фаза, латентна и без външни симптоми, по време на която се размножават бързо из цялото тяло. После, на даден етап – вероятно задействан от собственото им ниво на концентрация – започват да произвеждат два химикала в различни мехурчета в собствената си клетъчна мембрана. Мехурчетата се напълват. Повишаването на телесната температура на жертвата води до пръсването на мехурчетата, след което самите химикали влизат в буйна екзотермична реакция един с друг – убиват паразита, увреждат околните тъкани на гостоприемника и стимулират пръсването на нови паразите в близост до себе си. Миниатюрни и много точно насочени бомби, които избухват една след друга из цялото тяло. Изключително... – в тона му се промъкна неохотно възхищение – елегантно, трябва да кажа. И зловещо.

– Това... това означава ли, че студената баня е помогнала на Торн?

– Несъмнено. Спадането на телесната температура е прекратило верижната реакция, поне временно. Паразитите почти са били стигнали критичната концентрация.

Майлс стисна силно очи за кратка благодарствена молитва. И ги отвори отново.

– Временно?

– Още не съм измислил как да се отърва от проклетите гадинки. Опитваме се да пригодим един хирургически шунт – изкуствен кръвоносен съд за временно отклоняване на кръвта – в кръвен филтър, който да отстранява по механичен път паразитите от кръвообращението на пациента и едновременно с това да охлажда кръвта до необходимата температура, преди да я върне в тялото. Мисля, че мога да накарам паразитите да реагират избирателно на електрофореза, приложена в тръбата на шунта, и да ги изтеглям от кръвообращението.

– Това няма ли да свърши работа?

Клогстън поклати глава.

– Няма да засегне паразитите, загнездени в други тъкани, които ще си останат резервоар на инфекцията. Няма да го излекува, но може да ни спечели малко време. Така мисля. За да го излекуваме, трябва да измислим как да убием и последния паразит в тялото му, иначе процесът просто ще започне отначало. – Устните му се изкривиха. – Вътрешноприложимите противопаразитни средства могат да бъдат нож с две остриета. Ако инжектираме нещо, което да убие вече напълнените се паразити в тъканите, само ще освободим химическия им товар. Дори в малки количества това би довело до тежки увреди в кръвообращението, би пренатоварило естествените възстановителни процеси на организма, би

причинило силна болка... въобще – нож с две остриета, както казах.

– Би унищожило мозъчна тъкан? – попита Майлс с чувството, че стомахът му се е качил в гърлото.

– Накрая и това. Изглежда, че паразитите не преминават бързо през кръвно-мозъчната бариера. Което ме кара да смятам, че жертвата остава в съзнание до, въ, до доста късен етап на разложението.

– Ооо! – Майлс се опита да реши дали това е добре, или зле.

– Има и нещо хубаво в цялата история – продължи лекарят. – Може би ще успее да намали степента на тревогата от пета на трета. По всичко личи, че на паразитите им е необходим пряк кръвен контакт, за да се прехвърлят. Изглежда, не могат да оцелеят дълго извън гостоприемника.

– Не се предават по въздуха?

Клогстън се поколеба.

– Е, поне докато гостоприемникът не започне да кашля кръв.

„Докато, а не освен ако.“ Изборът на думи не убягна на Майлс.

– Боя се, че засега е немислимо дори да обсъждаме понижаване степента на обявената тревога. Сетагандански агент, въоръжен с непознати биологични оръжия – е, непознати с изключение на това, което започва да ни става прекалено познато, – се разхожда на воля из станцията или близкия космос. – Вдиша внимателно и насила внесе спокойствие в гласа си. – Открихме някои улики, които ни навеждат на мисълта, че агентът може все още да се крие тук, на кораба. Ще трябва да обезопасите лечебницата срещу възможен нарушител.

Капитан Клогстън изруга.

– Чухте ли, момчета? – извика той на техниците по вградения в костюма комуникатор.

– О, супер – долетя отвратен отговор. – Само това ни липсваше.

– Е, поне е нещо, по което можем да стреляме – с копнеж отбеляза друг глас.

„Ах, бараярците ми те.“ Сърцето на Майлс се стопли.

– На месо и без предупреждение – потвърди той. Бе забравил, че момчетата са военни медици. Всички до един бяха въоръжени, Бог да ги благослови.

Погледът му се плъзна към отделението и по-голямото помещение на лечебницата отвън, набелязвайки слабите точки. Само един вход, но това слабост ли беше, или предимство? Външната врата определено трябваше да се отбранява на всяка цена, защото защитаваше отделението – Роик вече беше заел позиция там. Ала традиционната атака със

зашеметител, плазмена пушка или експлозивна граната изглеждаше... недостатъчно оригинална. Мястото все още беше включено към въздухообмена и хранването на кораба, но нямаше начин точно лечебницата да не разполага със собствени запаси и от двете.

Армейските, пета степен биозащитни костюми на медтехниците имаха някои от основните характеристики и на астронавтски скафандри, включително самостоятелен въздухообмен. Това не важеше за по-евтиния костюм на Майлс, дори преди да се беше простил с ръкавиците – подаващата въздух система го черпеше от околната среда, като го пречистваше и филтрираше. В случай на дехерметизация костюмът му щеше да се превърне в твърд, неповратлив балон, а можеше дори да се скъса в някоя слаба точка. Разбира се, в стенните шкафчета имаше спасителни шушулки. Майлс си представи как клечи безпомощен в някоя шушулка, докато наоколо му се вихри сражение.

Като се имаше предвид, че вече е бил изложен на... каквото беше там, едва ли би влошил особено положението си, ако съблече биозащитния костюм, колкото да се напъха в нещо по-надеждно, нали? Сведе поглед към ръцете си и се зачуди защо още не е умрял. Възможно ли бе гадостта, която беше докоснал, да е най-обикновен корозив?

Несръчен заради биозащитните ръкавици, Майлс измъкна някак зашеметителя от джоба на бедрото си и мина през сините светлинни линии, маркиращи биобариерата.

– Роик. Искам да изтичаш долу до инженерното и да ми донесеш най-малкия скафандър, който намериш. Ще охранявам тази позиция, докато се върнеш.

– Милорд... – започна Роик с известно колебание.

– Гледай зашеметителят да ти е подръка и си отваряй очите. Всички сме тук, така че ако видиш да се движи нещо, което не е в квадско зелено, стреляй, без да питаш.

Роик преглътна храбро.

– Да, добре, ама вие гледайте да стоите тук, милорд. Да не тръгнете нанякъде без мен!

– Не бих си го и помислил – увери го Майлс.

Роик излезе на бегом. Майлс хвана по-удобно изплъзващия се зашеметител, провери дали е на максимална мощност и зае позиция отчасти защитен от вратата, вперил поглед в бодигарда си, който се отдалечаваше по централния коридор. И свъси чело.

„Не разбирам.“

Нещо не се връзваше и ако му останаха десетина последователни

секунди без поредната смъртоносна тактическа криза, току-виж се сетил какво е... Опита се да не мисли за разранените си длани и за това каква ли гениална микробна атака в момента се развърща, не дай си боже, из тялото му, или даже пълзи към уморения му мозък.

Един обикновен обслужващ ба би трябвало да е готов по-скоро да умре, отколкото да зареже товар като пълните с висши бебета репликатори. А дори и този да е бил обучен за специален агент или нещо подобно, защо му е да губи толкова много ценно време, вземайки проби от неродени бебета, които възнамерява да изостави или дори да унищожи? ДНК-то на всяко висше дете, създадено някога, се пазеше на файл в централните генни банки на Звездните ясли. Можеха да си направят нови, нали така. Какво правеше тази партия толкова незаменима?

Мислите му дерайлираха по своя воля, когато представата как разни дребни паразити се множат трескаво във вените и артериите му се завърна най-нахално, измествайки всичко останало. „Успокой се, по дяволите.“ Той всъщност не можеше да знае дали въобще е бил заразен със същата гадна болест като Бел. „Даа, току-виж се оказало нещо още по-гадно.“ И все пак някой невротоксин сетаганданска направа – или дори обикновена отрова, каквато се намира навсякъде – трябваше отдавна да му е подействал. „Макар че ако е предизвикващ неконтролируема параноя наркотик, значи действа сто процента.“ Ограничен ли беше наборът от дяволски отвари на сетаганданеца? Щом имаше една, защо да няма и повече? Вярно, че беше натъпкал Бел с разни стимуланти и хипнотични вещества, но това още не означаваше, че е използвал нещо екзотично, а не обичайния набор от химикали при секретна операция. Колко ли още други колоритни биофокуси криеше в ръкавите си? И на Майлс ли се беше паднала честта да демонстрира на живо следващия?

„Ще живея ли достатъчно дълго, за да се сбогувам с Екатерина?“ Целувката за прощаване беше изключена, освен ако не притиснеха устни от двете страни на някое много дебело стъкло. Толкова много имаше да й казва, че изглеждаше невъзможно да реши откъде да започне. Дори още по-невъзможно да й го каже само с гласа си, по отворен, необезопасен, обществен канал за връзка. „Грижи се за децата. Целувай ги от мен всяка вечер, когато си лягат, и им казвай, че съм ги обичал, макар така и да не съм ги видял. Няма да си сама – родителите ми ще ти помагат. Кажи на майка ми и баща ми... кажи им...“

Заразата ли започваше да го поваля, или парещата паника и давещите сълзи в гърлото се бяха явили по своя воля? Враг, който те атакува отвътре – ако щеш и с хастара навън да се обърнеш в стремежа си да го

надвиеш, пак няма да постигнеш нищо – гадно оръжие! „Ако ще целият свят да ме слуша по открития канал, ще ѝ се обадя още сега!“

В този момент обаче в ухото му прозвуча гласът на Вен:

– Лорд Воркосиган, превключете на дванайсети канал. Търси ви вашият адмирал Ворпатрил. Спешно.

Майлс изсъска през зъби и превключи комуникатора.

– Воркосиган слуша.

– Воркосиган, идиот такъв... – Някъде през последния час и нещо почетните титли явно бяха изпаднали от речника на адмирала. – Какво става, по дяволите? Защо не отговаряте по личния си комуникатор?

– Защото съм с биозащитен костюм и не мога да стигна до него. Трябваше спешно да облека костюма. Имайте предвид, че каналът, по който говорим в момента, е с неограничен достъп и е необезопасен, сър. – Дяволска работа, откъде пък се беше взело това „сър“? Навик, нищо друго освен гаден стар навик. – Може да поискате кратък доклад от капитан Клогстън по теснолъчевата връзка на армейския му костюм, но нека бъде кратък наистина. Той е много зает в момента и не искам да го отвличат от работата му.

Ворпатрил изруга – дали вселената по принцип, или имперския ре-визор в частност не се разбра – и изключи връзката.

От няколко страни се чу слабото ехо на звук, който Майлс чакаше от известно време – далечните прещраквания и съсък на затварящи се херметични врати, които запечатваха кораба на отделни секции без въздушен обмен между тях. Квадите бяха стигнали до мостика, браво! Само дето Роик още не се беше върнал. Щеше да му се наложи да се свърже с Вен и Грийнлоу и да ги накара да распечатат и запечатат отново вратите по обратния път до...

– Воркосиган – прозвуча отново в ухото му гласът на Вен: беше напрегнат. – Това вие ли сте?

– Аз ли съм какво?

– Вие ли затваряте секциите?

– Не сте ли... – Майлс се опита и не успя да отстрани истеричната нотка от гласа си. – Още ли не сте стигнали до мостика?

– Не. Решихме първо да минем през втори цилиндър, за да си вземем апаратурата. Тъкмо щяхме да тръгваме към мостика.

В полудялото сърце на Майлс припламна надежда.

– Роик – рязко извика той гвардееца си. – Къде си?

– Не съм на мостика, милорд – отвърна му мрачният глас на младия мъж.

– Щом ние сме тук, а той е там, кой тогава прави това? – чу се нещастният глас на Лютвин.

– Ти как мислиш? – сопна му се Грийнлоу. Дъхът ѝ изригна шумно, пришпорван от тревогата. – Петима сме, а нито един не се сети да заключи вратата, когато излязохме... по дяволите!

Тихичко, мрачно изсумтяване, като на човек, ударен от стрела или от просветление, прозвуча в ухото на Майлс. Роик.

Майлс побърза да каже:

– Онзи, който държи мостика, има достъп до всички тези свързани с кораба канали за връзка или скоро ще има. Ще трябва да прекъснем.

Квадите разполагаха с независими връзки със станцията и с Ворпатрил чрез костюмите си, същото важеше и за медиците. Майлс и Роик щяха да са единствените жертви на комуникационното затъмнение.

Внезапно звукът в шлема му изчезна. „А. Изглежда, сетаганданецът е открил комуникационния контрол...“

Майлс се хвърли вляво от вратата към контролното табло, откъдето се командваше околната среда в лечебницата, отвори го и трескаво превключи всички системи на ръчно управление. При затворена външна врата щяха да могат да поддържат въздушното налягане, макар че въздухообменът щеше да е блокиран. Медиците не рискуваха нищо в костюмите си. Същото не можеше да се каже за Майлс и Бел. Той погледна неприязнено към шкафчето със спасителни шушулки на стената. Биозапечатаното отделение вече беше преминало на вътрешен въздухообмен, слава Богу, и щеше да си остане така – поне докато функционираше хранването с мощност. Но как щяха да поддържат ниската температура на Бел, ако се наложеше да го напъхат в шушулка?

Майлс забърза към отделението. Приблужи се до Клогстън и извика през шлема:

– Току-що изгубихме костюмните комуникатори. Използвайте само армейските теснолъчеви сигнали.

– Разбрах – извика на свой ред Клогстън.

– Докъде стигнахте с онази филтриращо-охлаждаща джаджа?

– Охлаждащата част е готова. Все още работим върху филтриращата. Ще ми се да бях взел повече хора, макар че и така едва има място да се обърнеш.

– Мисля, че се получи нещо – извика техникът, привел гръб над лабораторната маса. – Бихте ли погледнали, сър? – Той махна към един от анализаторите, чийто набор от показатели примигваше подканящо.

Клогстън се провърза покрай него и се наведе над апарата. След миг

измърмори:

– О, много умно, наистина.

Майлс, който беше достатъчно близо да го чуе, не долови успокоение в думите му.

– Кое е умно?

Клогстън посочи дисплея на анализатора, където в момента бяха изписани неразбираеми групи от букви и цифри в жизнерадостни цветове.

– Не разбирах как е възможно паразитите да оцелеят в матрица от ензима, който изяде биозащитните ви ръкавици. Оказва се, че са били микроинкапсулирани.

– Какво?

– Стандартен номер за доставяне на лекарство през враждебна среда – като стомаха или кръвообращението – до желаното място. Само де-то този път са го използвали, за да прехвърлят болест, а не лекарство. Когато микроинкапсулираното вещество премине през неприятелската среда и стигне до – с езика на химията – приятелска зона, капсулките се отварят и освобождават товара си. Нищо не се губи.

– Прекрасно. Да не би да казвате, че съм се заразил със същата гадост като Бел?

– Хм. – Клогстън вдигна поглед към часовника на стената. – Колко време мина от първия ви контакт с веществото?

Майлс проследи погледа му.

– Около половин час може би.

– Възможно е вече да са навлезли в кръвообращението ви.

– Проверете.

– Ще трябва да отворим костюма ви, за да стигнем до вена.

– Проверете веднага. Бързо.

Клогстън грабна една игла за взимане на проби. Майлс отлепи био-защитната превръзка от лявата си китка и стисна зъби, когато напоеният със спирт тампон ошипа възпалената му кожа и иглата се заби в плътта му. Клогстън беше доста сръчен за човек с биозащитни ръкавици, трябваше да признае Майлс. Наблюдаваше го на нокти, докато лекарят внимателно зареждаше иглата в анализатора.

– Колко време ще отнеме?

– Вече имаме формулата на това чудо, така че почти никакво. В случай, че резултатът е положителен. Ако първата проба се окаже отрицателна, ще трябва да взимаме нова на всеки половин час, за да сме сигурни. – Гласът на Клогстън се забави, докато оглеждаше показанията. –

Е. Хм. Няма да се наложи друга проверка.

– Разбрах – изръмжа Майлс. Отвори с рязко движение шлема си и издърпа нагоре ръкава на костюма. Наведе се над обезопасения комуникатор на китката си и изляз в микрофона: – Ворпатрил!

– Да! – моментално се отзова гласът на Ворпатрил. Явно пренебрегва по комуникационните си канали – или беше дежурен на мостика на „Принц Ксав“, или вече се беше настанил в тактическата му зала. – Чакайте, защо сте на този канал? Мислех, че нямате достъп до комуникатора си.

– Ситуацията се промени. Сега това е без значение.

– Какво става при вас?

– Медицинският екип, пристанищен управител Торн и моя милост се намираме в лечебницата и не можем да мръднем навън. За момента все още контролираме околната среда тук. Вен, Грийнлоу и Лютвин, изглежда, са затворени във втори товарен цилиндър. Роик може би е някъде в инженерния отсек. И имам основание да смятам, че сетаганданският ба е завзел мостика. Можете ли да потвърдите последното?

– И още как – изпъшка Ворпатрил. – В момента говори с квадите от станция Граф. Отправя заплахи и поставя искания. Началник Уотс, изглежда, е наследил горещия стол от Вен и Грийнлоу. Подготвям ударен отряд.

– Включи ме към техния канал. Трябва да чуя това.

Няколкосекундно забавяне, после прозвуча гласът на сетаганданеца. Бетанският акцент беше изчезнал, заменен от дразнеж в свършенството си академичен хлад:

– ...име е без значение. Ако искате да си получите контролъора, имперския ревизор и останалите живи, трябва да изпълните следните мои искания. Скоков пилот за този кораб, доставен незабавно. Свободен и невъзпрепятстван коридор за излизане от системата ви. Ако вие или бараярците се опитате да атакувате „Идрис“, или ще взривя кораба с всичко живо на борда, или ще го забия в станцията.

Чу се гласът на началник Уотс, прегракнал от напрежение:

– Ако се опитате да ударите станцията, ние ще ви взривим.

– И двете ще свършат работа – без грам емоция отвърна гласът на сетаганданеца.

Знаеше ли той как се взривява скоков кораб? Не беше много лесно. Мамка му, ако беше на сто години, кой знае колко много неща можеше да знае как да направи! Колкото до заплахата да блъсне „Идрис“ в станцията – с такава голяма и близка мишена дори и пълен профан нямаше

да съборка.

Намеси се безстрастният глас на Грийнлоу. Комуникаторът ѝ явно беше превключен към системата на Уотс, точно както майлсовият към тази на Ворпатрил.

– Не го прави, Уотс. Квадикосмосът не може да позволи такъв преносител на смъртоносна чума да отпътува към съседите ни. Животът на шепа хора не може да оправдае опасността за хиляди.

– Вярно – продължи сетаганданският ба след кратко колебание, с все същия незаинтересован тон. – Ако все пак успеете да ме убие, боя се, че единствената ви печалба ще е нова дилема. Оставих малък подарък на станцията. Преживяното от Гупта и пристанищен управител Торн ще ви даде представа за какъв подарък става въпрос. Възможно е и да го намерите преди да е освободил съдържанието си, макар че според мен шансовете ви са нищожни. Къде са сега вашите хиляди? Доста по-близо до края.

Истинска заплаха или блъф? Майлс жонглираше трескаво с възможностите. Определено беше в стила, демонстриран досега от сетаганаданеца – Бел в спасителната шушулка, капана с джойстиките за контрол на скафандрите – отвратителни, смъртоносни гатанки, които залагаше след себе си, за да забави преследвачите. „При мен поне определено се получи.“

Ворпатрил се включи на отделен канал по комуникатора, с ненужно снишен, напрегнат глас, докато сетаганданецът и Уотс продължаваха да говорят.

– Мислите ли, че това копеле блъфира, милорд?

– Няма значение дали блъфира, или не. Искам го жив. Бог ми е свидетел колко много държа да го хванем жив. Приемете го като върховен приоритет и заповед с Императорския глас, адмирале.

След кратка и, надяваше се Майлс, посветена на размисъл пауза Ворпатрил отвърна:

– Разбрано, милорд ревизор.

– Подгответе ударен отряд... – Най-добрите командоси на Ворпатрил бяха в ареста на квадите. Какви ли бяха останалите? Сърцето на Майлс се сви. – Но го задръжте в готовност. Ситуацията е изключително нестабилна. Все още не мога да преценя как ще се развие. Включете отново на канала на сетаганданеца. – Майлс насочи вниманието си обратно към преговорите, които продължаваха... не – приключваха?

– Скоков пилот. – Изглежда, сетаганданецът го повтаряше не за пръв път. – Сам, в обслужваща сонда, при шлюза на номер Пет Б. И,

aaa... гол. – Колкото и да изглеждаше ужасно, в последната дума като че пролича усмивка. – По очевидни причини.

Сетаганданецът прекъсна връзката.

ГЛАВА 16

„А сега какво?“

Изчакване, предположи Майлс, докато квадите на станция Граф не подготвят пилот или не поемат риска да протакат до последно, преди да пратят свой човек на такава опасна акция, а и какво щеше да стане, ако никой не се пишеше доброволец? Докато Ворпатрил подготвеше ударния си отряд, докато тримата висши администратори квади, затворени в товарния цилиндър, кършеха ръце – а изборът им кои ръце да кършат беше двойно по-голям от обичайното... Майлс истерично се изкиска наум, „докато заразата ме повали“, докато сетаганданецът направи... какво?

„Изчакването не ми е приятел.“

Но беше негова дарба. Колко беше часът, между другото? Късно вечерта – все същия ден, който беше започнал толкова рано с новината за изчезването на Бел? Да, макар че изглеждаше направо невъзможно. Сигурно беше попаднал в някакъв времеви капан. Майлс сведе поглед към комуникатора на китката си, пое си дъх дълбоко и ужасено и въведе личния код на Екатеринбург. Дали Ворпатрил ѝ беше казал нещо за заформилата се ситуация, или беше предпочел да ѝ спести тревогите и да я държи в неведение?

– Майлс! – обади се моментално тя.

– Екатеринбург, любов моя. Къде, въ... къде си?

– В тактическата зала, с адмирал Ворпатрил.

А. Това отговаряше на въпроса. В известен смисъл се почувства облекчен, че не се налага лично да ѝ съобщава лошите новини.

– Значи знаеш какво става.

– Повече или по-малко. Много е объркано.

– Бас държа. Аз... – Не можеше да го изрече, не и така направо. – Обещах да се обадя на Никол, когато разбере нещо за Бел, но така и не успях. Новината, както сигурно знаеш, не е добра. Намерихме го, но е бил съзнателно заразен с изкуствено създаден сетагандански паразит, който може... може да се окаже смъртоносен.

– Да, разбирам. Тук, в тактическата, чуваме целия обмен по комуникационната система.

– Добре. Медиците правят всичко възможно, но времето може да не им стигне, а сега се появиха и други усложнения. Би ли се обадила на

Никол вместо мен? Не че няма никаква надежда, но... тя трябва да знае, че засега нещата не изглеждат добре. Сама прецени доколко да смекчиш новината.

– Преценката ми е, че трябва да чуе неукрасената истина. Цялата станция Граф е на крак, с карантината и опасността от биозаразяване. Тя трябва да знае какво точно става и има право да го знае. Ще ѝ се обади веднага.

– О. Добре. Благодаря ти. Аз, въ... знаеш, че те обичам.

– Да. Каж ми нещо, което не знам.

Майлс примигна. Не ставаше по-лесно, затова го изрече на един дъх:

– Виж сега. Има вероятност да съм го загазил здравата. Може, може и да не ми се размине този път. Ситуацията е доста обърквана и, въ... боя се, че ръкавиците на биозащитния ми костюм пострадаха в един гаден сетагандански капан, в който сам се напъхах. Изглежда, съм се заразил със същата гадост, от която е болен и Бел. Обаче май не действа много бързо.

Като фон на нейното мълчание, се чу гласът на адмирал Ворпатрил – той се разпсува гневно, при това на крайно колоритен казармен език, който никак не съответстваше на уважението, дължимо към един от имперските ревизори на Негово величество Грегор Ворбара. Екатерина продължаваше да мълчи. Майлс напрегна слух да долови дишането ѝ. Звукото възпроизвеждане на тези първокачествени комуникационни връзки беше на такава висота, че я чу, когато най-после издиша отново, през пълните си, изящни и топли устни, които не можеше нито да види, нито да докосне.

Започна наново:

– Аз... съжалявам, че... Исках да ти дам... не това исках да... Никога не съм искал да ти причиня мъка...

– Майлс. Стига си мрънкал.

– О... въ, да?

Гласът ѝ се втвърди:

– Ако ми умреш тук, няма да страдам, бясна ще съм. Всичко това е много хубаво, любов моя, но мога ли да ти обърна внимание, че точно сега нямаш време да се отдаваш на чувство за вина. Ти си същият човек, който до неотдавна си изкарваш хляба със спасяване на заложници. Не ти е позволено да се провалиш сега. Така че спри да се притесняваш за мен и насочи вниманието си към онова, което правиш. Чуваш ли какво ти говоря, Майлс Воркосиган? Да не си посмял да ми умираш! Няма да

я бъде тая!

Това изглеждаше окончателно. Въпреки всичко той се ухили.

– Да, скъпа. – Каза го покорно и обнадежден. Ворските прабаби на тази жена бяха защитавали крепости по време на война, ура!

– Така че спри да си приказваш с мен и се връщай на работа. Ясно?

Почти успя да прикрие задавения хлип, промъкнал се покрай последната дума.

– Пази крепостта, любима – прошепна той с всичката нежност, на която беше способен.

– Винаги. – Чу я как преглътна с мъка. – Винаги.

Тя прекъсна връзката. Той го прие като намек. Спасяване на зложници значи? „Ако искаш нещо да бъде свършено както трябва, свърши си го сам.“ В този ред на мисли, онзи ба дали имаше някаква представа от какво естество бяха доскорошните професионални занимания на Майлс? Или беше приел, че Майлс е поредният дипломат или бюрократ, най-обикновен изплашен гражданин? Нямахме как да знае и кой от групата им е задействал капана с джойстиките. Не че биозащитният му костюм би бил от някаква полза при космическа атака, дори да не беше отишъл по дяволите. Какви други инструменти обаче можеха да се намерят в лечебницата, които да използва по начини, за каквито производителите им никога не биха се сетили? И какъв личен състав?

Мъжете от медицинския екип бяха преминали военно обучение, вярно, навикнали бяха и на дисциплина. Освен това бяха затънали до лактите в други задачи от най-висок приоритет. Майлс за нищо на света не би ги откъснал от претрупаната с апаратура лабораторна маса и пациента в критично състояние, за да си играят на стражари и апаша с него. „Макар че може да се стигне и до това.“ Закрачи замислено из външното помещение на лечебницата, като отваряше чекмеджета и шкафове и оглеждаше съдържанието им. Лепкава умора започваше да го тегли надолу въпреки високите нива на адреналина, които черпеха енергия от дълбоките резерви на изнуреното му тяло, а зад очите му се зараждаше главоболие. Той усърдно заобикаляше в мислите си ужаса, криещ се в сянката на тази болка.

Надникна в отделението през сините светлинни решетки. Техникът при кушетката се изправи и забърза към банята, понесъл нещо, след което се влачеха завити маркучи.

– Капитан Клогстън! – извика Майлс.

Втората фигура с предпазен костюм се обърна.

– Да, милорд?

– Ще затворя вътрешната ви врата. Би трябвало да се затвори сама при загуба на налягане, но точно сега не ми се ще да разчитам на неща, които се задвижват дистанционно. Имате ли готовност да преместите пациента си в спасителна шушулка, ако се наложи?

Клогстън му махна утвърдително.

– В общи линии да, милорд. Тъкмо сглобяваме втория кръвен филтър. Ако първият заработи така, както се надявам, много скоро ще можем да включим и вас.

Което щеше да го прикове към някоя кушетка в отделението. Още не беше готов да жертва мобилността си. Поне докато беше в състояние да се движи и мисли без чужда помощ. „Което означава, че нямаш много време. Без значение какво ще предприеме сетаганданецът.“

– Благодаря, капитане – извика Майлс. – Уведомете ме, когато сте готови. – И затвори вратата чрез ръчното управление.

Какво можеше да научи сетаганданецът от позицията си на мостика? И нещо по-важно – какво не можеше да научи? Майлс крачеше и мислеше за конструкцията на този централен цилиндър – дълъг и разделен на три палуби. Лечебницата се намираше в задната част на най-горната. Мостикът беше далеч напред, в противоположния край на средната палуба. Вътрешните херметично затварящи се врати на всички нива се намираха на трите отстоящи на равно разстояние една от друга пресечки към товарните и двигателните цилиндри, които надлъжно разделяха всяка палуба на четвъртини.

Мостикът имаше охранителни камери на всичките външни шлюзове, разбира се, и други, които следяха за безопасността, на всички врати към вътрешните секции, които се затваряха, разделяйки кораба на херметично запечатани участъци. Ако унищожаха някоя камера, това би затруднило сетаганданеца, но би му и подсказало, че предполагаемите му заложници са намислили нещо. Ако унищожаха всичките камери, или поне всички, до които можеха да се доберат, това би го объркало значително повече... но пак оставаше проблемът с предупреждението. Каква беше вероятността сетаганданският агент да изпълни принудителната си, а може би и безумна заплаха да се вреже с кораба в станцията?

По дяволите, това беше толкова непрофесионално... Майлс застина, поразен от собствената си мисъл.

Какви бяха стандартните оперативни процедури за един сетагандански агент – за чийто и да било агент всъщност, – когато секретната му мисия отидеше по дяволите? Да унищожи всички доказателства и по

възможност да се оттегли на безопасно място – посолство или неутрална територия. Ако това се окаже невъзможно, то да унищожи доказателствата, след което да си седне мирно на задника, докато местните не го арестуват, без значение кои са местните, и да чака собствените му хора или да издействат някак освобождаването му по законов път, или да го измъкнат със сила – според ситуацията. А при изключително, ама изключително важни мисии – да унищожи доказателствата и да се самоубие. За последното много рядко биваше издавана заповед, защото още по-рядко се случваше да бъде изпълнена. Но сетаганданските ба бяха приучени на такава дълбока вярност към висшите си господари – и господарки, – че Майлс, волю-неволю, трябваше да причисли самоубийството към по-реалистичните вероятности в този случай.

Но шумното взимане на заложници от неутрално или съседско население, раздухането на мисията по всички новинарски канали и най-вече – най-вече неприкритата употреба на най-строго пазения в тайна арсенал на Звездните ясли... Нито един агент не действаше така. Това беше трижды проклетата аматьорска работа. А шефовете на Майлс го обвиняваха него, че бил като отвързано добиче по време на мисия – ха! Нито една от най-рискованите му, но и вдъхновени каши не бе толкова отчаяна, колкото тази тук се очертаваше да стане – уви, и за двете страни. За жалост, това иначе удовлетворително умозаключение не правеше следващия ход на сетаганданския ба по-предсказуем. Точно обратното.

– Милорд? – най-неочаквано прозвуча гласът на Роик откъм комуникатора на китката му.

– Роик! – радостно извика Майлс. – Чакай. Какво, по дяволите, правиш на този канал? Да не би да си си съблякъл скафандъра?

– Бих могъл да ви задам същия въпрос, милорд – доста натъртено отговори Роик. – Ако имах време да питам. Но и без това трябваше да сваля скафандъра, за да навлека този работен костюм. Мисля, че... да. Мога да закача комуникатора в шлема си. Готово. – Последва леко прищракване като от затворен шлем. – Още ли ме чувате?

– О, да. Да разбирам ли, че още си в инженерното?

– Засега. Намерих ви страхотен малък скафандър, милорд. И разни други джаджи. Въпросът е как да ви ги донеса.

– Не се приближавай до херметичните врати – под наблюдение са. Случайно да си намерил някакви режещи инструменти?

– Аз, въ... според мен тез са си точно такива, да.

– Тогава иди колкото можеш назад към кърмата и си пробий път през тавана до средната палуба. Гледай да не повредиш

въздухопреносните тръби, гравитационната решетка, контролните връзки и тръбопроводите за течности. Както и всичко останало, което ще включи алармени пищялки на мостика. После ще ти изберем място за следващото рязане.

– Разбрано, милорд. И аз си помислих, че нещо такова може да свърши работа.

Минаха няколко минути, през които се чуваше само дишането на гвардееца, прекъснато от няколко приглушени псувни, докато Роик, на принципа на пробата и грешката, откриваше как се задейства непознатото оборудване. Най-накрая се чу ръмжене, съскане и трясък на метал.

Импровизираната процедура щеше да направи на пух и прах атмосферната самостоятелност на секциите, но това непременно ли щеше да влоши положението, от гледна точка на заложниците? А и скафандър, направо блаженство! Майлс се зачуди дали сред работните костюми със самостоятелно задвижване не е имало и някой със съвсем малък размер. Те си бяха почти като астронавтски бойни скафандри.

– Готово, милорд – чу се чаканият глас откъм комуникатора на китката му. – Стигнах до средната палуба. Сега се движа назад... Не съм сигурен точно на какво разстояние под вас се намирам.

– Можеш ли да стигнеш до тавана и да потропаш? Леко. Не ни трябва да отекне през тънките преградни стени и да се чуе чак на мостика. – Майлс се хвърли по очи на пода, вдигна лицевото прозорче на шлема си, извъртя глава и нададе ухо. Леко потропване откъм коридора. – Можеш ли да се придвижиш още малко към кърмата?

– Ще се опитам, милорд. Проблемът е, че тези панели по тавана трудно се разделят... – Още тежко дишане. – Готово. Слушайте сега.

Този път почукването дойде съвсем малко встрани от протегнатата ръка на Майлс.

– Мисля, че уцелихме десетката, Роик.

– Разбрано, милорд. Дръпнете се да не ви порежа. Подозирам, че лейди Воркосиган много ще ми се разсърди, ако по погрешка ви отрежа нещо.

– И аз така мисля. – Майлс се изправи, отпра парче от подовото покритие, отдръпна се в другия край на външното помещение на лечебницата и затаи дъх.

Ярка червена точка се появи върху голия под на палубата, после засвети в жълто и накрая в бяло. Точката се проточи в линия, която нарасна, очерта неправилен кръг и се върна до началото си. После защитената и подсилена от костюма ръка на Роик наби един юмрук през пода,

откъртвайки отслабения кръг.

Майлс изтича да надникне през отвора и се ухили. Вдигнал лице нагоре, гвардеецът го гледаше разтревожено през лицевото прозорче на ремонтен скафандр. Дупката беше твърде малка за едрата фигура на гвардееца, но не и за скафандря, който той подаде на Майлс.

– Браво – извика Майлс. – Почакай там. Ей сега идвам при теб.

– Милорд?

Майлс свали безполезния предпазен костюм и се намъкна в скафандря за рекордно време. Естествено, отвеждащата система беше дамска и той я остави несвързана. И без това едва ли щеше да остане дълго в скафандря. Усещаше лицето си пламнало и го обливаше пот, ту му беше горещо, ту студено, но дали от инфекцията, или просто от опънати до скъсване нерви, нямаше представа.

В шлема нямаше да има място да окачи комуникатора си, но парче медицинска лента разреши проблема за миг. Сложи шлема на главата си, прикачи го и пое с пълни гърди въздуха, който единствен той контролираше. После неохотно нагласи температурата на поносимо ниско ниво.

Седна на пода до дупката и повеси крака през нея.

– Хвани ме. Не стискай много силно, че току-виж си ми строшил нещо с допълнителната сила на костюма.

– Разбрано, милорд.

– Лорд ревизор Воркосиган – чу се неспокойният глас на Ворпатрил. – Какво правите?

– Разузнавам.

Роик го прихвана за хълбоците и го смъкна – с излишна нежност – на средната палуба. Майлс погледна нагоре по коридора, покрай по-голямата дупка в пода, към херметичните врати в другия край на сектора.

– Кабинетът на Солиан е в тази секция. Ако на проклетия кораб има поне едно контролно табло, което може да наблюдава, без на свой ред да бъде наблюдавано, трябва да е там.

Тръгна на пръсти по коридора, последван доста по-тромаво от гвардеец Роик – подът скърцаше под тежките му стъпки. Майлс набра познатия му вече код на кабинета. Роик едва се вмъкна след него през вратата. Майлс седна на стола пред бюрото на Солиан и раздвижи пръсти, оглеждайки замислено контролното табло. Пое си дълбоко дъх и се наведе напред.

Да, можеше да отклони данни от видкамерите при всеки шлюз на кораба – едновременно, ако поиска. Да, можеше да се включи към

сензорите за безопасност при херметичните врати. Те бяха направени така, че да предават идеален образ на всеки, застанал достатъчно близо до вратите – например ако тропа трескаво по тях. Той затаи дъх и провери вратата за тази задна секция на средната палуба. Обсегът, в случай че сетаганданецът въобще я погледнеше при толкова други неща на главата си, не стигаше до вратата на Солиановия кабинет. Уф. Дали пък не можеше да надникне на мостика и тайничко да шпионира настоящия му обитател?

Роик подозрително попита:

– Какво сте намислили, милорд?

– Намислил съм, че една изненадваща атака, при която командосите трябва да спират шест или седем пъти, за да си пробият път през шест или седем преградни стени, докато стигнат до набелязаната цел, едва ли ще е достатъчно изненадваща. Макар че може и до това да опрем. Времето ми изтича. – Примигна без особен резултат, после реши, че всичко може да върви по дяволите и отвори шлема си, за да разтърка очи. Видеообразът се поизясни, но все още се мержелееше леко по краищата. Проблемът едва ли беше във видплочата. Главоболието, което беше започнало като пронизваща болка между очите, вече се разпростираше към слепоочията, които пулсираха неприятно. Тресеше го. Въздъхна и отново затвори прозорчето на шлема.

– Онази биогадория... адмиралът каза, че сте пипнали същата биогадория като хермафродита. Радостта, дето стопила приятелите на Гупта.

– Кога си говорил с Ворпатрил?

– Точно преди да говоря с вас.

– А.

Роик бавно каза:

– Аз трябваше да седна пред ония джойстикове. Не вие.

– Напротив. Познавам оборудването по-добре от теб.

– Да. – Гласът му спадна още повече. – Трябваше да вземете Янковски, милорд.

– Само догадка е – но догадка, основана на дълъг опит, не забравяй... – Майлс млъкна, смръщил вежди срещу монитора. Добре де, значи Солиан не бе имал камера във всяка каюта, но ако не друго, трябва да беше имал достъп поне до мостика... – Та догадката ми е, че преди да приключим за днес, ще сме имали предостатъчно възможности да проявим героизма си. Едва ли ще се наложи да се надпреварваме, Роик.

– Нямах това предвид – възмутено рече Роик.

Майлс се ухили мрачно.

– Знам. Помисли си обаче колко трудно щеше да й е на мама Янковски. И на всичките не толкова малки Янковчета.

Тихо изсумтяване откъм комуникатора, прикрепен с лейкопласт към вътрешността на шлема му, го уведоми, че Екатерин отново е на линия и слуша. Подозираше, че няма да се намеси в разговора.

Внезапно прозвуча гласът на Ворпатрил. Адмиралът направо се пенеше:

– Безгръбначните му нещастници! Четириръки копелета такива! Милорд ревизор! – А, значи отново го бяха повишили. – Проклетите дребни мутанти дават скоков пилот на онзи безполов сетагандански чумаджия!

– Какво? – Стомахът на Майлс се сви на топка. На много стегната топка. – Намерили са доброволец? Квади или външен? – Не можеше да има чак толкова възможности за избор. Хирургически имплантираните невроконтролери на пилота трябваше да пасват на кораба, който щеше да управлява през скоковите преходи. Колкото и пилоти да бяха настанени – или задържани – в момента на станция Граф, повечето от тях не би трябвало да са съвместими с бараярските корабни системи. Така че да не би пилотът или помощник-пилотът на „Идрис“, или пък пилот от някой от комарските кораби да беше...

– Защо смятате, че е бил доброволец? – изръмжа Ворпатрил. – Просто не мога да повярвам, че му поднасят на тепсия...

– Може би квадите са намислили нещо. Те какво казват?

Ворпатрил се поколеба, после изломоти:

– Уотс ме изключи от комуникационната им система преди няколко минути. Спорехме чия ударна група трябва да атакува – нашата или на тяхната милиция – и кога. И под чие командване. Двете групи едновременно и без координация ми се стори изключително кофти идея.

– Точно. Потенциалните рискове са видими с просто око. – Сетаганданецът започваше да губи откъм числено превъзходство. Но пък да не забравяме биозаплахите му... Зараждащата се в гърдите му симпатия се стопи без следа, когато зрението му се замъгли отново. – Ние сме гости тук, независимо дали ни харесва, или не... чакайте малко. Изглежда, нещо става при един от външните шлюзове.

Майлс увеличи образа, предаван от охранителната камера при активирания шлюз. Светлинните индикатори за скачване, обточващи външната врата, примигаха обичайната си поредица от проверки и потвърждения. Напомни си, че и сетаганданецът най-вероятно гледа същия

образ. Майлс затаи дъх. Дали пък квадите нямаше да се опитат, под претекст, че доставят поискания скоков пилот, да вкарат в кораба ударна група?

Вратата на шлюза се отвори с приплъзване и за миг се видя вътрешността на миниатюрна едноместна обслужваща сонда. Един гол мъж прекрачи и стъпи в шлюза. Малки сребристи контактни кръгове на неврални скокови имплантанти грееха в средата на челото и на двете му слепоочия. Вратата се затвори отново след него. Висок, тъмнокож и красив, с изключение на тънките розови белези, спускащи се по цялото му тяло. Дмитрий Корбо. Лицето му беше бледо и застинало.

– Скоковият пилот пристигна току-що – каза Майлс на Ворпатрил.

– Мамка му. Човек или квади?

Ворпатрил определено имаше нужда да поработи върху дипломатическия си речник...

– Външен – ограничи се Майлс, макар да му идваха доста по-остри реплики в отговор. Поколеба се, после добави: – Лейтенант Корбо.

Слисано мълчание. После Ворпатрил изсъска:

– Гадно копеле!...

– Шш. Сетаганданецът най-сетне се включи. – Майлс нагласи силата на звука и отново вдигна прозорчето на шлема си, така че Ворпатрил също да чува разговора. Стига скафандърът на Роик да си останеше запечатан, нямаше... нямаше как да стане по-лошо. „Да бе, и колко лошо е това «лошо»?“

– Обърнете се към охранителната камера и отворете уста – хладно и без предисловие инструктира пилота гласът на сетаганданеца. – Поблизко. По-широко. – Майлс бе удостоен с прекрасен изглед към сливиците на Корбо. Освен ако лейтенантът не криеше някой отровен зъб, други оръжия в устата му очевидно нямаше.

– Добре... – Сетаганданецът продължи с безстрастните си инструкции, подлагайки Корбо на поредица от унизителни пируети, които, макар и не така подробни като претърсването на всички телесни отвори, не оставиха и най-малкото съмнение, че скоковият пилот не е скрил нищо и там. Корбо се подчиняваше съвсем точно, без колебание или протест, лицето му бе все така застинало и празно.

– Сега освободете сондата от скобите за скачване.

Корбо се надигна от последната си позиция в клекнал строеж и прекрачи през вътрешната врата на шлюза към сондата, скачена към външния отвор. Няколко метални изщраквания и сондата, освободена, но с невключени двигатели, бавно се отдели от корпуса на „Идрис“.

– Слушайте следващите ми инструкции. Изминете двайсет метра по посока на носа, завийте наляво и изчакайте вратата там да се отвори.

Корбо се подчини, все така с почти лишено от изражение лице, с изключение на очите. Погледът му се плъзна за миг наоколо, сякаш търсеше нещо или се опитваше да запомни маршрута си. След първите няколко крачки образът му излезе от обхвата на охранителната камера.

Майлс се замисли за специфичната шарка на старите белези от глисти по тялото на Корбо. Трябваше да се е овалял или е бил овалян в някое наистина голямо гнездо. Избледняващите йероглифи, изглежда, носеха своя история. Малко колониално момче, може би новодошло в лагера или градчето – подлъгано или предизвикано, или просто съблечено и бутнато вътре? А после е трябвало да се изправи, разплакано и уплашено, посрещнато от бурния смях и дюдюкания на някаква жестока шега...

Ворпатрил продължи да ругае под сурдинка:

– Защо Корбо? Защо Корбо?

Майлс, който трескаво си задаваше същия въпрос, предположи:

– Може сам да е предложил услугите си.

– Или пък проклетите квади са го пробутали като жертвено агне. Вместо да рискуват живота на някой от своите. Или... или пък е измислил поредния начин да дезертира.

– Аз... – Майлс задържа думите си за още един дълъг миг на размисъл, после ги изстреля на един дъх: – Не мисля, че този би бил от лесните начини. – Подозрението обаче беше от тези, които прихващаха лесно. Чий точно съюзник щеше да се окаже Корбо?

Майлс улови отново образа на лейтенанта, докато сетаганданецът го насочваше през кораба към командната зала, като отваряше и затваряше херметични врати по пътя му. Корбо мина и през последната бариера, с което изчезна от монитора – направи го с изправен гръб, мълчаливо, пошляпвайки тихо по пода с босите си стъпала. Изглеждаше... студен.

Нещо друго привлече вниманието на Майлс – беше се включила сензорната аларма на още един шлюз. Той бързо повика образа от охранителната камера – тъкмо навреме, за да види как един облечен в зелен биозащитен костюм квади замахва към камерата с гаечен ключ, а други две зелени фигури профучават зад него. Образът потрепна и угасна. Все още чуваше обаче тревожния вой на шлюзовата аларма, съскането на отваряща се херметична врата... но не и съска при затварянето ѝ. Защото не се беше затворила, или защото се е затворила във вакуум?

Докато шлюзът се завърташе, въздухът, и звукът се върнаха. Следователно херметичният шлюз се бе затворил във вакуум – квадите се бяха измъкнали в космоса край станцията.

Това отговаряше на въпроса му за биозащитните им костюми – за разлика от евтиния модел, с който беше оборудван „Идрис“, техните бяха от много по-скъпата модификация, пригодена за работа във вакуум. В Квадикосмоса подобна предпазна мярка изглеждаше повече от разумна. В рамките на малко повече от няколкостотин метра поне половин дузина шлюзове предлагаха достъп към станцията. Измъкващите се квади имаха богат избор, да не говорим за евентуалните сонди и совалки, които изчакваха наблизко и лесно можеха да ги пресрещнат и приберат на борда си.

– Вен, Гриинлоу и Лютвин току-що избягаха през един шлюз – уведоми той Ворпатрил. – Добре са преценили момента, във всеки случай. – Много умно, наистина, да се измъкнат точно когато вниманието на сегаганданския ба е отклонено от пристигането на пилота, а и сега, когато се бе очертала реална възможност да се измъкне, той едва ли щеше да е все така склонен да вреже „Идрис“ в станцията. Това беше най-правилният ход – да се намалява броят на заложниците при всеки удобен случай. Трябваше да признае, че пристигането на Корбо беше използвано по най-умния, направо гениален начин. На което Майлс можеше само да се възхити. – Браво. Чудесно! Сега на кораба няма нито един цивилен.

– С изключение на вас, милорд – отбеляза Роик, понечи да каже още нещо, но улови черния поглед, който Майлс му хвърли през рамо, и се задоволи да измърмори нещо под нос.

– Ха! – сърдито възкликна Ворпатрил. – Може пък сега на Уотс да му дойде друг акъл. – Гласът му се снижи, сякаш не говореше в аудиоприемника, или беше сложил ръка пред устата си. – Какво, лейтенант? – После измърмори: – Извинете. – На кого, Майлс така и не разбра.

Така, значи сега на борда бяха останали само бараярци. Плюс Бел – той пък фигурираше във ведомостта със заплатите на Импси, следователно се броеше за почетен бараярец по всички счетоводни линии, на живот и на смърт. Майлс въпреки всичко се ухили за миг, като си представи гневната реакция на Бел при едно такова изказване. Най-добрият момент да се вкара ударен отряд в кораба щеше да е преди потеглянето му, много по-добре, отколкото да се опитва игра на гоненица в открития космос. В даден момент на Ворпатрил вероятно щеше да му писне да чака позволенията на квадите, за да хвърли хората си в атака. В даден момент Майлс би се съгласил с него.

Насочи вниманието си към въпроса как да шпионира мостика. Ако сетаганданецът беше разбил камерата, както току-що го бяха направили измъквачите се квади, или дори ако беше метнал някое сако отгоре ѝ, Майлс нямаше шанс... А! Най-сетне. Над видплочата му изникна образ от мостика. Сега пък нямаше звук. Майлс изскърца със зъби и се наведе напред.

Камерата явно беше насочена към вратата, осигурявайки добър изглед към няколко празни командни кресла и тъмните табла пред тях. Сетаганданецът беше там, все още облечен в бетанските дрехи на изоставената си фалшива самоличност – сако, саронг и сандали. Все пак един скафандър – само един – с маркировката на „Идрис“ лежеше наблизко, метнат през облегалката на едно от креслата. Корбо, все така уязвимо гол, седеше в пилотското кресло, но още не си беше сложил шлема. Сетаганданецът вдигна ръка и каза нещо. Корбо се намръщи гневно и се дръпна, но сетаганданецът успя да притисне за миг един хипоспрей към ръката му над лакътя и отстъпи назад със самодоволно изражение.

Наркотични вещества? Даже и смахнатият сетаганданец не можеше да е толкова луд, че да надруса скоков пилот, от чиито неврални функции съвсем скоро щеше зависи и самият той. Зараза някаква? Би възникнал същият проблем... макар че нещо със забавено действие можеше и да свърши работа – „Съдействай ми и по-късно ще ти дам противоотрова.“ Или стопроцентов блъф, дестилирана вода например. Хипоспреят като цяло изглеждаше твърде елементарен и очевиден метод за приложение на вещества сетаганданска направа, което навеждаше Майлс на мисълта за блъф, макар че Корбо едва ли би се сетил. Сложеше ли си пилотът шлема на главата и включеше ли кораба към мозъка си, целият контрол така или иначе преминаваше в негови ръце. Което означаваше, че е трудна задача да заплашваш пилот.

И обезсмисляше параноичните опасения на Ворпатрил, че Корбо е станал предател и че се е писал доброволец с цел да се измъкне от ареста на квадите и останалите си проблеми. Или не? Независимо от всички евентуални уговорки, предварителни и тайни, сетаганданецът не би се задоволил просто да повярва някому, когато може да се подsigури по друг начин.

От комуникатора Майлс чу резкия, изненадан рев на адмирал Ворпатрил:

– Какво? Невъзможно. Да не сте полудели? Не сега...

След като минаха няколко секунди без разяснение.

Майлс прошепна:

– Тъ, Екатеринбург? Чуваш ли ме?

Чу я как вдиша рязко.

– Да.

– Какво става?

– Офицерът, отговарящ за комуникациите, извика адмирал Ворпатрил настрана. Пристигнало е някакво съобщение от щаба в Пети сектор. Изглежда, е нещо много спешно.

Над видплочата пред себе си Майлс наблюдаваше как Корбо минава през предстартовите проверки и се мести от табло на табло под строгия, бдителен поглед на сетаганданския ба. Корбо сякаш нарочно се движеше с излишна предпазливост и явно обясняваше, ако се съдеше по движението на устните му, всеки свой ход преди да докосне съответното контролно табло. И бавно, забеляза Майлс. Доста по-бавно от необходимото, макар и не чак толкова, че да бие на очи.

Гласът на Ворпатрил, или по-скоро тежкото му дишане, най-после се чу отново. Запахът му от ругатни явно се беше изчерпал. На Майлс това му се стори значително по-тревожно от предишните му цензурни кръсци.

– Милорд. – Ворпатрил се поколеба. Гласът му спадна до слисано ръмжене. – Току-що получих изрична заповед от щаба в Пети сектор да събера корабите от ескорта си, да изоставя комарската флотилия и да потегля с максималната възможна скорост към Марилак за среща на имперския флот.

„Как ли пък да не потеглиш с моята жена на борда“, беше първата мисъл на Майлс.

После примигна и замръзна на стола си.

Другата функция на военните ескорти, които Бараяр осигуряваше безвъзмездно на комарските търговски флотилии, беше тихо и незабележимо да се поддържа въоръжена сила, пръсната из цялата възлена връзка. Сила, която може, при наистина спешен случай, да бъде събрана бързо и да послужи като убедителна военна заплаха в ключови стратегически точки. В противен случай можеше да отнеме твърде много време, или дори да се окаже невъзможно от дипломатическа или военна гледна точка, да се придвижи значителна военна сила от родните светове през скоковите проходи на междинните държавни образувания до сборните пунктове, където можеше да е от полза на Бараяр. А търговските флотилии пътуваха из цялата възлена връзка.

Планетата Марилак беше бараярски съюзник на задния вход на Сетаганданската империя, от бараярска гледна точка, в сложната паяжина

от скокови преходи, които свързваха възлената връзка. Втори фронт, така както непосредствената съседска заплаха, която Ро Сета представляваше за Комар, беше първият фронт. Вярно, комуникационните и логистични разстояния между двете допирни точки бяха по-къси за сетаганданците, отколкото за бараярците. Но стратегическите клещи говореха сами за себе си, особено с потенциалното включване на марилакански сили. Единствената причина бараярците да сбират флота при Марилак, беше, за да сплашат Сетаганда.

Само дето, когато Майлс и Екатерина бяха потеглили от Бараяр на закъснялото си сватбено пътешествие, отношенията между двете империи се бяха отличавали – е, не чак със сърдечност, думата едва ли беше най-подходящата, – но с незапомнена липса на напрежение. Какво, по дяволите, можеше да е променило това толкова коренно и така бързо?

„Има някакво раздвижване сред сетаганданците около Ро Сета“, беше казал Грегор.

На няколко скока от Ро Сета Гупи и приятелите му контрабандисти бяха качили странен жив товар, доставен от сетагандански правителствен кораб, кораб с множество лъскави маркировки. С пискун на емблемата може би? Товар с един-единствен придружител – единствения оцелял? След което правителственият кораб беше побързал да се отдалечи, поемайки опасен курс към двете слънца на близката система. Ами ако тази траектория не е била заблуждаваща маневра? Ами ако не е била друго, а гмурване право надолу, без път назад?

– Мамамустара – промълви Майлс.

– Милорд? – обади се Ворпатрил. – Ако...

– Тихо – скастри го Майлс.

Веднъж годишно най-ценните товари на висшата раса напускаха Звездните ясли на столичния свят Ета Сета. Осем кораба, всеки на път към една от планетите на империята, така любопитно управлявана от висшите. Всеки един, натоварен с ежегодната реколта висши ембриони, генетично модифицираните и сертифицирани резултати от всички договори за зачеване, плод на сложни преговори между великите съзвездия, както наричаха там клановете, с други думи – грижливо култивирани генетични линии на висшата раса. Всеки товар от приблизително хиляда млади живота, придружаван от една от осемте най-влиятелни висши дами в империята, планетарните консорти, които представляваха управителния съвет на Звездните ясли. Всичко това – смятано за най-интимно, държано в най-дълбока тайна и забранена тема за разговор с външни посетители.

Защо един агент ба не се беше върнал за нови копия, след като беше загубил подобен безценен товар с бъдещи висши деца по време на транспортирането?

Защото изобщо не беше агент. Защото беше изменник.

– Престъплението не е убийство – прошепна Майлс и очите му се разшириха. – Престъплението е отвличане.

Убийствата бяха дошли по-късно, под напора на нарастваща паника, когато сетаганданецът, с пълно основание, се беше опитал да заличи следите си. Е, колкото до Гупи и приятелите му, за тях е било предвидено да умрат, защото са били единствените свидетели, че един човек не е загинал с останалите на обречения кораб. Кораб, който е бил отвлечен, макар и за кратко, преди унищожаването му – ами да, най-успешните отвличания в историята винаги се бяха оказвали вътрешна работа. Сетаганданското правителство сигурно направо се беше побъркало покрай тази история.

– Милорд, добре ли сте?

После гласът на Екатерин прошепна натъртено:

– Не го прекъсвайте. Мисли. Винаги издава тези странни звуци, когато мисли.

Според онова, което беше известно в Небесните градини, един детекораб беше изчезнал, пътувайки по иначе безопасен маршрут до Ро Сета. Всички единици за бързо реагиране и агенти разузнавачи, с които разполагаше Сетаганданската империя, навярно бяха хвърлени в разследването. Ако не беше Гупи, трагедията навярно щеше да се припише на някаква странна повреда, станала причина корабът да загуби контрол и връзка с останалия свят, пропадайки безпомощно към огнената си гибел. Без оцелели, без отломки, без въпросителни. Но Гупи го имаше. И не само го имаше, ами и оставяше след себе си истинска бъркотия от най-разнопосочни улики при всяка шляпаща стъпка на огромните си стъпала.

Колко ли бяха скъсили вече разстоянието сетаганданците? Твърде много, ако се съдеше по паническите ходове на похитителя. Цяло чудо беше, че сетаганданският ба не беше получил фатален инфаркт, спестявайки на Гупи несръчната му стрелба със занитвача, когато уж мъртвият контрабандист беше цъфнал изневиделица в хотелското фойе. Но следите на похитителя, очертани с ярки фойерверки от гафове на Гупи, водеха от местопрестъплението право до сърцето на една доскоро враждебна империя – Бараяр. Какви ли изводи си бяха направили сетаганданците?

„Е, сега вече имаме улика, нали?“

– Така – промълви Майлс, после повтори, малко по-бодро: – Така. Всичко това го записвате, надявам се. Първата ми заповед като Императорски глас, адмирале, е да отменя тази, която сте получили от Пети сектор. За това се канехте да ме помолите, нали?

– Благодаря ви, милорд ревизор, да – признателно рече Ворпатрил. – При нормални обстоятелства по-скоро бих умрял, отколкото да пренебрегна такава заповед, но... предвид ситуацията тук ще им се наложи да изчакат. – Ворпатрил не драматизираше. Думите му прозвучаха делово, като излагане на очевиден факт. – Не много, надявам се.

– Тъкмо напротив. Ще им се наложи доста да почакаат. Това е следващата ми заповед като Императорски глас. Направете некодирано копие на всичко – всичко, – което сте записали през последните двайсет и четири часа, и го излъчете по открит канал и с най-висока степен на приоритетност до Императорския дворец, до Висшето командване на Бараяр, до централния щаб на ИмпСи и до Галактическият отдел на ИмпСи на Комар. И – той си пое дълбоко дъх и повиши глас, за да надвика възмутения крясък на Ворпатрил „Некодирано копие! В момент като този!“ – с изпращач лорд ревизор Майлс Воркосиган от Бараяр: „Спешно и на личното внимание на гем-генерал Даг Бенин, началник на Имперската служба за сигурност, Небесните градини, Ета Сета – лично, спешно, неотложно. В името на косата на Райън, довери ми се, Даг.“ Като използвате точно тези думи.

– Какво? – изкрещя Ворпатрил, после побърза да понижи глас, макар тревогата да си остана непроменена: – Какво? Среща на флота при Марилак може да означава единствено неизбежна война със сетаганданците! Не можем да им поднесем на тепсия подобна информация за позицията и придвижването ни!

– Изискайте също така пълния, нередактиран запис от разпита на Русо Гупта и го изпратете на същия адрес, по най-бързия начин. Макар че и това няма да е достатъчно бързо.

Нов ужас разтърси Майлс, видение като от трескав сън – величествената фасада на Дом Воркосиган в бараярската столица Ворбар Султана, засипана с плазмен огън, който топи старата му каменна зидария като масло, а два пълни с течност контейнера избухват и се превръщат в пара. Или заразна мъгла, след която в къщата остават само купчини трупове по коридорите – и два почти достигнали термина си утробни репликатора, останали без надзор, които не след дълго спират да функционират, изстиват бавно, а мъничките същества вътре умират от липса на

кислород и се удавят в собствената си околородна течност. Миналото и бъдещето му унищожени едновременно... И Ники – дали щяха да го подберат заедно с другите деца в отчаян опит за бягство, или щеше да остане забравен, непотърсен, сам-самичък в пламналия град? Майлс беше вярвал, че се превръща в добър втори баща на детето – сега това определено подлежеше на съмнение, нали? „Екатерин, съжалявам...“

Щяха да минат часове – дни – преди новият теснолъчев сигнал да стигне до Бараяр и Сетаганда. Полудели от тревога хора можеха да допуснат фатални грешки в рамките на минути. На секунди...

– И ако сте вярващ човек, Ворпатрил, молете се никой да не направя нещо глупаво преди съобщението да стигне до адресатите си. И да ни повярват.

– Лейди Воркосиган – тревожно прошепна Ворпатрил. – Възможно ли е да халюцинира от болестта?

– Не, не – успокои го тя. – Просто мисли твърде бързо и пропуска да обясни междинните стъпки. Често го прави. Не е много приятно за околните. Майлс, любими, въ... дали не би ни обяснил малко по-детробно?

Той се пое дъх – после още няколко пъти, – докато овладее треперенето на гласа си.

– Сетаганданският ба. Той не е агент, изпълняващ мисия. Престъпник е. Изменник. Може и да е луд. Смятам, че е отвлякъл тазгодишния детекораб до Ро Сета, програмираше го е да се блъсне в най-близкото слънце заедно с всички на борда – които най-вероятно е избил преди това – и е избягал с товара си. После го е прекарал през Комар, където го е прехвърлил на търговски кораб, лична собственост на семейството на императрица Лайза – а точно колко уличаваща може да се стори тази детробност на някои индивиди в Звездните ясли, не смея и да помисля. Сетаганданците смятат, че ние сме им откраднали бебетата, или че най-малкото сме били съучастници в кражбата, и, мили Боже, че сме убили планетарен консорт, следователно са на път да ни обявят война по погрешка!

– Ооо – проточи Ворпатрил.

– Единственият шанс на сетаганданския изменник за успех се е криел в пълната секретност на замислената операция, защото, щом попаднат на вярната следа, сетаганданците не биха се отказали, докато не разкрият престъплението. Но свършеният му план се е пропукал, когато Гупта не е умрял по разписание. Последвалите безумни ходове на контрабандиста въвлекли Солиан, въвлекли вас, въвлякоха и мен... –

Думите му се забавиха. – Само дето не разбирам за какво са му притрябвали тези висши деца?

Екатерин предположи колебливо:

– Възможно ли е да ги е откраднал по поръчка на някой друг?

– Да, но ба се славят със своята неподкупност.

– Тогава, ако не срещу заплащане или друг вид подкуп, може би заради изнудване или заплаха? Може би заплаха към някой висш, комуто нашият ба е верен до смърт?

– Или може би е замесена някаква фракция в Звездните ясли – предположи на свой ред Майлс. – Само че... гем-лордовете се делят на фракции. Висшите лордове се делят на фракции. Звездните ясли винаги са действали като един – дори при онази тяхна държавна измяна отпреди десетина години висшите дами взимаха всички решения единодушно.

– Звездните ясли да са извършили държавна измяна? – невярващо повтори Ворпатрил. – Нищо не се е чуло за такова нещо! Сигурен ли сте? Не съм чувал за никакви масови екзекуции толкова високо по етажите на империята по онова време, а би трябвало. – Замълча, после добави объркано: – Пък и как е възможно висши дами, чиято работа е да създават бебета, да извършат държавна измяна?

– Измяната така и не се осъществи. По различни причини. – Майлс се изкашля.

– Лорд ревизор Воркосиган. Това е вашата комуникаторна връзка, нали? Чувате ли ме? – намеси се нов глас, на който Майлс се зарадва искрено.

– Контрольор Грийнлоу! – извика радостно той. – В безопасност ли сте вече? Всичките?

– Намираме се на станция Граф – отговори тя. – Твърде рано е да се говори за безопасност. А вие?

– Още сме затворени на борда на „Идрис“. Макар да не сме напълно лишени от възможности за действие. Или идеи.

– Спешно трябва да разговарям с вас. Можете ли да изключите от връзката онзи ненормалник Ворпатрил?

– Ами... в момента комуникаторът ми е в пряка аудиовръзка с адмирал Ворпатрил, мадам. Можете да разговаряте и с двама ни едновременно, ако искате – побърза да обясни Майлс преди тя да се е изразила още по-свободно.

Тя се поколеба само за миг.

– Добре. Абсолютно наложително е Ворпатрил да се въздържа,

повтарям, да се въздържа от всякакви агресивни действия спрямо кораба. Корбо потвърди, че сетаганданецът наистина носи някакво устройство за дистанционно управление или детонатор, задействащ се при смъртта му, което очевидно е свързано с биологичната зараза, която е скрил някъде на станция Граф. Не е блъфирал.

Майлс вдигна изненадано поглед към мълчаливото видеоизображение от мостика. Корбо седеше в пилотското кресло, контролният шлем обгръщаше черепа му, а безизразното му лице изглеждаше още по-застинало.

– Корбо е потвърдил! Та той беше чисто гол... сетаганданецът не сваля очите си от него и за секунда! Подкожна комуникаторна връзка?

– Нямаше време за това. Той се нае да сигнализира със светлините на кораба по предварително уговорен код.

– Чия беше идеята?

– Негова.

Умно колониално момче. Значи пилотът беше на тяхна страна. И това ако не беше добра новина... Тръпките на Майлс се засилваха неумолимо.

– С изключение на децата, всички квади на станция Граф, които не са дежурни на различните критични точки, търсят скритата зараза – продължи Грийнлоу, – но нямаме представа как изглежда това нещо, нито колко е голямо, нито дали е маскирано като нещо друго. И дали е само едно. Опитваме се да евакуираме колкото се може повече деца на всички кораби и совалки, с които разполагаме, и да ги отдалечим от станцията, но всъщност няма как да сме сигурни, че заразата не е именно на някой от корабите. Ако направите нещо, което да предизвика онава умопобъркано копеле – ако предприемете несъгласувана атака преди заразата да бъде открита и елиминирана – кълна се, че лично ще дам заповед на милицията ни да стреля по корабите ви. Разбрахте ли ме, адмирале? Потвърдете, моля.

– Чувам ви – неохотно каза Ворпатрил. – Вижте, мадам... самият имперски ревизор е заразен със смъртоносните биоагенти. Не мога... не бих могъл... ако трябва да си седя безпомощно тук и да го слушам как агонизира...

– На станция Граф има петдесет хиляди невинни, адмирале... лорд ревизор! – Гласът ѝ й изневери за миг, после тя заговори дори по-твърдо отпреди. – Съжалявам, лорд Воркосиган.

– Още не съм умрял – превзето я укори Майлс. Ново и крайно неприятно усещане се прибави към лепкавия страх, стиснал в юмрук

стомаха му. – Ще изключа за секунда комуникатора си. Веднага се връщам.

Даде знак на Роик да остане на мястото си, после отвори вратата на кабинета, излезе в коридора, вдигна прозорчето на шлема си, преви се на две и повърна на пода. „Нищо не помага.“ С яден жест нагласи температурата в костюма на нормално ниво. Примигна да изчисти зеленкавите петна пред очите си, избърса уста, върна се в кабинета, седна на мястото си и отново се включи във връзката.

– Продължете.

Остави сърдитите гласове на Грийнлоу и Ворпатрил да жужат като тих звуков фон и се вгледа по-подробно в изображението от мостика. Един предмет трябваше да се намира някъде там... А, ето го – малка портативна криокамера с размерите на дипломатическо куфарче, внимателно положена до едно от празните командни кресла близо до вратата. Стандартен търговски модел, без съмнение закупена от някой склад за медицинска апаратура тук, на станция Граф, през последните няколко дни. Всичко това, цялата тази дипломатическа каша, тази застлана с трупове пътека през половината възлена връзка, двете империи на ръба на война – всичко се свеждаше до тази криокамера. Спомни си старата бараярска народна приказка за злия мутант магьосник, който държал сърцето си в кутия, за да го скрие от враговете си.

Да...

– Грийнлоу – прекъсна ги той. – Има ли начин вие да сигнализираще на Корбо?

– Определихме един от навигационните фарове – настроен е на каналите, които пилотите използват в режим на кибер-неврален контрол. Не можем да предадем гласово съобщение чрез него – Корбо не беше сигурен как би се транслирало спрямо променените му в работен режим възприятия. Но със сигурност можем да предадем някакво светлинно или звуково примигване с прост код.

– Съобщението ми за него е простичко. И спешно. Предайте му го, без значение как. Кажете му да отвори всички вътрешни херметични врати на средната палуба в централния цилиндър. Да изключи и охранителните им камери, ако може.

– Защо? – подозрително попита тя.

– Защото там имаме хора, които скоро ще умрат, ако не го направи. – Е, не беше лъжа.

– Добре – рязко отвърна тя. – Ще видя какво можем да направим.

Майлс изключи изходящата гласова връзка, завъртя се със стола си

и даде знак на Роик да направи същото. Наведе се напред.

– Чуваш ли ме?

– Да, милорд. – Гласът на Роик се чуваше едва-едва през по-дебелата лицева преграда на работния скафандър, но достатъчно ясно – не им се налагаше да викат в това тихо, тясно пространство.

– Гриинлоу никога няма да заповяда или да позволи употреба на сила спрямо сетаганданеца. Нито на своя ударен отряд, нито на нашия. Не може. Заложен е животът на твърде много квади. Работата е там, че този й умиротворителен подход няма да помогне на станцията. Ако онзи ба наистина е убил планетарен консорт, и окоето му няма да мигне пред няколко десетки хиляди квади. До последния момент ще обещава съдействие, после ще задейства биобомбата си и ще скочи, само заради слабата надежда, че хаосът, който ще остави след себе си, може да забави преследването с някой и друг ден. Следиш ли ми мисълта?

– Да, милорд. – Роик го гледаше втренчено.

– Ако двамата с теб успеем да се доберем незабелязано до вратата на мостика, мисля, че имаме шанс сами да обезвредим похитителя. Поточно, ти ще му скачиш, а аз ще се погрижа да му отвлека вниманието. Няма да пострадаш. И зашеметител и невроразрушител няма да свършат работа срещу този скафандър. Същото се отнася и до иглените гранати, ако се стигне до това. А на теб ще ти трябва по-малко време да прекошиш мостика, отколкото на изстрела от плазмената пушка да стигне до теб.

Роик подозрително сви устни.

– Ами ако вместо по мен стреля по вас? Вашият костюм въобще не е толкова добър.

– Няма да стреля по мен. Това мога да ти го обещаю. Сетаганданските хоут и първите им братовчеди ба са физически по-силни от повечето хора, с изключение на онези, които са променили генетиката си, за да живеят на по-тежки планети, но не са по-силни от човек в скафандър със самостоятелно хранене. Гледай да му хванеш ръцете. И ги дръж здраво. Ако стигнем дотам, е, по-нататък нещата ще поемат по естествения си ход.

– А Корбо? Чистак гол е горкичкият. С каквото и да го стреля, ще го улучи.

– Корбо – каза Майлс – е последният човек, по когото сетаганданецът би стрелял. Ха! – Очите му се разшириха и той се завъртя рязко със стола си. В края на видеоизображението половин дузина от миниатюрните образи, предавани от охранителните камери в кораба, тихомълком

угаснаха. – Излез в коридора. Бъди готов да тичаш. Колкото можеш потихо.

От комуникатора му гласът на Ворпатрил, тих заради намаления звук, сърцераздирателно умоляваше имперския ревизор да включи отново гласовата си връзка. После подкани лейди Воркосиган да се присъедини към молбите му.

– Оставете го на мира – твърдо рече Екатерин. – Той знае какво прави.

– И какво прави? – изврещя отчаяно Ворпатрил.

– Нещо. – Гласът ѝ спадна до шепот. Или беше молитва, кой знае? – Късмет, любов моя.

Друг глас, сякаш отстрани, се включи в разговора. Капитан Клогстън.

– Адмирале? Можете ли да се свържете с лорд ревизор Воркосиган? Приключихме с кръвния му филтър и сме готови да го изпробваме, но той изчезна някъде. Само преди няколко минути беше в лечебницата...

– Чувате ли, лорд Воркосиган? – отчаяно пробва нов подход Ворпатрил. – Трябва да се явите в лечебницата. Незабавно.

След десет минути – пет – може би щеше да се остави в ръчичките на медиците, но преди това имаше да свърши още нещо. Избута се от стола – наложи се да използва силата и на двете си ръце – и последва Роик в коридора пред кабинета на Солиан.

В полумрака пред тях първата херметична врата се отвори със съскане. Зад нея беше перпендикулярният коридор към другите цилиндри. В дъното му следващата врата също започна да се плъзга.

Роик се затича. Стъпките му бяха неизбежно тежки. Майлс хукна след него. Помъчи се да се сети кога за последно е използвал пристъпния си стимулатор и какъв е рискът точно в този момент да се строполи в конвулсии на пода заради комбинацията от кофти мозъчна химия и ужас. Средно голям риск, реши той. Този път и без това не разполагаше с автоматични оръжия. С никакво оръжие – освен ума си. А точно сега умът му не беше в най-добрата си форма.

Втората двойка врати се отвори пред тях. После третата. Майлс отпрати кратка молитва това да не е поредният хитроумен капан. Но не му се вярваше сетаганданският ба да е разбрал, или дори да подозира, че между станцията и пилота му се осъществява една така странна и заобиколна комуникация. Роик поспря за миг, прекрачи прага на последната врата и надникна. Вратата към мостика беше затворена. Гвардеецът

рязко кимна и продължи напред, Майлс го последва като сянка. Когато се приближиха, Майлс видя, че контролният панел вляво от вратата е прогорен с някакъв режещ инструмент, братовчед, без съмнение, на онзи, който беше използвал Роик. Сетаганданецът също беше ходил да пазува в инженерното. Майлс посочи панела. Лицето на Роик просветна и едното ъгълче на устата му забележимо се повдигна. Изглежда, все пак някой не беше забравил да заключи вратата, когато за последно бяха излезли оттук.

Роик посочи себе си, после вратата. Майлс поклати глава и му даде знак да се наведе по-близо до него. Шлемовете им се допряха.

– Първо аз. Трябва да грабна онова куфарче преди сетаганданецът да има време да реагира. Пък и ти ще ми трябваш за друго – да издърпаш вратата.

Роик се огледа, вдиша дълбоко и кимна. Майлс отново му даде знак да се приведе.

– Още нещо, Роик. Радвам се, че не взех Янковски.

Гвардеецът се усмихна. Майлс отстъпи встрани.

„Хайде.“ Отлагането не помага на никого.

Роик се наведе, опря ръце на вратата и се зае да натиска и дърпа. Спомагателните двигатели на скафандъра му завиха от натоварването. Вратата изскърца и неохотно се плъзна встрани.

Майлс се шмугна през отвора. Не погледна назад, нито нагоре. Целият му свят се беше стеснил до една точка, една цел, един предмет. Портативната криокамера – ето я, още си стоеше на пода до контролното кресло на отсъстващия офицер по комуникациите. Майлс се хвърли напред, грабна я, вдигна я и я притисна до гърдите си като щит, като любима, като последна надежда.

Сетаганданецът вече се обръщаше, крещеше, устата му бе отворена, ръката му посягаше към джоба. Пръстите на Майлс трескаво опипаха ключалките. „Ако са заключени, метни куфарчето към сетаганданеца. Ако са отключени...“

Куфарчето се отвори с шракване. Майлс го тръсна, размаха го, после пак.

Сребърен водопад, повече от хилядата мънички игли с тъканни проби за криосъхранение, излетяха в дъга от куфарчето и се пръснаха по целия под. При удара някой се счупиха с тъничко кристално хрущане – като умиращи насекоми. Някои се завъртяха. Други се търкулнаха и изчезнаха зад контролните кресла. Майлс се ухили демонично.

Викът премина в писък. Ръцете на сетаганданеца се протегнаха към

Майлс сякаш в смирена молба, в изблик на отчаяние и невяра. Той се запрепъва към него, посивялото му лице бе сгърчено от потрес.

Усилените от костюма ръце на Роик се заключиха около китките му и рязко се вдигнаха нагоре. Костите изпукаха и се счупиха, кръв потече между стягащите се като менгеме пръсти на гвардееца. Тялото на сетаганданеца се сгърчи конвулсивно, после се отдели от пода. Подивелите му очи се подбелиха. Писъкът мутира в зловещ вой, после постепенно стихна. Обутите в сандали крака ритяха без никаква полза по добре защитените от работния скафандър колене на Роик, но напразно. Роик стоеше с вдигнати ръце, непоклатим като скала, а пленникът му се мяташе бясно във въздуха.

Майлс пусна куфарчето-криокамера и то се удари с трясък в пода. После включи излъчващото аудиоустройство на комуникатора си и изхриптя:

– Пленихме сетаганданеца. Пратете спасителна група. В биозащитни костюми. Вече няма да им трябват пушки. Боя се, че корабът е нагоре с краката.

Коленете му се подгъваха. Срина се на пода, като се кискаше налудничаво. Корбо се надигна от пилотското кресло и Майлс му даде знак да не се приближава.

– Стой далеч, Дмитрий! Ей сега ще...

Успя да отвори шлема си точно навреме. Тоест в последния момент. Този път повръщането и спазмите, раздиращи стомаха му, бяха много по-тежки. „Свърши се. Може ли вече да умра, моля?“

Само дето не се беше свършило, никак даже. Грийнлоу беше играла, за да защити живота на петдесет хиляди души. Сега беше ред на Майлс да играе, за да защити живота на петдесет милиона.

ГЛАВА 17

Майлс се върна в лечебницата на „Идрис“ напред с краката. Занесоха го двама от мъжете от ударната група на Ворпатрил, която набързо се беше превърнала в санитарен екип за спешна помощ и като такава беше получила разрешение от квадите да се качи на кораба. Носачите му едва не паднаха в дупката, която Роик беше изрязал в пода. Майлс си върна личния контрол върху придвижването си, колкото да се изправи със собствени сили и да се облегне доста нестабилно на стената до вратата на биоизолационното отделение. Роик го последва, понесъл внимателно дистанционното управление на сетаганданеца в биозащитна торба. Корбо, с бледо и застинало лице, вървеше най-отзад, облечен в свободна медицинска туника и панталон на ластик, под надзора на един медтехник, също с биозащитна торба в ръце, в която бяха прибрали хипоспрея на сетаганданеца.

Капитан Клогстън излезе през жужащата синя бариера и плъзна поглед по новия набор пациенти и помощници.

– Така – обяви той и се намръщи на дупката в пода. – Този кораб е заприличал на проядено сирене, затова го обявявам целия за зона на биоизолация трета степен. Което значи, че можем да се махнем от тази теснотия и най-после да се почувстваме удобно, момчета.

Техниците се подредиха в жива верига и набързо прехвърлиха апаратурата във външното помещение. Майлс се възползва от възможността да размени няколко тревожни думи с двамата мъже с медицински отличителни знаци на костюмите, които стояха встрани от другите и които всъщност бяха офицерите за военни разпити от „Принц Ксав“. Не точно дегизирани, просто дискретни – а и, трябваше да признае Майлс, все пак имаха медицинска подготовка.

Второто отделение беше обявено за временна килия на затворника, който беше следващият в процесията им, овързан към един подежник. Майлс се навъси, когато подежникът мина край него, теглен за контролния повод от един бдителен мускулест сержант. Сетаганданецът беше завързан здраво, но главата и очите му се въртяха диво, а разлигавената му уста се гърчеше.

Преди всичко друго, жизненоважно беше сетаганданецът да остане в бараярски ръце. Не по-малко спешно беше да се разбере къде на станцията Граф е скрита гадната му биобомба. Расата на висшите имаше

някакъв генетично заложен имунитет към повечето от обичайните наркотици, използвани при разпит, и към техните производни. Ако фаст-пентата не действаше на затворника, възможните процедури за разпит, от които квадите можеха да избират и които трябваше да бъдат одобрени от съдия Лютвин, се свеждаха до минимум. В критична ситуация като тази военните правила изглеждаха по-подходящи от гражданските. „С други думи, ако ни оставят на мира, ние ще изтръгнем ноктите на сетаганданеца вместо тях.“

Майлс хвана Клогстън за лакътя ѝ попита:

– Как е Бел Торн?

Флотският главен лекар поклати глава.

– Не е добре, милорд ревизор. Отначало помислихме, че се подобрява, след като го включихме към филтрите – изглеждаше, че се връща в съзнание. Но после стана много неспокоен. Стене и се опитва да говори. Не е на себе си, струва ми се. Непрекъснато вика адмирал Ворпатрил.

„Ворпатрил? Защо? Чакай малко...“

– Бел каза ли името му? – рязко попита Майлс. – Или просто викаше „адмирала“?

Клогстън сви рамене.

– В момента Ворпатрил е единственият адмирал тук, макар че, ако питате мен, пристанищният управител може и да е в плен на някакви халуцинации. Обикновено не бих седирал пациент, който е в толкова тежък психически стрес, особено след като току-що се е преборил с друго наркотично опиянение. Но ако хермафродитът не се успокои, ще се наложи да го направим.

Майлс се намръщи и забърза към изолационното. Клогстън тръгна след него. Майлс издърпа шлема си, извади комуникатора и го върна на китката си. Един техник оправяше набързо разчистената втора кушетка – явно я подготвяше за заразения лорд ревизор.

Бел лежеше на първата кушетка, подсушен и облечен в бледозелена бараярска болнична туника, каквито използваша военните, което на пръв поглед се стори на Майлс голям напредък. Но лицето на хермафродита сивееше, устните му бяха синкави, клепачите му потрепваха. Една интравенозна помпа, независеща от потенциално променливата гравитация на кораба, вливаше някаква жълта течност в дясната ръка на Бел. Лявата беше завързана неподвижно. Пластмасова тръбичка, пълна с кръв, излиаше изпод превръзката и свързваше ръката му с набързо сглобен апарат, омотан с огромни количества залепваща лента. Втора тръбичка се

връщаше обратно, тъмната ѝ повърхност беше влажна от кондензация.

– Фбалеа – простена Бел. – Фбалеа.

Устните на главния лекар се свиха в израз на медицинско неудобство зад прозорчето на шлема му и той мина напред да погледне монитора.

– И кръвното му е високо. Мисля, че е време да го приспим.

– Чакайте. – Майлс се промуши край лекаря, застана до леглото на Бел, така че да е право пред погледа му, и впери пълни с отчаяна надежда очи в хермафродита. Главата на Бел помръдна рязко. Клепачите му се отвориха треперливо, после очите му се разшириха. Сините устни направиха ново усилие да се раздвижат. Бел ги облиза, пое си накъсано дъх и опита отново.

– Дмирале! Могофазно. Копеето ое скрио фбалеа. Каами. Садисишно копее.

– Продължава да вика адмирал Ворпатрил – озадачено промърмори Клогстън.

– Не адмирал Ворпатрил. Мен – прошепна Майлс. Дали го имаше още острия ум в бункера на мозъка му? Очите на Бел бяха отворени и се местеха в усилието да се фокусират върху Майлс, сякаш образът му трептеше и се размазваше пред погледа му.

Нещо е многофазно. Не. Бел се опитваше да каже нещо много важно. Бореше се със смъртта за контрола над собствената си уста само и само да предаде това съобщение. Фбалеа? Балистичен? Балалайка? Не... балет!

Майлс изрече на един дъх:

– Сетаганданецът е скрил биобомбата в балета – в зала „Минченко“? Това ли се опитваш да ми кажеш, Бел?

Напрегнатото до болка тяло облекчено се отпусна на кушетката.

– Даа. Даа. Ажи им. При светините, мися.

– Само една ли е бомбата? Или има и други? Той каза ли ти?

– Не знам. Саоделка, мися. Провеи. Покупи...

– Добре, разбрах! Браво, капитан Торн. – „Винаги си бил най-добрият, Бел.“ Майлс се изви леко встрани и заговори авторитетно в комуникатора на китката си, настоявайки да го свържат с Грийнлоу, Вен или някой друг достатъчно високопоставен на станция Граф.

Най-накрая му отвърна един предрезгавял женски глас:

– Да?

– Контрольор Грийнлоу? Вие ли сте?

Гласът ѝ укрепна.

– Да, лорд Воркосиган? Имате ли нещо ново?

– Може би. Бел Торн докладва, че сетаганданецът му е казал къде е скрил биобомбата – някъде в зала „Минченко“. Вероятно зад някакви светлини.

Тя си пое шумно дъх.

– Добре. Ще насоча най-добрите си хора натам.

– Бел също така смята, че сетаганданецът сам е спретнал бомбата, и то неотдавна. Може да е купил необходимите му неща на станция Граф в ролята си на Кер Дюбауер. Покупките му може да ви дадат представа колко са бомбите.

– А! Добре! Ще пратя хората на Вен да се заемат с това.

– Имайте предвид, че Бел никак не е добре. А и сетаганданецът може да го е излъгал. Уведомете ме, щом откриете нещо.

– Да. Да. Благодаря ви. – И побърза да прекъсне връзката. Майлс се сети да се запита дали и нея не я бяха поставили в предпазна биоизолация, което очакваше и самия него в най-скоро време, и дали не се опитва да ръководи критичната ситуация от също толкова голямо и твърде неудобно разстояние.

– Копее – промърмори Бел. – Парализираща ме. Напъхва ме в проклета шусулка. Каа ми. След това я запешата. Знаеше... знаеше за Нихол и мен. Видя видкубшето ми. Къе ми е видкубчето?

– Никол е добре, в безопасност е – увери го Майлс. Е, поне колкото всички останали квади на станция Граф в момента – ако не в безопасност, то поне предупредени. Видеокубче? А, малкото устройство, което прожектираше триизмерни образи на хипотетичните деца на Бел. – Видеокубчето ти е прибрано на сигурно място. – Майлс нямаше представа дали последното му твърдение отговаря на истината – кубчето можеше да е било в джоба на Бел, унищожено заедно със заразените му дрехи, а можеше и сетаганданецът да го е откраднал. Но думите му поуспокоиха Бел. Очите му се затвориха и дишането му стана по-равномерно.

„След няколко часа и аз ще изглеждам така.“

„Тогава по-добре да не губиш време сега, какво ще кажеш?“

С огромно неудоволствие той се остави в ръцете на един пъргав техник, който му помогна да се измъкне от скафандъра и да съблече белято си – него сигурно щяха да го занесат някъде и да го изгорят.

– Ако ще ме връзвате за това нещо, искам веднага да ми се инсталира комтабло до кушетката. Не, това не можете да го вземете. – Майлс избута безапелационно техника, който се опита да му вземе личния комуникатор, после млъкна и запрегльща. – И нещо против гадене. Добре

де, тогава го сложете на дясната ми ръка.

Хоризонталата не се оказа много по-добра от вертикалата. Майлс приглади надолу бледозелената болнична туника, с която го нагиздиха, и протегна лявата си ръка към главния лекар, който лично се зае да прободне вената му с някакво медицинско шило, което му се стори огромно като сламка за пиене. От другата му страна един техник притисна хипоспрей към дясното му рамо – нещо, което да премахне замайването и спазмите в стомаха, или така поне се надяваше Майлс. Цялата тази инквизиция я изтърпя безропотно, но при първия излив на филтрирана кръв обратно в тялото му изскимтя недоволно:

– Мамка му, студена е! Мразя студа.

– Нищо не може да се направи, милорд ревизор – успокоително промърмори Клогстън. – Трябва да понижим телесната ви температура поне с три градуса. Така ще си спечелим време.

Майлс изгърби рамене при това неприятно напомняне, че все още не са открили лекарство срещу болестта му. Задуши приливната вълна от чист ужас, която избликна под налягане от мястото, където я беше държал заключена през последните няколко часа. И за една секунда дори не би си позволил да повярва, че лекарство няма да бъде открито, че тази биогадория ще го надвие, ще го завлече в мрак, от който няма да се събуди...

– Къде е Роик? – Вдигна дясната си китка към устните. – Роик?

– Във външното помещение съм, милорд. Не смея да внеса дистанционното през биобариерата, преди да сме сигурни, че е обезвредено.

– Добре, това е разумно. Някъде на кораба трябва да е сапърът, когото поисках да ми изпратят. Намери го и му дай дистанционното. После искам да присъстваш на разпита вместо мен, разбра ли?

– Да, милорд.

– Капитан Клогстън.

Докторът, който донагласяваше нещо по скалпения за временно ползване кръвен филтър, сведе поглед към Майлс.

– Милорд?

– Веднага щом се освободи някой медтехник... не, лекар. Веднага щом неколцина достатъчно квалифицирани хора от вашите се освободят, изпратете ги в товарното отделение със сетаганданските репликатори. Искам да вземат проби и да открият дали похитителят ги е заразил или отровил по някакъв начин. После да проверят дали устройствата работят нормално. Изключително важно е всички висши деца да останат живи и здрави.

– Да, лорд Воркосиган.

Ако висшите бебета бяха заразени със същите гадни паразити, които си разиграваха коня и в неговото тяло, възможно ли бе температурата в репликаторите да бъде понижена, за да забави напредването на болестта? Или студът би повредил мъничетата... само дърпаше дявола за опашката с тези си прибързани размишления. Един обучен агент, свикнал да тегли чертата между действието и въображението, би могъл да извърши такова заразяване с цел да премахне и най-малката следа от уличаващата висша ДНК, преди да напусне сцената. Но този ба беше аматьор. Този ба беше обучен на съвсем различни неща. „Да, само че обучението му трябва дяволски да се е объркало в един момент, защото иначе никога не би отишъл толкова далеч...“

Когато Клогстън му обърна гръб, Майлс добави:

– Уведомете ме и какво е състоянието на пилота, Корбо, веднага щом разберете нещо.

Отдалечаващата се фигура в биозащитен костюм вдигна ръка в знак, че указанието е разбрано.

След няколко минути Роик влезе в отделението. Беше се отървал от огромния ремонтен скафандър и сега носеше значително по-удобния военен биозащитен костюм за тревога трета степен.

– Какво е положението?

Роик сви глава между раменете си.

– Не е добро, милорд. Сетаганданецът май нещо не е наред с главата. Плямпта непрекъснато, но не казва нищо по същество, а момчетата от разузнаването казват, че и физическото му състояние хич не е добро. Опитват се да го стабилизират.

– Трябва да го опазят жив! – Майлс с мъка се надигна на лакти и вече си представяше как нарежда да го отнесат в съседното помещение, за да поеме командването. – Трябва някак да го върнем на Сетаганда. Да докажем, че Бараяр е невинен.

Отпусна се тежко назад и огледа жужащото, филтриращо кръвта му устройство, окачено вляво от него. Изтегляше паразитите, вярно, но му отнемаше и енергията, която гадинките му бяха откраднали, за да създадат сами себе си. Изсмукваше остротата на ума, която му беше така необходима в момента.

Направи преглед на пръснатите си мисли и каза на Роик какво е разбрал от Бел.

– Върни се в стаята за разпит и ги уведоми за това ново развитие. Нека се опитат да получат потвърждение за скривалището в зала

„Минченко“ и особено за това дали има и друга бомба.

– Добре. – Роик плъзна поглед по разрастващия се набор медицинска апаратура, прикачена към Майлс. – Между другото, милорд. Случайно да сте споменали вече на главния лекар за проблема с пристъпите си?

– Не. Не остана време.

– Разбирам. – Устните на Роик се стиснаха многозначително, по начин, който Майлс предпочете да не забележи. – Да взема аз да се погрижа за това, милорд?

Майлс клюмна.

– Даа, добре.

Роик излезе от отделението, за да се заеме с двете си задачи.

Комтаблото пристигна. Един техник намести голяма табла в скута на Майлс, сложи видплочата отгоре ѝ и му помогна да се привдигне с помощта на няколко допълнителни възглавници зад гърба. Отново започваше да го тресе. Добре, чудесно, комтаблото беше бараярска направа, от онези, които се използваша в армията, а не просто взето назаем от „Идрис“. Ето че пак разполагаше с обезопасена видеовръзка. Вкара няколко кода.

Лицето на Ворпатрил не се появи веднага – повикването на Майлс едва ли беше единствената претенция към вниманието на адмирала, който надзираваше всичко случващо се от тактическата зала на „Принц Ксав“. Когато най-накрая се появи, го направи с едно бодро:

– Да, милорд! – Очите му се плъзнаха по образа на Майлс на виддисплея. Гледката май не го успокои. Челюстите му се стиснаха объркано. – Добре ли... – започна той, после коригира в движение нелепицата, която за малко щеше да изрече, в нещо малко по-подходящо за случая: – Много ли сте зле?

– Все още мога да говоря. И докато все още мога да го правя, искам да направя запис на няколко заповеди. Докато чакаме квадите да открият биобомбата – следите последното развитие около претърсването на станцията, нали? – Майлс уведоми адмирала за информацията, получена от Бел относно бомбата в зала „Минченко“, после продължи: – Междувременно искам да изберете и подгответе най-бързия кораб от ескорта, който да има и достатъчен капацитет за товара, който ще носи. А товарът ще сме аз, пристанищен управител Торн, медицински екип, затворникът ни ба със съответната охрана, Гупи – джаксънианският контрабандист, ако успее да го изтръгна от ръцете на квадите, плюс хиляда работещи утробни репликатора. Заедно с квалифициран медицински персонал, който да ги наблюдава.

– И с мен – вметна с нетърпящ възражения глас Екатерина някъде отстрани. Лицето ѝ се появи в обхвата на Ворпатриловата видкамера и тя се намръщи на Майлс. Но пък тя и преди беше виждала съпруга си така – с вид на мъртвец. Може би затова не изглеждаше потресена като адмирала. А той си беше направо сачисан и нищо чудно – да ти се натресе стопен във вид на вдигаща пара слуз имперски ревизор би било огромна черна точка, не че кариерата на Ворпатрил не беше вече пострадала значително покрай заформилата се каша.

– Куриерският ми кораб ще ни придружи като конвой, а лейди Воркосиган ще пътува на борда му. – И пресече напирашите възражения на Екатерина: – Няма да ми е излишен поне един говорител, който не е под карантина.

Тя отстъпи с едно неуверено „Хм“.

– Но държа да не ни бавят с разни дребни спорове къде ли не, адмирале, така че нека флотският ви отдел незабавно се заеме да ни осигури право на преминаване през местните пространства на всички междинни системи. Бързина. Бързината е от най-съществено значение. Искам да потеглим веднага щом дяволската машина на сетаганданския ба бъде отстранена от станция Граф. Ако не друго, всичките зарази, дето си ги носим с нас, поне ще ни спестят излишните митнически проверки.

– Към Комар ли, милорд? Или към Сергияр?

– Не. Изчислете най-краткия скоков маршрут директно до Ро Сета.

Главата на Ворпатрил отскочи стреснато назад.

– Ако заповедите, които получих от щаба в Пети сектор, означават онова, каквото си мислим, точно там едва ли ще получите право на достъп. Ако питате мен, много по-вероятно е да ви посрещнат с плазмен обстрел и термоядрени снаряди в мига, в който си подадете носа от възления проход.

– Обясни, Майлс – долетя гласът на Екатерина.

Той се ухили за миг при познатото раздражение в гласа ѝ.

– Докато пристигнем там, вече ще съм уредил нещата със Сетаганданската империя. – „Надявам се.“ В противен случай всички щяха да си навлекат повече неприятности, отколкото беше склонен дори да си представи. – Бараяр им връща отвлечените им висши бебета. На края на дълга пръчка. Аз се явявам в ролята на пръчката.

– Ааа – проточи Ворпатрил, вдигнал вежди в пристъп на размисъл.

– Предупредете пилота на куриерския ми кораб да е готов. Смятам да потеглим веднага щом прехвърлим всичко и всички на борда. С неодушевения товар можете да се захванете веднага.

– Разбрано, милорд. – Ворпатрил се изправи и излезе от обхвата на видеопредавателя. Мястото му зае Екатерин и се усмихна на Майлс.

– Е, най-после можем да се похвалим с някакъв напредък – каза ѝ той с тон, предназначен да изрази добро настроение, а не с мъка потискана истерия.

Усмивката ѝ се кривна на една страна. Очите ѝ обаче бяха топли.

– Някакъв напредък? Чудя се какво ли би нарекъл лавина тогава?

– Без арктически метафори, ако обичаш. И така ми е достатъчно студено. Ако медиците овладеят това... масово опаразитяване на бедното ми тяло по пътя, може би ще ми разрешат да приемам посетители. Куриерският кораб и без това ще ни трябва по-късно.

Появи се един медтехник, взе кръвна проба от изходната тръбичка, добави една интравенозна помпа към останалата апаратура, вдигна страничните облегалки на кушетката, после се наведе и се зае да прикрепя неподвижно поставката за лявата ръка.

– Чакай бе – възрази Майлс. – И как да разплета цялата тази бъркотия с една ръка, вързана на гърба?

– Така нареди капитан Клогстън, милорд ревизор. – Техникът решително довърши обездвижването на ръката му. – Стандартна процедура при опасност от гърч.

Майлс изскърца със зъби.

– Пристъпният ти стимулатор е при другите ти неща на борда на „Керкенец“ – безстрастно отбеляза Екатерина. – Ще го намеря и ще ти го пратя веднага щом се прехвърля там.

Съвсем благоразумно Майлс ограничи отговора си до:

– Благодаря. Обади ми се преди да го пратиш – може да ми потрябват и други неща. Обади се и като се прехвърлиш на „Керкенец“ – да съм спокоен.

– Да, любими. – Тя му прати въздушна целувка. Той ѝ я върна. Сърцето му се сви, когато образът ѝ примигна и изчезна. Колко ли време щеше да мине преди отново да се докоснат истински? „Ами ако е никога?... Ама че студ, проклет да е.“

Техникът излезе. Майлс се сгърчи в леглото. Едва ли би имало смисъл да си поиска одеяла. Представи си миниатюрните биобомбички, курдисани да се взривят из цялото му тяло сред дъжд от искри като фойерверките на Летния празник във Ворбар Султана – как се издигат в дъга и угасват по обратния път в пищен, смъртоносен финал. Представи си как плътта му се разлага на отровна каша, докато той още е жив в нея. Трябваше да мисли за нещо друго.

Две империи, и двете еднакво докачливи, които маневрират, заемат позиции и струпват смъртоносна сила зад възлените проходи, като всеки скок е потенциална точка на контакт, на конфликт, на катастрофа...

Хиляда наближили термина си висши бебета, които шават в контейнерите си, без да съзнават разстоянията и опасностите, през които са преминали, нито рисковете, които тепърва им предстоят... колко точно оставаше всъщност до термина им? Картинката на хиляда ревящи бебета, тръснати в ръцете на шепа изтормозени бараярски военни медици почти успя да извика усмивка на устните му, само дето в момента му идеше по-скоро да закреши.

Дишането на Бел до него беше учестено и тежко.

Бързина. Откъдето и да го погледнеш, беше въпрос на бързина. Беше ли задвижил всичко и всеки? Заотмята по списък в пулсиращата си от болка глава, обърка се, опита отново. Откога не беше спал? Десет минути пропълзяха мъчително бавно. Майлс си ги представи като охлюви, стотици малки охлювчета със сетагандански кланови маркировки върху къщичките – минаваха покрай него в процесия, като оставяха лигави заразни следи... пълзящо бебче, малката Хелен-Наталия, гука и протяга ръчица към едно от симпатичните, отровни същества, а той е целият овързан и набоден с тръбички и не може да прекоси стаята навреме, за да я спре...

От комтаблото в скута му прозвуча сигнал, слава Богу, и го изтръгна от кошмара, преди да е разбрал как ще свърши. Още си беше набоден с тръбички като игленик обаче. Кое време беше? Съвсем му беше загубил края. Обичайната му мантра „Ще се наспя, като умра“ този път изглеждаше прекалено на място.

Един образ се появи над видплочата.

– Контрольор Грийнлоу! – Добри новини или лоши новини? „Добри.“ Умореното й лице грееше от облекчение.

– Намерихме я – каза тя. – Прибрана е на сигурно място.

Майлс издиша продължително.

– Чудесно. Къде я намерихте?

– В зала „Минченко“, точно както е казал пристанищният управител. Прикрепена към стената в една от светлинните клетки. Наистина прилича на набързо сглобена самоделка, но въпреки това е много умно измислена. Гениална в простотата си. Кажи-речи само малък запечатан пластмасов балон, пълен с някакъв хранителен разтвор, така казаха моите хора. Плюс малък заряд и електронен спусък към него. Сетаганданецът я е прикрепил за стената с обикновена залепваща лента и я е

напръскал с малко черна боя. Никой не би я забелязал, дори при ремонт на осветлението, освен ако ръката му случайно не попадне точно върху нея.

– Самоделка значи. Направена тук?

– Така изглежда. Електрониката, която е използвал, може да се купи от всеки специализиран магазин и е наше производство, както и залепващата лента, между другото. Всичко съвпада с покупките, отбелязани в кредитния чип на Дюбауер от вечерта след нападението в хотелското фойе. Изяснихме произхода на всички части, до една. По всичко личи, че не е имало второ устройство. – Тя прокара горните си ръце по повивалата си коса, разтри уморено главата си и стисна силно очи – под тях тъмнееха сенки от изтощение.

– Това... съвпада с разписанието, което съставих за себе си – каза Майлс. – До мига, в който Гупи изскочи изневиделица със занитвача си, сетаганданският ба очевидно е смятал, че се е измъкнал чист с крадения си товар. И че му се е разминало за смъртта на Солиан. Всичко е било тихо и мирно. Планът му е бил да прекоси Квадикосмоса, без да привлича внимание и без да остави следи. По онова време не би имал никакво основание да сглобява разни бомби. Но след несръчния опит за покушение страхът го е обземал все повече и му се е наложило да импровизира, при това бързо. Интересно предчувствие обаче. Няма как да е планирал принудителното си оставане на „Идрис“.

Тя поклати глава.

– Все нещо е планирал. Зарядът е можел да се активира по два начина. Единият спусък е приемник на сигналното устройство, което е държал в джоба си. Другият е най-обикновен звуков сензор. Настроен за доста високо ниво на децибелите. Като от пълна, аплодираща концертна зала например.

Майлс стисна зъби. „О, да.“

– Аплодисментите ще заглушат тихия взрив на заряда, а в същото време болестотворният агент ще зарази възможно най-много хора едновременно. – Не му беше трудно – и още по-малко приятно – да се представи картинката.

– Така смятаме. За представленията на балет „Минченко“ идват хора и от други станции на Квадикосмоса. Заразата е могла да се разпространи заедно с тях из половината система, преди да сме разбрали какво става.

– Същата ли е като... не, не може да същата като онази, с която зарази мен и Бел. Или може? Смъртоносна ли е, или просто нещо

омаломощаващо? Или друго?

– Медиците ни се занимават в момента с пробата. Скоро би трябвало да знаем.

– Значи нашият ба е спретнал бомбичката си... след като е разбрал, че истински сетагандански агенти скоро ще надушат следите му, след като е разбрал, че няма друг изход, освен да изостави уличаващите го репликатори и тяхното съдържание... бас държа, че много е бързал, докато е сглобявал бомбата и я е залагал в залата. – А може би беше отмъщение? Може би беше искал да отмъсти на квадите заради всичките принудителни забавяния, провалили съвършения му план? Според доклада на Бел подобна мотивация не би била чужда на сетаганданеца – беше демонстрирал черен, дори жесток хумор и вкус към разклоняващи се стратегии. Ако нещата на „Идрис“ не се бяха объркали така, щеше ли сетаганданецът да си прибере устройството, или просто щеше да се измъкне, оставяйки бомбата да се взриви при първите силни аплодисменти? Е, ако собствените хора на Майлс не успеяха да изкопчат всичко от затворника си, той познаваше едни други, които щяха да успеят.

– Добре – прошепна той. – Сега можем да тръгнем.

Уморените, очи на Грийнлоу се разшириха.

– Какво?

– Имам предвид – с ваше позволение, мадам контролър. – Нагласи видприемника си на по-широк ъгъл, така че да обхваща зловещия медицински декор. Твърде късно беше да задава по-зеленикав оттенък на цветовия му баланс. Но пък май би било и излишно. Устата на Грийнлоу увисна слисано при разкрилата се гледка.

– Адмирал Ворпатрил получи крайно тревожно военно комюнике... – Майлс набързо изложи заключенията си за връзката между внезапно засилилото се напрежение между Бараяр и опасния му сетагандански съсед и последните събития на станция Граф. Постара се да изключи от обяснението си тактическата употреба на ескортите към търговските флотилии като сили за бързо реагиране, макар че не вярваше Грийнлоу да е пропуснала подтекста.

– Планът ми е да доставя себе си, затворника, репликаторите и колкото се може повече доказателства за престъпленията на „Дюбауер“ на Ро Сета, да ги представя пред сетаганданското правителство, да изчистя Бараяр от всички обвинения в съучастие, довели до настоящата криза между двете империи. Колкото се може по-бързо. Преди някой умник с гореща кръв – било от тяхна, било от наша страна – да е направил нещо, в сравнение с което, казано направо, действията на адмирал Ворпатрил

на станция Граф биха изглеждали образец на въздържание и мъдрост.

Това му спечели едно изсумтяване от нейна страна и той продължи да я притиска:

– Макар както сетаганданският ба, така и Русо Гупта да са извършили престъпления на станция Граф, те са извършили престъпления в Сетаганданската и Бараярската империя *преди* това. Поради което твърдя, че имаме неоспоримо предимство относно юрисдикцията. И нещо по-лошо – самото им по-нататъшно присъствие на станция Граф би било опасно, защото, това ви го гарантирам, рано или късно гневните им сетагандански жертви ще ги проследят дотук. Мисля, че видяхте достатъчно, за да не подскочате от радост при перспективата из станцията ви да плъзнат неизвестен брой истински сетагандански агенти. Прехвърлете ни двамата затворници и евентуалното възмездие ще се стовари на нашите глави вместо на вашите.

– Хм. А задържаната ви търговска флотилия? Глобите?

– Нека... на основание делегираната ми власт, склонен съм да ви прехвърля собствеността върху „Идрис“ в замяна на всички глоби и разходи.

Очите ѝ се ококориха и тя каза възмутено:

– Корабът е заразен.

– Да. Така че и без това не можем да го вземем. Обеззаразяването му би било добро практическо упражнение за службата ви по биоконтрол. – Реши да не споменава дупките в подовете. – Дори и с разходите по почистването му, пак ще сте на печалба. Боя се, че застраховката на пътниците ще изяде стойността на онази част от товара им, която не може да се обеззарази. Но имам основания да вярвам, че за повечето няма да се наложи карантина. Останалата част от флотилията можете да освободите.

– А вашите хора в ареста?

– Вече пуснахте един от тях. Съжалявате ли? Не сте ли съгласна, че смелостта на лейтенант Корбо е достатъчна да откупи другарите му? Това беше една от най-смелите постъпки, които съм виждал – как крачи гол и с пълно съзнание за риска, само и само да спаси станция Граф.

– Ами... да. Беше забележително наистина – отстъпи Грийнлоу. – По всички стандарти. – Погледна го замислено. – Вие също се изправихте срещу сетаганданския ба.

– Моето не се брои – автоматично отвърна Майлс. – Вече бях... – редактира следващата дума – „мъртъв“. Още не беше умрял, по дяволите. – Вече бях заразен.

Веждите ѝ се вдигнаха в израз на неприкрито любопитство.

– А ако не бяхте, какво щяхте да направите?

– Ами... от тактическа гледна точка, моментът беше възможно най-подходящият да се действа. Имам нещо като дарба да нацелвам най-подходящия момент, ако разбирате какво искам да кажа.

– И да извъртате.

– Има нещо такова. Но сетаганданецът просто беше част от служебните ми задължения.

– Казвал ли ви е някой, че сте луд за връзване?

– От време на време – призна той. Въпреки всичко бавна усмивка се разля по устните му. – Макар и не толкова често, откакто ме назначиха за имперски ревизор. Една от добрите страни на новата ми работа.

Тя изсумтя, но тихичко. Дали пък не омекваше? Майлс почна следващата атака.

– Молбата ми има и своето хуманно изражение. Вярвам – надявам се, – че сетаганданските висши дами ще разполагат с някакво лечение за болестта, която си е тяхно производство. Предлагам да вземем пристанищен управител Торн с нас – на наши разноски, – за да се възползва от лечението, на което самият аз отчаяно се надявам. Би било съвсем справедливо. В известен смисъл хермафродитът беше на служба при мен, когато пострада. В работната ми група, ако така предпочитате.

– Ха. Вие, бараярците, поне се грижете за своите, ако не друго. Една от малкото ви добродетели.

Майлс разпери ръце в също толкова нееднозначно признание за този нееднозначен комплимент.

– И аз, и Торн се сдобихме с краен срок, който не ще се съобрази с дискусиите на никой комитет, нито с нечие разрешение. Настоящото палиативно средство – той махна несръчно към кръвния филтър – ще ни спечели малко време. Но дали ще е достатъчно, поне засега никой не може да каже.

Тя потърка чело, сякаш я мъчеше главоболие.

– Да, така е, разбира се... вие, разбира се, трябва да... о, по дяволите. – Пое си дълбоко дъх. – Добре. Вземете си и затворниците, и доказателствата и цялата тази проклетия – и Торн – и вървете.

– А хората на Ворпатрил в ареста?

– И тях. Махнете ги всичките. Корабите ви също са свободни, с изключение на „Идрис“. – Носът ѝ се набръчка с отвращение. – Но остатък от глобите и разноските ви ще ги обсъдим отново, след като корабът бъде оценен от нашите инспектори. По-късно. Правителството ви може

да изпрати някого за тази цел. Не вас, по възможност.

– Благодаря ви, мадам контрольор – облекчено въздъхна Майлс, прекъсна връзката и се срина на възглавниците. Отделението сякаш се въртеше около главата му, много бавно, на тласъци. Проблемът не беше в стаята, реши той след кратък размисъл.

Капитан Клогстън, който бе чакал при вратата ревизорът да приключи преговорите на високо ниво, влезе и се зае да оглежда смръщено набързо стъкмения кръвен филтър. После почна да оглежда смръщено и самия ревизор.

– Пристъпи, а? Радвам се, че някой ме уведоми.

– Ами... не бихме искали да ги вземете за някой екзотичен, непознат досега сетагандански симптом. Свикнал съм им. Ако се случи, не се паникьосвайте. След пет-шест минути сам идвам на себе си. Обикновено се чувствам като махмурлия след това, не че сега бих могъл да направя разлика. Няма значение. Някакви новини за лейтенант Корбо?

– Проверихме хипоспрея на сетаганданеца. Пълен е с вода.

– А! Добре! И аз така си помислих. – Майлс се усмихна самодоволно. – Това означава ли, че не го грозят разни биоужасии?

– Като се има предвид, че се е разхождал из заразения кораб по гол задник, не мога да го освободя официално от карантината, преди да сме идентифицирали всички възможни опасни вещества, които сетаганданецът може да е освободил тук. Но в първите кръвни и тъканни проби, които изследвахме, не се доказа нищо.

Обнадеждаващ – определението, което му се натрапи, всъщност беше „твърде оптимистичен“, но той го отхвърли набързо – знак.

– Може ли да повикате лейтенанта при мен? Безопасно ли е? Искам да говоря с него.

– Смятаме, че болестта, от която страдате двамата с хермафродита, не се предава при обикновен контакт. Щом се уверим, че на кораба няма други зарази, ще можем да се измъкнем от костюмите. Макар че е възможно паразитите да се предават по полов път... ще трябва да го проучим това.

– Не харесвам Корбо чак толкова много. Нека дойде, моля.

Клогстън го изгледа озадачено и излезе. Майлс не можа да прецени дали капитанът не разбра глуповатата му шега, или просто я беше сметнал за твърде глупава и незаслужаваща реакция. Но тази теория за половото предаване отприщи цял нов водопад от неприятни и нежелани размишления в главата му. Ами ако медиците откриеха начин да го поддържат жив, но не и начин да го отърват от гадинките? Нима до края на

живота си нямаше да може да докосне Екатерин по друг начин, освен да ѝ праща въздушни целувки по холовидеото? Да не говорим, че пораждаше и цял нов набор въпроси, които да зададат на Гупи относно последните му пътувания... е, лекарите на квадите си разбираха от работата, освен това получаваха копия от всички резултати на бараярските си колеги. Епидемиолозите им без съмнение вече работеха по въпроса.

Корбо мина през биобариерите. Премяната му беше доста странна – маска и ръкавици за еднократна употреба, плюс лекарска престилка и болнични пантофи. Майлс се надигна, избута настрани комтаблото и се размърда така, че туниката му да се разтвори на гърдите и да разкрие изbledняващата паяжина на старите белези от иглена граната. Все трябваше да внушат нещо на Корбо.

– Поискали сте да ме видите, милорд ревизор? – Корбо неспокойно размърда рамене.

– Да. – Майлс се почеса замислено по носа с единствената си свободна ръка. – Е, вече сте герой. Много добър ход за кариерата ви.

Корбо изгърби леко рамене, запъвайки се като магаре на мост.

– Не го направих заради кариерата си. Нито за Бараяр. Направих го заради станция Граф, заради квадите и заради Гранат Пет.

– За което се и радвам. Въпреки това хората несъмнено ще искат да ви окичат със златни звезди за днешния ви подвиг. Съдействайте ми, и няма да ви накарам да ги приемете в костюма, който носехте, когато ги заслужихте.

Корбо му хвърли озадачен, бдителен поглед.

Какво им имаше на всичките му шеги днес, между другото? Тъпи, по-тъпи, най-тъпи. Може би нарушаваше някакъв неписан ревизорски протокол и объркваше репликите на всички останали.

Лейтенантът каза – със забележително необщителен тон:

– Какво искате да направя? Милорд?

– По-неотложни задачи – меко казано – ме принуждават да напусна Квадикосмоса преди да съм приключил напълно с възложената ми дипломатическа мисия. Въпреки това сега, когато истинската първопричина и последователност на скорошните ни неприятности тук най-после се изясниха, по-нататъшната работа би следвало да е по-лесна. – „Освен това няма по-основателна причина да делегираш права другиму от заплахата за надвиснала смърт.“ – За всички е ясно, че Бараяр отдавна е трябвало да установи постоянни дипломатически контакти със Съюза на свободните общини, в лицето на свой офицер с консулски пълномощия. Интелигентен млад мъж, който... – „ходи с местно момиче“, не, „женен

е за“, чакай, тук не му казват така, „е партньор със“ да, така по-може, само дето още не е факт. Макар че Корбо щеше да е много голям глупак, ако не се възползваше от тази прекрасна възможност да уреди нещата с Гранат Пет веднъж завинаги. – Който харесва квадите – гладко продължи Майлс – и със смелостта си е спечелил уважението и признателността им, и не възразява срещу едно дългосрочно назначение далеч от дома – две години, нали така? Да, две години. Такъв един млад мъж би бил особено ефективен в защитата на бараярските интереси в Квадикосмоса. По моето лично мнение.

Майлс не можеше да прецени дали устата на Корбо се е отворила зад маската. Очите му обаче направо се бяха ококорили.

– Не мисля – продължи Майлс, – че адмирал Ворпатрил би имал някакви възражения да ви освободи, за да поемете новите си задължения. Или, ако не друго, за да си няма повече работа с вас под свое командване с оглед на тези... нееднозначни събития. Не че въобще смятам да му дам някакво право на глас във връзка с ревизорските си решения, разбира се.

– Аз... аз не разбирам нищо от дипломатия. Обучен съм за пилот.

– Щом сте минали през обучение за военен скоков пилот, значи вече сте доказали способността си да учите упорито, да възприемате бързо и да взимате бързи, разумни решения, които засягат живота на други хора. Възражението се отхвърля. Разбира се, ще разполагате със служебен бюджет и ще можете да наемате експерти, които да ви помагат с по-специфичните проблеми в областта на правото, търговията, пристанищните такси и други такива. Но от вас ще се очаква да научите достатъчно, за да бъде валидна преценката ви доколко съветите им са добри за Империята. И ако в края на двете години решите да напуснете бараярската си служба и да останете тук, натрупаният опит ще ви помогне да си намерите работа в частния сектор на Квадикосмоса. И ако предложението ми има някакви слаби страни от ваша гледна точка – или от гледната точка на Гранат Пет, много уравновесена жена между другото, не я изпускайте, – то аз поне не ги виждам.

– Аз... – Корбо преглътна – ще си помисля. Милорд.

– Чудесно. – Сдържаността на младия мъж му допадна не по-малко. – Направете го. – Усмихна се и му даде знак, че е свободен. Корбо се оттегли, все така нащрек. Веднага щом се отдалечи достатъчно, Майлс прошепна един код в комуникатора на китката си.

– Екатерина, любима? Къде си?

– В каютата си на „Принц Ксав“. Младият свързочник бе така

добър да ми помогне и сега стягаме багажа за совалката... Да, благодаря ви, това също...

– Добре. Аз пък току-що ни уредих разрешение да напуснем Квадикосмоса. Грийнлоу се показва разумна, или пък беше твърде уморена, за да спори с мен.

– Напълно я разбирам. Не знам дали ми е останал и един нормално функциониращ нерв в момента.

– Нямах нужда от нервите си, само от обичайната си грация. Веднага щом успееш да се добереш до някое комтабло, свържи се, моля те, с Гранат Пет. Искам да назнача онзи юначен млад идиот Корбо за бараярски консул тук, за да разчисти кашата, която се налага да оставя след себе си. Съвсем справедливо е – той определено е имал принос в забъркването й. Грегор изрично поиска да направя така, че бараярските кораби отново да могат да пристават тук. Момчето обаче се колебае. Така че уведоми Гранат Пет и се погрижи тя да се погрижи Корбо да приеме предложението ми.

– О! Каква чудесна идея, любими. Мисля, че двамата ще са страховтен екип.

– Мда. С нейната красота и хм... нейният ум.

– И с неговата смелост, все пак. Може и да се получи. Трябва да помисля какъв сватбен подарък да им пратя, за да изразя личната си благодарност.

– Партньорски подарък? Не знам, питай Никол. О! Като заговорихме за Никол. – Майлс хвърли поглед към фигурата под чаршафите на съседната кушетка. След като бе предал неотложното си съобщение, Торн отново беше потънал в сън, или поне Майлс се надяваше да е сън, а не кома. – Мисля, че е редно някой да придружи Бел по време на пътуването ни и да се грижи за него. Нещо като поддръжка. Предполагам, че в Звездните ясли ще имат антидот за собствената си отрова – би трябвало, случват се лабораторни инциденти и така нататък. – „Ако стигнем там навреме.“ – Но имам чувството, че възстановяването ще е особено неприятно. – „Но пък, като се замислиш за алтернативата...“ – Попитай я дали не иска да дойде. Може да пътува с теб на „Керкenez“, хем ще си правите компания. – И ако нито той, нито Бел се измъкнеха живи от това, щяха да си бъдат и взаимна подкрепа.

– Разбира се. Ще й се обадя отгук.

– Обади ми се пак, когато се настаниш на „Керкenez“, любима. – „Въобще обаждай ми се колкото можеш по-често.“

– Разбира се. – В гласа й се прокрадна колебание. – Обичам те.

Гледай да си починеш малко. Уморен си. Гласът ти се чува сякаш от дъното на кладенец, а знаеш какво означава това... Времето ще стигне. – Решимост избликна през мъглата на собствената ѝ умора.

– Не бих посмял да умра. Има една лоша ворска дама, която заплаши да ме убие, ако го направя. – Ухили се немощно и прекъсна връзката.

Дрема известно време под похлупака на замаяно изтощение, съпротивлявайки се на съня, който се опитваше да го надвие, защото нямаше как да е сигурен дали е обикновен сън, или поредната фаза на дяволската болест, от която можеше и да не се събуди. Долови слаба промяна в звуците и гласовете, долитащи от външното помещение, когато медицинският екип премина към режим на евакуация. След малко дойде един техник и изнесе Бел с подемник. След още известно време подемникът беше върнат и лично Клогстън, с помощта на друг техник, преместиха на него имперския ревизор и неговия разрастващ се набор от животоподдържаща апаратура.

Един от офицерите от разузнаването докладва на Майлс по време на кратко забавяне във външното отделение:

– Най-после открихме останките на лейтенант Солиан, милорд ревизор. Каквото беше останало от тях. Няколко килограма... така де. Във вътрешността на спасителна шушулка, навита и прибрана в стенното си шкафче в коридора при товарното отделение, където бяха репликаторите.

– Добре. Благодаря. Ще я вземем с нас. Така, както си е. Като доказателство и за да... човекът е загинал, докато си е вършел работата. Бараяр му дължи... има дълг на честта към него. Военно погребение. Пенсия, семейството му... по-късно ще уредим всичко.

Подемникът потегли и таванът на коридора в „Идрис“ за последен път се приплъзна пред замъгленото му зрение.

ГЛАВА 18

– Стигнахме ли вече? – измрънка унесено Майлс.

Примигна и отвори очи, които, за негова искрена изненада, не бяха гуреливи, нито го смъдяха. Таванът над него не се люлееше и гънеше като мираж сред нажежения пясък на пустиня. Пое си дъх, разширявайки ноздри докрай, и въздухът се вля в носа му прохладен, без да среща разни втвърдени прегради от органичен произход. Нямаше сополи. Нито тръби. „Няма тръби?“

Таванът не му беше познат. Той разрови паметта си. Мъгла. Ангели и дяволи в биозащитни костюми, които го изтезават; някой настоятелно го моли да се изпикае. Медицински унижения, които си спомняше бегло – и слава Богу. Опитвал се бе да говори, да дава заповеди, докато някакъв хипоспрей с мрак не го беше изключил от мощност.

И преди това – толкова близо до пълното отчаяние. Трескавите съобщения, пращани час по час с надеждата да изпреварят малката му флотилия. И обратният поток от остарели с дни доклади за блокирани възлени проходи, за масови интернирания на чужденци от едната и от другата страна, за конфискувана собственост, за струпания на бойни кораби – от подробностите му се виеше свят. Знаеше твърде много за подробностите. „Не можем да започнем война сега, идиоти такива! Не знаете ли, че има толкова деца, на които предстои да се родят?“ Лявата му ръка помръдна и не срещна друга съпротива освен някаква мека подложка под стиснатите му пръсти

– Стигнахме ли?...

Прекрасното лице на Екатерин се приведе над него откъм едната му страна. Не полускрито зад шлема на биозащитен костюм. За миг той се уплаши, че образът ѝ е холовидна проекция или халюцинация някаква, но истинската целувка на топлия ѝ дъх, който излезе от устата ѝ на вълна от пухкав смях, го увери в реалността на присъствието ѝ дори преди ръката му колебливо да я докосне по бузата.

– Къде ти е маската? – прегракнало попита той и се надигна на лакът въпреки пристъпа на шемет.

Определено не беше в претъпкания малък лазарет на бараярския военен кораб, където го бяха преместили след „Идрис“. Леглото му се намираще в малка, но елегантно обзаведена стая, която бъкеше от сетаганданска естетика, като се започне с многообразието от живи растения,

мине се през ведрото осветление и се стигне до успокоителната крайбрежна гледка през прозореца. Вълни се пенеха мирно по светлия пясък на някакъв плаж, който пък се провиждаше през разни странни дървета, хвърлящи шарена сянка като от разперени пръсти. Почти със сигурност видпроекция, защото на подсъзнателно ниво атмосферата и звуците в стаята му нашепваха за корабна каюта. Облечен беше със свободна копринена дреха в меки сиви нюанси и единствено странните отвори за достъп в кройката ѝ подсказваха, че става дума за болнично облекло. Над леглото откъм главата му малък панел дискретно следеше жизнените му показатели.

– Къде сме? Какво става? Спряхме ли войната? Онези репликатори... номер е, знам, че е някакъв номер...

Последната катастрофа – когато пътуващите му с максималната възможна скорост кораби уловиха теснолъчево съобщение от Бараяр за преустановяване на дипломатическите преговори след разкритието, направено в един склад близо до Ворбар Султана, а именно хиляда празни репликатора, очевидно откраднати от Звездните ясли и с липсващо съдържание. Предполагаемо съдържание? Дори и Майлс не беше сигурен в онзи момент. Истински кошмар от усложнения. Естествено бараярското правителство горещо бе отрекло да знае каквото и да било за това как са попаднали там репликаторите или къде се намира понастоящем съдържанието им. И естествено не му повярвали...

– Онзи ба... Гупи... обещах... висшите бебета... трябва да...

– Трябва да лежиш, без да мърдаш много-много. – Една решителна ръка го бутна назад върху възглавниците. – Всички най-неотложни въпроси бяха уредени.

– От кого?

Тя се изчерви.

– Ами... от мен, най-вече. Корабният капитан на Ворпатрил може би не трябваше да ме оставя да му се кача на главата, поне официално, но аз реших да не му изтъквам този факт. Влияеш ми зле, любими.

„Какво? Какво?“

– Как?

– Просто продължих да излъчвам съобщенията ти и да настоявам да ги предадат на висша Пел и на гем-генерал Бенин. Бенин беше страхотен. Веднага щом получи първите ти съобщения, разбра, че репликаторите, намерени във Ворбар Султана, са примамка. Нашият ба ги е изнасял незаконно по няколко наведнъж от Звездните ясли в продължение на близо година, подготвяйки плана си. – Тя свъси чело. – Явно е било

съзнателна измама от негова страна, която е трябвало да доведе точно до такъв вид политическа неразбория. Резервен план, ако някой се досети, че не всички са загинали с детекораба, и го проследи до Комар. Почти проработи. Щеше да проработи, ако Бенин не се беше оказал толкова старателен и уравновесен. Ако съм разбрала правилно, на онзи етап вътрешната политическа обстановка във връзка с разследването му се е била усложнила неимоверно. Той наистина заложи репутацията си на карта.

А вероятно и живота си, ако Майлс правилно четеше между редовете.

– Браво на него.

– Военните сили – и техните, и нашите – отмениха тревогата и са в състояние на отбой. Сетаганданците обявиха ситуацията за вътрешен въпрос.

Той се отпусна, изпълнен с неимоверно облекчение.

– Чудесно.

– Не мисля, че щях да се добера до тях без името на висшата Пел. – Тук се поколеба. – И без твоето.

– Нашето.

При тази му поправка тя се усмихна.

– „Лейди Воркосиган“ наистина се оказа нещо като вълшебна думичка. Накара и двете страни да преклечат на пауза. Това, както и упоритото и кресливо разгласяване на истината. Но нямаше да успее без името.

– Може ли да изкажа предположението, че името нямаше да успее без теб? – Свободната му ръка стисна нейната. Тя му отговори по същия начин.

Той пак се надигна.

– Чакай... не трябва ли да си в биозащитен костюм?

– Вече не. Лягай, ти казах. Какво си спомняш последно?

– Последният ми ясен спомен е, струва ми се, от четвъртия ден, след като напуснахме Квадикосмоса, от борда на бараярския кораб. Спомням си, че ми беше адски студено.

Усмивката ѝ не се промени, но очите ѝ потъмняха от спомена.

– Правилно си спомняш. Кръвните филтри не можеха да наваксат, макар да работеха четири едновременно. Животът ти се изцеждаше пред очите ни. Метаболизмът ти не можеше да поддържа същото темпо, не успяваше да замени отклонената енергия, въпреки интравенозните системи с хранителен разтвор, които ти вливаха непрекъснато, и

многократните кръвопреливания. Капитан Клогстън не можа да измисли как иначе да потисне паразитите, освен като намали до минимум жизнените ви функции – твоите, на Бел и техните. Студена хибернация. Следващата стъпка щеше да е криозамразяване.

– О, не. Пак ли!...

– Това беше за в най-краен случай, но не се наложи, слава Богу. След като с Бел ви упоиха и изстудиха, паразитите спряха да се размножават. Капитаните и екипажите на малката ни флотилия направиха и невъзможното да ни докарат тук с най-голямата безопасна скорост, а може би и малко по-бързо. О, да, тук сме. Пристигнахме в орбита около Ро Сета... вчера, струва ми се.

Беше ли спала оттогава? Не много, заподозря Майлс. Лицето ѝ, макар и грейнало в момента, беше изпито от натрупана умора. Той протегна отново ръка към нея да докосне с два пръста устните ѝ, както обикновено правеше с холовидео образа ѝ, и се оплака:

– Помня, че не ми позволи да се сбогувам както трябва с теб.

– Реших, че това ще подсили мотивацията ти да се върнеш при мен. За една последна дума, ако не за друго.

Той изгруктя, макар да му беше смешно, и остави ръката си да падне обратно върху подложката. Изкуствената гравитация в стаята едва ли беше настроена на две g, нищо че усещаше ръката си като оловна. Трябваше да признае, че не се чувства съвсем... във форма.

– И сега какво, значи ли, че са ме изчистили от дяволските паразити?

Усмивката ѝ се върна.

– Много по-добре си. Което ще рече, че една страховита сетаганданска лекарка – доведе я висшата Пел – те обяви за излекуван. Но все още си твърде слаб. Трябва да почиваш.

– Да почивам? Не мога да почивам! Какво друго е станало, докато съм спал зимен сън? Къде е Бел?

– Шш, успокой се. Бел е жив. Скоро ще можеш да го видиш, както и Никол. Каютата им е малко по-нататък по коридора. Бел е... – Тя се смръщи колебливо. – Пострадал е повече от теб, но очакват да се възстанови, до голяма степен. С времето.

На Майлс това никак не му хареса.

Екатерин проследи погледа му, обхождащ стаята.

– Намираме се на личния кораб на висшата Пел – тоест на нейния звездноясленски кораб, който е върнала от Ета Сета. Жените от Звездните ясли уредиха двамата с Бел да бъдете преместени тук, за да ви

лекуват. Висшите дами не позволиха на никой от мъжете ни да ви придружи на борда като охрана, дори на гвардеец Роик, което предизвика един особено глупав спор на висок глас. В един момент ми идеше да плесна по шамар на всички участници, но точно тогава дамите решиха, че двете с Никол можем да дойдем с вас. Капитан Клогстън много се разстрои, когато разбра, че няма да може да надзирава лечението. Даже искаше да задържи репликаторите, докато не се съгласят да му съдействат, но, както сигурно се досещаш, аз ударих с юмрук по масата и категорично му забраних да си въобразява подобни работи.

– Bravo! – И не само защото бе смятал за особено важно невръстните бомби със закъснител да им се махнат от главите в първия възможен момент. Не можеше да си представи по-противен от психологическа гледна точка ход и по-катастрофален от дипломатическа такава, особено на такъв късен етап. – Помня, че се опитвах да успокоя онзи идиот Гупи, който беше изпаднал в истерия, задето го връщат на сетаганданците. Обещах му разни неща... надявам се, че не съм ръсел лъжи през тракащите си зъби. Вярно ли се оказа, че още носи в себе си резервоар от паразити? Излекуваха ли го и него? Или... не? Заклех се в името си, че ако ни съдейства и свидетелства, Бараяр ще го защити, но по онова време предполагах, че ще съм в съзнание, когато пристигнем...

– Да, сетаганданската лекарка излекува и него. Твърди, че латентният остатък от паразитите нямало да се активира отново, но, ако питаш мен, май не беше много сигурна. Явно той е първият оцелял след среща с това биооръжие. Останах с впечатлението, че Звездните ясли го искат за изследователски цели дори повече, отколкото Имперската сигурност го иска за криминално разследване, и ако се наложи да се надцакват за него, сетаганданците ще победят. Нашите хора изпълниха нареждането ти – Гупи все още е на бараярския кораб. Някои от сетаганданците не са много доволни от този факт, но аз им казах, че ще трябва да се разправа с теб по въпроса.

Той се поколеба.

– Май си спомням, че записах и няколко съобщения. До родителите си. И до Марк, до Иван. И до малките Арал и Хелен. Надявам се, че не си... не си ги изпратила, нали?

– Реших да поотложа изпращането.

– О, добре. Боя се, че по онова време мислите ми не течаха особено свързано.

– Може и така да е било – съгласи се тя. – Но пък бяха изключително трогателни.

– Отлагал съм го твърде дълго, предполагам. Вече можеш да ги изтриеш.

– За нищо на света – твърдо заяви тя.

– Но те звучат повече като бълнуване...

– Въпреки това смятам да ги запазя. – Погали го по косата и усмивката ѝ се изкриви. – Някой ден може пак да влязат в обръщение. В края на краищата... следващия път може и да не ти остане време.

Вратата се плъзна встрани и две високи тънки жени влязоха в стаята. Майлс веднага позна по-старшата.

Висшата Пел Навар, консорт на Ета Сета, навярно беше втората по ранг жена в странната тайна йерархия на Звездните ясли, първа след императрицата, самата Райън Дегтиар. Не изглеждаше и ден по-стара, от както Майлс я беше виждал за пръв път преди десет години, само прическата ѝ като че ли беше различна. Невероятно дългата ѝ медноруса коса днес беше сплетена на десетина плитки, започващи на височината на ушите. Украшените им краища се полюляваха край глезените ѝ на едно ниво с подгъва на драпираната ѝ пола. Майлс се запита дали смущаващият ефект, напомнящ донякъде за косата от змии на Медуза, е търсен съзнателно. Кожата ѝ беше все така бледа и съвършена, но дори и за миг на човек не би му хрумнало да определи Пел като млада жена. Твърде много спокойствие, твърде много контрол, твърде много хладна ирония...

Извън най-вътрешните светилища на Небесните градини високопоставените висши дами обикновено се движеха в уединението и защитата на лични силови мехури, скриващи ги от недостойни очи. Самият факт, че се бе появила тук неприкрита, означаваше, че Майлс се намира не другаде, а на територия, принадлежаща към Звездните ясли. Тъмнокосата жена с нея беше достатъчно възрастна, за да има сребърни кичури в косата, която се къдреше по гърба ѝ сред диплите на дългата рокля, а кожата ѝ, макар и без бръчка или петънце, носеше видимата мекота, която идва с годините. Хладна, почтителна и непозната.

– Лорд Воркосиган. – Хоут Пел го удостои със сравнително сърдечно кимване. – Радвам се, че ви заварвам буден. На себе си ли сте вече?

„Защо, какъв съм бил преди?“ Боеше се, че не му е трудно да се досети.

– Така мисля.

– За мен беше голяма изненада да се срещнем по този начин, макар и, предвид обстоятелствата, изненадата да не беше неприятна.

Майлс се изкашля.

– И за мен всичко беше изненада. Вашите бебета в репликаторите – прибрахте ли си ги? Добре ли са?

– Хората ми приключиха с изследванията им снощи. Изглежда, са в чудесно здраве, въпреки страховитите си приключения. Съжалявам, че нещата не са се развили така благоприятно и за вас.

Тя кимна на придружителката си. Жената се оказа лекарка и се зае бързо и делово да го прегледа. Не за пръв, но както изглеждаше, за последен път, предположи Майлс. Подканящите му въпроси за генетично създадените паразити бяха посрещнати любезно, но твърде сдържано откъм информативност на отговорите, което накара Майлс да се зачуди дали тъмнокосата наистина е лекар... или специалист по военен дизайн например. Или ветеринар. Само дето повечето ветеринари, които познаваше, даваха признаци, че харесват пациентите си.

Екатерин беше по-твърда от него.

– Можете ли да ми дадете някаква представа колко дългосрочни странични ефекти можем да очакваме от това зловещо заразяване, както при лорд ревизора, така и при пристанищен управител Торн?

Жената махна на Майлс да закопчае дрехата си и се обърна към Екатерина.

– Вашият съпруг – постара се „съпруг“ да прозвучи като дума от непознат език в устата ѝ – наистина страда от известни мускулни и циркулаторни микротравми. Мускулният тонус би трябвало да се възстанови постепенно и след време да се върне към предишните си нива. Все пак, предвид по-раншната му криотравма, бих очаквала по-голяма вероятност от циркулаторни проблеми в по-напреднала възраст. Макар че като се има предвид колко кратко живееете вие, няколко десетилетия разлика в очакваната продължителност на живота може и да не изглежда от такова значение.

„Точно обратното, мадам.“ Мозъчен удар, тромбози, кръвни съсиреци, аневризми, сигурно до това се свеждаше в превод прогнозата ѝ, предположи Майлс. Какво щастие. Просто ги добавете към списъка наред с иглените пушки, звуковите гранати, плазмените пушкала и невро-разрушителните лъчи. Плюс горещите занитвачи и вакуума.

И пристъпите. Та какъв ли интересен кумулативен ефект можеше да се очаква, когато циркулаторните му микротравми пресекат пътищата си с пристъпното му разстройство? Майлс реши да запази този въпрос за собствените си лекари по-късно. Едно предизвикателство би им дошло добре. Щеше да се превърне в трижди проклет обект на изследване, за определен път. Военно, както и медицинско, осъзна той и го

полазиха тръпки.

Висшата продължи да обяснява на Екатеринбург:

– Бетанецът е получил значително по-големи вътрешни увреждания. Пълно възстановяване на мускулния тонус може и никога да не настъпи, трябва да се избягва и всякакво циркулаторно натоварване. Среда с ниска или нулева гравитация навярно би била най-щадяща по време на възстановяването. Доколкото разбрах от разговора си с партньорката му, жената квади, това би могло лесно да се уреди.

– Ще се уреди всичко, от което Бел има нужда – даде обет Майлс. При такава тежка травма, получена в служба на императора, ИмпСи би трябвало да остави Бел на мира дори и без застъпничеството на имперски ревизор, дори да му отпусне и малка инвалидна пенсия в добавка.

Висшата Пел помръдна леко брадичка. Лекарката удостои планетарния консорт с покорен поклон, извини се и излезе.

Пел се обърна към Майлс:

– Щом се почувствате достатъчно възстановен, лорд ревизор Воркосиган, гем-генерал Бенин би искал да разговаря с вас.

– А! Даг Бенин е тук? Добре! И аз искам да говоря с него. Прехвърлиха ли вече злосторника ба под негова юрисдикция? И стана ли кристално ясно за всички, че Бараяр няма никакво участие в незаконните пътешествия на вашия човек?

– Въпросният ба е бил от Звездните ясли и беше върнат в Звездните ясли – отговори Пел. – Това е вътрешен въпрос, макар ние, разбира се, да сме признателни на гем-генерал Бенин, задето се зае вместо нас с хората извън нашата сфера на действие, които може да са подпомогнали провинилия се ба в неговото... безумно бягство.

Така, значи висшите дами си бяха прибрали заблуденото агне. Майлс потисна лекия пристъп на жал към нещастния ба. Обезсърчителният тон на Пел не подканваше към нови въпроси от страна на чуждоземните варвари. Трудна работа. От всички планетарни консорти, Пел беше най-склонна да поема рискове, но вероятността оттук нататък Майлс да я хване сама, лице в лице, беше нищожна, а още по-нищожна беше вероятността тя да се впусне в откровена дискусия по въпроса пред някой друг.

Той изпробва късмета си:

– Накрая стигнах до заключението, че онзи ба трябва да е изменник, а не, както мислех в началото, агент на Звездните ясли. Любопитен съм какъв е бил механизмът на това странно отвлечане. Гупи – джаксънианският контрабандист Русо Гупта – можа да ми даде само външен

поглед към събитията, и то само от първия си контакт с вашия човек, когато той е разговарял репликаторите от онзи кораб, който трябва да е бил годишният детекораб до Ро Сета, нали?

Пел си пое дълбоко дъх, но все пак потвърди, макар и неохотно:

– Да. По всичко личи, че престъплението е било планирано и подготвяно отдавна. Злосторникът е отровил консорта на Ро Сета, нейните придворни и екипажа на кораба веднага след последния скок. По време на срещата всички вече са били мъртви. Настроил е автонавигацията на кораба да го отведе право в слънцето на близката система. В негова полза може да се каже, че последното е било замислено като един вид подobaща погребална клада – намусено призна тя.

Предвид опита си с мистериите на висшите погребални обичаи Майлс почти можеше да разбере подобно изказване в полза на затворника, без мозъкът му да се сгърчи от напъване. Почти. Но Пел говореше за намерението на провинилия се ба като за факт, а не като за предположение, което означаваше, че за една нощ виещите дами са имали по-голям късмет при разпита на изпадналия в делириум ба, отколкото специалистите на Майлс за цялото им пътуване дотук. „Подозирам, че късметът няма нищо общо с това.“

– Мислех, че би следвало да носи със себе си по-голямо разнообразие от биологични оръжия, ако му е останало време да оплячкоса детекораба преди да го изостави и унищожи.

Пел обикновено излъчваше жизненост и добро настроение, нещо типично за планетарните консорти, но последната му забележка докара на лицето ѝ смразяваща гримаса.

– Тези въпроси не подлежат на дискутиране извън Звездните ясли.

– Принципно, не. Но за жалост вашите... частни неща успяха да изминат доста дълъг път извън Звездните ясли. Както самият аз мога да свидетелствам лично. И се превърнаха в източник на една съвсем нечастна тревога за нас покрай присъствието на вашия ба на станция Граф. Когато тръгнахме оттам, никой не беше сто процента сигурен, че сме идентифицирали и обезвредили всички възможни източници на зараза.

Пел неохотно призна:

– Планът му е бил да открадне целия набор. Но висшата дама, която отговаряла за... запасите на консорта, макар и умирайки, успяла да ги унищожи преди смъртта си. Както е повелявал дългът ѝ. – Очите на Пел се присвиха. – Тя ще се помни сред нас.

Колежка на тъмнокосата жена може би? Дали хладната лекарка не охраняваше подобен арсенал от името на Пел, защо не и на борда на

същия този кораб? „Пълният набор значи.“ Майлс архивира това мълчаливо признание засега, а по-късно щеше да го сподели с най-висшите ешелони в ИмпСи, и побърза да пренасочи разговора.

– Но какво всъщност се е опитвал да направи? Сам ли е действал? И ако е било така, как е надвил програмираната си лоялност?

– Това също е вътрешен въпрос – мрачно повтори тя.

– Е, нека изкажа своите предположения – разбърза се Майлс, преди да се е обърнала и да е сложила край на разговора. – Смятам, че този ба е бил от най-близкото обкръжение на император Флечър Гиайя и следователно на неговата покойна майка. Предполагам, че е бил един от най-доверените хора на старата вдовстваща императрица Лизбет по време на управлението ѝ. Нейният биозаговор, планът ѝ да раздели висшите на конкуриращи се подгрупи, беше потушен след смъртта ѝ...

– Не беше заговор – неубедително възрази хоут Пел. – В буквалния смисъл на думата.

– Неоторизирана едностранна промяна тогава. По някаква причина този ба не е бил прочистен заедно с другите от вътрешния ѝ кръг след смъртта ѝ – а може и да е бил, не знам. Понижен, може би? Както и да е, предполагам, че цялата тази авантюра е била криворазбран опит да доведе докрай намеренията на мъртвата си господарка... или майка? Близко ли съм?

Хоут Пел го изгледа с крайна неприязън.

– Достатъчно близо. Във всеки случай сега с него вече е свършено. Императорът ще е доволен от вас – отново. Някакъв знак за благодарността му може да се очаква на утрешната церемония по кацането на детекораба, на която сте поканен заедно с мадам съпругата ви. Първите чужденци – съвсем първите, – удостоени с подобна чест.

Майлс махна, сякаш да отстрани това дребно отклонение от основната тема.

– Бих заменил всичката чест за малко информация.

Пел изсумтя.

– Не сте се променили, нали? Все така ненаситно любопитен. До степен на нахалство – натъртено добави тя.

Екатерин се усмихна малко пресилено.

Майлс не обърна внимание на думите ѝ.

– Изгърпете ме, моля. Все още не го проумявам напълно, струва ми се. Подозирам, че хоут – и ба – още не са толкова „пост хомо сапиенс“, че да са неподатливи на самоизмама, толкова по-изтънчена, колкото изтънчени са самите те. Видях лицето на онзи ба, когато унищожих

криокуфарчето с генетичните проби пред очите му. Нещо се пречупи. Нещо последно, отчаяно... нещо... – Беше убивал телата на хора, беше теглил последствията от това, познаваше го. Но никога дотогава не беше убивал душата на човек, а тялото му да продължи да диша, ограбено и обвиняващо. „Трябва да проумея това.“

На Пел очевидно не ѝ беше приятно да продължава този разговор, но разбираше и дълбочината на един дълг, който не можеше да се изплати с тривиални неща като медали и церемонии.

– Изглежда, че въпросният ба е искал нещо повече от мечтата на Лизбет – бавно каза тя. – Планирал е нова империя, на която той да бъде едновременно император и императрица. Откраднал е висшите деца на Ро Сета не просто като ядрото на бъдещото население за своето ново общество, но и като... партньори. Консорти. Стремил се е към генетични висоти, по-висши дори от тези на Флечър Гиайя, който, макар и част от целта на хоут, не си въобразява, че е самата цел като такава. Какво високомерие – въздъхна тя. – Каква лудост.

– С други думи – прошепна Майлс, – той е искал деца. По единствения начин, по който е можел да... да ги зачене.

Ръката на Екатерина се стегна на рамото му.

– Лизбет... не е трябвало да му казва толкова много – продължи Пел. – Превърнала го е била в домашен любимец. Отнасяла се е с него по-скоро като с дете, отколкото като с прислужник. Беше силна личност, но не винаги постъпваше... мъдро. А може би е започнала и да си... угажда на стари години.

Да – заговорникът ба беше „брат“ на Флечър Гиайя, нещо като клонинг на сетаганданския император. По-голям „брат“. Проведен експеримент, оценен като успешен... после десетилетия на служба в Небесните градини и вечно висящият въпрос – защо не той, а брат му, е удостоен с всичката тази чест, власт, богатство, плодовитост?

– Един последен въпрос. Как се казваше този ба?

Устните на Пел се стиснаха упорито.

– Той вече няма име. И никога няма да има.

Заличен. „И нека наказанието е равно на престъплението.“

Майлс потръпна.

Луксозният подежник зави към двореца на императорския губерна-тор на Ро Сета, обширен комплекс, ярко осветен в нощта. Возилото се снижи към огромната тъмна градина – обточена с вени от светлини

покрай улиците и пътеките, тя лежеше източно от сградите. Майлс запаше очарован през прозореца си, докато пикираха надолу, а после се изкачваха нагоре над малка верига хълмове, и се опитваше да отгатне дали пейзажът е естествен, или е бил изваян от човешка ръка в повърхността на Ро Сета. Поне отчасти изкуствен, във всеки случай, защото в склона от другата страна на възвишението се бе приютила тревистата купа на амфитеатър с изглед към едно лъскаво като черна коприна езеро, широко километър. От другата страна на езерото столичният град на Ро Сета хвърляше кехлибарени отблясъци по нощното небе.

Амфитеатърът беше осветен само от греещи с мътна светлина глобуси, пръснати щедро по цялата му ширина – силовите мехури на хиляда висши дами, настроени да излъчват в траурно бяло, приглушено до едва забележимо фосфоресциращо сияние. Бледи фигури се движеха между тях леко като привидения. Гледката се скри от погледа му, когато водачът на подземника го изви в дъга и го приземи леко на няколко метра от брега на езерото, в единия край на амфитеатъра.

Вътрешното осветление на подземника стана съвсем малко по-ярко, в червения спектър на светлината, предназначен да помогне на пътниците с адаптирането на зрението им към мрака навън. Гем-генерал Бенин, който седеше от другата страна на пътеката, се извърна от прозореца си. Трудно беше да се разчете изражението му под официалните спирали в черно и бяло на лицевата му окраска, които го маркираха като имперски гем-офицер, но Майлс реши, че е по-скоро замислено. В червената светлина униформата му грееше като прясна кръв.

Като цяло, дори и с внезапното си и близко запознанство с биооръжията на Звездните ясли, Майлс не беше сигурен, че би разменил скорошните си кошмарни преживявания с тези на Бенин. Последните седмици явно бяха били изтощителни за старшия офицер от вътрешната сигурност на Небесните градини. Детекораб, превозващ членове на Звездните ясли, за който той е отговарял лично, изчезва без следа по маршрута си; неточни и оскъдни доклади за движението на Гупи, намекващи не само за спираща дъха кражба, но и за вероятно биозаразяване с продукти от най-тайните запаси на Яслите; следи, които се губят в сърцето на една вражеска империя.

Нищо чудно, че когато снощи най-после пристигна в орбита около Ро Сета, за да разпита Майлс лично – и крайно любезно, естествено, – беше изглеждал толкова уморен, дори под лицевата си боя, колкото се бе чувствал Майлс. Наддаването за правата над Русо Гупта не продължи дълго. Майлс определено симпатизираше на силното му желание да се

сдобие с някой, на когото да си изкара гнева и объркването, особено след като от Звездните ясли му бяха измъкнали главния злодей в лицето на провинилия се ба, но, първо – Майлс беше дал думата си на вор, и второ – откри, че тази седмица му е позволено кажи-речи всичко на Ро Сета.

Майлс обаче още не беше решил какво да прави с Гупи, когато всичко приключи по реда си. Да го прибере в някой бараярски затвор би означавало безсмислени разходи за Империята. Да го върне на Джаксън Хол и да го пусне там на воля би било чиста проба покана към контрабандиста да се върне към старите си навици и препитание – щеше да е лоша услуга за съседите, а и изкушение за по-отмъстително настроените сетаганданци. Сещаше се за още едно достатъчно отдалечено място, където да остави особа с такова тъмно минало и разнородни таланти, но щеше ли да е честно спрямо адмирал Куин?... Бел се бе смял, продължително и доста злобно, на тази идея, смя се, докато едва не се задуши от липса на въздух.

Въпреки ключовото място на Ро Сета в бараярските стратегически и тактически разработки, Майлс никога не беше стъпвал на планетата. Не го направи и сега, поне не в началото. Кривейки лице, той прие помощта на Екатерин и гем-генерал Бенин, които с общи усилия го прехвърлиха от подемника върху един плъзгач. По време на предстоящата церемония възнамеряваше да си стои на краката, но един съвсем краткотраен експеримент в тази насока му беше дал да разбере, че се налага да пести максимално силите си. Поне не беше единственият, нуждаещ се от механична помощ. Никол бавно кръжеше около Бел Торн. Хермафродитът изправи гръб и пое контролните ръчки на плъзгача си; само тръбичката, подаваща кислород в ноздрите му, издаваше крайното му изтощение.

Гвардеец Роик, с идеално изгладена фамилна униформа и лъснати до блясък ботуши, зае позиция зад Майлс и Екатерин, надминавайки себе си по вдървеност и безмълвие. Стреснат кажи-речи до смърт, би казал Майлс, ако трябваше да гадае. Не можеше да вини момчето.

Понеже беше решил, че тази вечер представлява цялата Бараярска империя, а не само своя Дом, Майлс предпочете да се облече в един от семплите си сиви цивилни костюми. Екатерин изглеждаше висока и грациозна като висша дама в някаква ефирна одежда в сиво и черно – Майлс подозираше, че се е разиграла една от тайните женски шивашки конспирации с личното участие на Пел или на някоя от множеството й придворни дами. Когато гем-генерал Бенин поведе групичката им

напред, Катерин тръгна до плъзгача на Майлс, положила ръка на лакътя му. Леката ѝ, тайнствена усмивка беше съдържана както винаги, но Майлс имаше усещането, че съпругата му се движи с някаква нова и твърда увереност, без следа от страх в сенките на мрака.

Бенин спря при малка група мъже, светлеещи на тъмния фон като привидения. Сложна мешавица от парфюми се носеше по влажния въздух откъм дрехите им, ясно доловима, но и някак хармонична. Гем-генералът добросъвестно представи всеки един от придружителите си на настоящия висш губернатор на Ро Сета, който беше от съзвездieto Дегтиар и се явяваше далечен братовчед на сегашната императрица. Губернаторът, както и всички присъстващи хоут мъже, беше облечен в свободната бяла туника и панталони на пълния траур, с многопластов бял плащ, който се петлееше покрай глезените му.

Предишният губернатор, с когото Майлс се беше срещал само веднъж, беше дал ясно да се разбере, че чуждопланетните варвари не са добре дошли на неговия свят, но сегашният преви гръб в нисък и очевидно искрен поклон, с длани, притиснати официално пред гърдите. Майлс примигна стреснато, защото жестът приличаше повече на поклон на ба пред хоут, отколкото на кимването на хоут към чуждопланетянин.

– Лорд Воркосиган. Лейди Воркосиган. Пристанищен управител Торн. Никол от квадите, гвардеец Роик от Бараяр. Добре дошли на Ро Сета. Моят дом е на вашите услуги.

Всички отвърнаха с подходящи за случая благодарности. Майлс се замисли за словесния изказ – „моят дом“, не „моето правителство“ – и си напомни, че предстоящата тази вечер церемония е частна по характер. Висшият губернатор за миг отклони вниманието си към далечните светлини на някаква спускаща се от орбита совалка, устните му се разтвориха леко, докато се взираше в грейналото нощно небе, но, за негово разочарование, совалката се отдалечи към другия край на града. Губернаторът ѝ обърна гръб и се понавъси.

Няколкото минути неангажиращ разговор между губернатора и Бенин – официални пожелания за крепкото здраве на сетаганданския император и неговата императрица и донякъде по-спонтанно звучащи запитвания за общи познати – беше прекъснат на свой ред от светлините на втора совалка, които се появиха в предутринния мрак. Губернаторът и този път вдигна глава и впи очи в небето. Майлс плъзна поглед по умълчаната тълпа от висши мъже и мехури на висши жени, пръснати като бели цветчета по вдлъбнатия склон. Те почти не помръдваха, но Майлс по-скоро усети, отколкото чу въздишката, разлюляла като вълна

редиците им под напора на напрегнато очакване.

Този път совалката се приближи и светлините ѝ грейнаха по-ярко, докато бучеше над езерото, чиито води се пенеха къдрави в следата ѝ. Роик отстъпи нервно, после пристъпи отново напред, по-близо до Майлс и Екатерин, без да изпуска от поглед увисналото почти над главите им туловище. Страничните светлини осветяваха емблемата на фюзелажа – червен пискун, пламтящ като огън. Совалката се приземи на подпорите си леко като котка, потракването и припукването на изстиващия ѝ горещ корпус прозвучаха гръмко в задъханата, притаена неподвижност.

– Време е да стана – прошепна Майлс на Екатерин и приземи плъзгача си. Двамата с Роик му помогнаха да се измъкне, да се изправи на собствените си крака, да направи крачка напред и да застане мирно. Ниско подрязаната трева под краката му бе мека като скъп килим и миришеше влажно на мъх.

Отвори се широк товарен люк, към земята се плъзна рампа, осветена ототдолу с бледа, разсеяна светлина. Най-напред по нея се плъзна мехур на висша дама – силовото му поле не беше плътно като на останалите, а прозрачно като воал. Плаващият стол вътре беше празен.

– Къде е Пел? – пошушна Майлс на Екатерин. – Мислех, че всичко това е нейно... дело.

– Този е за консорта на Ро Сета, която е загинала на детекораба – прошепна му тя на свой ред. – Сега ще слезе и висшата Пел, която отговаря за децата на мястото на мъртвия консорт.

Майлс се беше срещал с мъртвата жена, съвсем за кратко преди десет години. За свое съжаление, сега почти не си я спомняше, освен като бегъл образ с разкошна шоколадовокафява, много дълга коса и поразителна хубост, маскирана сред присъствието на други, също толкова великолепни висши дами, запомнил беше и решителната ожесточеност, с която се отнасяше към задълженията си. Въпреки смътния спомен плаващият стол внезапно му се стори още по-празен.

Появи се втори мехур, после и други, последваха ги гем-жени и прислужници ба. Вторият мехур спря при групичката на губернатора, стана прозрачен и угасна. Облечената в бяло Пел седеше като кралица на плаващото си кресло.

– Гем-генерал Бенин, моля предайте, както бяхте натоварен, благодарностите на императора хоут Флечър Гиайя към тези чуждопланетяни, които върнаха у дома надеждите на нашето Съзвездие.

Говореше с нормален глас, а и Майлс не видя къде са разположени

гласовите приематели, но слабото ехо откъм тревистата купа му даде да разбере, че думите им се предават към всички присъстващи в амфитеатъра.

Бенин извика Бел напред и след няколко подходящи церемониални фрази връчи на бетанеца висша почетна грамота – вързано с панделка хартиено руло, написано лично от ръката на императора, което носеше странното име „Свидетелство от Небесния дом“. Майлс познаваше сетагандански гем-лордове, които биха дали собствените си майки, за да ги включат в годишния Свидетелски списък, само дето подобна жертва би била крайно недостатъчна, за да ги класира. Бел снижи плъзгача си, така че Бенин да връчи лично в ръцете му свитъка, и макар в очите му да грееше иронично пламъче, на свой ред чинно изрази благодарностите си към далечния Флечър Гиайя и за пръв път не отпусна и на милиметър юздите на хапливия си хумор. За това вероятно спомогна и крайното му изтощение – факт, който изпълни Майлс с краткотраен прилив на гузно облекчение.

Майлс примигна и с мъка възпря напирашата гигантска усмивка, когато гем-генералът призова Екатерина и ѝ връчи подобна грамота с панделка. Очевидното ѝ задоволство също не беше лишено от известна ирония, но тя изрази благодарността си с подобаващо изящество на изказа.

– Милорд Воркосиган – произнесе Бенин.

Майлс пристъпи напред не без известна бдителност.

– Негово императорско величество, император хоут Флечър Гиайя, ми напомня, че истинската деликатност в даряването винаги е съобразена с вкусовете на дарявания. Затова и той ме натовари само да ви предам личната му признателност със собствения му Дъх и Глас.

Първа награда – сетаганданският Орден за заслуги – какво неудобство се беше оказал онзи медал преди десет години. Втора награда – два сетагандански Ордена за заслуги? Явно не. Майлс въздъхна облекчено, само с тънка нишка на съжаление.

– Предайте на Негово императорско величество, че може да разчита на мен.

– Нейно императорско величество, императрица хоут Райън Дегтиар, придворна в Звездните ясли, също ме натовари да ви предам личната ѝ признателност със собствения ѝ Дъх и Глас.

Майлс се поклони забележимо по-ниско.

– Аз съм винаги на нейните услуги.

Бенин отстъпи крачка назад, а висшата Пел се придвижи на

мястото му.

– Наистина. Лорд Майлс Нейсмит Воркосиган от Бараяр, Звездните ясли ви призовават.

Бяха го предупредили за това и той го беше обсъдил с Екатеринбург. От практическа гледна точка, нямаше смисъл да отказва тази чест – в Звездните ясли сигурно вече имаха поне килограм от плътта му някъде из архива си, събрана не само по време на лечението му тук, но и от онова незабравимо негово посещение на Ета Сета преди години. Така че, само със слабо стягане в областта на стомаха, той пристъпи напред и остави един прислужник ба да навие ръкава му и да връчи подноса с лъскавата игла за тъканни проби на висшата Пел.

Със собствената си бяла, дългопръста ръка, Пел вкара иглата в месестата част под лакътя му. Беше толкова тънка, че той почти не усети убождането, а когато тя я извади, на кожата му се събра само малка капка кръв, която прислужникът попи с тампон. Пел положи иглата в собствения ѝ миниатюрен замразител, вдигна го високо да я видят всички, затвори го и го прибра в едно отделение, вградено в облегалката на плаващото ѝ кресло. Тихият шепот откъм хората в амфитеатъра не прозвуча гневно, макар и да се усети лека нишка на озадачение. Най-голямата чест, която можеше да бъде оказана на един сетаганданец, по-голяма дори от годежа с висша дама, беше официално да включат генома му в банките на Звездните ясли – оттам следваше разбиването му на отделни гени, подробното им изследване и евентуалното селективно включване на одобрените в следващото поколение на висшата раса.

Майлс се зае да смъкне ръкава си и прошепна на Пел:

– Моето май е повече втъпнено, отколкото вродено, да знаеш.

Изящните ѝ устни успяха да не се усмихнат и вместо това оформиха едно беззвучно „Шшш“.

Искрицата на черен хумор в очите ѝ се скри отново сякаш зад воал от утринна мъгла, когато тя реактивира силовото си поле. Небето на изток, отвъд езерото и следващата верига хълмове, избледняваше. Мъгливи въртулки се къдреха над езерната вода, гладката ѝ повърхност посиываше стоманено, отразявайки предутринния лазур.

Още по-дълбока тишина обгърна сбраните висши, когато през вратата на совалката и надолу по рампата се плъзнаха ред след ред подеминици с репликатори, водени от гем-жените и прислужниците ба. Съзвездие след Съзвездие, висшите бяха извиквани напред от изпълняващата длъжността консорт хоут Пел да си получат репликаторите. Губернаторът на Ро Сета остави малката група гостуващи знаменитости и герои и

също се присъедини към своя клан, а Майлс осъзна, че дълбокият му поклон от преди половин час в крайна сметка не е бил израз на някаква прикрита ирония. Облеченото в бяло множество не беше цялата висша раса, обитаваща Ро Сета, а само една част, чиито генетични кръстоски, уредени от клановите предводители, даваха плод на този ден, тази година.

Мъжете и жените, чиито деца им биваха доставени тук, може и никога да не се бяха докосвали или дори виждали един друг до тази заран, но всяка група мъже получаваше от ръцете на Звездните ясли децата, които сами бяха заченали. На свой ред те водеха подемниците при очакващите ги бели мехури, в които се намираха генетичните им партньорки. Когато всяко съзвездие се пренареди около своя подемник с репликатори, мътното траурнобяло на силовите екрани грейна в ярките цветове на дъгата. Пъстрите мехури поеха към изходите на амфитеатъра, последвани от своите придружители мъже, хълмистият хоризонт отвъд езерото очерта силуета си на фона на зората, а високо горе звездите избледняха.

Когато висшите пристигнаха в своите домове-анклави, пръснати по цялата планета, бебетата отново щяха да бъдат предадени в ръцете на гем-бавачките и помощниците, които да ги извадят от репликаторите. Оттам новородените биваха препращани в яслите на различните съзвездия. Родител и дете можеше никога повече да не се срещнат. И все пак в тази церемония като че ли имаше нещо повече от обикновен висш протокол. „Нима всички ние рано или късно не биваме призовавани да върнем децата си обратно на света?“ Ворите го правеха, поне в идеалите си. „Бараяр изяжда децата си“, казаła веднъж майка му, според твърдението на баща му. И погледнала към Майлс.

„И така – уморено си помисли Майлс. – Герои ли сме ние тук и днес, или най-големите необесени предатели?“ В какво щяха да се превърнат след време тези мъничета, побрали надеждите на висшата каста? Възможно ли е, без да подозира дори, да беше спасил от смърт някой бъдещ отмъстител, жадуващ гибелта на Бараяр – враг и убиец на собствените му още неродени деца?

И ако такова едно сурово предсказание му беше предречено навреме от някой жесток бог, би ли могъл той да постъпи различно?

Потърси ръката на Катерин със своята студена ръка и пръстите ѝ го обвиха с топлина. Вече беше достатъчно светло, за да види лицето му.

– Добре ли си, любов моя? – загрижено промълви тя.

– Не знам. Хайде да си вървим къщи.

ЕПИЛОГ

Сбогуваха се с Бел и Никол в комарска орбита.

Майлс бе придружил Бел за последния му доклад до Галактическия отдел към ИмпСи, по-точно до офисите му на трансферната станция, отчасти за да добави и собствените си наблюдения към неговите, отчасти за да е сигурен, че момчетата от ИмпСи няма да преуморят излишно хермафродита. Екатерина също дойде с тях, както за да свидетелства, така и на свой ред да е сигурна, че самият Майлс няма да се преумори. Тя май си свърши по-добре работата и измъкна Майлс оттам преди той да успее да измъкне Бел.

– Сигурни ли сте, че не искате да дойдете с нас в Дом Воркосиган? – тревожно ги попита Майлс за четвърти или пети път, докато си взимаха довиждане в една от пътническите зали на горното ниво. – Така и не дойдохте на сватбата ни. Ще си прекараме страхотно. Само заради готвачката ми си струва отклонението, уверявам ви. – Майлс, Бел и, разбира се, Никол се поклащаха в плъзгачи. Екатерина стоеше край тях със скръстени ръце и лека усмивка. Роик се шляеше уж небрежно наоколо, а всъщност покриваше някакъв свой набелязан периметър, нацупен, заедно се бе наложило да прехвърли задълженията си в ненаатрапчивите ръце на охраната от ИмпСи. Гвардеецът толкова отдавна беше непрекъснато нащрек, помисли си Майлс, че изглежда, беше забравил как да се отпуска след края на смяната. Чувството му беше познато. На Роик се полагаха най-малко две седмици непрекъснат домашен отпуск, стъпеха ли на Бараяр, реши той.

Никол вдигна вежди.

– Боя се, че може да обезпокоим съседите ви.

– Да разбуним табуна, да – съгласи се Бел.

Майлс се поклони, както беше седнал, при което плъзгачът му се поразклати.

– Табун нямам, само един кон, който ще ви хареса. Много е дружелюбен, да не говорим, че е прекалено стар и мързелив, за да се разбунва. А и лично ви гарантирам, че с униформен фамилен гвардеец зад гърба ви и най-мракобесният провинциален глупак не би посмял да ви подкачи.

Роик, чиято орбита го бе довела в близост до четиримата, кимна потвърдително.

Никол се усмихна.

– Благодаря ти, но все пак предпочитам да ида някъде, където няма да ми трябва бодигард.

Майлс забарабани с пръсти по ръба на плъзгача си.

– Работим по въпроса. Вижте сега, ако все пак...

– Никол е уморена – каза Екатеринбург, – мъчи я носталгия, освен това трябва да се грижи за един оздравяващ хермафродит. Предполагам, че няма търпение да се върне при собственото си легло и познатото ежедневие. Да не споменавам за музиката.

Двете си размениха един от онези погледи в стил „Женска лига“ и Никол кимна признателно.

– Добре де – неохотно отстъпи Майлс. – Грижете се един за друг, тогава.

– Вие също – грубовато рече Бел. – Според мен е крайно време да се откажеш от разните му там секретни операциячки, не мислиш ли? Нали ще ставаш татко и така нататък. Веднъж стомна за вода, два пъти стомна за вода... Третият път ще е кофти, ако питаш мен.

Майлс несъзнателно погледна дланите си, вече напълно заздравили.

– Може и да го направя. Господ ми е свидетел, че Грегор най-вероятно ми е приготвил списък с досадни задачи на местна почва, дълъг колкото всичките ръце на един квади, взети заедно. Последната беше свързана с цяла шепа ентузиазирани комитети, всеки със свое предложение за, представи си само, нов бараярски биоакон, който да бъде одобрен от Съвета на графовете. Отне ми една година. Ако отново почне да ме уговаря с думите „Ти си наполовина бетанец, Майлс, кой би се справил по-добре от теб“... мисля, че просто ще се обърна и ще си плюя на петите.

Бел се засмя, а Майлс добави:

– Наглеждай младия Корбо вместо мен, а? Когато хвърля някое свое протеже в дълбокото, обикновено гледам да съм наблизо със спасителен пояс подръка.

– Гранат Пет се обади, след като й пратих съобщение, че Бел е прескочил трапа – каза Никол. – Каза, че засега се справяли добре. Във всеки случай Квадикосмосът още не е обявил всички бараярски кораби за нежелани во веки веков или нещо такова.

– Което означава, че вие двамата спокойно можете да ни дойдете на гости някой ден – посочи Бел. – Или поне да поддържате връзка. Сега и двамата сме свободни да общуваме открито, ако мога да отбележа.

Лицето на Майлс се проясни.

– Стига да е дискретно. Да. Така е.

Размениха си няколко небараярски прегръдки – на Майлс хич не му пукаше какво ще си помисли охраната от Импси. Понесе се бавно напред, хванал ръката на Екатеринбург, и двамата проследиха с поглед Бел и Никол, докато те не се скриха сред другите пътници на път към доковете за търговски кораби. Но преди още да са завили зад ъгъла, той усети как лицето му бива завъртяно назад, сякаш от някаква вълшебна магнитна сила – към военната част на станцията, където „Керкenez“ чакаше на тяхно разположение.

Времето тиктакаше в главата му.

– Да вървим.

– О, да – отривисто се съгласи Екатеринбург.

Наложи се да увеличи скоростта на плъзгача, за да не изостава от все по-бързите й крачки през пътническата зала.

Грегор беше пожелал да поздрави лорд и лейди Воркосиган за завръщането им на специален прием, организиран в Императорския дворец. Майлс горещо се надяваше, че каквато и награда да е намислил императорът, не ще да е толкова смушаващо тайнствена като онази на висшите дами. Но купонът у Грегор щеше да почака няколко дни. Съобщението от акушера им в Дом Воркосиган гласеше, че престоят на бебетата в репликаторите вече е удължен почти до границата на безопасния максимум. В тона на съобщението се четеше достатъчно, макар и завоалирано медицинско неодобрение, така че нямаше нужда от неспокойните шегички на Екатеринбург за десет-месечни близнаци и колко била довольна, че ги имало репликаторите, за да се изстреля в правилната посока без никакви прекъсвания и забавяния повече.

Беше минавал през тези завръщания у дома сякаш хиляда пъти най-малко, но това беше някак по-различно от всички. Наземната кола от космодрума с гвардеец Пим на волана спря пред колонадата на Дом Воркосиган, който все така доминираше пейзажа като свъсен каменен властелин. Екатеринбург първа се измъкна от колата и хвърли изпълнен с копнеж поглед към входната врата, но остана да изчака Майлс.

Когато преди пет дни излязоха от комарска орбита, Майлс беше заменил презрения плъзгач с един не чак толкова презрян бастун и беше прекарал пътуването в безкрайно куцукане по късите тесни коридори, които предлагаше „Керкenez“. Струваше му се, че силите му се връщат, макар и по-бавно, отколкото се беше надявал. Може би щеше да е добре

да си вземе бастун със скрита в него сабя като на комодор Куделка вместо това бабешко нещо. Изправи се на крака, размаха войнствено бастуна и кавалерски предложи свития си лакът на Екатерин. Тя го хвана леко под ръка, макар да си личеше, че е готова да го подкрепи, в случай че тръгне да се свлича в краката ѝ. Двойните врати се отвориха със замах към голямото старо преддверие с черно-белите плочки.

Чакаше ги цяла тълпа, предвождана от висока жена с червена коса и щастлива усмивка. Графиня Корделия Воркосиган прегърна най-напред снаха си, моля ви се! Белокос набит мъж се приближи откъм малкото фойе вляво – лицето му светеше от радостно очакване – и се нареди на опашката пред Екатерин, преди да обърне внимание и на сина си, Ники изтопурка по витото стълбище и се хвърли в ръцете на майка си, даже отвърна на силната ѝ прегръдка почти без следа от смущение. Момчето беше пораснало поне с три сантиметра за последните два месеца. Когато се обърна към Майлс и изкопира ръкостискането на графа със страховита решителност на голям човек, Майлс откри, че му се налага да вдигне очи, за да погледне в лицето доведения си син.

Всички гвардейци и прислужници стояха наоколо и се хилеха. Мама Кости, готвачката, която нямаше равна на себе си в столицата, бутна прекрасен букет цветя в ръцете на Екатерин. Графинята предаде дословно малко несръчните, но искрени поздравии по повод предстоящото им родителство, изказани от брат на Майлс, Марк, който довършваше образованието си на колонията Бета, както и едно много по-красноречиво поздравително послание от баба му Нейсмит, също на Бета. По-големият брат на Екатерин, Уил Ворвейн, който незнайно как също присъстваше, се бе заел да заснеме цялата церемония по посрещането.

– Поздравления – казваше на Екатерин вицекрал граф Арал Воркосиган – за добре свършената работа. Би ли приела нова? Сигурен съм, че Грегор ще ти намери място в дипломатическия корпус след това ти постижение, стига само да поискаш.

Тя се засмя.

– Мисля, че вече си имам три или четири дългосрочни задачи. Попитай ме пак след, ами, след двайсетина години. – Погледът ѝ се плъзна към стълбището, водещо към горните етажи, и, най-важното, към детската стая.

Графиня Воркосиган улови погледа ѝ и каза:

– Всичко е готово и ви чака, само кажете.

След като се поизмиха по най-скороستن начин в апартамента си на втория етаж, Майлс и Екатерин тръгнаха по гъмжащия от прислуга

коридор за срещата в тесен семеен кръг, която щеше да се състои в детската стая. Присъстваше и родилният екип, разбира се – акушерът, двама медтехници и един биомеханик – така че малката стая с изглед към задната градина се оказа претъпкана. Раждането щеше да е кажи-речи толкова публично, колкото и онези, които е трябвало да изтърпяват нещастните императорски съпруги от старите исторически хроники, само дето Екатерина имаше предимството да е права, облечена и с ненакърнено достойнство. Пълна мяра радостно вълнение и нито следа от кръвта, болката и страха. Майлс реши, че одобрява.

Двата репликатора бяха свалени от стойките си и чакаха един до друг на масата. Единият медтехник тъкмо прибираще малката дренажна тръбичка, с която беше човъркал нещо по единия от тях.

– Да започваме ли? – попита акушерът.

Майлс погледна родителите си.

– Как сте го направили вие двамата навремето?

– Арал вдигна едната скоба – каза майка му, – а аз вдигнах другата. Дядо ти, генерал Пьотър, кръжеше заплашително край вратата, но по-късно възгледите му придобиха нова широта. – Майка му и баща му си размениха по една веща усмивка и Арал Воркосиган поклати тъжно глава.

Майлс погледна към Екатерина.

– На мен ми звучи добре – каза тя. – Очите ѝ грееха. Сърцето на Майлс изпърха при мисълта, че той ѝ е дал това щастие.

Приближиха се до масата. Екатерина я заобиколи и техниците побързаха да ѝ направят място. Майлс подпря бастуна си на ръба, сложи едната си ръка на масата за опора, а другата вдигна едновременно с Екатерина. Скобите се отвориха с двойно изщракване. Преместиха се при втория репликатор и повториха процедурата.

– Така – прошепна Екатерина.

Наложи се да се дръпнат назад и да наблюдават с неоправдана тревога действията на акушера, който вдигна първия капак, отстрани обменните тръбички, срязва околоплодния мехур и извади на бял свят розовото, гърчещо се бебе. Няколко напрегнати секунди, докато почисти дишателните пътища и обработи пъпната връв. Майлс си пое отново дъх чак когато го направи и малкият Арал-Александър, после примигна да изгони съзливата мъгла от миглите си. Отпусна се, като видя, че и баща му си бърше очите. Графиня Воркосиган стисна здраво полите си, насилвайки инстинкта си на баба и жадните си ръце да си изчакаат реда. Ръката на графа върху рамото на Ники се стегна забележимо, а Ники

вирна брадичка и се ухили. Уил Ворвейн обикаляше около тях и търсеше най-добрия ъгъл за снимки, докато по-малката му сестра не превключи на най-твърдия си глас със запазената марка на лейди Екатерин Воркосиган и не спря опитите му за театрална режисура. Той, изглежда, се стресна и послушно отстъпи назад.

По някакво мълчаливо съгласие Екатерин беше първа. Взе в ръце новородения си син и изчака новородената ѝ и първа дъщеря да се появи от втория репликатор. Майлс се подпря на бастуна си до лакътя ѝ, очите му изпиваха невероятната гледка. Бебе. Истинско бебе. Негово. Смятал беше, че децата му изглеждат достатъчно реални, когато бе докосвал репликаторите, в които растяха. Сега обаче беше съвсем различно. Малкият Арал-Александър беше толкова малък... Примигна и се протегна. Дишаше, наистина дишаше и дори примлясна доволно с мъничките си устни. Имаше си и значително количество черна коса... Беше прекрасно. Беше... страшно.

– Твой ред е – каза Екатерин и му се усмихна.

– Аз... аз май ще е по-добре първо да седна. – Строполи се в един фотьойл, който някой предвидливо побърза да прибута към него. Екатерин тикна увития в одеялце вързоп в паникьосаните му ръце. Графинята кръжеше над облегалката на фотьойла като обхваната от майчински чувства орлица.

– Толкова е малък...

– Какво?! Четири кила и сто! – възмути се майка му. – Бабиното боксьорче. Ти беше наполовина колкото него, когато те извадиха от репликатора. – И продължи да описва каква жалка мишка е бил Майлс в онзи момент, а Екатерин направо попиваше подробностите.

Мощен крясък откъм масата в репликаторите стресна Майлс и той вдигна нетърпеливо очи. Хелен-Наталия обяви на всеослушание появата си, като размахваше юмручета и врещеше. Акушерът довърши прегледа и побърза да я пхне в протегнатите ръце на майка ѝ. Майлс проточи врат. Тъмните влажни кичури на Хелен-Наталия щяха да станат червеникавокестеняви, когато изсъхнеха, сигурен беше.

Бебетата бяха две, така че всички, копито си чакаха реда да ги подържат, щяха да го дочакат рано или късно, реши Майлс, докато поемаше все още крещящата Хелен-Наталия от ухилената ѝ майка. Другите можеха да почакаят още малко. Впери поглед в двете вързопчета, които изпълваха скута му, и ги загледа с чувство на космическо недоумение.

– Направихме го – промълви той на Екатерин, приседнала на страничната облегалка на фотьойла. – Защо никой не ни спря? Защо няма

повече изисквания за това нещо? Кой нормален глупак би натоварил мен с грижите за едно бебе? За две бебета?

Веждите ѝ се събраха и тя го погледна съчувствено, но и с усмивка.

– Не се шашкай. Седя си тук и си мисля, че изведнъж единайсетте години ми се струват много по-дълъг период, отколкото съм си давала сметка досега. Не помня нищо за бебетата.

– Сигурен съм, че ще си припомниш. Постепенно. Като, хм, като да летиш със скутер например.

Беше се смятал за последната брънка на човешката еволюция. А ето че сега внезапно се бе почувствал по-скоро като липсващото звено. „Мислех, че знам всичко. Определено не съм знаел нищо.“ Как собственият му живот го беше изненадал така, така тотално се беше преобърнал? Из главата му се бяха въртели стотици планове за бъдещето на тези мънички същества, видения, изпълнени с надежда и страхове, със смях и сълзи. За миг само на всичко това се сложи точка. „Нямам никаква представа в какво ще се превърнат тези двамата.“

После дойде ред на всички останали – на Ники, на графинята, на графа. Майлс изгледа завистливо баща си, който нещо нагласи бебето на рамото си. Хелен-Наталия дори спря да крещи, когато се озова там, като понижи децибелите до общ шумов фон на принципно недоволство.

Екатерин пхна ръка в неговата и я стисна силно. Беше като свободно падане в бъдещето. Той също стисна ръката ѝ и се понесе натам.

КРАЙ

© 2002 Лоис Макмастер Бюджолд
© Милена Илиева, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Diplomatic Immunity, 2002

Сканиране и OCR: Tonywoolf
Редакция: Мандор
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1315>]